

Giới thiệu Bút Kí Huyền Môn

Ở trong thời cổ đại ngày xưa thì việc có cháu nội trai vô cùng quan trọng, do đó ở Trần gia cũng không ngoại lệ, nổi danh là phú hộ giàu có những đối đãi với con dâu vô cùng hà khắc, không được tâm bỏ khi mang thai.

Chính vì thế mà lúc sinh con đã bị mất máu quá nhiều dẫn đến tử vong, Trần lão gia cho người đem xác đi chôn mà không hề làm ma chay gì. Họ chỉ cần cháu trai nhưng đặc biệt là đứa bé vừa mới sinh ra lại mở to mắt.

Chính vào đêm tổ chức tiệc cho cháu nội thì khi khách khứa đã về hết trong phòng còn lại Trần thiếu gia đang hút thuốc phiện trong làng sương mờ ảo lại thấy được hình ảnh vợ mình đầy máu đang tìm mình sợ hãi mà ngất xỉu. Sáng hôm sau khi Trần lão gia phát hiện đã mời thầy tới xem bệnh nhưng họ nói cậu ấy có thể bị trúng tà chỉ có duy nhất một vị tiên trên núi là có thể cứu nhưng phải đổi lại thịt của cháu trai ông.

Ông bắt đầu đi tìm vị tiên nhân đó để cứu con trai mình nhưng liệu ông có cứu được hay không? Số phận cậu bé sẽ ra sao? Mời các bạn theo dõi tiếp

Bạn đang đọc truyện *Bút Kí Huyền Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Trần gia đêm giông tố

Nửa đêm ngoài trời mưa vẫn rơi như chút nước, tiếng gió rít hòa vào tiếng sấm sét đủ làm người ta thấy rợn người, ấy vậy mà trang viên nhà họ Trần vẫn tấp nập người qua lại, kẻ hầu người hạ chạy đôn chạy đáo, ý ới gọi nhau, khắp những dãy hành lang trong hoa viên đều thấp thoáng bóng người, trong một gian phòng lớn, bà đỡ vẫn chần chừ lý thị trong cơn đau đẻ, tên thiếu gia họ Trần thì vẫn ung dung nằm hút thuốc phiện ở trong thư phòng cùng mấy ả kỹ nữ mặc cho vợ mình đang thập tử nhất sinh trong khi lâm bồn, chỉ có vợ chồng nhà Trần Viên Ngoại vẫn đang đứng trông ngóng tin mẹ tròn con vuông, thật ra là chỉ trông chờ đứa cháu đích tôn của họ, chứ còn về lý thị thì thật chất họ chẳng mấy may quan tâm, trước đây là do tên nghiệt súc con trai họ đã làm ô nhục Lý Thị, làm cô mang thai đứa con này, vì ngại việc kiện tụng nên mới đồng ý cưới cô về làm vợ.

Hiện giờ trong phòng sinh, lý thị gần như đã kiệt sức, một phần là vì đau đẻ, một phần là vì từ trước đến nay, ngay cả khi mang thai đứa cháu đích tôn nhà họ trần cô cũng đều phải làm hết mảy công việc của kẻ ăn người ở trong nhà, ăn uống thì kham khổ, nhiều đêm còn phải lên xuống phòng bếp, bốc vãi miếng cháy ăn ngấu nghiến vì đói, giờ đây, ngay cả lúc này khi cô đang thập tử nhất sinh thì cái tên khốn kiếp kia vẫn còn đang nhón nhờ làm mấy trò dơ bẩn, cô hận, hận không thể chết ngay lúc này, nhưng cô thương đứa trẻ kia, cha nó đã như vậy, giờ nếu mà cô chết thì nó sẽ phải giống như mình sao? Hai hàng nước mắt cứ lăn rơi xuống hòa với tấm lòng của cô, nếu có thể thông thiên thì thật sự có thể làm quỷ thần đau lòng... bên ngoài, Trần phu nhân vẫn đang hồi thúc

- "Lương Thâm sao lâu quá vậy, cháu tôi sao rồi?"

- "Chờ chút, sắp song rồi "

Lương Thâm nói vọng ra

- "Nào, có thêm chút nữa, dạn mạnh nữa lên., lý thị cô nghe tôi nói gì không?"

- "Tôi...tôi...tôi không chịu nổi nữa..."

Chưa nói hết câu, cô hét lên một tiếng rồi im bật, vậy là đã hạ sinh, Lương Thâm thấy vậy thì vội lấy khăn lông lau bỏ lớp máu trên người đứa trẻ, nhưng kì lạ là nó không khóc, bai mắt còn mở to nhìn lương thâm, tình huống có chút kì lạ nhưng nhìn đứa trẻ đáng yêu như vậy lương thâm cũng không cố kị, vỗ vào đít nó một cái, thằng bé chỉ nhăn mặt chứ tuyệt nhiên không khóc như những đứa trẻ khác

Trần phu nhân đứng ngoài cửa đã gần 2 canh giờ, thấy trong phòng im ắng lại sốt ruột khề gất lên

- "thế nào, cháu tôi sao rồi "

Nghe vậy Dương Thâm cũng không để ý nữa, vội bế hài tử ra ngoài cho vợ chồng nhà lão trần, bất giác nhìn lại chỗ Lý Phi, chỉ thấy mắt cô trợn trừng, hô hấp cũng không còn nữa, Lý Phi... cô đã chết. trường hợp này lương thâm cũng đã nhiều lần thấy qua, chỉ đánh thờ dài, tiến lại vuốt cặp mắt còn đang chọn chừng của lý thị rồi bế đứa bé ra ngoài

- "Chúc mừng hai vị, là con trai, rất bụ bẫm"

- "Đúng là trời cao có mắt, cuối cùng cũng đã cho ta một đứa cháu trai" Trần Viên Ngoại kêu lên vui sướng

- "Nhưng sao thằng bé mới sinh mà đã mở mắt rồi?"

Trần phu nhân thắc mắc. nghe vậy lương thâm nói vài câu lấy lòng

- " là biểu hiện của thông minh, thằng bé này lớn lên ắt sẽ thành tú tài...nhưng mà..."

Nói đến đây Lương Thâm lại nhỏ tiếng như sợ người ngoài nghe thấy

- "Lý Thị đã chết rồi..."

- "Chết?"

lão trần kêu lên

- "Phải, đã chết, do mất máu quá nhiều trong khi sinh, lại không được tắm rửa cho nên..."

"Cái gì? "

lão trần gần gũi nói

- " nhà ta là phú hộ 3 đời, của cải như núi, cái gì mà tắm rửa với không tắm rửa, sàng bậy "

- "Là lờ lờ, lờ lờ thôi "

Nói đoạn trần phu nhân móc ra mấy xâu tiền ném qua cho lương thâm, liếc mắt ý nói rút ngay khỏi đây cho ta, lấy được tiền Lương Thâm cũng chẳng nán lại lâu, vội vã rời đi, trong lòng thâm chửi vài tiếng

Hai vợ chồng Trần Viên Ngoại ôm đứa cháu vào lòng, lại nhớ vẫn còn cái xác Lý Thị còn ở trong phòng liền gọi 2 tên gia nhân lại nói

- " con dâu ta chẳng may đã qua đời, 2 người đem đi an táng ngay cho ta, tuyệt đối không để cho ai biết,ta không muốn cháu ta mới sinh ra đã chịu cảnh tang tóc "

nói rồi móc ra 2 sập tiền ném cho bọn họ, 2 người nhìn nhau rồi cũng lật đật chạy vào phòng chỉ thấy xác Lý Thị nằm đó, thất khiếu chảy máu, hai mắt vẫn mở trừng trừng thì hoảng sợ cực điểm...

Bạn đang đọc truyện *Bút Kí Huyền Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2: Đổi tôn lấy tử

thấy Lý Thị như vậy thì 2 tên gia nhân hoảng sợ vô cùng, nhưng cũng thương phận hồng nhan bạc mệnh, một tên nhìn cảnh tượng như vậy xót xa nói

- "cực khổ thật, mang tiếng là con dâu Trần gia vậy mà chết đi cũng chẳng được ma chay "

- " thôi để ta lấy tạm bộ quần áo của a Hoa mặc lại cho cô ấy "

nói rồi lật đật chạy ra ngoài, sau một hồi hai kẻ gia nhân cũng đã thay song bộ quần áo đang dính đầy máu của Lý Thị, đem cỗ đến mảnh vườn sau nhà rồi bắt đầu chôn cất, đêm tối lại vừa mưa lớn nên công việc hết sức khó khăn, phải mất đến gần canh giờ hai người mới đưa xác Lý Thị xuống được dưới huyệt, vội vàng lấp đất rồi rời đi, hôm đó vừa tròn là quý tiết...

3 ngày sau, Trần gia mở tiệc ăn mừng đứa cháu đích tôn ra đời, tất cả những quan lại trong vùng đều phải đến chúc mừng, náo nhiệt đến gần nửa đêm thì mọi người về gần hết, chỉ còn lại vài người khách của Trần phu nhân, cái tên nghiệt súc Trần Chí Viễn vẫn còn đang tỉnh tỉnh mơ mơ bên bàn thuốc phiện thì bên ngoài âm âm mấy tiếng, sấm sét lại nổi lên, gió mạnh đập dầm dập làm cánh cửa phòng bị bung ra, đâu đó trong tiếng gió rít vẫn văng vẳng những tiếng khóc ai oán, đôi khi lại có những tiếng rống rặc như thể ai đó đàn bê từng đốt sống, tên thiếu gia họ Trần lúc này cũng đã bị gió lạnh làm cho dựng hết tóc gáy, cảm thấy tình cảnh thập phần quý dị liền cố sức lết cái thân nghiện ngập dậy để đóng lại cánh cửa đang bị mở toang kia, vừa mới bước ra, lập tức một cảnh tượng hãi hùng hiện ra trước mặt hắn là Lý Thị, cả người đầy máu, mái tóc xòa sợi phát phơ trên khuôn mặt vương đầy thịt nát, cả người bao phủ một tầng hắc quang, tứ chi đàn bà lồm ngồm dưới mặt đất nở một nụ cười quý dị, cất tiếng nói như là có thể xoáy sâu vào tận não kẻ đối diện

- "lão công, em về rồi đây, em nhớ lão công, nhớ con mình lắm "

trời đất tiếng cười sảng sặc, không đúng, là tiếng khóc, một tiếng khóc bi thương cực điểm, vang vọng cả một mảnh hoa viên, tên thiếu gia họ Trần hai chân không còn đứng vững, ngồi bệt xuống đất, mặt không còn một giọt máu, sợ hãi tới mức bình cả ra quần

Lý Thị từ từ bò tới trước mặt hắn, cứ từ từ từng bước, mỗi bước là cái tiếng rống rặc lại vang lên như thể một khớp xương bị bẻ đi lết đến trước mặt tên thiếu gia họ Trần cô lè cái lưỡi ra liếm vào mặt hắn một cái lại cất giọng tà mị

- "lão công thấy em có đẹp không, anh nói đi, em có đẹp không, có đẹp không?"

cứ mỗi câu đẹp không cô lại xé một mảng thịt trên mặt xuống, đến khi chỉ còn lại một mảng da đầu nhầy nhụa thì tên thiếu gia họ Trần đã bị dọa cho ngất xỉu

sáng xóm hôm sau, mấy tên gia nhân thấy Trần Chí Viễn đang nằm co quắp dưới gầm bàn phòng hán, khuôn mặt vẫn còn lộ ra vẻ sợ hãi cực điểm như vừa trải qua chuyện gì khủng khiếp nào đó, vội gọi cho vợ chồng nhà họ Trần tới để xem sét tình hình, hai vợ chồng thì chỉ cho rằng hán hút thuốc phiện quá nhiều sinh ra ảo giác, Trần phu nhân vì thương con nên khóc rống lên vì gọi con mà chẳng có phản ứng gì, lúc này lão trần mới sai người gọi mấy tên lang băm trong trang tới nhưng cuối cùng tất cả cũng bó tay vì thật chất là hán chẳng có bệnh, chỉ là sợ hãi cực điểm, mấy lão bàn nhau rồi cuối cùng đưa ra kết luận hán bị trúng tà

- "vậy các người nói ta phải làm sao, một lũ vô dụng "

lão Trần kêu lên, đối với ông, đứa con trai này còn quý hơn vàng, tuy là một kẻ phá gia chi tử nhưng lại là con một, nên mấy việc giết người, phóng hỏa, cưỡng dâm của hán cũng không phải ít, nhưng được lão thái gia bùng bít cho nên chẳng may bận tâm nhưng giờ hán bị trúng tà thì tiền nào có thể cứu nổi hán đây, bất chợt một tên thầy lang ghé vào tai lão nói

- "trên núi Vân San có một tòa đạo quan, trong đó có một vị tiên, ngài thử lên đó cầu cạnh ông xem"

- "tiên?, có thể chữa khỏi cho con trai ta không? "

lão Trần lại hỏi

- "nếu là trúng tà thì có thể chữa được, nhưng mà..."

nói đến đây, tên thầy lang ngập ngừng

- "muốn cho vị đó giúp ngài phải đổi lại một hài tử có huyết thống với ngài cho vị ấy ăn thịt tu luyện "

- "cái gì, đòi ăn thịt cháu ta?"

lão Trần gất lên, lão đã phải chờ quá lâu mới có được đứa cháu đích tôn này, vậy mà giờ phải dâng cho người khác ăn thịt sao?, nhưng nhìn đứa con mình như vậy lão lại không cam lòng suy nghĩ một hồi rồi quyết định cắn răng mang cháu mình để đổi lấy mạng của đứa con trai kia vì ông nghĩ miễn là con trai mình khỏe lại thì muốn có bao nhiêu con trai mà chẳng được, chắc mẫm như vậy nên quyết định thân hành lên vân san một chuyến, Trần phu nhân một mực muốn đi cùng nhưng lão Trần lại ngăn lại nói ở nhà trông nom tên quý tử kia, tránh cho việc gì ngoài ý muốn. kì kèo một lúc Trần phu nhân mới chịu nghe

đi mất 3 ngày đường núi lão Trần cũng đã tới cái đạo quan kia, ngoài cổng đề ba chữ " THANH THIÊN QUAN" nhìn đáng vẻ cổ xưa lâu đời, bên trong thoảng ra mùi nhang khói nhẹ nhẹ, đang định dơ tay mở cửa thì cánh cửa đột nhiên mở ra, một tên đạo đồng khoác đạo bào màu xanh dương mắt lên nhìn lão trần " sư phụ tôi mời ngài vào " nói đoạn đi thẳng vào trong...

Bạn đang đọc truyện *Bút Kì Huyền Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Đạo đồng thanh xà

Lão trần nghe vậy thì sững sốt không thôi, vị này đúng là cao nhân đắc đạo, ngay cả việc mình đến cũng đã tiên liệu, trong lòng nghĩ đến đứa con mình được cứu thì mừng rỡ không thôi

Bước qua 3 toà chính điện, mùi hương khói ngày càng nồng đậm nhưng lại khiến cho người ta không cảm thấy khó chịu mà lại cực kì thanh nhã bay bổng, tiến về một căn nhà phía hậu viện tên đạo đồng nói ông có thể tự vào, sự phụ đang đợi ông ở trong, lão trần tiến vào dãy cửa, điều đầu tiên khiến lão hơi bất ngờ là một nữ nhân, đứng honlaf mộ vị sư thái, thân bận đạo bào màu trắng, tay trái nâng phát trần đang quay mặt về phía tượng thần tam thanh thiên định, nghe thấy tiếng dãy cửa liền quay lưng lại, thật đúng là một tuyệt sắc giai nhân, cực kì kiều diễm mà chẳng khiến cho người ta hiện lên một tia ác niệm, lão trần thấy vị sư thái quay lại thì vội chấp tay hành lễ, vị sư thái kia đảo mắt sung quanh, cũng chẳng quan tâm đến lão ta một hồi lại hướng mắt về phía đứa bé nhìn chăm chăm, đột nhiên hai mắt sáng lên thắm nói

- "tốt... thực sự rất tốt " rồi cười cười một cách quái dị

- "sư thái, vậy..."

lão trần thấy vị sư thái kia lộ rõ vẻ phản kích thì vội đề cập tới chuyện của con trai mình, thế nhưng chưa nói hết nửa câu thì vị sư thái kia đã chặn miệng

- " không cần nói nhiều, chỉ là một con lệ quý, bắt quá nó đã thu một hồn 3 phách của con trai người "

Lão trần nghe vậy thì vội quỳ xuống van xin

- " xin sư thái cứu vớt, cả nhà tôi đứng độc tôn đứa con trai này "

Thấy một cảnh như vậy thì sư thái lại lộ ra vẻ khó xử quay mặt về phía tượng thần tam thanh khoát tay

- " ta đang bế quan, không thể ra ngoài, vậy đi ta sẽ kêu đồ đệ ta tới giúp ông vậy "

- " nhưng mà... đồ đệ ngài có thể thu phục nổi nó không? " Lão trần lộ vẻ ái ngại

Vị sư thái nghe vậy thì cười ha hả, không hai lời gọi tên đạo đồng ban nãy vào nói

- " người đi cùng lão nhân gia này về "

Nói xong phát phát tay ra hiệu kêu hai người ra ngoài, tên đạo đồng thấy vậy cũng không dám nán lại liền lập tức quay ra, lão trần thì vốn dĩ đã không tin cái thuật sĩ giang hồ này, lại còn không nể mặt mình cất công lên tận đây mà chỉ kêu một tên đồ đệ về giúp mình, thật quá sức kiêu ngạo, tuy bất mãn như vậy nhưng tuyệt nhiên không dám nói nửa lời, dù gì hy vọng vẫn hơn là vô vọng... liền theo vị đạo đồng quay ra, bất chợt vị ả thái kia lại nói

- " đề đứa trẻ kia lại đây "

lão trần nghe vậy thì thoáng qua đau lòng, ôm đứa trẻ âu yếm trong lòng, đó cũng là máu mủ ruột thịt của mình, Hơn nữa cũng là đứa cháu độc tôn mà giờ phải...

Day dứt một hồi, lão mới dứt khoát đặt đứa bé xuống đi ra ngoài

Lại nói về truyện ở trần gia, ngay đêm mà lão trần đi, lý thị lại quay về, cố sự của cô thì ai cũng đã biết, kể cả giờ cô giết cả nhà họ trần cũng chẳng phải việc khó hiểu bất quá việc nàng chết bất đắc kỳ tử, lại đứng vào quỷ tiết, lệ khí tích tụ quá nặng, chẳng thể mà sau 3 ngày đã thành lệ quý có Oán khí nặng như vậy. Từng buổi sáng xóm, mấy tên người hầu trong nhà lại tìm được mấy cái sác trong hậu viên, ai cũng bị dọa cho mất ăn mất ngủ, chỉ trong 2 ngày gia nhân trong nhà đã bỏ đi quá nửa, nhưng không hiểu chuyện gì mà sáng sớm đi mà đêm đến lại mơ mơ màng màng quay trở về, chỉ có tên thiếu gia trần chỉ viên thì thắm hơn một chút, giờ điên giờ khùng, đêm nào cũng gào thét làm cho không khí của trần gia lúc này cực kì căng thẳng ai cũng mong ngóng tin lão gia quay lại đem một vị thần tiên đến cứu họ khỏi cái tình cảnh quái dị này

Đã đi hết một ngày đường, lão trần lúc này cũng đã thấy một nơi đề nghị với tên đạo đồng vào tạm một khách điểm nào đó nghỉ ngơi, tên đạo đồng cũng không từ chối, chọn đại một nơi đề nghị chân, lão trần vừa ngồi xuống bàn liền giờ cái giọng của một kẻ lăm tiền nhiều của

- " đem hết món ngon ra đây, thêm một bình rượu hồng phần "

Nói đoạn quay qua tên đạo đồng

- " cậu có muốn ăn đồ chay không? "

- " thôi khỏi, có gì thì ăn nấy đi "

đạo đồng nhàn nhạt đáp

- " vậy mà tôi cứ tưởng người tu hành không được ăn mặn " lão trần nói cái giọng khinh khinh pha thêm vài phần chế diễu

- " người tu hành tu tâm không tu miệng, đạo tâm thanh tịnh thì ăn gì cũng như nhau thôi "

Đạo đồng mặt không biến sắc lại nhắm mắt dưỡng thần

Lão trần nghe vậy thì quay ra hướng chủ tiệm cười khẩy, cái gì mà tu tâm không tu miệng, cảm thấy chuyện đi này có khi mất cháu vô ích, nếu thật sự như vậy thì với quyền lực của lão thế sẽ san bằng đỉnh vôn san, bắt bằng được mục sư thái kia để cho anh em nhà sai hoan lạc một bữa. Com nước song xuôi thì trời cũng vừa tối, hai người đành phải ở lại đó một đêm, đến canh 2 lão trần cảm thấy nặng bụng liền lao vội tới cái nhà cầu, đi lướt qua phòng tên đạo đồng kia thì thấy ánh lục quang phát ra, ghé mắt vào nhìn thì hoảng sợ không thôi, trên giường là một con rắn to khủng bố, hai mắt nhắm nghiền, cả thân thể phát ra ánh lục quang như bích ngọc, thấy một cảnh này lão chắc chắn đó là yêu quái, lùi lại hai bước thì lỡ mất đà ngã phịch xuống đất, mồm xà thấy bên ngoài có tiếng động thì lập tức hoá ra hình người quát

- " kẻ nào, mau vào đây cho ta "

Nghe thấy tiếng của tên đạo đồng nhưng vẫn còn sợ hãi lại nghĩ nếu tên này muốn hại mình thì ngay khi ở đạo quan đã ra tay, việc gì phải chờ tới bây giờ, đánh liều chạy vào thì nhìn thấy tên đạo đồng đang ngồi trên giường lấp bắp hồi

- " con... con... con rắn vừa nãy đâu "

Tên đạo đồng kia biết mình bị bại lộ cũng không dấu diếm

- "tôi chân thân là một con thanh xà "

Lão trần nghe vậy thì hai chân bủn rủn không nói nên lời, tên đạo đồng thấy vậy lại nói tiếp

- "ta là chính tu, không phải tà tu, sư phụ ta đạo pháp cao thâm, đã hướng ta đến chính đạo, ngươi không cần lo lắng "

Nhìn lại vẫn thấy lão trần hai chân run lập cập thì đôi phần buồn bực, chẳng lẽ mấy kẻ giàu có đều nhát gan vậy sao? Định nói cái gì nữa thì đâu đó một mùi thú bay đến, hoá ra là lão trần sợ tới mức vãi cả ra quần, tên đạo đồng tức giận đuổi lão ra ngoài còn hắt thì phi thân ra ngoài cửa, lưng không bay lên mái nhà, lúc này mới tự do hít thở, thâm mắng một tiếng

Một lúc lâu sau lão trần mới trở lại với cái quần ướt sũng, không thấy tên đạo đồng đâu mới cất tiếng gọi khe khẽ " đạo trưởng... đạo trưởng... cậu đâu rồi " vừa gọi lão vừa nhìn tứ phía, biết đâu chui ra một con rắn to lù lù thì lão chỉ có nước đứng tim mà chết

- "tôi ở đây"

Tên đạo đồng nói vọng xuống, lão trần nhìn lên thì thấy tên đạo đồng đang ngồi trên nóc nhà, tay cầm bình rượu uống dưới trăng thật đúng là tiêu sái, liền tìm đường leo lên, tên đạo đồng thấy lão đang loay hoay leo lên cái cột nhà thì hết nói nõi, phi thân xuống túm lấy cổ áo hắn rồi sách ngược lão bay lên nóc nhà, lão trần lần đầu tiên được bay thì cảm giác trong bụng lộn lạo như sắp nôn nhưng vẫn cố hỏi

- " này, cậu bay được sao không công tôi bay cho nhanh, việc gì phải đi bộ phí sức?"

- " công người thường còn nặng hơn công thái sơn, tôi không muốn chết vì mệt " tên đạo đồng khẽ nói rồi nhấp một ngụm rượu, lại hỏi

"- ông không sợ tôi sao?"

Bạn đang đọc truyện *Bút Kì Huyền Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Ngũ lôi định hồn kì

Lão trần nghe hắn nói vậy thì cười cười

- "thật sự tôi cũng đôi phần sợ, nhưng vừa nãy lúc đi cầu tôi cũng nghĩ thông rồi, miễn là cậu cứu được con trai tôi thì kể cả hy sinh cái mạng già này cũng chẳng sao"

Nói xong liền ngồi cạnh tên đạo đồng, cầm lấy vò rượu của hắn tu ừng ực, lại nói

- " trên đời này thực sự có quỷ yêu sao, tôi sống tới từng tuổi này rồi cũng chỉ được nghe người ta đồn thổi, chưa thấy qua bội đáng ra sao?"

Dứt câu quay qua tên đạo đồng, chỉ thấy hắn đang dùng ánh mắt sắc lạnh nhìn mình, biết là câu nói vừa rồi có đụng chạm liền giải thích

- " ý tôi là mấy chuyện linh dị như vậy tôi chưa từng thấy qua "

- " ông muốn thấy thật sao? "

Tên đạo đồng hỏi lại

- " chỉ là hiếu kì chút thôi" lão trần cười gượng gạo, tên đạo đồng nghe vậy thì khẽ nhếch miệng cười, đột nhiên hai tay kết ấn tóm vào khoảng không lôi kéo một đạo nhân ảnh đưa tới trước mặt lão trần, nhìn qua bộ dáng giống người, chỉ là thân hình mờ ảo trong suốt khuôn mặt chỉ còn lại một nửa còn nguyên vẹn, nửa còn lại đã bị phân hủy ít nhiều, lão trần nhìn thấy bộ dáng người này thì liền chấn kinh, chỉ là thấy hắn bị một tay tên đạo đồng chế trụ nên cũng không đến mức kinh hồn bạt vía

- " xin cao nhân tha mạng, tha mạng, ta chỉ tưởng ngài định hút dương khí lão già này cho nên đến hưởng sái chút thôi..."

Tên quỷ hồn gào khóc van xin

- " hừ, bỗn thiên sư ta mà phải làm ra mấy trò dơ bẩn đó sao. Xem khí tức của ngươi chắc chắn từng hại không ít người, còn muốn xin ta tha mạng"

Nói xong liền không để cho tên quỷ hồn kia giải thích, tay phải hoá chương đập một nhát lên đỉnh đầu tên quỷ hồn kia lập tức hồn phách tan biến trong hư không. Lão trần đứng bên cạnh xem náo nhiệt mà mắt chữ A miệng chữ Ô không nói thành lời, một hồi lâu sau mới lắp bắp

- " là....là quỷ... là quỷ thật sao

- "phải" tên đạo đồng vẫn giữ ngữ khí lạnh nhạt

- "bất quá đã từng hại người, không thể để nó tồn tại nữa"

Lão trần nghe vậy còn muốn nói gì nhưng lời vừa ra tới miệng lập tức nuốt lại vào trong. Tất cả những gì lão thấy đêm nay thật sự đã thay đổi hết tất cả những gì mà lão coi là đúng đắn trên cuộc đời, cảm thấy mình như bước vào một thế giới khác, quả thực là liêu trai

Nửa ngày sau hai người bọn họ đã về tới trần gia trang, lão trần vội chạy tới đập cửa, thế nhưng gọi nửa này cũng chẳng có ai mở cửa, tên đạo đồng kia cảm nhận được có khí tức tà dị liền lao tới đập cửa sông vào, bất ngờ một mùi hôi thối nồng nặc sông tới hai người cảm nhận thấy chuyện chẳng lành liền lập tức chạy vào t, trong trang viên một thảm cảnh hiện ra, xác người chất thành đống, máu tươi chảy thành dòng, hơn một nửa số gia đình nhà họ trần đã vong mạng, chuyện quái gì đang xảy ra thế này, lão trần vội hốt hoảng chạy tới hậu viện gọi lớn

- "phu nhân... hài tử.. phu nhân, hai người đâu rồi"

Trần phu nhân và tên thiếu gia họ trần kia đang núp dưới ban thờ tổ tiên nhà họ trần, nghe thấy tiếng lão gia quay về thì vội vã chạy ra ngoài nói giọng nức nở

- "lão gia, cuối cùng ông đã về... tôi còn tưởng không được gặp ông nữa"

Nói xong gục đầu vào người lão trần khóc rống lên, lão trần nghe đến đây thì xót xa vội an ủi

- "không sao, không sao, phu nhân, chí viễn đâu rồi? "

- "ta cùng nó với mấy tên gia đình đang trốn trong nhà thờ tổ, cũng may tổ tông hiển linh, giúp chúng ta tránh được tai kiếp này " nói xong lại sụt sùi khóc

Lão trần an ủi phu nhân vài câu, quay qua tên đạo đồng kia nói

- "tôi đã tìm được người giúp chúng ta rồi"

Trần phu nhân nghe thấy vậy thì trấn tĩnh đôi phần, quay lại nhìn tên đạo đồng kia hỏi

- "vị này là?"

- "cứ gọi tôi là đằng thanh"

Tên đạo đồng nhàn nhạt đáp ánh mắt liếc ra phía sau hoa viên, thấy từ đó bốc lên một màn quỷ khí dày đặc

- "cậu tên đằng thanh sao, xuất dọc đường sao cậu không nói cho tôi?" Lão trần thắc mắc

- "ông đâu có hỏi "

Lão trần lại định nói gì thì đằng thanh đã chạy tới phía sau hoa viên, nhìn chằm chằm vào một cái miệng giếng rồi cười cười, từ trong túi lấy ra 5 cây cờ lục, lam, cam, trắng và tím bố trí bên trên phần đất tạo thành ngũ hành kì trận, lại lấy một đoạn chỉ đỏ có treo mấy đồng tiền ngũ để kéo hết 5 cây cờ rồi đan vào miệng giếng, còn cảm thấy chưa đủ liền lôi ra hai tấm phù màu ngọc bích viết mấy thứ khó có thể xác định là ngôn ngữ gì, dán một cái trên miệng giếng một cái ở ở cây cờ màu cam, nhắm mắt lầm dảm đọc chú, sau một hồi hô to "khởi"

Lập tức mấy cây cờ rung lên, dây chỉ đỏ cùng tiền ngũ để sáng bùng toả ra quang mang đỏ rực rồi lại vụt tắt, quay lại nói với lão trần

- "con lệ quỷ đó chết vào ngày nào, xem chừng tu vi còn chưa mạnh, khẳng định là chết chưa lâu"

- "thực ra đó là con dâu tôi, vì khi sinh con băng huyết mà chết"

Lão trần nói tiếp

- "hình như, đứng vào quỷ tiết"

- "Ta hiểu rồi "

nói xong lại nhìn về phía miệng giếng, thấy quỷ khí ngùn ngụt bốc ra thì đôi phần kinh ngạc, một thiếu phụ mới chết chưa lâu, cho dù là tình huống đặc biệt, mình đã phải dùng đến ngũ lôi định hồn chân kĩ mà cũng không thể khống chế nổi quỷ khí, không thể tưởng tượng nổi tu vi của cô ta có thể thâm sâu như vậy

Bạn đang đọc truyện *Bút Kì Huyền Môn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Thiếu phụ quỷ linh

Suy nghĩ một hồi, đảng thanh quay qua nói với lão trần

- "mang cho ta 30 cân vôi sống, 20 cân hùng hoàng, đổ thẳng vào cái giếng này, không thể chậm trễ"

Nghe thấy vậy thì lão trần cũng không nhiều lời, đích thân chạy vội đến khắp các tiệm thuốc trong trấn thu gom, đến gần nửa canh giờ thì quay trở về cùng với mấy tên thanh niên, trên tay ai nấy cũng vác mấy bao bố, lão trần chạy tới bên đảng thanh hỗn hển nói

- "tôi đã thu gom hết vôi sống cả hùng hoàng trong trấn này rồi"

- "tôi chỉ bảo ông lấy đủ 50 cân, ông lấy nhiều vậy làm gì?" Đảng thanh thắc mắc hỏi

- "thì tôi nghĩ càng nhiều càng tốt" lão trần ngơ ngác trả lời lại

Đến đây thì đảng thanh cũng hết nói, đúng là mấy kẻ có tiền không biết tiếc của là gì, đành chờ dài rồi chỉ mấy tên thanh niên đổ hùng hoàng và vôi sống xuống giếng theo tỉ lệ 3/2 song xuôi lại ném theo một viên tinh thạch màu đỏ thẫm đứng bên miệng giếng chờ đợi, đến nửa ngày không có động tĩnh, lão trần mất kiên nhẫn định hỏi đảng thanh liệu việc này có hiệu quả không thì bất ngờ bên dưới giếng phát hiện dị động, tất cả mọi người hiếu kì đều xúm lại xem xét, bất chợt một đợt nước lớn từ bên dưới bắn lên đem theo cả vôi sống hắt lên làm cho mấy kẻ sung quang chạm phải nóng rát vội chạy ra xa

Tiếp theo đó là một tràng như thể có ai đó đang khuấy động cả mặt giếng, đảng thanh đứng một bên nhìn thì mỉm cười đắc chí, tưởng tà vật này cứng đầu hoá ra cũng chỉ có như vậy, phi thân tới bên miệng giếng ném xuống một tờ ngọc phù, lá phù từ từ bay xuống không lửa mà cháy như thiêu, dị thường là khi chạm với nước bên dưới giếng thì biến tất cả thành một biển lửa bốc cao đến tận gần bên trên mặt giếng, một nhân ảnh phi lên từ biển lửa ý đồ thoát thân, đảng thanh đứng bên cạnh cũng không lộ vẻ hoảng hốt, hai tay bắt quyết chỉ về hướng ngũ hành kì hô một tiếng "khởi", nhân ảnh kia khi bay tới miệng giếng lập tức đụng phải mấy sợi chỉ đỏ mà đảng thanh đã bày sẵn, cả thân thể như bị một lực phản phệ liền bị đánh ngã lại xuống đáy giếng, đám người vừa ban nãy còn muốn xem hiếu kì thấy một màn này thì chạy tứ phía, kẻ nào cứng gan lớn mật cũng chỉ dám núp sau mấy dãy non bộ phong thủy gần đó mà ngó đầu ra nhìn, nhân ảnh kia cứ năm lần bảy lượt muốn thoát vây đều bị đánh xuống như vậy giương như đã không chịu nổi nói vọng lên

- "đại pháp sư, xin tha mạng, ta chỉ là muốn báo thù "

- "cớ sự của ngươi ta đã rõ, nhưng ngươi lạm sát nhiều kẻ vô tội như vậy tội nghiệt đã quá nặng, không còn cơ hội nữa rồi"

Đảng thanh vẫn giữ ngữ khí nhàn nhạt đáp

- "tôi nguyện trao trả hồn phách cho tên cầm thú kia, chỉ mong đại pháp sư khai ân, ta là quá uất hận nên mới làm ra cớ sự này"

Như chỉ chờ câu này, đảng thanh tiến tới miệng giếng gỡ bỏ ngọc phù, tháo mấy sợi chỉ đỏ kia ra, nói vọng xuống

- "lên đây cho ta"

Lập tức từ dưới giếng bay lên một đạo hư ảnh, chính là lý thị, tóc tai bù sù, quần áo tả tơi do ban nãy cố thoát khỏi ngũ lôi định hồn chân kì, cả người toát ra quỷ khí nồng đậm, nhìn thấy đảng thanh thì lập tức quỷ xuống vội khóc lóc van xin

- "xin đại pháp sư khai ân... xin đại pháp sư khai ân"

Đảng thanh nhìn lại nữ tử này một lần, cảm thấy có chút không đúng lại hỏi

- "ngươi chết cách đây là mới đúng thất tuần, làm sao tu vi lại mạnh như vậy "

Lý thị ngẩng mặt lên nhìn đảng thanh uất ức nói

- "ta vốn khi chết đi, oán khí quá nặng lại vào đúng quý tiết, cho nên đã có thể trở thành lệ quỷ, hơn nữa lại hút máu nhiều người để tu luyện, sau đêm nay nếu như ngài không đến, có thể nhập xác trở thành quỷ thi "

Đảng thanh nghe vậy thì mới nhớ ra việc có nhiều xác chết ở trang viên đến vậy, cũng không nói nhiều, kêu cô ta trả lại hồn phách của trần chí viễn, thu lại vào linh phù rồi nhìn cô nói tiếp

- "ta sẽ trực tiếp siêu độ cho ngươi, dù đã gây ra tội lỗi nhưng căn bản về đạo lý cũng là điều dễ hiểu" lý thị nghe vậy thì lập tức cúi đầu bái tạ, đối với một phận nữ nhi, những điều mà cô đã phải trải qua thật sự cũng là quá bi thương, đảng thanh lập tức khoanh chân ngồi xuống, miệng bắt đầu niệm vãng sinh chú, lão trần đứng bên nhìn chỉ thấy hư ảnh của lý thị ngày càng mờ nhạt, sau một hồi thì từ tan biến vào khoảng không, lúc này mới dám mở miệng

- "cô ta...đâu rồi"

- "ta đã siêu độ cho cô ta rồi"

Đằng thanh từ từ đứng dậy quay lại phía lão trần nói

- "cả gia đình người nợ cô ấy, cơ sự hôm nay cũng bắt nguồn từ tên quý tử nhà người, sau này phải chuyên tâm tích đức, may ra khi xuống đến âm ti hình phạt sẽ nhẹ bớt một chút" nói rồi quay ra đi đến từ đường nhà họ trần., lão trần nghe vậy thì hai mắt bắt đầu rung rung, không phải lão sợ sau này mình sẽ bị khổ ải dưới âm ti, chỉ là thấy hối hận vì đã không chăm chút đạo đức cho đứa con mình, luôn bùng bít cho những tội lỗi nó gây ra, tưởng như là thương nó, hoá ra cuối cùng là hại chết nó

Đằng thanh đi đến từ đường nhà họ trần, tiến đến sát trần chí viễn, lấy ra tấm ngọc phù, điểm một dấu tay lấy ra một nhân ảnh mờ nhạt, trần phu nhân thấy đó là cũng là trần chí viễn thì thập phần kinh ngạc, nhưng cũng không giám nói gì, chỉ dám đứng bên chờ đợi, đằng thanh nhắm mắt, miệng lầm lầm đọc cái gì, sau đó kéo một hôn ba phách của hần đặt lại thân thể, chỉ thấy trần chí viễn run lên bần bật rồi ngất lịm đi, trần phu nhân thấy như vậy thì khóc rống lên ôm con gào khóc

- "đại pháp sư, con trai tôi sao vậy"

Đằng thanh phui phui tay, đứng dậy nói

- "chỉ là hồn phách rời thân thể quá lâu, vài ngày sau sẽ bình phục, cứ cho hần ra ngoài tiếp xúc với ánh mặt trời nhiều một chút"

Nói xong bước ra ngoài, thấy lão trần cũng đang chạy vào

- "đại pháp sư... on trời biển này không thể đền đáp"

Đằng thanh bước ra ngoài lại nhớ tới gì đó quay lại nói với lão trần

- "tràng viên này đã chết nhiều người, phải đem xác người đi thiêu để tránh sây ra thi biến, cái giếng kia thì đem sòi hoặc đá phiến lấp đi rồi đem vôi sống rải xuống hết phần đất này, sau nửa năm lệ khí sẽ tan hết "

Lão trần nghe vậy thì quỳ xuống dập đầu xì xụp bái tạ, đằng thanh cũng không nhiều lời lập tức rời khỏi trần gia hồi son

Bạn đang đọc truyện *Bút Kì Huyền Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6: Tản mạn liễu tiên phái

"sư muội, sao muội cứ cứng đầu quá vậy"

Một đạo hắc y nhân cất tiếng nói

Vị sư thái kia đang lãng không đứng trên đỉnh một ngọn tre cất tiếng cười sảng sặc

- "sư huynh, huynh đã bị sư phụ trục xuất khỏi xư môn, không phá bỏ một thân pháp lực của huynh đã là quá nhân nhượng với huynh rồi "

Tên hắc y nhân kia nghe vậy thì hai mắt nóng bừng lên, cả người toát ra quỷ khí nồng đậm, hai tay chỉ lên trời kết ấn, lập tức sau lưng hiện ra một hư ảnh khô lâu cao tới vài trượng, vị sư thái kia thấy một màn như vậy cũng không giám khinh thường, lãng không vũ động hạ xuống đất, cắn đầu ngón tay cái điểm lên trán, hai tay kết ấn, té ra long uyên phát trần, điểm một giọt máu lên thân phát trần hô lớn

- "mục thị long uyên hiện

Phát trần quét yêu tà

Tứ phương vạn thần quỷ

Tất thủy hữu bại vong

Diệt

Nói xong quét long uyên phát trần vào hư không, từ đó phát xuất ra một đạo bạch quang uy lực cường đại bay thẳng đến hư ảnh khô lâu của tên hắc y nhân kia, tên kia thấy như vậy biết không thể lấy cứng đối cứng, nhưng cũng đã quá muộn chỉ còn hoặc là nhất mực chống lại thì còn cơ hội sống, còn không chỉ có nước chết

Lập tức cắn máu đầu lưỡi phun ra một ngụm vào lòng bàn tay, rút từ đai lưng ra một chiếc roi da, lầm lầm đọc chú thân ảnh khô lâu đằng sau lập tức

vũ động, quỹ khí phát xuất kinh hoàng, dơ tay chặn lại luồng bạch khí cường đại kia, hai luồng lực lượng va chạm nhau liên chấn động cả một khoảng trời, hai người đều bị phản phệ bay xa ra ngoài, tên hắc y nhân vừa chạm đất đã phun ra ngoài một búng máu tức giận nói

"không ngờ.....ngươi có thể dùng...long uyên diệt thần chú"

Vị sư thái kia cũng chẳng khá hơn là bao, một đòn vừa rồi cũng đã hao tổn gần như toàn bộ pháp lực hiện thời, thế nhưng thấy đối thủ cũng đang lâm vào thế cùng quẫn thì lại cười phá lên

"sur huynh, khô lâu quỹ huyết của huynh cũng thật lợi hại, nhưng để so với long uyên phát trần..hà hà.. còn thua một bậc"

Thấy sư thái cũng đã sức cùng lực kiệt, lão thâm vui sướng, móc trong túi ra một lọ nhỏ, mở ra lấy một viên thuốc đỏ thẫm bỏ vào miệng nhai nhóp nhép, một dòng máu đỏ từ trong miệng lão chảy ra, sư thái thấy vậy thì tức giận không thôi

"ngươi...ác thú... sao ngươi có thể làm như vậy.... lũ trẻ đó có tội tình gì với ngươi"

"haha.... vị của chúng cũng rất ngon"

Tên hắc y nhân lập tức khoanh chân lại điều tức. Từ thân thể hắc phát ra ánh sáng đỏ rực rỡ, một luồng khí tức nhàn nhạt phát ra, vị sư thái kia thấy cảnh này bắt đầu lại xuất hiện đôi phần lo lắng, trong lòng thầm mắng tên ác tặc thâm độc này, bất chợt lão đứng dậy, tay trái tụ lại một cỗ quỹ khí, không nói một lời đánh về phía sư thái, vị sư thái lúc này cũng đã tận sức, làm sao mà đỡ nổi đây, nhắm mắt lại, nghĩ về một thân tu vi của mình lại bị hủy hoại như thế này sao, một giọt lệ rơi xuống, bất chợt hai lá ngọc phù bay tới, xoáy tròn tạo nên một kết giới chặn lại thế công của tên hắc y nhân, tiếp đó là 8 đồng tiền đúc mẫu bay thẳng đến trước mặt tên hắc y nhân kia, tên kia thấy vậy liền lách người né tránh, một đạo thanh y nhân vung kiếm bay tới, là đặng thanh, vừa mới đáp xuống đất, nhìn thấy hắc y nhân lại nói

"sur bá, người đã bị trục xuất khỏi sư môn,đừng làm mấy việc vô tình vô nghĩa "

"hahaha... vận số của sư trò các ngươi có lẽ hôm nay chưa tận, vậy ta đi trước"

Tên hắc y nhân cười dài một tiếng rồi lẳng không mà bay đi

Đặng thanh cũng không đuổi theo nữa, tiến lại đỡ sư phụ, thấy vết thương cũng không quá nặng, chỉ là khí tức hao tổn quá nhiều, liền đi về đạo quan tĩnh dưỡng

về tới đạo quan chỉ thấy một đồng đồ nát như thế vừa sảy ra một chặn ác chiến, chỉ còn lại một dãy nhà hậu viện là còn nguyên vẹn một chút, nhưng phần mái nhà gạch ngói cũng đã rơi vỡ một nửa, sư thái vội đẩy đặng thanh ra, chạy thẳng vào dãy nhà đó,

ở phía sau bức tượng của thái thượng lão quân bé ra một đứa trẻ đang mở cặp mắt trong veo nhìn mình thì cười mỉm

"nó không sao"

Vị sư thái cũng chỉ đánh cược, tên sư huynh muốn phá gì thì phá, cũng không giám động tới mấy bức tượng này, nên mới đánh liều giấu nó vào đây, chứ thật sự phải bé một đứa trẻ để đầu pháp có lẽ cơ hội đánh hoà với hắn còn không có, đặng thanh thấy sư phụ như vậy nghĩ cũng không còn nguy hiểm liền ngồi xuống hỏi

"sur phụ, đã sảy ra chuyện gì "

Vị sư thái lúc này mới đặt đứa bé xuống, khoanh chân điều tức, từ từ nói

"tên vô lương tâm đó, nhân lúc ta đang bế quan liền tập kích ta, thật sự ta mới chỉ hồi lại 8 phần tu vi, nếu như ta tu luyện song thì đến 2 con khô lâu của hắn ta cũng chẳng dễ vào mắt "

"sur phụ, tại sao sư công lại trục xuất sư bá"

Đặng thanh lại hỏi

Sư thái nghe hắn hỏi vậy thì lại thờ dài, mắt nhắm nghiền một hồi lâu sau mới nói

"hắn thực là một kì tài tu đạo, năm 15 tuổi đã có thể tung hoành ngang dọc trong giới pháp thuật, còn ta chỉ là có chút tuệ căn, may mắn được sư phụ chỉ điểm nên mới có được một thân tu vi như hôm nay nếu nói về thực lực lúc đó chắc chắn hắn hơn ta nhiều lần, nhưng sau này hắn đoạt được một quyển tàn thư, ghi chép lại rất nhiều bí thuật của tây tạng, không nghe ta và sư phụ can ngăn, hắn vẫn cố sức tu luyện, đến cuối cùng lại nhập ma, giết hại vô số người, lại còn luyện thập lục huyết tâm đan, thử được tương truyền rằng có thể cải tử hoàn sinh, năm đó tần vương cũng chỉ vì loại thuốc này mà cũng giết hại vô số người cũng không thể luyện được, lại còn gây ra tội nghiệt rất nặng, để luyện được đan này cần phải có tim của trẻ con, cứ 4 quả tim luyện được một viên sơ đan, 4 viên sơ đan thì luyện được một viên hoàn đan, 16 viên hoàn đan mới luyện được một viên thập lục huyết tâm đan mà lão mới ăn, thật quá là một kẻ tàn bạo, vì quá tức giận sư phụ ta đã đuổi hắn đi, đáng lẽ phải lăng tiên ta không để nữ nhi làm chủ, nhưng sư phụ chỉ có ta và hắn là thân truyền, sau này lại phải... "

nói đến đây đột nhiên sư thái lại lộ ra một chút sầu thảm

- "sau này chỉ có ta là người cuối cùng trong sư môn, cũng chỉ dám gọi mình là người đứng đầu, chưa thể nhận là trưởng môn"

Đặng Thanh nghe vậy thì nghĩ điều gì đó, lại hỏi

- "vậy hẳn cứ năm lần bảy lượt đến tìm sư phụ là có mục đích gì?"

Thấy sư thái không nói gì thì cũng có chút hiếu kì, nhưng cũng không dám nhiều lời, định đứng lên kiếm một chút đồ ăn thì sư thái lại nói

- "phái chúng ta từ khi lập phái có tên huyền không, tổ sư gia là..."

- "sư phụ, cái đó con biết, còn thuộc nằm lòng rồi, tổ sư gia là hoàng tích chân nhân, đến đời sư phụ vì là nữ nên lấy tên liễu tiên..."

đặng thanh nói song lại quay qua sư thái, chỉ thấy bà ta đang lờm hẩn thì vội quỳ gối

- "sư phụ, là con bất kính "

- "xem ra ngươi cũng có chút lễ độ, nhớ được như vậy là tốt"

Vị sư thái lại nói giọng ôn hoà

- "trong truyền năm xưa tổ sư gia đắc đạo, được thái thượng lão quân ban cho một bình hồ lô, nghe nói có thể hút cả trời đất, thực hư ra sao ta cũng không rõ, ngay cả sư phụ ta cũng chưa thấy qua "

Hết chương 6

Bạn đang đọc truyện *Bút Kì Huyền Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7

Về điều này thì Đặng Thanh cũng đã có nghe trong giới pháp thuật lưu truyền thất đại thần khí, thập đại thần binh, cũng chỉ biết là đều có uy lực cường đại, nhưng thực hư việc chúng có tồn tại hay không vẫn chỉ là truyền thuyết, chẳng lẽ chúng tồn tại thật sự và bình hồ lô kia là một trong thất đại thần khí đó, cũng chính vì lẽ đó mà tên sư bá của hắn mới năm lần bảy lượt muốn đến phá đạo quan này, mục đích chắc cũng chỉ vì cái bình hồ lô kia, nghĩ vậy hắn lại vội hỏi

- "sư phụ, vậy sư tổ và sư công sau khi đắc đạo đã đi đâu? Chẳng lẽ đã không còn ở nhân gian sao?"

- "sư tổ đã tọa tiên cảnh, thụ phong đại la, còn sư phụ ta vì một chuyện mà không thể đắc đạo, hơn nữa còn phải chịu thiên kiếp"

Vị sư thái kia nhàn nhạt nói, đột nhiên đứa bé kia kêu lên vài tiếng khó hiểu, tay đập đập vào mặt sư thái biểu lộ sự khó chịu, vị sư thái thấy vậy quay qua nói với Đặng Thanh

- "mau đi tìm sữa cho nó, nhân tiện tìm một chút thức ăn về đây"

Đặng Thanh nghe vậy không nói một lời lẳng không bay đi Trong đạo quan, vị sư thái kia tay vẫn bế đứa trẻ, đột nhiên cảm nhận được một luồng khí tức tinh thuần phát ra từ trong người nó, vội phóng thích cương khí vào người thằng bé kiểm tra, đột nhiên hai mắt sáng bừng, cả người run lên, ôm chặt lấy đứa trẻ biểu lộ sự vui sướng tột cùng

- "cuối cùng....đã tìm thấy rồi...đã tìm thấy rồi"

Một lúc sau Đặng Thanh quay về, đem theo mấy cái bánh bao, một con gà quay và một cái bình, mở bình ra đưa cho sư thái, là sữa bò, sư thái ngửi ngửi rồi nhú mày

- "hôi như vậy, không biết nó có uống nổi không đây"

Đặng thanh nghe vậy thì cười cười nói - "bao nhiêu đứa trẻ trước đây có đứa nào người lại lo lắng như vậy? "

sư thái nghe vậy cũng chẳng nói gì, ngậm lấy một ngụm sữa bò, cẩn thận mớm từng chút cho thằng bé, sau một hồi mới thấy thằng bé lắc đầu nguẩy nguẩy, có lẽ đã no nê, cũng không phải đồ dành nhiều, cứ thiu thiu ngủ trên tay của sư thái, nhìn gương mặt phúng phính thập phần đáng yêu, lúc này sư thái mới mỉm cười nói khe khẽ

- "đứa bé này không giống như những đứa bé trước kia, ta cảm thấy một loại khí tức rất kì lạ, đôi lúc thì cuộn cuộn như vũ bão, khi lại nhàn nhạt như mây trời " Nói rồi lại khẽ nhú mày, trong mắt lộ ra vẻ khó hiểu

- " cũng thật kì quái, một đứa bé có thể chịu đựng một lực lượng cường đại như vậy trong cơ thể, thật quá là vô lý "

Đằng Thanh nghe sư thái nói như vậy, nhẹ nhàng cầm vào tay đứa trẻ kia, phóng thích cương khí, lập tức hai mắt mở to tròn trĩnh, quay qua nói với sư thái

- " sư phụ, là.... là quỷ khí "

Thấy sư thái gật đầu, Đằng Thanh lại vội nói tiếp

- " sư phụ, nếu không tận diệt, sợ rằng sau này gây ra đại họa "

Sư thái nghe vậy thì cũng không lộ ra cảm xúc, nhìn Đằng Thanh cười cười

- " vậy năm xưa ta cũng nên diệt người để tránh hậu họa? "

Đằng Thanh nghe vậy thì không nói nổi lời gì, phải, hẳn cũng là yêu, cũng vì sư phụ hắn từ bi thu nhận hắn, hướng hắn đến chính đạo nên mới có ngày hôm nay, lúc này mới lấp bắp nói

- " vậy...người định thu nó làm đệ tử sao? "

Sư thái ngập ngừng một chút, lại lắc đầu

- " năm xưa sư phụ ta vì phá lệ nên mới nhận ta vào sư môn, ta không thể làm vậy nữa "

- " sư phụ, người cũng đâu phải chủng môn của phái ta, mai sau này sư tôn quay lại cũng không thể trách người "

Đằng Thanh cười cười nói, sư thái thì thấy lời của hắn cũng có chút đạo lý, nhưng như thế thì chẳng khác nào môn quy cũng chỉ là cái thứ bỏ đi, có cũng được mà không có cũng chẳng sao. Nếu như vậy mấy trăm năm lịch sử của phái ta sẽ thành cái gì đây, làm sao có thể ăn nói với tổ sư gia đây? Còn đang suy nghĩ thì bất chợt một ánh sáng nhu hòa xuất hiện, trên trời hạ xuống một đài sen, đứng trên đó là một đạo nữ nhân mặc một bộ áo bào màu trắng nhìn thập phần thanh khiết, tay cầm một tịnh bình trên đó còn có một cành liễu xanh mướt, bên cạnh còn có hai tiểu đồng một nam một nữ mặc yếm đào, sư thái và Đằng Thanh vừa nhìn thấy thì vội quỳ xuống chấp tay hành lễ

- " bái thỉnh đại sĩ, chẳng hay đại sĩ quang lâm tỳ xá có việc gì? "

Quan âm đại sĩ đứng trên tòa sen, bước xuống cạnh vị sư thái nói giọng ôn hòa

- " Liễu Giao tiên tử, nay ta đến cũng chính vì đứa bé kia "

Bạn đang đọc truyện *Bút Kì Huyền Môn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Long uyên phát trần 1

nghe vậy thì cả Đằng Thanh và liễu giao tiên tử đều hết sức kinh ngạc, dù cho đứa trẻ kia có chút đặc biệt, nhưng thật sự nhân gian xuất hiện cũng không phải là ít, chỉ là tiền kiếp có chút sai biệt, sau khi luân hồi nghiệp lực cũng không thể tan hết, đến kiếp sau mang một thân khí tức ngoại lai, thế nhưng sau này theo thời gian cũng dần dần tan hết, cũng coi như thuận theo thiên đạo. Nhưng việc này quả thực có sự khó hiểu, Quan âm đại sĩ đã phải giả làm chúng tổ không đơn giản chỉ là vân du, nghĩ vậy liễu giao tiên tử lại hỏi

- " Đại sĩ, ngài tới để mang nó đi "

Quan âm đại sĩ cũng không nói gì, chỉ gật gật đầu mang về đồng ý, liễu giao sư thái thấy như vậy gương mặt liền có chút biến sắc, tuy vẫn có đôi phần khép nép nhưng giọng nó có chút cứng rắn

- " Đại sĩ, xin ngài nói ra chân tướng, nếu không bản đạo hy sinh cái mạng già này cũng không để ngài mang nó đi "

Quan âm đại sĩ nghe vậy cũng không nổi giận, ngược lại còn mỉm cười, bước lên đài sen bay về phương xa nhưng giọng nói vẫn vọng lại

" bất chi ngũ hành bất chi nhân

bất chi lục đạo bất chi thân

tướng giai hữu đạo, tâm vô đạo

ngịch thể chuyển thiên, thủ bại luân"

thấy bóng đại sĩ đã đi xa, Đằng Thanh và Liễu giao sư thái mới đứng dậy, nhìn nhau một hồi, trong lòng lộn xộn những suy nghĩ thực chất muốn nói cái gì nhưng chẳng biết phải nói làm sao, những câu mà đại sĩ nói chẳng phải là để ám chỉ về đấu chiến thắng Phật Tôn Ngô Không sao

thật sự là với tính cách của sư thái cũng chẳng bận tâm, lời nói của người khác đối với bà thì cũng chỉ như nước chảy mây trôi, bất quá sự việc này có chút kì quái. Thoảng một thời gian 3 năm, đứa trẻ kia cũng lớn được đôi phần, sư thái và Đằng Thanh cũng bớt chút cực nhọc, thế nhưng lên 3 tuổi mà thằng bé kia vẫn chưa biết nói, sư thái cũng đã đưa nó đến khắp các nhà thuốc độc nam chí bắc, cũng không ít lần dẫn đến mấy đại tông sư trong giới, thế nhưng chưa ai xác định được hẳn bị cái quái gì, sư thái thì cũng đã toàn lực, đành chấp nhận cho hẳn chịu cảnh tật nguyên, chỉ mong hẳn có một chút linh căn để tu đạo, thế nhưng trái ngược với những gì mà lão sư thái mong muốn, hẳn thật sự là một kẻ ngờ nghệch, một lá dãn lõi phù mà phải viết tới gần 2000 lần mới có thể thành công, cũng do một phần là hẳn bị câm, chủ ngữ không thể đọc, thế nên uy lực của phù chú cũng đã giảm mất đôi phần

Sư thái từ ngày nhận hẳn làm môn đồ nhìn ưu phiền hơn rất nhiều, không nghĩ rằng mình đã nghịch thiên để giữ lấy hẳn, vậy mà lại thu nhận phải một tên vô đức vô năng, ấy thế mà hẳn còn rất nghịch ngợm, thường lấy rất nhiều pháp khí của sư thái và Đằng Thanh để chơi đùa, có lần còn làm gãy cả một thanh đao mộc kiếm mà sư thái cất công tu luyện suốt 30 năm, lần đó sư thái rất giận dữ, 3 ngày phạt hẳn quỳ trước tượng tam thanh xám hối, vậy mà hẳn còn vẫn cười rất tươi, thật là hết nói

Đến một ngày sư thái nói phải hạ sơn một chuyến, nghe đâu là do một tà vật rất khủng bố xuất hiện, phải triệu tập rất nhiều tinh anh giới pháp thuật đến trợ chiến, vẫn là vì cái tính nghịch ngợm của tên môn đồ nên sư thái mới đành phải gọi hẳn lại dặn dò

"- Dương vũ, lần này ta hạ sơn khá lâu, nếu ngươi còn dám lười biếng cuốn bí tịch của ta ra nghịch ngợm thì khi ta quay trở lại sẽ tét đít ngươi"

Dương vũ nghe sư thái nói vậy thì cười cười gật gật đầu còn ừ ừ ớ muốn nói gì đó, sư thái thấy vậy thì chỉ thờ dài, còn không yên tâm cái gì lại gọi Đằng Thanh dặn dò vài điều rồi rời đi

Thấy bóng sư thái đã đi xa, Dương Vũ lại chạy đi nô đùa, Đằng Thanh cũng ra sau núi luyện nốt mấy cái pháp ấn để mặc cho Dương Tử nghịch ngợm vì hẳn cũng đã quá mệt mỏi khi trông coi hẳn rồi

Tên nghịch ngợm kia cũng đâu phải vừa, thấy như vậy liền chạy tới hậu viện nơi sư thái giấu mấy món pháp khí đang tu luyện dở, còn có mấy món pháp khí chỉ bảo trấn sơn của Liễu tiên phái, thực chất là qua mấy lần hẳn vào trộm pháp khí ra chơi thì sư thái cũng đã cần trọng mà cất bên trong một gian thất phía sau hậu viện, chỉ còn để lại vài món đang tu luyện chưa thành không thể di chuyển, bất quá Dương Vũ cũng chẳng hứng thú, leo tót lên bức tượng của thái thượng đạo tổ mà đứng dựa, thấy tượng đạo tổ tay cầm một cái phát trần dường như là đồ thật chứ không phải đồ của bức tượng liền rút ra, lập tức một đạo quang mang hiện lên, phát trần rời tay Dương Vũ bay lên giữa không trung, phát quang một luồng bạch quang bao trọn Hẳn, thấy một màn này Dương Vũ hoảng sợ tính chạy trốn thì không thể phá vỡ kết giới bạch quang kia, Nhưng kì lạ là càng lúc kết giới kia càng nhỏ lại và hẳn cũng dần dần mê man đi, trong lúc nửa tỉnh nửa mê hẳn thấy rất nhiều mỹ cảnh, mỗi hồi lâu sau những mỹ cảnh vỡ nát, hẳn hét lên một tiếng rồi ngất hẳn đi

Tiếng hét của hẳn vang tới tận hậu sơn, Đằng Thanh thấy vậy liền biết tên nghịch ngợm kia vừa gây ra họa liền lập tức chạy vào, thấy cửa của hậu viện đang mở toang liền chạy vào, một cảnh tượng kì dị hiện ra trước mặt hẳn

Dương Vũ, tay nâng phát trần, hai mắt nhắm nghiền ngồi tư thế tọa thiền trước tượng của ba vị tam thanh, cả người phát xuất một luồng khí tức bất thường

Đằng Thanh thấy hẳn đang cầm trong tay long yên phát trần thì cả giận nói

"- thằng nhóc chết tiệt, cả long yên phát trần của sư phụ cũng giám phá"

"- hỗn xược "

Dương vũ hét lên, tay cầm phát trần phát xuất khí tức quét ngang một đường tạo ra một đạo bạch quang bay về phía Đằng Thanh, thấy không ổn, Đằng Thanh lùi ra sau hai bước lấy ra sáu lá ngọc phù vũ động tạo thành một kết giới chặn lại đòn của Dương vũ, nhưng thật không ngờ đạo bạch quang kia vừa chạm tới kết giới liền trần vỡ vụn, Đằng Thanh dính phải một đòn này thì bay ra xa, phun ra một búng máu

Bạn đang đọc truyện *Bút Kí Huyền Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9: Long yên phát trần 2

Bị trúng một đòn này, Đằng Thanh không chết cũng là may, chỉ là nguyên thần bị đánh tới nổi chút nữa bị bật ra khỏi thân thể, gắng gượng bò dậy nhìn Dương Vũ:

- Sư đệ, đệ sao vậy? Còn nhận ra ta không?

Dương vũ nghe vậy thì đứng phắt dậy hai tròng mắt trắng dã mở ra, nói giọng đầy bức tức:

- Ai là sư đệ của ngươi?

Lập tức vũ động phát trần, quát ngang một đường. Đẳng Thanh lúc này đã không còn chút sức lực, thấy một đòn này thì cả người run lên, cảm nhận cái chết trong gang tấc, rơi vào tình huống cực kì hung hiểm

Bất chợt một đạo bạch y nhân lẳng không bay tới, tay cầm một cây quạt đen, tay trái bắt quyết tạo thành kết giới ngăn cản lại linh lực của long uyên phát trần, trong giây lát cảm nhận mình vẫn chưa chết, Đẳng Thanh hít một hơi sâu rồi nhìn lại, là hắc linh hòa diện phiến của sư phụ. Sư thái phải chống đỡ lại linh lực cường đại của long uyên phát trần cộng với tu vi tà dị của Dương Vũ cũng đôi phần không chịu nổi, lập tức rút ra một lá linh phù tử sắc, cần đầu lưỡi phun lên đó một búng máu, kẹp lá bùa ở ngón trỏ và ngón giữa hô to

"Long uyên quy vị

chu tẫn yêu tà

quy hồi về chủ

tận diệt quỷ ma

THU"

Lập tức long uyên phát trần trong tay Dương Vũ rung động mãnh liệt nhưng ngay lập tức lại bình lặng trở lại, thấy một màn này thì sư thái có chút sững sốt, long uyên phát trần là bảo vật chân son xuyên suốt mấy trăm năm nay của Liễu Tiên phái, uy lực cũng có thể nói là chí cường, tương truyền năm xưa tổ sư Hoàng Địch chân nhân cả một đời đã đi khắp hai giới âm dương, thu lại rất nhiều tia oán niệm, mỗi tia oán niệm đó người lại kết thành một sợi trên long uyên phát trần, độ hóa cho đến khi oán niệm tan hết chỉ giữ lại thần lực tinh thuần, vì long uyên phát trần chỉ tiếp nhận người có cương khí tinh thuần, nên hễ ai có thể sử dụng được nó cũng coi như là trưởng giáo liễu tiên, nhưng bây giờ.... Dương Vũ có thể cảm được long uyên phát trần, còn có thể phát huy uy lực cường đại như vậy, bất quá có chút mất kiểm soát.

Liễu Giao sư thái cả người run lên, không nghĩ nhiều hô to mấy tiếng:

- THU, THU, THU

Mỗi tiếng gọi của sư thái lại làm long uyên phát trần rung động mãnh liệt, đến lúc này Dương Vũ cũng không giữ nổi, long uyên phát trần vũ động bay vào tay của sư thái. Nghĩ chưa ổn, sư thái lại tiếp tục lấy ra một sợi roi dài, cơ hồ muốn lao vào trời Dương Vũ lại, thế nhưng phát trần vừa rời tay, hắn đã bất tỉnh nhân sự, tới lúc này sư thái mới thở phào nhẹ nhõm một chút quay về phía Đẳng Thanh hỏi:

- Chưa có chết chứ?

Đẳng Thanh nghe sư thái nói vậy thì cười cười cũng không nói gì nữa, ngồi lại để điều tức, sư thái thấy Dương Vũ cũng đã bất tỉnh đi vào để bẻ nó ra ngoài thì bất chợt bàn tay như thể chạm phải một cục lửa cảm giác nóng rát lan đến toàn thân, cảm thấy bất thường nên vội vận chuyển cương khí đến lòng bàn tay, đè chặt lên vai hắn cảm nhận, vẫn không có gì khác lạ, vẫn chỉ là những dòng quỷ khí chảy cuộn cuộn trong thân thể, lúc này mới an lòng.

Đẳng Thanh thấy sư phụ lâu không ra ngoài liền lết cái thân trọng thương vào xem xét:

- Sư phụ, sư đệ sao rồi?

Sư thái nghe Đẳng Thanh hỏi mình liền quay lại gắt nhẹ:

- Ta đã nói ngươi phải trông chừng nó, nếu hôm nay ta không nhớ ra là còn để quên cái phát trần ở nhà thì giờ này ngươi một mảnh tinh phách cũng không còn rồi.

Hắn nghe sư phụ nói vậy thì cũng không nói gì nữa, chỉ cúi mặt tỏ vẻ hối lỗi. Hơn một canh giờ sau thì Dương Vũ cũng tỉnh lại, thấy hai người Đẳng Thanh và sư thái đang nhìn mình chằm chằm thì khó hiểu nói:

- Sao hai người lại nhìn ta như vậy, mặt ta có dính gì sao?

- Không dính gì, ngươi không nhớ ngươi vừa làm gì sao? Ban nãy suýt nữa ngươi đã giết ta rồi.

Đẳng Thanh thờ dãi, quay qua sư phụ thì chỉ thấy sư thái hai mắt mờ mờ trên trên, miệng lắp bắp:

- Hắn,...Dương Vũ, ngươi biết nói?

Bạn đang đọc truyện *Bút Kì Huyền Môn* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Hạ du âm giới

- ta...ta...biết nói sao?

-thì ngươi đang nói đó thôi!

sư thái tức giận

-ngươi biết ta 5 năm qua đã khổ cực như thế nào không...

Dương Vũ nghe vậy thì ngập ngừng một chút, sắp sắp lại câu từ rồi mới nói:

-ta thật sự không biết, nhưng ban nãy ta chỉ nhớ được khi bị nhốt trong cái vòng sáng kia ta đã thấy rất nhiều hình ảnh kì lạ.

cả sư thái và Đằng Thanh nghe hắn nói như vậy thì cũng chẳng bận tâm lắm, dù gì hắn cũng đã nói được còn đỡ hơn một kẻ tật nguyền

sư thái ngẫm nghĩ một chút rồi nói:

- từ nay ngươi phải đổi cách xưng hô, cứ ngươi ngươi ta ta thật chẳng có tôn ti trật tự, sau này ngươi gọi Đằng Thanh là sư huynh, gọi ta là sư phụ

Dương Vũ nghe vậy thì cười tít mắt

-ta...à đồ đệ tuân lệnh

Đằng Thanh có vẻ đắc chí xoa đầu thằng bé, chỉ có sư thái là ngẫm thờ dài trong bụng, thằng bé này nghịch ngợm vậy chắc hẳn nói cũng không phải ít, lỡ một ngày mình đang bế quan tu luyện đến một cảnh giới khác, tên tiểu tử này vào chọc phá thì đúng là phải ói máu mà chết, bất quá sự việc ban nãy đã khiến sư thái thay đổi cách nhìn về Dương Vũ, nguồn nguồn tu vi kì lạ kia là từ đâu mà có, nó không hẳn là cương khí, cũng chẳng phải quý khí, lại có uy lực kinh người như vậy, nó là cái gì đây...

suy nghĩ một hồi, sư thái quay qua nói với hắn:

- ngươi lần này đi theo ta, giới pháp thuật đang mở một hội đồng quy tụ rất nhiều những tinh anh, ta cho ngươi đi kiến thức một chút

nói rồi lại quay qua Đằng Thanh

- ngươi đến âm giới một chuyến, điều tra tiếp đi, song việc về báo cho ta tình hình

Đằng Thanh nghe vậy thì cũng không nhiều lời, chấp tay bái sư thái một cái, một tay lấy ra một tờ ngọc phù, tay còn lại kết ấn, lập tức lá bùa cháy phừng phừng, Đằng Thanh mở mắt ra hô to

- Đệ tử đời thứ 31 phái Liễu Tiên Lục Đằng Thanh

ngay địa khảo u minh

trừ ma vệ đạo

thái thượng tam thanh cấp cấp như luật lệnh.

chú ngữ vừa đọc xong lập tức nhân ảnh của hắn tan trong hư không, hình ảnh này Dương Vũ cũng đã thấy qua vài lần, chỉ là không biết sư huynh đã đi đâu, lúc trước cũng có đôi lần hắn chỉ chỉ vào hướng Đằng Thanh biến mất, ý hỏi sư phụ rằng hắn đã biến đi đâu mất, sư thái cũng không nói, không phải là không muốn hắn không được biết, chỉ là... lười trả lời với một kẻ cầm

thấy tên đồ đệ vẫn đang nhìn về phía Đằng Thanh biến mất, sư thái lại cất giọng nói như thể một người thầy đang dạy môn sinh:

- hắn đã tới âm giới, lâu nay sư phụ ta hạ sơn đã lâu, đến giờ này không có tung tích, manh mối gần nhất ta thu thập được rằng người đã tới âm giới, cụ thể là đi đâu ta cũng không rõ nữa

Dương Vũ nghe vậy thì hai mắt sáng lên nói

- sư phụ, đồ đệ cũng muốn tới đó, cho đồ đệ tới đó chơi đi

sư thái nghe vậy thì cười phá lên

- ra đây chịu một chương của ta, may mắn thì cũng không đến mức hồn phi phách tán

Dương Vũ nghe vậy thì thắc mắc hỏi:

- chẳng phải sư huynh cũng tự mình xuống đó được sao? cũng đâu cần người đánh?

sư thái thấy hắn hỏi nhiều vậy cũng không hứng thú trả lời, thế nhưng hắn cũng là môn đồ của bà, trước sau gì cũng phải biết, đành phải giải thích

- hắn có tu vi đủ mạnh để sai khiến quỷ binh mở một đường phụ xuống đó, giờ thì ngươi chưa thể, sau này pháp lực tăng tiến cũng có thể làm như hắn nghe sư thái nói vậy, hắn cũng giả vờ ồ ồ gật đầu, thực chất đến nửa lời cũng chẳng nghe lọt tai, lại hỏi

- sư phụ, trước đây con nghe người nhắc tới rất nhiều nhân vật như phán quan, bát gia, thất gia, diêm vương, những người đó bộ dáng ra làm sao, có phải rất soái không, có phải...

- ngươi có thể hỏi ít lại được không, sao ngươi phiền toái quá vậy

lần đầu tiên trong đời, sư thái phải vứt bỏ đi bộ dáng tiên phong đạo cốt để mắng một đứa trẻ, nghĩ đến cũng thật là hết nói nổi

-sư phụ...

- lại muốn hỏi gì nữa?

sư thái trừng mắt lườm hắn

- hi hi... con đói rồi, sư phụ có gì ăn không?

thật đúng là một tên nhặng nhít, đến lúc này sư thái chỉ biết thở dài trong bụng thầm nói

"thảm rồi, thật sư thảm rồi, mình đang thu nhận cái thứ quái quỷ gì thế này "

- trên bàn thờ thổ công có mấy cái bánh hoa quế đó, lấy mà ăn đi

sư thái nói xong liền đi ra ngoài, Dương Vũ ngươi thật quá trơ trẽn đi.

thấy bóng sư thái đã đi ra ngoài, hắn chạy tới bàn thờ thổ công ở gần đó cười hăng hắc

- thổ địa gia, vẫn bố chỉ là đang đói bụng, mạo phạm, mạo phạm hắc hắc

nói xong làm cái bộ thể của sư thái sau khi thiên định, hai tay vớ lấy hai cái bánh hoa quế nhét vào miệng rồi chạy theo sư thái

Bạn đang đọc truyện *Bút Kí Huyền Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 11: Hỗ độn giới

sư phụ... đói con

- ngươi làm nam nhi kiểu gì vậy, mới đi có chút đã kêu mệt là sao?

sư thái bực bội nói

- sư phụ, cũng đã đi nửa ngày rồi, con đói chết mất rồi sư phụ

Dương Vũ nói vừa dứt câu thì đột nhiên sư thái dừng lại, mắt đảo qua hai bên, tay trái khẽ động bắt một ẩn quyết bất ngờ đánh thẳng vào hư không, từ nơi hư không nơi sư thái tung một đòn rơi ra một đạo nhân ảnh, đầu doi thân khi, hai mắt tỏa ra lục quang nhìn qua thập phần kì quái, năm co quắp đau đớn trên mặt đất

sư thái nhìn thấy con yêu thú này thì khẽ nhủ mày, lập tức lấy ra long uyên phát trần quét một đường trước mặt con yêu thú kia, chỉ trong thoáng chốc chỉ nghe con yêu vật kia kêu lên một tiếng chói tai rồi tan biến thành mây khói

- sư phụ, nó là con gì vậy

- dạ đầu tinh

sư thái nhàn nhạt nói

- ta đã cảm thấy khí tức của nó từ khi đến đây, thật không ngờ dám theo dõi chúng ta

nói đoạn sư thái tiến lại chỗ con yêu thú kia, bốc một nhúm đất nhỏ liếm một chút liền nhắm mắt

- Ấc....đáng quá

Dương Vũ thấy vậy thì bụm miệng cười:

- sư phụ...cho dù người đối thì cũng không đến mức đó chứ

sư thái nghe vậy thì cũng không giận dữ, nói:

- ta đoán không sai, nó là đến từ hỗn độn giới

- hỗn độn giới???

Dương Vũ ngạc nhiên hỏi

- đó là cái gì vật sự phụ?

nghe vậy thì sư thái có chút lười giải thích, nhưng vẫn nói

lúc đó sau khi bàn cổ phân chia trời đất, có dùng một chiếc búa để quét hết hỗn độn linh khí để cho tam giới có được ánh sáng, sau đó những thể hỗn độn khí này tụ hợp lại với nhau sinh ra hỗn độn giới, tồn tại song song với trời đất

- vậy nó ở đâu vậy sư phụ?

Dương Vũ phần khích hỏi tiếp, chỉ thấy sư thái trầm ngâm một lúc mới nói:

- ta cũng không biết, chỉ biết là nơi đó tồn tại vô hạn dị thần tà thú, sức mạng lấy được từ hỗn độn chi lực, uy lực thập phần cường đại, bất quá đó là thể giới một chiều, nên dù người ngoài không thể tiếp cận nhưng những tà vật kia cũng không thể trở ra

Dương Vũ nghe vậy thì ồ ồ gật đầu, suy nghĩ một chút lại thấy bất hợp lý hỏi:

- chẳng phải người nói chúng có hỗn độn chi lực cực kì cường đại sao, tại sao người lại dễ dàng giết một con như vậy?, và lại tại sao nó có thể trốn thoát ra dương giới được?

sư thái nghe vậy thì cười ha ha, câu này hẳn hỏi rất hay, cũng vì bà đang nói nói chính điều này với hắn

- tà vật cũng có nhiều loại, có loại có tu vi cường đại, có loại có những khả năng đặc biệt, giống con dạ đầu tinh này, nó có thể bế khí ẩn hình, thực chất nếu ta không có thông thiên nhãn thì cũng vô pháp nhìn ra chân thân của nó

ngập ngừng một chút lại nói

- còn về việc nó có thể ra thể giới này thì chỉ có một nguyên nhân duy nhất là có người đã triệu hồi nó ra, đối thủ có thể triệu hồi được dị thú từ hỗn độn giới thì cũng quả thật không tầm thường.

trên đường đi, sư thái nói với hắn rất nhiều điều lý thú, thế nhưng vì cái bụng đói của hắn nên chẳng lọt được chữ nào vào đầu, cái thứ mà hắn nghe thấy duy chỉ có tiếng ừ ừ ục ục trong bụng hắn

hơn nửa canh giờ sau thì sư thái nói đã đến nơi, thấy trước mặt là một đạo quán bên ngoài biển đề ba chữ lớn "Ngũ Tiên Quán" nhìn qua có vẻ khá sang trọng, bên ngoài cửa là hai tên đạo sĩ mặc đạo bào xanh lam, tay cầm đào mộc kiếm đang thủ thế

trong lòng sư thái hài lòng không ít, Ngũ thượng tiên nhân đúng là có nhiều kì tài, phái thẳng hai chân nhân ra chỉ để canh cổng, liền tiến lại hai người bọn họ, chấp tay hành lễ nói

- bản đạo Liễu Giao tiên tử xin đến dự hội, phiền hai chân nhân vào bẩm báo dùm một tiếng

hai tên đạo sĩ nhìn một sư thái một con nít dất dứ nhau thì cười khinh miệt, một tên háng giọng nói:

- chẳng hay môn đồ của tiên tử đâu? đừng nói với ta là thằng bé này nhé.

liễu giao sư thái cũng chẳng nói nhiều, gật gật đầu tỏ vẻ xác nhận, hai tên đạo sĩ kia thấy vậy thì nhìn nhau cười tủm tỉm, một tên hành lễ rồi chạy vào trong, hồi lâu sau mới thấy đi ra nói với sư thái:

- mời vào.

liễu giao sư thái cùng Dương Vũ dắt nhau đi vào, thấy bóng hai bọn họ đã đi xa, hai tên chân nhân kia nói chuyện với nhau:

- này, người nghe đến tên liễu giao tiên tử này chưa

- chưa từng nghe qua

tên kia cười khinh khinh đáp

- cái gì mà tiên tử, có con lớn từng ấy mà còn dám vác mặt tới đây, quả thực là bại hoại

Bạn đang đọc truyện *Bút Kì Huyền Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 12: Huyết sách quý vương

Dù đã đi vào tận tiền viện nhưng những cái lời nói của hai tên đạo sĩ kia sư thái vẫn nghe rõ mồn một, dù chẳng để ý lắm nhưng vẫn có đôi phần ngửa tai, trước đây khi dẫn Dương Vũ đi trị bệnh cam thì những lời nói như vậy cũng không phải ít, đôi khi cũng thấy khó chịu, và thường thì sư thái cũng để cho chúng một cơ hội nói lời cuối cùng, nhưng bây giờ thì khác, chính sự quan trọng hơn nếu lỡ tay đã thương hai tên đó thì cũng coi như gây thù với ngũ thượng tiên nhân cũng đồng nghĩa là cả giới pháp thuật

Vào tới chính điện, hai người Dương Vũ và sư thái cũng phải một phen choáng ngợp với sự nguy nga của cái đạo quán này, nếu để so sánh về độ vương giả thì chắc chỉ thua tầm cung của hoàng đế

-sư phụ, cái đại sảnh của người ta cũng to hơn là đạo quán của mình rồi.

Dương vũ hào hứng nói, quay sang sư thái đang lờm lờm mình thì cung giả bộ mà đánh trống lảng

-Sư phụ, sao ở đây nhiều đạo sĩ vậy?

Sư thái mới tìm được một chỗ ngồi trong chính điện, nhìn trái phải thấy cũng phải hơn ba trăm tên mặc đạo bào, cũng không ít tăng nhân, hơi nhieu mày nói với Dương vũ

-Ở đây quá nửa là môn đồ của ngũ thượng tiên nhân, còn lại là tập hợp của rất nhiều môn phái

Sư thái chỉ tay ra mấy tên đối diện

-Bên đó là côn luân sơn, trưởng giáo là Từ Phúc Thiện, kia là Phục Long giáo, cái tên cầm sớ sách sắt màu đen kia là Vương khiêm cũng chính là trưởng giáo, hai tên tăng nhân kia là từ Ngũ Đài sơn. Còn có cả Nga Mi phái, Thiếu lâm nam phái..

Nói rồi hướng mắt lên dãy bàn cao nhất trên đại điện, hướng về 4 tên đạo sĩ và một tăng nhân dáng vẻ già nua, đầu tóc cũng đã bạc phơ, duy chỉ có một tên còn là con nít, nhìn qua tầm tuổi cũng chỉ nhỉnh hơn Dương Vũ một chút

-Năm người đó chính là ngũ đại tiên nhân, người ngồi ngoài cùng là trưởng giáo của Long Hồ sơn Trương Hoàng Bách Trương thiên sư, mấy kẻ còn lại cũng là mấy đại tông sư của các môn phái

Dương Vũ nghe sư thái nói vậy liền hỏi:

-vậy tên con nít kia là ai, cũng là nhất đại tông sư sao?

Sư thái nghe vậy thì khẽ cười khinh miệt

-Hắn là cháu trai của Trương Hoàng Bách, vì bồi phận là con cháu của Trương thiên sư Trương Đạo Lăng nên nên được ngồi ở đó, đến ta còn phải gọi một tiếng sư huynh

-Vậy còn tên Tăng tăng nhân kia là ai vậy sư phụ?

Dương vũ lại hỏi

-Đó là giác nhân thiên sư của Ngũ Đài Sơn, người này phật pháp tinh thông, có người nói ông đã sống tới 209 tuổi

Dương Vũ nghe vậy thì cũng ồ ồ mấy cái, định nói gì thì một tên đạo sĩ đang ngồi trên hàng ghế cao nhất đứng dậy nói lớn:

-Hoan nghênh tất cả đồng đạo đã tham dự lễ hoa hội này, cứ theo thường kì mười năm một lần, chúng ta sẽ tìm một người đứng đầu giới pháp thuật

Là Trương Hoàng Bách Trương thiên sư

Mấy tên đạo sĩ ở dưới nghe vậy thì mỗi người đều ghé vào tai nhau to nhỏ cái gì, có tên chỉ nhovn miệng cười như thể người đó chỉ có thể là ta chứ còn là ai, thấy sư thái vẫn giữ thái độ bình tĩnh thì Dương Vũ cũng không nhiều lời, Trương Hoàng Bách đề nghị mọi người ổn định lại nói tiếp

-Lần này không những muốn tìm người đứng đầu giới pháp thuật, mà còn là để truy lùng tung tích của huyết sách quý vương

Nghe đến cái tên này thì Dương Vũ lại không nhịn được mà hỏi sư thái

-Sư phụ, huyết sách quý vương đó là cái gì? Có mạnh bằng sư phụ không?

Mấy tên đạo sĩ gần đó nghe vậy thì che miệng cười cười

Sư thái đang uống dở một ngụm trà thì chút nữa phun ra ngoài, không muốn mất mặt nên đành nháy nháy mắt với hắn nói:

-Chẳng phải ta đã nói với ngươi về kẻ này rồi sao

Dương Vũ nhìn thấy mắt sư thái nháy nháy thì khó hiểu nói

-Sư phụ, mắt người sao vậy?, chẳng phải là người chưa từng nói với con sao

Trong lòng sư thái thở dài thườn thượt, cũng chỉ đành giải thích cho hắn

-Huyết sách quý vương chính là một sợi hồn thì năm xưa đức Hồng Quân lão tổ chém xuống, đi ngược thiên đạo mà chứng hỗn nguyên, nhưng vì chính là ác niệm của lão tổ nên không được tiên giới công nhận, ngược lại còn có ý định diệt trừ, thế nhưng thật sự tu vi của hắn quá mạnh vẫn có thể chạy thoát tới huyết thủy vực

Nói rồi lại nhấp một ngụm trà

-Tám năm trước hắn đã xuất thế, ý định thôn tính hỗn độn giới, mưu đồ hút hết hỗn độn chi lực, trở thành hỗn nguyên tiên thánh, thống trị tam giới, năm đó giới pháp thuật cũng đã tận lực để chống đỡ, tổn thất cực kì nhiều, ta và sư phụ ta cũng ở chiến trường đó quả thật đúng như lời đồn tu vi của hắn đã thông thiên, hết sức khôn lường. rất nhiều tông sư cũng đã phải bỏ mạng thế nhưng cũng đã đánh cho tên quý vương đó thập tử nhất sinh, sư phụ ta cùng bốn vị tông sư khác tận lực truy đuổi, kết quả là chỉ tìm thấy xác của bốn vị tông sư còn lại, còn sư phụ ta và tên quý vương đó thì biệt tích

Nghe sư phụ nói vậy thì Dương Vũ cũng có chút rung mình, thật sự đây là một kẻ có tu vi biến thái

Tính hỏi sư phụ thêm câu gì nhưng ở phía trên Trương Hoàng Bách đã lên tiếng:

Năm đó sư phụ cùng ba vị sư thúc bá của ta đã phải bỏ mạng, chỉ còn lại Lục thiên sư của Huyền Không phái là đã không còn tung tích, chẳng hay môn đồ của ngài ấy có ở đây không

Liều giao sư thái thấy nhắc tới mình liền đứng dậy hành lễ nói:

-Tiểu đồ vô năng, tới nay vẫn chưa có tung tích của sư phụ

-Cũng có thể lão già đó cũng đã quy tiên rồi hắc hắc

Một tên bên phía đối diện cười chế diễu, là trưởng giáo của phước long giáo Vương Khiêm

Sư thái nghe vậy thì tức giận không thôi, nhưng vẫn giữ ngữ khí lạnh lùng nói:

-Chẳng hay lúc đó người của phước long giáo đang ở đâu, chiến trường lúc đó hình như các người không có mặt

Tên kia nghe vậy thì đỏ mặt tía tai, dường như đã tức giận cực điểm quát lớn:

-Ngươi nói vậy là ý gì, khi người của phước long giáo ta tới thì đã quá trễ, người của thất đại phái đã tử thương vô số, chính chúng ta đã ra tay cứu sống rất nhiều người, điều đó ai cũng biết

Nói rồi lại cười khẩy khinh miệt

-Ít ra chúng ta cũng đã toàn lực, còn loại sư đồ tham sống sợ chết như ngươi, để cho sư phụ biệt tăm biệt tích, gian điu với nam nhân để có một nam tử như vậy thật đúng là bại hoại sư môn, còn ở đây khua môi múa mép

Dương Vũ nghe vậy thì tức giận, cái tên khốn kiếp này quả thực là không coi ai ra gì, đứng dậy lớn tiếng:

Ngươi là ai mà dám to tiếng với sư phụ ta, có gan thì ra cho sư phụ ta đánh một chiêu, may mắn thì cũng không bị hồn phi phách tán...

tên Vương Khiêm kia bị một thằng nhóc sắc xược hỗn hào với mình, tính dùng sịch sắt đánh nó một chưởng thì Trương Hoàng Bách quát:

-Hỗn xược, đây là nơi thanh tịnh, không phải chỗ để các ngươi tranh luận khẩu khí

Tên nhãi ranh kia là người của phái nào?

Liều giao sư thái nghe vậy thì có chút khản chương nói

-Là đồ đệ của tiểu đồ, mong sư thúc lượng thứ, sau này ta sẽ dạy dỗ lại nó

Trương Hoàng Bách nghe vậy thì cũng không có kị mà bức bách một tên tiểu tử, liền nói nhỏ với mấy lão già đang ngồi cùng hàng ghế cái gì đó, một lúc sau quay xuống nói với mọi người

-Bây giờ chúng ta sẽ giao đấu, mọi người có thể tự chọn hình thức, quy định trong pháp, ấn, phù, thể thuật để chọn ra người đứng đầu giới pháp thuật lần này

Im lặng một chút rồi lớn giọng:

-Vậy ai sẽ là người ứng chiến đầu tiên

Một tên đạo sĩ nhìn qua cũng chỉ hơn ba mươi, mặt híp ngồi gần đó đứng lên nói

- vậy ta xin ứng chiến

Trương Hoàng Bách nhìn bộ dáng người này một hồi rồi nói

-Thì ra là Triệu chân nhân của Lương Hoa phái, vậy ai sẽ lên ứng chiến với Triệu chân nhân?

Ở hàng ghế cuối cùng, một tên nữa đứng lên

-Ta xin được lĩnh giáo Triệu huynh

Là một tên nam tử tóc bạc, chỉ tầm tuổi của sư thái, lập tức lẳng không bay tới trước mặt của Triệu chân nhân

Trương Hoàng Bách vuốt râu một cái, cười cười nói:

Vậy Mời bạch lữ đạo nhân - Lương Kiềm cùng với Triệu chân nhân tới sàn đấu

Lập tức ngũ đại tiên nhân đứng dậy đi ra phía sau, đám người còn lại cũng lục tục mà đi theo, chỉ có sư thái vẫn còn ngồi đó, Dương vũ thấy vậy thì thối

-Sư phụ, người không đi xem đấu pháp sao

-Toàn là mấy kẻ giỏi làm màu, xem bọn chúng đấu pháp thà ta ngồi thiền định còn có ích hơn

Sư thái nhàn nhạt nói

Bất chợt từ đâu một nữ tử tiến lại, bộ dáng rất yếu điệu, gương mặt cũng thập phần thanh tú, khoác đạo bào gọi lớn:

-Sư thúc, sư thúc.....

Bạn đang đọc truyện *Bút Kí Huyền Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Đại chiến lăng hoa hội 1

Sư thái quay qua, trong giây lát cũng không nhớ ra đó là ai liền hỏi

-Ngươi là....?

-Con là Phùng Tiểu Tâm, đồ đệ của Tịnh Hải sư thái phái Nga Mi, sư thúc người không nhớ con sao?

Nữ nhân kia nói

như thể đã nhận ra, Liễu Giao sư thái mới cười cười

- Con mụ đó giờ sao, nghe nói mới tìm ra một bộ kiếm phổ mới cực kì lợi hại?

Nói câu này ý chỉ Tịnh Hải sư thái, tính theo vai về thì Tịnh Hải sư thái phải gọi Liễu Giao tiên tử một tiếng sư tỷ, nên hai người cũng không cố kỵ lắm về chuyện xưng hô ở ngoài, hơn nữa tình cảm đôi bên cũng khá tốt

Phùng Tiểu Tâm nghe vậy thì khẽ bụm miệng cười, đúng là mấy bà già này thập phần sáng khoái, không như mấy lão tông sư cổ hủ, định thần lại rồi nói:

- Sư phụ cùng sư tỷ đang trên đường tới, phải con cùng vài người khác tới trước báo danh cho Nga Mi, sư thúc, đây là...?

Nói rồi nhìn về phía Dương Vũ

- Hẳn là đồ đệ của ta, không có quan hệ huyết thống

Sư thái thờ dài nói

- Hi hi con biết sư thúc không bao giờ làm mấy trò bại hoại vậy mà

Tiểu Tâm lại cười cười, xoa đầu Dương Vũ một cái, cái tên trơ trên kia thấy vậy thì vội nín nọt:

- Tỷ tỷ đẹp, tỷ tỷ tốt...

Tiểu Tâm nghe vậy thì có chút đỏ mặt nhưng cũng đôi phần vui sướng, nhưng ai biết được là mặt sư thái đang đen lại, trong bụng thầm nghĩ " cái thằng nhóc chết tiệt, ta là sư phụ người mà người chưa từng khen một câu, vậy mà người ta vừa gặp mặt đã vội vuốt mông ngựa, để so về nhan sắc, ta cũng đâu có thua kém ai, Dương tử người về đây, về đạo quán ta sẽ tét đít người"

Còn đang suy nghĩ thì Tiểu Tâm có vẻ sốt ruột nói:

- Sư thái, chúng ta đi xem đấu pháp, con cũng muốn kiến thức một chút tuyệt học các phái

Sư thái tuy có chút nhụt nhẽo về vấn đề này, thế nhưng Tiểu Tâm cứ mãi lôi kéo nên cũng đành phải đi, và lại cũng muốn đi theo xem mấy trò hề nên cũng đứng dậy bước đi

Vào tới sân đấu thì thấy bốn người kia đang sắp thành một hình tròn lớn phía trên cùng là vị trí của ngũ đại tiên nhân

, bên trong vòng tròn Triệu chân nhân và Bạch Lữ đạo nhân - Lương Kiếm đang đứng đối diện nhau, ánh mắt toát ra vẻ cảnh trọng, cư nhiên coi nhau như cường giả mà phán đoán, bất chợt Trương Hoàng Bách nói lớn vọng xuống:

- Vậy hai vị muốn tỉ thí gì trước?

Bạch Lữ đạo nhân nghe vậy thì chấp tay hành lễ đối với Triệu chân nhân nói:

- Ta nghe nói Lương hoa phái nổi tiếng về phù chú, ta muốn kiến thức một chút.

Triệu chân nhân nghe vậy thì khẽ cười cười, trong mắt lộ ra vẻ đắc chí, Lương hoa phái vốn từng là tông môn chính phái của Lỗ Ban tiên sư, phù ấn là thế mạnh lớn nhất, cũng chính là thứ đánh giấu tên tuổi của Lương hoa phái trong giới pháp thuật, cư nhiên tên này dám đối đầu với mình, quả thật là ngông cuồng quá mức, lập tức hành lễ rồi lùi ra sau hai bước, Lương Kiếm thấy vậy cũng lùi ra phía sau.

Hai người nhìn nhau mất một hồi, đột nhiên Triệu chân nhân rút từ tay áo ra sáu tấm phù từ sắc, vũ động trên không trung lập tức sáu tấm phù bốc cháy dữ dội, ném thẳng về phía Lương Kiếm, ở phía bên kia Lương Kiếm cũng không dám khinh xuất thầm nghĩ

" vừa mới vào trận hắn đã dùng lục hỏa địa sát phù, thật quả là không cho ai con đường sống "

Lập tức rút ra hai lá bùa kẹp giữa ngón trỏ và ngón cái, quanh thân tạo thành một kết giới bao bọc ngăn cản lực lượng của sáu tấm phù, lại lấy một trong hai lá phù của mình gấp gò lại, cắn một chút máu đầu ngón tay rỏ lên lập tức lá bùa sáng chói linh quang

Thấy một cảnh này Triệu chân nhân có chút đắc ý, nhưng thấy kẻ địch đang tạo thế phản phệ liền nhanh tay rút ra ba đồng ngũ đế, kẹp vào một lá phù niệm lăm dăm chú ngữ sau đó ném thẳng vào sáu tấm phù đang bốc cháy ngùn ngụt, Lương Kiếm vừa kịp định thần nhìn lên thì chỉ thấy sáu tấm phù kia đang bốc ra liệt hỏa hình bánh xe, liên tục công kích dữ dội vào kết giới của mình, trong lòng thầm nghĩ không song, vội vận chuyển cương khí vào lá bùa kia, linh quang ngày càng lớn, như đến một lượng vừa đủ, liền ném thẳng vào bánh xe lửa kia, chỉ thấy khi chạm nhau, hai bên lực lượng phát ra linh lực cực lớn, cả Lương Kiếm cùng Triệu chân nhân bay ra xa, phun ra một búng máu, nhưng có vẻ Lương Kiếm khá hơn một chút, đứng dậy nhìn Triệu chân nhân cười cười

- Triệu huynh, phù chú quả thật cao minh hơn người

Triệu chân nhân có chút không cam lòng, thở dài nói:

-Lương huynh có thể thi chiến diệt thần lư quang phù trong một thời gian ngắn như vậy, bản đạo cam chịu thua cuộc

Nói xong liền lồm cồm bò dậy đi ra ngoài

Trương Hoàng Bách đứng trên đài cười lớn hô to:

-Hiệp đầu tiên, Bạch lữ đạo nhân - Lương Kiếm thắng, vậy tiếp theo có vị đạo hữu nào muốn ứng chiến mời ra mặt.

nói đoạn quay qua Lương Kiếm

- bạch lữ đạo nhân, mời ra sau tọa thiền đường thương

Lương kiếm nghe vậy thì hành lễ tứ phía, bước lê lét vào trong như thể gần kiệt sức, bên dưới xôn xao to nhỏ mấy tiếng thì một tên lãng không bay lên đài phách lối:

-Ai dám lên đây đấu pháp với ta

Trương Hoàng Bách thấy tên này thì có chút ngứa mắt nói:

-Người ở dưới có phải tán tu Doãn lượng Doãn chân nhân

Tên kia quay lên nói giọng hậm hực

-Tán tu cái quái gì, ta đường đường là đại đệ tử của Từ Phúc Thiện Từ thiên sư của Côn Luân sơn, kẻ nào dám nói ta là tán tu.

Từ thiên sư đang đứng ở ngoài vòng chiến, nghe được những lời tên Doãn Lượng kia nói thì có chút mất bình tĩnh chỉ tay vào mặt hắn quát lớn:

-Ta không có loại đồ đồề nghiệt súc như ngươi

Một tên nam tử đứng cạnh cũng phụ họa

-Sư huynh, nếu còn thể diện thì tự phế pháp lực đi, may ra ta sẽ giữ cho huynh chút tự tôn của nam nhân

Tên Doãn Lượng kia nghe vậy thì thập phần điên cuồng, lấy từ sau lưng ra một thanh đoản kiếm lao thẳng tới trước mặt nam nhân kia ý đồ nhất kích sát

Dương Vũ thấy một màn này thì thập phần khó hiểu hỏi sư thái

-Cái tên đó là ai, tại sao sư phụ hắn lại không nhận hắn vậy sư phụ

Liễu giao sư thái còn chưa kịp nói thì Tiểu Tâm đã lên tiếng:

Hắn tên Doãn Lượng, đại đồ đệ của Từ Phúc Thiện của Côn Luân sơn, thật sự hắn là một kì tài tu đạo, năm mười hai tuổi đã đạt tới bài vị chân nhân, nhưng vì quá ngạo mạn nên càng ngày càng hời hợt trong việc tu tập, sau đó vì tiền làm rất nhiều việc tán tận lương tâm, nghe môn đồ của Côn Luân sơn nói rằng khi hắn đang luyện quỷ thuật thì bị sư phụ hắn bắt được nên lập tức trục xuất khỏi sư môn, sau đó còn không chịu tu tâm dưỡng tính, lại càng gây ra nhiều tội lỗi, thật sự là bại hoại

Những lời nói của Tiểu Tâm thì Dương Vũ cũng chỉ tiếp nhận hết một nửa, không phải hắn không nghe mà bên kia tên Doãn Lượng đã đưa mũi kiếm gần sát yết hầu của nam tử kia, trên thân kiếm quý khí bộc phát không ngừng dung chuyển, không khí trong sân đấu đột nhiên tĩnh lặng lạ thường, ai cũng nghĩ một kiếm này có thể hoàn toàn lấy mạng của nam nhân kia, đến khi mạng sống chỉ còn gang tấc thì hắn ta mới dùng bộ pháp trượt người ra sau né tránh, trên môi nở một nụ cười tà dị, tay trái vũ động một lá phù lập tức dán vào lưỡi kiếm, bất ngờ quý khí tiêu tán, tên Doãn Lượng kia vội vứt bỏ thanh kiếm, hai tay hoá chào vồ lấy nam nhân kia, không nhanh không vội nam nhân kia né từng đòn chiêu thức, còn tên Lương Kiếm kia cứ thế tung từng đòn hung hiểm đối với nam nhân kia, cơ hồ có chút vào thế hạ phong, bất chợt Từ Pháp Thiện lên tiếng:

-Thanh Trường, không cần phải nương tay với hắn, lập tức thanh lý môn hộ.

Nghe một lời này đột nhiên Thanh Trường đứng bất động, lên Doãn Lượng kia thừa thế đánh một đòn hung hiểm lên trên đỉnh đầu hắn, thế nhưng chỉ trong chớp mắt, Thanh Trường rút ra một thanh chủy thủ từ trong tay áo, đâm một nhát vào giữa lồng ngực làm tên Doãn Lượng kia chết ngay tức khắc....

Cả đám người thất kinh trước một màn này, quả thật thần thủ quá phi phàm, từ thế hạ lưu mà chỉ trong một kích có thể giết được địch thủ

Ba người Dương Vũ thấy một cảnh này cũng bội phục không ít, đến ngay cả Liễu Giao sư thái cũng phải mở lời khen ngợi

-Tiểu tử này quả thật là bất phàm

Trương Hoàng Bách đứng dậy về mặt rất hài lòng nói:

-Trận này Từ Thanh Trường Từ thiên sư đã thắng

Vuốt râu một cái rồi nói tiếp

-Vậy mời từ thiên sư ra phía s....

Chưa nói được hết câu thì Từ Thanh Trường đã ngắt lời

-Khỏi đi, ở đây có vị đạo huynh nào muốn lên tỷ thí với ta.

-Thanh Trường, người đang làm gì vậy?

Từ Pháp Thiện cả kinh nói

-sư phụ, cứ tin ở con

Thanh trường nhìn sư phụ hắn cười tự tin, thấy sư phụ cũng không nói gì nữa thì mới nói tiếp:

-ta đại diện cho Côn Luân sơn muốn phân chia cao thấp, không những muốn làm minh chủ của giới pháp thuật, còn muốn mọi người công nhận Côn Luân sơn là đệ nhất tông phái

Bên dưới không ai nói gì nữa, dù sao ban nãy họ cũng được tận mắt chứng kiến thân thủ của hắn, kẻ nào cũng lộ ra sự ái ngại, một hồi lâu sau mới có kẻ lên tiếng:

-vậy ta xin thất lễ

Nói rồi phi thân lên đài, là một tên đạo sĩ dáng vẻ kiêu ngạo, tay vẫn đang vuốt hai cặp râu cá trê

Bạn đang đọc truyện *Bút Kì Huyền Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Đại chiến lăng hoa hội 2

Thanh trường nhìn thấy bộ dáng người này có chút xa lạ hỏi:

-vị đạo huynh này có chút lạ mặt.

Tên kia nghe vậy thì cười ha hả, làm cái bộ dáng tiên phong đạo cốt nhưng thập phần đáng khinh đáp:

-ta là Khương Hoạt

Lập tức bên dưới dầm rộ lên, ai cũng thắc mắc rằng cái tên gia hỏa này là ai, bất ngờ sư thái thì thào:

-Kì quái, cái tên Khương Hoạt này....

Chưa nói hết câu thì bên phía đối diện phát ra tiếng nói, là của giáo chủ đồ long giáo Vương Khiêm

-lão Khương, chẳng phải tám năm trước người đã chết rồi sao, bây giờ lại xuất hiện ở đây?

Tên Khương Hoạt kia khẽ nhếch miệng quay lại, quỹ lực tích tụ ở bàn tay lập tức đánh về phía tên Hắc một đòn cường đại, Vương Khiêm kia không kịp trở tay, chứng một lực lượng quỹ lực như vậy thì phun ra một búng máu nằm bệt xuống đất không có động tĩnh, vài người xúm lại lay lay hắn cũng không thấy hắn hô hấp nữa mới hét lên:

-Vương...Vương khiêm chết rồi

Tất cả mọi người nghe thấy câu này thì thất kinh bạt phách, chỉ với một đòn mà lấy mạng một người sao, tu vi kẻ này cường đại tới vậy?, có một vài người bất bình, tính lên nói lý nhưng với cái tu vi biến thái của tên Vương Khiêm kia thì quả thật là không muốn tìm chết, lúc này Trương Hoàng Bách mới nói vọng xuống

-Đây là cuộc tỷ thí trên danh nghĩa tìm ra kẻ mạnh nhất, sảy ra án mạng là điều tối kỵ, Khương Hoạt, người cư nhiên dùng quỹ lực giết người, quả thực là tội đồ giới pháp thuật

Tên kia nghe vậy thì cười lớn, không thèm đáp trả Trương Hoàng Bách mà trực tiếp quay qua Từ Thanh Trường nói:

-ta xin thất lễ

Nói xong không đợi Thanh Trường trả lời liền rút ra một cây kiếm gỗ đào, phóng thích cương khí kích phát linh lực lập tức cây kiếm phát ra linh quang lao thẳng vào Thanh Trường

Thanh Trường thấy hán đã xuất thủ, lại nhớ đến một đòn của hán đã giết chết Vương Khiêm liền không dám khinh địch, rút từ sau lưng ra một thanh đồng thau linh quang sáng chói, chia thành chín đoạn, mỗi đoạn lại khắc đạo văn, nhìn qua quả thực là pháp khí chí cường

Đám người đứng xem náo nhiệt thì xôn xao một chập, cả liễu giao tiên tử và Trương Hoàng Bách cũng có chút kinh ngạc, Thanh Trường cư nhiên tế ra đã thần tiên

Trên tay đã thần tiên, Thanh Trường lập tức phóng thích cương khí, linh quang càng ngày càng bộc phát, từng đoạn đạo văn cùng lúc đó phát ra linh lực chống lại đường kiếm của tên Khương Hoạt kia, hán chắc mẩm trong bụng rằng với pháp lực hiện thời cùng linh lực cực đại của đã thần tiên thì có thể tốc chiến tốc thắng, thế nhưng cư nhiên khi đường kiếm kia va chạm với đã thần tiên thì cả hai bên đều dường như cân sức, hai nguồn linh lực chạm nhau khiến cho mấy kẻ gần đó sắp ngạt thở phải lùi ra sau mấy bước

hai người Thanh Trường cùng Khương Hoạt càng ngày càng dốc nhiều tinh lực cho pháp khí nhưng cơ hồ Thanh Trường đang tỏ ra yếu thế dần, tên kia thấy như vậy thì cười cười tà dị, tay phải kết một ấn chửi sau đó vũ động kiếm phong phát ra một nguồn linh lực cực đại, Trường Thanh thấy kẻ địch đang phản công cũng không tỏ ra rối chí, rút ra năm lá phù dán lên đã thần tiên, nhắm mắt đọc chú tạo thành kết giới bảo vệ thân thể, tưởng như có thể chặn được một đòn công kích thế nhưng khi nguồn linh lực kia chạm phải thì lập tức kết giới vỡ nát, Thanh Trường phải dùng tới đã thần tiên hộ thể nếu không chắc chắn hồn phi phách tán, lui ra sau hai bước phun ra một búng máu, tên Khương Hoạt kia cũng không dừng lại, kiếm phong vũ động lao lên, Từ Pháp Thiện thấy sư đồ đang lâm vào bức bách liền rút ra một câu thước màu đen, ý đồ lãng không tới bảo vệ đồ đệ nhưng đã quá trễ, lưỡi kiếm đã kịp bay tới Thanh Trường

Trong giây phút cửu tử nhất sinh thì một luồng bạch quang bay tới, chắn cho tên Khương Hoạt phải lùi xa mấy bước, tên kia trúng một đòn này thì tức tối nói:

-kẻ nào, kẻ nào to gan dám đánh lên ta

Từ chỗ kẻ bên vang lên một tiếng nói kiêu diễm của nữ nhân

-Khương huynh, xin thủ hạ lưu tình

Chính là Liễu giao sư thái

Từ Pháp Thiện thấy đồ đệ đã thoát chết, khôi phục tinh thần liền tức tốc chạy ra

Thanh Trường nhìn thấy sư phụ thì trào nói:

-sư phụ, con...không song rồi

Nghe hán nói vậy, Từ Pháp Thiện một tay vận chuyển cương khí khẽ chạm vào ấn đường cảm nhận, lập tức cảm thấy một màn quỷ khí lưu động trong thân thể ý đồ tấn công vào thẳng tâm mạch, cái chết chỉ trong gang tấc, liền không hai lời phóng thích cương khí để phong bế tâm mạch Thanh Trường

Tình thế hung hiểm Từ Pháp Thiện cũng chỉ nhìn tên Khương Hoạt kia một cái rồi diu đệ Thanh Trường vào trong dường thương, tên Khương Hoạt kia thấy vậy cũng không bỏ qua cơ hội, kiếm phong lăng không bay đến chỗ hai người muốn nhất kích tất sát, cảm thấy khí tức lưu động Từ Pháp Thiện quay lưng thì chỉ thấy lưỡi kiếm chỉ còn cách trong gang tấc, không kịp định thần, tất cả đám người ở dưới im bất không ai ngờ tên Khương Hoạt này thập phần hạ lưu, muốn tiết đường sống của người khác, trên đài ngũ đại tiên nhân đứng lên muốn lăng không bay xuống trợ trợ nhưng đã quá trễ

bất chợt đạo bạch quang ban nãy lại bay tới đánh cho lưỡi kiếm kia đứt làm đôi Liễu giao sư thái từ trong đám đông lăng không đến trước mặt hai sư đồ Từ Pháp Thiện đối mặt với tên Khương Hoạt nói:

-Khương huynh có cần phải tuyệt tình vậy không, không sợ để lại tiếng sấu muôn đời cho Hằng sơn sao?

Tên Khương Hoạt kia nghe vậy thì cười hèn hạ nói:

-ta chỉ đang giáo huấn cái đám không biết trên dưới đó thôi, cứ tưởng mình là một thiên sư nhân gian thì đã là to lớn, cầm trong tay pháp khí chí cường mà không biết sử dụng thì cũng chỉ là đồ bỏ đi

Sư thái nghe vậy thì nghiêm mặt, đánh giá hán một hồi mới nói:

-ta nhớ rằng tám năm trước huynh chỉ đặt bài vị chân nhân, trong Hằng sơn cũng chỉ là đệ tử bậc ba, vậy mà giờ đây pháp lực đã vượt xa bài vị thiên sư trực tiếp làm trưởng giáo, thật sự là nhiều uẩn khúc

Khương Hoạt nghe sư thái nói vậy thì có chút cứng họng nhưng vẫn tỏ ra cao minh

-ta được cao nhân chỉ điểm, giác ngộ tới cảnh giới khác, Liễu giao tiên tử người theo ta biết cũng là vậy hắc hắc

-phải, ta cũng vậy, chỉ khác là ta không nhập ma như người

Sư thái nói một câu này đầy ẩn ý, không đợi cho tên kia nói gì lập tức vũ động phát trần lao tới cơ hồ muốn chiếm thượng phong, cần tay trái điểm lên mi tâm một ấn kí bằng máu hồ to:

"ngã mục long uyên hiện

Phát trần quét yêu tà

Tứ phương diệt thần quỷ

Tất thủy hữu bại vong

Diệt"

Tên kia thấy sư thái lăng không bay vào lại còn dùng đòn hung hiểm hòng một chiêu định đoạt thắng thua thì không còn cách nào khác lấy từ trong tay áo ra hai lá phù màu đen kẹp giữa hai tay lăm dằm niệm chú

từ đằng sau Khương Hoạt hai nhân ảnh khô lâu cao tới vài trượng hiện ra bộc phát quỷ khí chống đỡ lại đòn tận diệt của sư thái, hai luồng linh lực chạm nhau cơ hồ có chút bất phân thắng bại, sư thái thấy hai nhân ảnh khô lâu kia thì thấy mình đã đoán không sai,cười lớn

từ trong tay áo lấy ra một lá bùa từ sắc dán lên long uyên phát trần, lao thẳng vào hai nhân ảnh khô lâu mà đánh, tên Khương Hoạt phải chịu những đòn công kích của sư thái thì có chút khó thở, trên chán toát mồ hôi thể nhưng cũng chẳng có cách nào khác vì hắn biết một khi hắn cử động thì hai nhân ảnh khô lâu kia sẽ biến mất, không còn kết giới thì chỉ cần một kích của sư thái đã dễ dàng lấy mạng của hắn

Tình thế đối với hắn có chút hung hiểm, bất chợt từ đâu một nguồn lực lượng trực tiếp đánh thẳng về phía sư thái, tuy khó xác định tu vi kẻ này nhưng vì bị đánh lén, không kịp phòng bị nên bị đánh bay ra xa, phun ra một búng máu, tên Khương Hoạt thấy sư thái đã bị thương liền lăng không bay đi, trên mặt lộ vẻ tức giận tột cùng nhìn sư thái

Dương Vũ cùng tiểu tâm thấy sư thái bị thương liền chạy lại đỡ bả dậy, thấy sư thái bị thương khá nặng thì hai người khá lo lắng, Tiểu Tâm vì pháp lực yếu kém nên cũng không thể vận công trị thương, bất chợt từ trong đám đông Từ Pháp Thiện chạy tới đưa ra một bình sứ nhỏ nói:

-đây là thất tinh ngọc lộ hoàn, đưa cho sư phụ người uống

Dương Vũ nhận lấy bình sứ, mở nắp lấy một viên đưa vào miệng sư thái, vừa nuốt khỏi cổ thì cả người sư thái đỏ ửng, Từ Pháp Thiện ngồi xuống cảm lấy tay sư thái, vận cương khí trị thương

Một hồi lâu sau thì sư thái cũng tỉnh, nhìn Từ Pháp Thiện nói:

-không ngờ thất tinh ngọc lộ hoàn của côn luân thần kì như vậy, ta thật là diễm phúc

-hãy, xin sư thái đừng nói như vậy, người đã cứu hai thầy trò bản đạo một mạng, chính là đại ân nhân của Côn Luân chúng ta

Từ Pháp Thiện cười cười nói

Sư thái từ từ đứng dậy, lau đi vết máu trong miệng, tính nói gì đó thì cảm thấy thân thể không còn sức lực để nói lớn tiếng, liền gọi Từ Pháp Thiện đến nói khẽ khẽ vào tai lão rồi từ từ đi vào đường thượng

Từ Pháp Thiện nghe xong thì khuôn mặt biểu lộ sự thất kinh, không nói nên lời một hồi lâu sau sắp xếp lại ngôn từ mới nói với ngũ đại tiên nhân

Bạn đang đọc truyện *Bút Kí Huyền Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Thật sự hết nói

tên Khương Hoạt đã chết từ tám năm trước

Tất cả mọi người kể cả ngũ đại tiên nhân nghe vậy thì thất kinh không thôi, chẳng phải là hắn vừa mới đầu pháp ban nãy sao, tại sao lại nói hắn chết từ tám năm trước, thực sự khó hiểu

Như để giải thích Từ Pháp Thiện nói tiếp:

-đó chính là ma đạo La Khanh, sư huynh của Liễu Giao sư thái

Ma đạo La Khanh, cái tên này khiến bất kì ai nghe qua cũng nổi da gà, mười năm trước hắn chút nữa đã trở thành đệ nhất của giới pháp thuật, nhưng vì tội ác quá nhiều, lại dần thân vào ma đạo nên bị mọi người nhất là ngũ đại tiên nhân phản đối, mười năm sau hắn lại quay lại, lấy danh nghĩa đệ tử Hằng sơn mà tranh giành ngôi vị này một lần nữa, quả thật sau mười năm, tu vi của hắn khiến người khác phải nghệt thở như vậy, Từ Thanh Trường vốn là nhất đại đệ tử của Côn Luân, bài vị đã đạt thiên sư, trong tay còn cầm đả thần tiên, vậy mà cũng chỉ chịu đựng được tám phần công lực của hắn

Ngũ đại tiên nhân nghe Từ Pháp Thiện nói vậy thì cũng không chút khả nghi, ngay khi tên Khương Hoạt đó dùng huyết cốt quỷ tướng để chống đỡ lại đòn của Liễu Giao sư thái thì thân phận hắn cũng đã bại lộ, chỉ bất quá đây là một cuộc tỷ thí, nếu như hai người đang đấu pháp mà có người thứ ba chen vào quả thực là khó ăn nói, nên ngũ đại tiên nhân cũng chỉ biết trông chờ vào sư thái, mong bà có thể loại trừ tên ác tặc của giới pháp thuật, thế nhưng đến cuối cùng vẫn để hắn chạy thoát

Đâu đó ở trong hậu viện bạch lữ đạo nhân- Lương Kiếm nói lớn:

-Quả thực Liễu Giao tiên tử pháp đạo vẹn toàn, không những ngăn cản âm mưu thôn tính giới pháp thuật của ma đạo La Khanh mà còn cứu hai vị thiên sư của Côn Luân son một mạng, các vị thấy thế nào khi ta đề cử Liễu Giao tiên tử làm vị trí minh chủ giới pháp thuật

Bên dưới nghe đến đây thì xôn xao một hồi rồi im bật, một màn vừa chứng kiến ai cũng phải dè chừng với pháp thuật của tên ma đạo kia, vậy mà sư thái chỉ cần một chiêu tốc chiến tốc thắng quả thực là đã đưa tên ma đạo đó vào một vòng quỷ môn quan, dù rằng ai cũng có sự cao ngạo nhưng cũng biết tự đánh giá bản thân, cũng không dám lên tiếng phản đối

Bất chợt từ trên đài phía ngũ đại tiên nhân một vị tăng nhân đứng lên nói:

-Lương thí chủ nói quả thực không sai, Liễu Giao tiên tử pháp đạo cao thâm, người người nể phục, các vị ở dưới nếu không có ý kiến nữa thì cũng nên dừng việc đấu đá giảm thiểu thương vong A DI ĐÀ PHẬT

Liễu Giao tiên tử đang điều tức trị thương nghe được những lời này liền lập tức đứng dậy, hành lễ nói

-đa tạ ý tốt của giác nhẫn đại sư cùng Lương huynh đệ, ta tài hèn sức mọn, không dám nhận chức danh này

Ngũ đại tiên nhân cùng Từ Pháp Thiện nghe sư thái nói vậy thì có chút khó hiểu, đứng đầu giới pháp thuật có thể hiệu lệnh thị chúng, quyền lực vô cùng cư nhiên lại từ chối. Cảm thấy tình huống có chút gò bó không muốn nói thêm, Liễu Giao sư thái hai tay kéo Dương Vũ cùng Tiểu Tâm lặng không bay đi, đằng sau tiếng hò reo cùng tiếng của mấy tông sư khuyên ngăn sư thái ở lại, chỉ thấy bóng sư thái cùng hai người bay xa dần, chỉ vọng lại tiếng

-bản đạo thấy Từ Thanh Trường Từ thiên sư tuổi trẻ ưu tú, người này về sau sẽ làm được đại sự, xin hãy để hắn tiếp nhận thay ta đảm đương

Tiếng nói vừa dứt thì bóng dáng sư thái cũng không thấy, ngũ đại tiên nhân cùng Từ Pháp Thiện chỉ biết thờ dài, một lúc sau Trương Hoàng Bách mới lên tiếng:

-Nếu như Liễu Giao tiên tử đã nói vậy thì ta xin tiến cử Từ Thanh Trường Từ thiên sư của Côn Luân son làm đệ nhất minh chủ của giới pháp thuật, các đồng đạo có ý kiến gì không

Nói rồi quay qua chỗ Lương Kiếm thì cũng chẳng còn thấy người đâu, ngán ngẩm lắc đầu "đám người này quả thực là quái dị đi"

Sau một hồi nhón nháo, tất cả đám người cũng đồng tình với ý kiến của Trương Hoàng Bách, nhưng cũng có người không hài lòng ra mặt liền rời khỏi lăng hoa hội

Trên một ngọn núi gần đó, Liễu Giao sư thái đặt hai người họ xuống rồi khuy xuống phun ra một búng máu, Dương Vũ và Tiểu Tâm thấy vậy thì luống cuống tiến lại đỡ sư thái dậy, thấy sắc mặt ngày càng khó coi như là đang rơi vào tuyệt cảnh, Dương Vũ ngồi cạnh mếu máo:

-Sư phụ... người đừng chết hức hức

-ngươi muốn ta chết lắm sao, chỉ là nội thương quá sâu, lại phải đưa các ngươi đi xa như vậy có chút quá sức, để yên cho ta thở nấp một chút

Liễu Giao sư thái nói xong liền ngồi lại nhắm mắt thở nấp, hai người Dương Vũ cùng Tiểu Tâm thấy vậy cũng bớt chút lo lắng, dù nhau đi tìm chút nước uống

Trên đường đi Dương Vũ tò mò hỏi:

-chẳng phải tỷ nói sư phụ với mấy vị sư tỷ nữa sẽ đến sao, nếu không thấy tỷ ở đó thì họ sẽ lo lắng đó

Tiểu Tâm nghe hắn nói vậy thì cười cười nói:

-Đệ có điều chưa biết, chúng ta đang có một chút việc khác ở Giang châu, nếu như sư phụ ta không thấy ta ở đó chắc chắn sẽ tới Giang Châu trước, ta sẽ tới đó tìm người

Dương Vũ nghe vậy thì cùng chỉ hỏi đại

-ở đó có chuyện gì vậy, có phải truyện rất quan trọng không vậy tỳ

Tiểu Tâm có chút khó sử nói:

-Kì thực chuyện này....

Cái tên Dương Vũ thấy như vậy liền biết có chuyện thú vị liền đỡ chiêu trơ trên

-tỳ tỳ đẹp, chẳng phải sư phụ ta cùng sư phụ người có giao tình sao, chuyện này cũng không có gì khó sử

Tiểu Tâm vốn không tính nói, nhưng nghe những lời này thì cũng chẳng còn cách nào

-ta nghe sư phụ ta nói ở đó phát xuất ra một cỗ tà khí cực mạnh, khiến rất nhiều người bị nhiễm thì khí biến thành hành thi, tháng trước Đạo Kính thiên sư của Thiếu lâm nam phái có tới nhờ sư phụ ta tới giúp về việc này, nên nhân cơ hội này tới đó

-tỳ nói....cương thi

Dương Vũ thắc mắc

Thấy tên tiểu tử này có nhiều thứ không biết, Tiểu Tâm liền giảng giải:

-là hành thi, hình thái thấp nhất của cương thi, cương thi chia thành nhiều loại, lục cương thi, hắc cương thi, bạch cương thi, thi vương, đó chính là tiêu chuẩn tiến hoá của cương thi

Lại nói tiếp:

-Hon nữa có nhiều hình thái cương thi đặc thù trá thi, thủy thi, quỷ thi, linh thi,....còn có rất nhiều, một lần khó mà nói hết

Dương Vũ nghe vậy thì hào hứng nói tiếp

-nghe có vẻ lợi hại, tỳ tỳ người đã từng đánh với thi vương chưa?

Tiểu Tâm nghe câu nói ngớ ngẩn của tên tiểu tử Dương Vũ thì cười phá lên nói:

-nếu ta từng chạm mặt qua thì chắc giờ cũng chẳng toàn mạng mà nói chuyện với đệ, ta cũng chỉ là đệ tử bậc bốn của đạo môn, pháp thuật chắc cũng chỉ hơn đệ một chút

Hai người cứ nói chuyện phiếm một hồi, tới gần sáng cũng chưa tìm thấy một giọt nước liền quay về, thấy sư thái vẫn đang điều tức thì cũng không dám làm phiền, tên trơ trên Dương Vũ nói buồn ngủ liền lập tức gối đầu lên đùi của Tiểu Tâm mà ngáy khò khò, Tiểu Tâm thấy hán cũng chỉ là một đứa trẻ thì cũng không cố kị nên cũng mặc kệ

Sáng sớm hôm sau sư thái cũng đã cảm thấy thương thế đã bình phục không ít liền gọi hai người dậy lên đường, trên đường đi thì tên Dương Vũ liên tục kêu đói, sư thái cũng chẳng còn cách nào đành phải cho hắn tới một quán ăn ven đường ăn hai bát mì, ăn uống no say thì sư thái mới nói:

-hai bát mì là bốn đồng, hai chén trà là một đồng tổng cộng năm đồng, sau này ngươi đi khai quang có tiền phải trả ta, ta sẽ ghi nợ

Dương Vũ đang uống dở chén trà thì lập tức phun vào mặt Tiểu Tâm khiến mặt nàng dính đầy nước, thấy vậy hắn nhanh chân chạy lại lấy tay vuốt vuốt nước trên mặt nàng trong lòng có chút mãn nguyện, sau một hồi mới quay sang sư thái nói:

-sư phụ, người có cần phải keo kiệt vậy không?

Sư thái vùng vẫy phát trần làm bộ đáng tiên phong đạo cốt nói:

-Ta như vậy đó, ngươi làm gì được ta

-Sặc

Lần này đến lượt Tiểu Tâm phun ra một ngụm trà, sư thái, người quả thật lại keo kiệt vậy sao

Nghĩ thì cũng chỉ dám nghĩ cư nhiên cũng chẳng dám nói ra, ăn uống xong ba người liền lên đường, Tiểu Tâm cáo từ đến Giang Châu hẹn gặp hai người họ lần sau, sư thái cũng chỉ nói vài lời khách sáo dặn nàng chuyển lại với sư phụ rồi cũng lên đường

Đi hết một ngày thì trở về đạo quán, thấy Đằng Thanh đang ngồi ngồi tịnh thiền trong sân viện, cả người lục quang bao phủ nhưng cơ hồ có chút khó chịu, trên trán toát đầy mồ hôi, thấy cảnh này sư thái cũng không tỏ ra lo lắng, ngâm một câu thơ

"Bất tác, bất tuân, bất năng lương

Đĩ hà, đĩ luận, đĩ năng trường"

Nói xong thì đi vào trong. Đẳng Thanh nghe câu thơ này thì lập tức bình ổn trở lại, hai mắt mở ra cất giọng:

-pháp thuật này quả là khôn lường, yêu khí của con cũng tự thấy cường đại, cư nhiên không thể làm chủ

-cái người đang luyện là tâm ma của người, người tìm đến pháp chứ không tìm đến đạo, như vậy thì dù có tu luyện ngàn năm cũng không thành

Sư thái nhàn nhạt đáp

Chỉ thấy Đẳng Thanh suy tư một hồi, định nói gì rồi lại im lặng, thấy vậy sư thái nói tiếp:

-việc ta giao làm đến đâu rồi

Đẳng Thanh nghe sư thái hỏi vậy thì mới mở miệng nói:

-con đã đi đến hết phong đô thành cũng không hỏi ra tung tích sư công, có vẻ như...

-đã tới luân hồi chứ gì

Sư thái lại nói

Đẳng Thanh có chút khó nói đáp:

-đến...tám phần là như vậy

Bạn đang đọc truyện *Bút Kí Huyền Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 16: Ta đã là chân nhân

-Vậy còn huyết sách quý vương?

Câu hỏi này của sư thái khiến Đẳng Thanh phải trầm ngâm một hồi, phải, nếu như sư công đã đi luân hồi chẳng lẽ đã diệt được huyết sách quý vương? còn nếu không thì hắn đã đi đâu?...nhưng cả hai người đã đánh tới địa phủ chẳng lẽ thực sự sư công đã làm quý vương thương thế tới mức phải chạy tới huyết thủy hà? Điều này thực sự là không thể....

Hai người cứ im lặng với những suy nghĩ, những điều này thực sự là có quá nhiều điểm vô lí

-sư phụ, lão Vương nói chúng ta thiếu lão tiền tám cân gạo, sư phụ đưa con tiền mua gạo đi

Dương Vũ ton ton chạy vào đại điện chỗ sư thái và Đẳng Thanh đang đứng

-sư thái đang tịnh thiền nghe tới những lời như vậy thì chút nữa phun ra một búng máu nói:

-chẳng phải ta đã đưa tiền cho người đi mua gạo rồi sao, sao giờ lại đòi nữa?

-sư phụ không phải người không biết, trước đây chỉ có người và sư huynh ăn cơm, giờ có cả con nữa dĩ nhiên phải tốn kém hơn hắc hắc

Dương Vũ cười nham hiểm, sư thái thấy vậy thì cũng tám phần đoán ra nói:

-cái tên khốn kiếp người, lại lấy tiền mua gạo để mua bánh nướng ăn, qua đây, qua đây để ta tết đất người.

Nói rồi đứng dậy tay cầm phát trần đuổi theo Dương Vũ, luôn miệng kêu hắn đứng lại, tên nham nhở kia thấy vậy thì vội núp sau lưng Đẳng Thanh mà nhìn ra là lười cười cười, tình cảnh này nếu như ai không biết cứ ngỡ đó là một gia đình, thật là hết nói.

Sáng sớm hôm sau khi Dương Vũ còn đang ngáy khò khò thì Đẳng Thanh đã lôi hắn dậy nói:

-dậy mau, lười biếng thì không thành người được

Thấy Dương Vũ không có phản ứng thì vỗ cho một cái vào mông đau điếng thì lập tức hắn nhảy cẫng lên, ôm mông lồm cồm bò dậy nói:

-sur huynh, lại học đạo thuật sao, mệt lắm đệ không học đâu đệ muốn đi ngủ.

Nói xong thì cả người chuẩn bị ngã lại xuống giường thì bị Đẳng Thanh néo tai lại phải bật dậy kéo đi ra ngoài

Sau một hồi vệ sinh cá nhân, Đẳng Thanh nhét vào miệng hán hai cái màn thầu rồi kéo hán ra sau núi tới một bãi đá bên cạnh đó là một hồ nước trong veo, cảnh tượng thật sự là hữu tình, Đẳng Thanh hít thở một hơi thật sâu rồi nói:

-Lúc trước ta đã dạy đệ liên hoa tụ thủy, giờ thi triển cho ta xem

Liên hoa tụ thủy cũng chỉ là kéo một dòng nước lên khỏi mặt nước, chỉ là một pháp môn cấp thấp nhưng với thực lực của Dương Vũ hiện thời thì việc thi triển thành công cũng đã là vĩ đại, Dương Vũ nuốt vội cái màn thầu còn lại rồi đi đến cạnh bờ sông, lấy trong túi linh phù mới chợt nhớ ra là đã quên ở trong phòng, Đẳng Thanh cũng chẳng còn cách nào lại phải đi về lấy cho hán, thế nhưng khi về tới đạo quán thì chẳng còn lá phù vàng nào liên quay lại bãi đá ban nãy nói với Dương Vũ:

-ta không tìm thấy phù cho tiểu đồng, vậy ta dạy đệ cái khác

-Tại sao ta, sư huynh và sư phụ lại dùng bùa khác nhau?

Dương Vũ thắc mắc

Đẳng Thanh nghe hán nói như vậy thì cười cười nói:

-Ta học quý thuật, sẽ dùng ngọc phù hoặc là hắc quang phù, còn pháp thuật nhân gian chia ra làm vàng, lục, lam, tím, tương ứng với đạo đồng, phương sĩ, chân nhân, thiên sư

Nhìn Dương Vũ có vẻ háo hức lại nói:

-Bài vị càng cao thì có thể thi triển càng nhiều pháp thuật cường đại, bây giờ với đệ thì chỉ có thể dùng bùa vàng thôi

Dương Vũ nghe vậy thì cười cười ngay thơ nói:

-Vậy đệ sẽ trở thành thiên sư, hàng yêu trừ ma giống như sư phụ vậy.

-trở thành thiên sư nhân gian cũng không phải dễ, có những đạo sĩ cả một đời cũng chẳng vượt qua nổi bài vị chân nhân, nhưng sư phụ đã thu nhận đệ tất có nguyên do, ta nghĩ chắc hẳn đệ sẽ làm thành đại nghiệp.

Đẳng Thanh cười cười nhìn Dương vũ nói

-bây giờ ta sẽ dạy đệ một pháp môn khác không cần dùng phù, nhìn kĩ đây

Lập tức nhắm mắt hai tay kết ấn, cố sức làm chậm nhất để cho Dương Vũ có thể nhìn thấy, một hồi sau mở mắt nói với Dương Vũ:

-Đệ nhìn kĩ chưa?

-đệ thấy kĩ, nhưng đây là pháp thuật gì, xem chừng chẳng có gì sảy ra cả?

Dương Vũ thắc mắc hỏi

Nghe Dương Vũ hỏi vậy thì liếc mắt ra hiệu hán quay về phía sau, Dương Vũ nhìn theo thì lập tức hai mắt sáng lên, mấy viên sỏi nhỏ bên cạnh hán đang lơ lửng giữa không trung, có vài viên đang nứt ra từ vết nứt lấp ló đôi cánh của hồ điệp, chưa đầy một tuần nhang chỗ sỏi đá kia đã biến thành một bầy hồ điệp cực kì ảo diệu, tính đưa tay sờ thử nhưng Đẳng Thanh lại nói:

-Đây là thạch phi lộ điệp, cái đệ thấy chỉ là ảo giác do huynh tạo ra, thật chất đá cũng chỉ là đá không thể thành hồ điệp được

Nói rồi nhắc Dương Vũ làm theo từng bước, việc này suy cho cùng cũng đã thành thói quen vì căn cơ của Dương Vũ đúng là không có, học mãi vẫn chưa có được thành tựu

thế nhưng lần này thủ ấn kết rất nhanh, chỉ cần một lần lập tức tạo ra một ảo ảnh rợp trời hồ điệp, Đẳng Thanh thấy một màn này thì lập tức sùng sốt, đây chỉ là pháp môn hạ đẳng, thế nhưng tùy thuộc vào tu vi mạnh yếu của người thi triển để tạo ra ảo ảnh che mắt người khác, với một người không có căn cơ như Dương Vũ quả thật việc này là bất khả thi...

Lập tức quay qua nói với Dương Vũ

-đệ hãy nhìn cho kĩ

Lập tức hai tay Đẳng Thanh bắt ấn miệng hô to chú ngữ:

" thiên địa huyền không

Chu diệt yêu tà

Sát"

Lập tức tay phải hoá chưởng đánh ra một đạo thanh quang rồi quay sang nói với Dương Vũ

-đây là diệt tà chú của bốn môn, đệ thử khai triển xem

Dương Vũ nghe vậy liền đứng thủ thế giống cách Đổng Thanh vừa đứng, hai tay bắt ấn miệng đọc chú ngữ, tay phải đánh ra một chưởng lực bạch quang... thật không ngờ đứa trẻ này lại học nhanh như vậy, chẳng lẽ lần trước khi cầm vào long uyên phát trần đã sảy ra dị biến, suy nghĩ một hồi thấy đây cũng là một việc tốt vậy nên Đổng Thanh đã dành cả ngày dạy dỗ tên tiểu tử Dương Vũ pháp môn, kết quả thực ngoài mong đợi, pháp lực của hắn cũng chẳng kém bài vị chân nhân là bao

Chiều hôm đó sư thái mới trở về đạo quan, vừa vào tới cửa thì từ bên trong một nhân ảnh lao ra, trong tay cầm đao mộc kiếm lẫm không bay tới, sư thái thấy tên này bay đến thì cũng thủ thế suy sệt, nhưng lại cảm thấy khí tức không đến mức cường đại liền nhếch môi nhẹ một cái rồi trở lại bộ dáng tiên phong đạo cốt, nhân ảnh kia vừa lẫm không vừa liên tục ném ra sáu lá lam phù vào người sư thái, hai tay kết ấn lập tức sáu lá bùa xoay tròn tạo thành lục hợp chân phù, một trương linh phù bậc trung trong đạo pháp, thấy sáu lá phù bay tới nhưng sư thái cũng chẳng nao núng, tay trái vận chuyển cương khí lên phát trần đánh một đòn, lập tức sáu tấm linh phù kia cháy dữ dội, kinh lực còn va chạm vào nhân ảnh kia, chỉ thấy hắn lập tức rơi xuống đất kêu oai oái

-sư phụ...người thật tàn nhẫn hức hức

Là Dương Vũ, nghe thấy giọng hắn thì sư thái mới cười cười tiến lại đỡ hắn dậy, lại nhìn về sáu lá phù đang cháy thì có chút sững sờ

-ngươi có thể dùng tới lam phù?

-đúng rồi, sư huynh dạy con đó

Dương vũ ngây thơ trả lời, nghe một câu này sư thái như muốn mừng dựng đứng lên, cuối cùng hắn cũng không phụ sự mong đợi của mình, liền lấy từ áo ra một lá tử sắc phù đưa cho hắn nói:

-ngươi thử làm phép với lá bùa này xem

Dương Vũ nhìn lá bùa một hồi rồi nói:

-chẳng phải đây là phù của thiên sư sao, nếu con thi triển được thì có thể làm thiên sư không?

-sao ngươi hỏi nhiều quá vậy, ta bảo ngươi thử thì ngươi cứ thử đi.

Sư thái gật nhẹ

Thấy vậy thì Dương Vũ cũng làm theo, kẹp lá bùa vào giữa ngón trỏ và ngón giữa niệm chú, lá phù chỉ sáng lên một chút rồi vội tắt, chứng tỏ pháp lực của hắn vẫn chưa đủ

Lúc này mới quay qua sư thái

-sư phụ, thất bại rồi

Sư thái ngẫm nghĩ một hồi rồi cũng không nói gì, dù sao hắn mới chỉ có năm tuổi, nếu đã đạt được pháp lực của chân nhân đã là quá khủng bố, nếu như có thể lên tới bài vị thiên sư thì chỉ có thể là nghịch thiên

Thấy sư phụ không nói gì, tưởng đang giận mình nên Dương Vũ hỏi:

-sáng giờ người đi đâu vậy?

-hừ, nhắc tới lại thấy bức mình, ta phải đi khai quang cho người ta để lấy tiền mua gạo cho nhà ngươi, đúng là khôn kiếp.

Sư thái hậm hực nói

Nghe sư thái nói vậy thì tên trơ trên kia cũng chỉ biết cười cười cho qua chuyện

Bạn đang đọc truyện *Bút Kì Huyền Môn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 17: Đạo sĩ hạ sơn 1

sur phụ, sur phụ, con về rồi

Tiếng Dương Vũ nói vọng vào từ ngoài cổng đạo quán, một lúc sau cũng chạy vào đến đại điện

-sur phụ, lần này con không làm người thất vọng chứ

Nói đoạn Dương Vũ lấy ra một lá phù màu đỏ thắm đưa cho sư thái

Sư thái tay nhận lấy lá bùa nhìn nhìn một hồi rồi lắc đầu nói:

-rốt cuộc ngươi cũng là thiên sư nhân gian, lại đi đuổi bắt mất con lệ quỷ này đến hai ngày mới về, thật làm ta mất mặt

Dương Vũ nghe vậy thì cười hăng hắc giải thích:

-sur phụ, đó là tại người không biết, con đã tới tận huyết thủy hà bất chúng về đó.

Sư thái nghe vậy thì có chút không tin, phòng thích cương khí vào lá bùa kiểm tra lập tức cảm nhận được bốn luồng quỷ khí cường đại đang lưu chuyển trong lá bùa thì cũng có chút viên mãn, tiểu tử này ít ra cũng làm nên được một chút thành tựu, cũng không phải uổng công bao lâu nay sư thái kì công khổ luyện cho hắn

Hai người nói chuyện một hồi thì Đằng Thanh đi vào, tay rút ra một tấm thiệp nói:

-sur phụ, Trương thiên sư mời sư phụ tới dự lễ hoa hội năm nay.

Sư thái nhận lấy thiệp mời chỉ thấy hiện lên mặt một tia khó xử nói:

-sớm không đến, muộn không đến, ngay lúc ta đang luyện công thì lại mời, quả thật là tức chết.

Nói rồi nghĩ nghĩ điều gì đó, quay về phía Dương Vũ cười nham hiểm nói:

-Đồ đệ tốt đồ đệ giỏi, ngươi thay ta đi chuyến này đi

Dương Vũ nghe xong thì cơ hồ muốn nhảy cẫng lên vì sung sướng, nhưng lại làm bộ:

-sur phụ, tại sao người không tự đi mà lại nói con

Thấy tên đồ đệ nói vậy thì sư thái cũng chẳng cách nào liền giải thích cho hắn

-ta năm nay cũng tròn một trăm ba chục tuổi, vì tu luyện bí truyền đạo pháp của bốn môn nên mới có thể cải lão hoàn đồng, cứ nhiên cứ sau hai mươi năm lại phải tu luyện lại một vòng pháp môn này mới có thể duy trì trạng thái trẻ trung, ngươi hiểu chứ.

-à, hoá ra là người còn tiếc nuôi cái khuôn mặt này

Dương Vũ cười hăng hắc nói

Sư thái nghe một câu này của hắn thì nộ khí sung thiên, thế nhưng vẫn phải giữ bình tĩnh mà dụ dỗ hắn:

-ngươi trước sau gì cũng là trưởng môn Liễu Tiên, cứ nhiên phải ra ngoài giao du với đám người trong giới, sau này tiện bề nói chuyện

Câu này nghe cũng có lý, Dương Vũ tính tình hoạt bát, tay chân chẳng thể dễ yên, nhất là mấy chốn đông vui là hắn thích nhất, tuy nhiên lần này đến với tư cách là đại diện của Liễu Tiên nên không thể xuề xòa như lần trước, nghĩ nghĩ một hồi tên trợ trên Dương Vũ mới nói:

-sur phụ, lần nào đi cũng thấy người ta cảm pháp bảo này nọ, uy lực thập phần cường đại, người có nhớ kim cương thiết trượng của giác nhân thiên sư không?, còn đả thần tiên của cái tên họ Từ kia nữa, còn có.....

-vài ba món đồ tạp nham mà người cũng đem ra khoe khoang?

Nói rồi sư thái đưa tay trái đang cầm phát trần ra trước mặt Dương Vũ nói:

-long yên phát trần này từng giết không ít lệ quỷ đại yêu, với mấy món đồ kia cũng chẳng kém cạnh gì, ngươi cầm lấy

Thế nhưng khi Dương Vũ đang định cầm lấy thì sư thái lại rút tay lại cười nham hiểm

-tên khốn kiếp nhà ngươi, tưởng là có thể khích tướng được ta sao, còn lâu

Dương Vũ những tưởng là có thể lấy được đồ tốt, trong bụng cờ hoa hiện ra vậy mà bị sư thái lật trần ý đồ, quả thực là ưu sầu không thể diễn tả

Thấy hấn có vẻ buồn chán thì sư thái cũng không đành lòng, đứng lên đi về phía hậu viện một hồi rồi trở ra với một cái bao dài trên tay, đặt xuống trước mặt Dương Vũ kêu hấn mở ra, ban đầu hình ảnh trông gần giống một thanh kiếm dài ba tấc, cả cái bao đang bọc ở ngoài còn dính đầy bụi chứng tỏ lâu đời, nghĩ là đồ tốt nên hấn quyết định mở ra, ai ngờ bên trong là một thanh sắt đen xì, nhìn về ngoài thập phần thô kệch thì Dương Vũ lại xị mặt ra nói:

-sư phụ, thanh sắt gỉ này thì làm được gì đây

Sư thái nghe vậy thì cười nhẹ một cái, tay phải cầm thanh sắt nhấc lên, phóng thích cương khí thì lập tức thanh sắt rung động, phát ra hắc quang lan toả cả đại điện nhưng chỉ được một lúc rồi vụt tắt, lúc này sư thái mới đặt thanh sắt xuống thờ dài

-mẹ nó chứ, nặng quá

Rồi quay sang Dương Vũ nói:

-đây là hắc hạo sát thần châm, năm xưa tổ sư gia lấy được trong lõi của một ngôi sao băng, uy lực cường đại hay không còn chưa biết, chỉ biết là rất nặng nên không có ai dùng

Dương Vũ nghe vậy thì cũng có chút tò mò, thử nhấc lên thì cảm thấy như cả người bị kéo chùng xuống, liền vận hết sức lực dồn cương khí rót vào thanh sắt thì nhấc lên được một chút, lập tức thanh sắc rung động không thể kiềm chế liền vụt xuống nền nhà, từ đó phát ra một luồng hắc khí đánh tạt ra ngoài hướng Đằng Thanh, thấy đòn hung hiểm thì Đằng Thanh liền lảng không mà né tránh, còn đạo hắc quang kia đập thẳng vào một phiến đá cạnh đó khiến nó vỡ nát, thật đúng là kinh thiên.

Dương Vũ sau một đòn này thì thấy càng phấn khích, lại nói sau khi rót nhập cương khí vào đó thì càng thấy cầm thanh hắc châm này vừa tay, cười cười đắc chí

-sư phụ, thật là tuyệt thể pháp khí

Sư thái thấy thanh sắt này vào tay hấn lại có uy lực như vậy thì cũng có chút kinh ngạc, nếu thật sự tên tiểu tử này có được mấy món thần khí thì không biết sẽ ra sao đây

Thấy sư phụ đang suy nghĩ mênh mang gì đó thì Dương Vũ lại hỏi

-sư phụ, người đang nghĩ cái gì vậy?

Nghe câu này thì sư thái mới định thần lại, nhìn hấn một hồi rồi nói:

-ngươi theo ta cũng đã tròn hai mươi lăm năm, những thứ cần dạy ta cũng đã dạy hết, lần này ngươi hạ sơn cũng nên tìm hiểu bên ngoài, sẽ tốt cho con đường tu luyện của ngươi

-sư phụ, người đuổi đồ đệ sao?

Dương vũ mếu máo nói

Thấy tên tiểu tử này hai mươi mấy tuổi đầu mà còn làm bộ đáng khó coi như vậy thì sư thái gất lên

-nếu ta đuổi ngươi đi được ta đã đuổi lâu rồi, ý ta là ta muốn ngươi đi tìm đạo riêng cho mình, đến khi tìm thấy cái gọi là đạo thì hãy hỏi sơn

Nghe câu này thì trong lòng hấn thập phần vui sướng, nhớ đến cánh phồn hoa phố thị lại không chịu đựng được nhảy cẫng lên, bái tạ sư phụ cùng sư huynh rồi lảng không xuống chân núi.

Đằng Thanh thấy hấn đã đi xa thì mới tiến lại chỗ sư thái cau mày hỏi:

-sư phụ thật sự muốn giao hắc hạo diệt thần châm cho hấn sao, như vậy thực sự là hại hấn...

Sư thái vẫn ngồi đó, hai mắt nhìn về phía xa xa thờ dài

-ta cũng chẳng biết là đang giúp hấn hay hại hấn, cứ nhiên cái nguồn quý khí kia đã hai chục năm rồi vẫn không tiêu tán, ta lo rằng đây không phải chuyện bình thường

Nói rồi lại nhắm mắt dưỡng thần, Đằng Thanh thấy vậy cũng không muốn làm phiền, tính đi ra ngoài thì sư thái lại nói:

-đêm nay chắc sư huynh ta sẽ lại tới quấy phá, đã mấy chục năm rồi mà lão vẫn chưa từ bỏ ý định lấy long nguyên phát trần cùng cái bình hồ lô kia, àiiii

-sư phụ, vậy ta đi chỗ khác lánh tạm đã, sau thất tuần công lực của sư phụ đã quy tụ thì chúng ta sẽ về đây

Đằng thanh nói

Sư thái suy nghĩ một hồi thì lắc lắc đầu, đây là đạo quan của mình, vậy mà mình còn phải chạy đến nơi khác chốn tránh, vậy còn ra cái thể thống gì

Thấy sư thái cũng cương quyết ở lại thì Đằng Thanh cũng không muốn nhiều lời, lập tức trở ra ngoài, để sư thái một mình với những suy nghĩ về Dương Vũ

"Quả thật ngươi thực sự là cái gì đây?"

Bạn đang đọc truyện *Bút Kì Huyền Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Nam nữ bất thụ thân

Dương Vũ đi hết gần nửa ngày mới tới được "Ngũ Tiên Quán", vội chỉnh sửa lại quần áo rồi tiến vào cửa, vừa vào đến cửa thì hai tên đạo sĩ trẻ tuổi tiến ra trước mặt hắn nói:

-kẻ nào

Dương Vũ thấy hai tên này trẻ tuổi mà đã thể hiện phách lối như vậy thì có chút bực mình nhưng nghĩ tới lời sư thái dặn dò trước khi đi nên cũng không muốn bộc lộ, rút từ trong túi áo ra một tấm gỗ, trên tấm gỗ khắc một gọn sóng đưa tới trước mặt hai tên đạo sĩ kia, vừa nhìn thấy tấm thẻ kia thì hai tên này vội vàng hành lễ, khép nép nói:

- hóa ra là Dương thiên sư Dương sư thúc, thất lễ....

nhìn bộ dáng này thì tên Dương Vũ có chút phấn khích, cũng chẳng biết hai tên này là ai mà lại kêu mình hai tiếng sư thúc nhưng cũng vẫn thể hiện bộ dáng tiên phong đạo cốt hăng giọng nói:

- miễn lễ, miễn lễ khả khả

sau đó trực tiếp đi thẳng vào trong, nhưng vừa bước được hai bước thì hai tên đạo sĩ kia lại cản lại, nhìn nhau ấp úng nói:

-Dương sư thúc, thiệp mời của người...

Dương Vũ nghe vậy thì mới đưa tay sờ soạn khắp người tìm nhưng chẳng thấy thiệp mời đâu, một hồi lâu sau mới nhớ ra lúc hạ sơn gấp gáp đã quên lấy thiệp mời từ sư phụ. vỗ đầu mấy cái rồi quay qua hai tên đạo sĩ kia nói giọng hòa hoãn

- ta dù gì cũng là thiên sư, chẳng lẽ thiên sư bài của ta không thể thay thế được cái thiệp mời kia sao?

hai tên đạo sĩ nghe câu này của hắn thì thập phần e ngại, nhìn nhau một hồi rồi nói to nhỏ gì đó rồi quay lại phía Dương Vũ nói:

-Dương sư thúc, hay vậy đi để con vào báo với sư phụ một tiếng, xem việc này nên giải quyết ra sao

nói xong liền hành lễ với Dương Vũ rồi đi thẳng vào trong, một hồi lâu sau mới chạy ra, bộ dáng e ngại nhìn Dương Vũ ấp úng nói:

-sư phụ nói....nếu người không có thiệp mời thì xin ra về

-cái gì?, đuổi ta?

Dương Vũ quát mắt lên hỏi

hai tên kia thì chỉ nói vài lời khuyên nhủ rồi hành lễ đi vào trong, để mặc cho Dương Vũ đứng trân trân bên ngoài, được một hồi sau mới lấy lại tinh thần, chửi thầm vài tiếng rồi rời đi "các người nghĩ cái lãng hoa hội này vui lắm sao?"

đang tính trở về đạo quán thì lại nhớ tới những lời của sư phụ trước khi đi nên cũng không còn cách quay về, đành dừng chân lại một quán trọ trên đường đợi ngày mai trời sáng mới tiếp tục đi tìm cái thứ gọi là "ĐẠO"

Chọn đại một quán trọ cách Ngũ tiên quán gần một dặm, đó chỉ là một quán trọ nhỏ bình thường, thậm chí còn là loại rẻ tiền, lúc đó cũng là gần đến nửa đêm thế nhưng quán trọ vẫn sáng đèn nên hắn mới vào đại vì nghĩ cũng chẳng còn quán trọ nào mở cửa, vừa mới vào cửa thì thấy lão chủ quán đang ngồi gầy gầy bàn tính rồi viết cái gì đó, thấy có người vào liền vội niềm nở ra đón tiếp, hỏi han đủ điều rồi còn định xuống bếp nấu vài món thiết đãi Dương Vũ, hỏi ra thì tên chủ quán mới nói rằng đạo này quán trọ đang làm ăn thất bát, dĩ nhiên Dương Vũ lại là khách quý, nói chuyện khách khí một hồi thì Dương Vũ cũng đã mệt khi đi một ngày đường, muốn tìm một phòng để nghỉ ngơi, đích thân chủ quán dẫn hắn lên một căn phòng trên lầu, nhìn qua cũng khá khang trang, thế nhưng lại có vài chỗ bám bụi dường như lâu ngày không có người ở, Dương Vũ có vẻ ái ngại nhìn tên chủ quán nói:

-thật sự ở đây lâu ngày không có khách sao?

tên chủ quán nghe vậy thì lộ một chút buồn bã, nhưng lập tức tươi cười nói rằng hấn cứ vào ngồi tạm, nói lúc sau đem mấy món ăn cho hấn rồi sẽ đích thân dọn dẹp, Dương Vũ thấy vậy thì cũng không cố kì, đi vào trong phòng tìm một cái ghế phủ bụi rồi ngồi xuống, một hồi lâu sau thì tên chủ quán đi lên, trên tay cầm hai đĩa thức ăn đặt trước mặt Dương Vũ nói:

- thật ra quán nhỏ này của tôi cũng đã đến lúc phải đóng cửa rồi, có lẽ cậu là vị khách cuối cùng...

Dương Vũ đang nếm thử món ăn mà lão chủ quán mang lên, cũng có chút vừa miệng, nghe lão nói vậy thì cũng đại khái mà trả lời:

- vậy ông định mở cửa tới bao giờ, gần tới canh hai rồi đó.

thấy tên chủ quán lộ ra vẻ buồn bã thì Dương Vũ mới đặt đũa xuống hỏi lại

- ý ông là dẹp tiệm?

thấy tên chủ quán gật gật đầu biểu lộ sự đồng ý, Dương Vũ thấy vậy tính hỏi gì nhưng lại thôi, tiếp tục cầm đũa ăn tiếp, một lúc sau tên chủ quán mới thở dài nói:

- thật sự là trên người mà, quán trọ của tôi đang làm ăn yên ổn, đột nhiên một ngày có một cô gái tới quán trọ chúng tôi xin ngủ nhờ một đêm, tôi cũng không ái ngại mà cho cô ở lại, ai ngờ đêm đó cô lại thất cô tự tử ở đây....

nói đoạn lão chủ quán lấy tay áo gạt gạt nước mắt

- sau đó những người khách ở đây nói ở đây có quỷ, không dám tới, tiếng đồn xa, chẳng bao lâu quán trọ của tôi đã không còn ai lui tới, thật là oan nghiệt

- Dương Vũ nghe vậy thì có chút thương cảm, thực sự chuyện này quả là giúp người nhưng hại mình, cũng chỉ an ủi lão vài câu rồi lại ăn tiếp

tên chủ quán thấy người này nghe tới chuyện ma quỷ mà lại dừng dừng thì có chút bất ngờ, hỏi nhỏ:

- cậu không sợ sao, chẳng lẽ cậu không tin?

Dương Vũ cũng vừa ăn song, lấy tay chùi mép rồi nói đại:

- tôi là đạo sĩ, ông nghĩ tôi có sợ không?

tên chủ quán kia nghe vậy thì vội chạy đến bên Dương Vũ lắp bắp nói cái giọng như thê sắp khóc tới nói

- đạo trưởng, đạo trưởng, xin đạo trưởng cứu giúp, nếu ngài làm quán trọ này đông khách trở lại thì xuất đời này tôi không quên ơn ngài.

Dương Vũ tuy mệt mỏi, nhưng với thiện ý của lão thì cũng không đành lòng từ chối, nhưng cảm thấy chuyện này có chút kì lạ, thật sự ở đây không có chút quỷ khí, làm sao mà có quỷ

một lúc lâu sau Dương Vũ nói mệt nên lão chủ quán vội lui ra ngoài, để Dương Vũ nghỉ ngơi, người ta nói căng da bụng thì trùng da mắt quả không sai, vừa mới đặt lưng xuống hấn đã ngủ say như chết cũng không để ý tới lời giúp tên chủ quán trọ

đến canh hai, đột nhiên một luồng âm phong thổi vào phòng của hấn, Dương Vũ cảm thấy quỷ khí lưu chuyển trong căn phòng thì có chút cả kinh, luồng quỷ khí này thực sự là có chút cường đại, nhưng với hấn thực chất cũng chỉ là gió thoảng mây trôi, mở mắt định đứng dậy thì cảm thấy có ai đó đang thổi vào gáy mình, quay lại thì cũng chẳng thấy gì, lập tức đứng dậy giả vờ sợ hãi, chồm chồm lên người run bắn bật, bất ngờ từ trong khe tủ thoát ra một đạo hư ảnh của một nữ tử, mặt mày bệ bệ máu, tứ chi đứt gãy, trên mặt chỉ còn một con mắt đang chuẩn bị rớt xuống, từ từ lết tới chỗ hấn, Dương Vũ thấy vậy thì cười thầm trong lòng, nhưng vẫn giả bộ lùi dần vào trong giường, miệng ú ớ kêu lên vài tiếng, đến khi nữ quỷ kia đã bò tới trước mặt của hấn thì hấn mới nở một nụ cười đắc chí nói

- tiểu muội tử, đêm hôm khuya khoắt tới phòng nam nhân là không tốt đâu

Bạn đang đọc truyện *Bút Kì Huyền Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Thần vòng

Nữ quỷ kia thấy bộ dáng hấn thay đổi liền trợn trừng một con mắt lờm lờm, hai tay bất ngờ chộp tới ý định túm lấy cổ Dương Vũ, tên trợ trên Dương Vũ thì cảm thấy có chút thống khoái né nhẹ sang một bên tay trái liền lấy ra một lá cổ hồn phù nhanh như chớp dán lên mi tâm của nữ quỷ khiến nữ quỷ kia bất động, nhìn lại một chút thì bộ dáng cũng không dễ nhìn cho lắm liền tháo phù ra, nữ quỷ thoát khỏi không chế liền biết đối thủ không phải tầm

thường liền vọt ra ngoài cửa sổ chạy trốn, Dương Vũ thấy vậy thì cười cười lắc đầu, trong đầu thầm nghĩ đã gặp ta mà còn muốn chạy, thật là khinh thường ta quá, lập tức lấy ra ba đồng ngũ đế ném thẳng vào nữ quý. Nữ quý kia vừa bị ba đồng tiền chạm vào liền bị đánh cho ngã lăn lóc trên mặt đất cả người toát ra hắc khí, từ những chỗ bị đồng tiền đánh phải chảy ra một dòng máu đen hôi thối kinh khủng, cũng may là Dương Vũ cũng đã quá quen với cái mùi này chứ nếu là người thường có lẽ đã nôn thốc nôn tháo ngay tại chỗ

Nữ quý kia chịu phải một đòn vừa rồi thì không còn sức kháng cự, quay về phía Dương Vũ khẩn khoản cầu xin

-cầu xin đại pháp sư tha mạng, xin đại pháp sư tha mạng

Dương Vũ im lặng một hồi rồi mới nói:

-cô là ai, tại sao chết mà không tới địa phủ mà ở lại quấy phá nhân gian, cô có biết là tội của cô khi đến âm ti bị phạt nặng như thế nào không?

Nữ quý kia nghe vậy thì vội quỳ gối khóc lóc, nhưng chưa kịp nói thì Dương Vũ đã khất tay

-cô đứng lên đi, ta không nhận nổi đâu

Nói rồi nhìn lại nữ quý thấy đã bị ba đồng tiền của mình đánh đến nguyên thần bất định, nghĩ cũng thật là tàn nhẫn, dù gì cô ta cũng chỉ là một con lệ quỷ, tam tài định linh thuật có lẽ đã là hơi quá tay với cô ta, lại còn trúng tới ba đồng thì không tan thành tinh phách cũng là do cô ta may mắn, nghĩ đến đây thì chắc hẳn cô ta cũng không đứng nổi liền giục cô ta nói tiếp

Nữ quý kia nghe hẳn thúc giục thì vội lau nước mắt hoá thành bộ dáng của một thiếu nữ nhìn qua yếu đuối vô cùng, Dương Vũ thấy một màn này thì cũng tặc lưỡi, vì đối với hắn những người xinh đẹp hơn thế này hắn cũng đã gặp qua nhiều, đề so về độ kiều diễm thì cô nương này có khi còn thua sự phụ

hắn

Nữ quý kia sau khi thay đổi bộ dáng im lặng một chút mới từ từ nói:

-thưa pháp sư, tiểu nữ tên Hà Liên, quê quán Quý Châu, bản chất gia đình là phú hộ nhưng vì bị kẻ gian hãm hại chết không còn một mạng người, tiểu nữ mạng lớn mới có thể chạy thoát tới đây, nào ngờ.....

Nói đến đây Hà Liên lại sụt sùi nước mắt, thực ra thì quỷ không thể khóc, cư nhiên cũng có thể làm giống như con người để thể hiện nỗi buồn, tên Dương Vũ nghe cô gái kể đến đây thì có vài sự phán đoán, mà nghi ngờ nhất chính là tên chủ quán trọ kia đã dờ dờ hãm hại khiến cô gái này phải tự vẫn, thật là quá đáng chết mà

-có phải tên chủ quán trọ đã dờ dờ hãm hại cô không, tôi giúp cô đòi lại công bằng

Dương Vũ tức giận nói

Hà Liên nghe vậy thì vội xua tay giải thích

-xin đại pháp sư đừng hiểu lầm, ông ấy cư mang ta hơn một năm trời, đến cả việc vật của quán cũng không để ta làm, nếu như ngài ấy thực sự có ý thì ta cũng nguyện làm thê tử của ngài ấy

Nói đến đây thì có chút khó hiểu, tên chủ quán kia cũng thực là người tốt, còn về chuyện gia đình nếu đã sống hơn một năm sao giờ lại phải tự vẫn, đang suy nghĩ thì Hà Liên lại nói:

-một đêm của một năm trước, khi ta vừa mới bước lên giường chuẩn bị đi ngủ thì cảm thấy có ai đó đang đứng ở cửa sổ, ngoái đầu ra nhìn thì chỉ thấy một bà lão gầy lùn, tóc tai xơ sợi, nhìn ta rồi cười sáng sủa, lúc đó ta thực sự rất sợ, nhưng chẳng hiểu sao không thể chạy cũng không thể kêu được

-là thần vòng?

Dương Vũ ngạc nhiên hỏi

Hà Liên khẽ gật đầu rồi nói tiếp

-sau đó bà lão đó lấy từ trong miệng ra một đoạn dây thừng vắt lên xà nhà rồi thắt nút, không hiểu vì lý do gì mà ta cứ mơ màng tiến lại rồi tự treo cổ mình lên đó, sau khi chết ta mới biết rằng mình bị thần vòng bắt

Đến đây thì Hà Liên không ngừng khóc lớn, Dương Vũ cũng muốn ngăn lại thế nhưng không biết an ủi ra sao, loại thần vòng này nguyên sơ cũng là một người treo cổ chết, nhưng đúng vào loại hình thái đặc thù như đúng vào ngày quý tiết, khi đang mặc áo đỏ hay bị phần uất tốt cùng thì khả năng cao sẽ thành thần vòng, giải trừ chuyện này cũng không khó chỉ cần chặt đứt sợi dây thừng mà người đó dùng để treo cổ là xong, thế nhưng loại quỷ này thực sự nếu thành hình khá khó đối phó, hơn nữa có thể giấu đi khí tức, nếu không phải là chân nhân chưa chắc đã nhìn ra được, chỉ bất quá nó chỉ có thể phát huy quỷ lực ở đúng tại nơi nó chết đi, nên đôi khi biện pháp là chỉ cần tránh xa nơi đó, xui xẻo cho cô gái này lại gặp đúng thần vòng tại nơi nó tự tử.

Nhưng nếu cổ bị thần vòng bắt đi thì sao có thể ở đây, thật là có chút vô lý, nghĩ vậy Dương Vũ vội hỏi:

- cô nói là bị thần vòng bắt hồn, cư nhiên giờ lại có thể ở đây, chuyện này là không thể

Thấy Dương Vũ hỏi vậy thì Hà Liên mới sụt sùi mà kể

-khi đó bị khổng hồn, thần vòng đó đưa tôi đến một âm sào ở phía tây cách đây ba dặm, giao tôi cho một nữ nhân rồi lại rời đi, lúc đó tôi rất sợ hãi, nhưng biết mình đã chết nên cũng không muốn cầu xin

Sụt sùi một chút rồi lại nói

-nữ nhân đó nhìn tôi một hồi rồi nói nếu tôi chịu làm tay sai cho cô ta, cùng thần vòng đi bắt hồn người khác về thì cô ta sẽ để cho hồn phách tôi nguyên vẹn, tôi vì quyến luyến trần gian nên cũng nghe theo, thật sự cũng không còn cách nào khác

Dương Vũ nghe vậy thì cũng đã hiểu sự tình, thở dài một cái rồi rút từ tay áo ra một lá dẫn hồn phù, ném về phía Hà Liên, dẫn hồn phù này chỉ cần là linh hồn bản thể đều có thể hút lại rồi đưa xuống âm ti, thế nhưng linh phù còn chưa chạm vào người Hà Liên thì từ ngoài cửa sổ một sợi dây thừng dài bay vào siết vào cổ của rồi kéo cô ta ra ngoài, tình huống xảy ra quá nhanh khiến cho Dương Vũ cũng không đề phòng, chạy ra ngoài phía cửa sổ thì đã không thấy một chút động tĩnh gì, nhớ lại những gì vừa xảy ra thì vỗ đầu mấy cái, từ trước đến nay chưa từng ai có thể khống chế hồn trước mặt hắn, vậy mà cư nhiên lần này còn để người ta bắt đi còn không để lại dấu vết, thực sự là có chút mất mặt, thế nhưng việc này chắc chắn chỉ có thần vòng kia làm, nhưng phạm vi quỹ lực của nó lại có thể lớn vậy sao, thực sự chuyện này là như thế nào đây?

Bạn đang đọc truyện *Bút Kì Huyền Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20: Đi vào hang cọp 1

suy nghĩ một hồi cũng chẳng còn cách lý giải, Dương Vũ cũng đành bỏ qua, tiến lại phía cửa sổ dán một lá thông linh phù rồi leo lên giường đi ngủ, trong đầu vẫn nhớ lại những gì mà Hà Liên nói ban nãy "âm sào cách đây một dặm về phía tây "

sáng sớm hôm sau, vừa mở mắt đã thấy tên chủ tiệm đã trong phòng, trên bàn còn bày đầy một mâm đồ ăn, trông có vẻ rất cầu kì, thấy vậy thì Dương Vũ cũng khá bất ngờ, chưa kịp nói gì thì tên chủ tiệm đã chen ngang

-mời đạo trưởng đi rửa mặt rồi lên dùng bữa, chính tay tôi đã cất công làm mấy món này

nói xong còn định tiến tới bưng thau nước ý muốn tự tay làm vệ sinh cho hắn, thấy vậy thì Dương Vũ vội ngăn lại, tự thân đi làm vệ sinh mà trong lòng cười khờ nghĩ thầm "có cần phải tới mức như vậy không", một lúc sau thì cũng

song xuôi, ngồi vào bàn ăn thì thấy toàn là mấy món cũng không đến nổi sơn hào hải vị nhưng nhìn cực kì bắt mắt, vội cầm đũa gấp thử một miếng thì thấy vừa miệng vô cùng ăn lấy ăn để, thấy hắn như vậy thì tên chủ tiệm cũng không quá rầy, ngồi một bên nhìn hắn ăn mà không nhịn nổi cười, tên Dương vũ cảm thấy mình hơi vô ý thì vội nói

- ông cũng ăn đi, tại sao cứ nhìn tôi cười hoài vậy

tên chủ quán nghe vậy thì vội xua tay nói

-thật là không dám, đây là những món tôi nấu riêng cho ngài, thấy ngài ăn rất ngon miệng?

-mùi vị thực sự không tồi

Dương Vũ nói, lại thấy trên mẹt dính dính thứ gì đó vội lấy tay lau đi, nhìn lại thì thấy mấy hạt cơm, nghĩ ra cũng thật là sấu hổ, thảo nào tên chủ quán kia cứ nhìn mình cười, nghĩ đến vậy thì có chút đỏ mặt vội đánh trống lảng

- đêm qua tôi đã gặp con quý đó, cũng đã nghe hết sự tình

nghe vậy thì sắc mặt tên chủ quán biến đổi không ngừng, nhìn hắn một hồi rồi mới lắp bắp nói

-ngài...đã gặp rồi sao, thậm chí còn chưa chết

nói hết câu chỉ thấy Dương vũ cười cười rồi lại gấp thức ăn bỏ vào miệng thì có chút áy ngại hỏi

-trước đây cũng đã có vài đạo sĩ nói là đến thu phục con quý đó, cũng chỉ có vài người là toàn mạng quay về, thậm chí còn điên điên rồ rồ, ta thực là không tin ngài không bị làm sao?

Dương Vũ nghe câu này cũng không tức giận, nuốt vội thức ăn rồi nói

-vậy xem ra ông không tin ta?

tên chủ quán biết rằng mình lỡ lời liền đứng dậy xua xua tay giải thích

-không....không phải, chỉ là nhìn ngài còn trẻ như vậy....

Dương Vũ cũng không muốn nói gì thêm, trời đánh thì tránh miếng ăn, hắn cũng không muốn có ngoại lệ bèn gấp lấy gấp để vào miệng, một hồi sau khi đã no nê, chùi chùi mép mới quay qua nói với tên chủ quán

-ta không những đã gặp một con, mà gặp những hai con, nói cho ta biết trước đây có ai đã từng treo cổ tự tử ở đây chưa?

nghe như vậy thì tên chủ quán sững sốt không thôi, người trai trẻ trước mặt quả đúng là cao nhân xuất thế, nhưng nghĩ tới lời hắn hỏi thì mới suy nghĩ một hồi, sắp sắp lại câu từ một chút rồi nói

-kì thật trước đây cũng đã xảy ra một vụ tự tử, chính là của Hà Liên, còn trước đó thì thật sự là không có, nếu có thì chắc đã là rất lâu trước khi tôi xây dựng quán trọ này

một câu này của hắn đã làm Dương Vũ phải đắn đo suy nghĩ, việc này thực sự là không thể nếu như đúng theo lời tên chủ quán nói thì thân vòng đó có thể tới đây bắt người chứng tỏ tu vi đã không tầm thường, có khi đã vượt đẳng cấp quý thủ, vậy mà vẫn phải vâng lệnh một kẻ đứng sau, thật không dám nghĩ tới kẻ địch này sẽ cường đại như thế nào, nhưng ngồi đây nghĩ cũng không phải là cách, liền cáo biệt chủ quán nói có khi tới đêm nay mới sẽ quay lại, lại đưa cho lão một lá chân hồn phù, nói cứ dán ở trước cửa thì tà vật sẽ không dám tới, tên chủ quán cảm ơn rồi rút rồi tiễn Dương Vũ ra ngoài, theo lời nói của Hà Liên hắn cứ theo hướng tây, độ mấy tuần nhang thì tới phía trước một ngọn núi, kì quái là giữa ban ngày mà sương phủ dày đặc, nhìn qua thì u tối vô cùng quanh đó cũng chẳng thấy xuất hiện hình bóng con người càng làm cho cảnh vật thêm ủy mị, thấy có bất thường Dương Vũ liền vận thiên nhãn thông kiểm tra thì phải lùi lại vài bước, trước mặt cả ngọn núi hắc khí bao trùm dày đặc, vậy mà cư nhiên hắn không thể cảm nhận được, chứng tỏ yêu vật nơi này quả thực không tầm thường, có thể phong bế đi khí tức trong một khoảng không lớn như vậy.

từ túi áo lấy ra một cái la bàn dày đặc chỉ số, nhìn nhìn một hồi rồi bước dần lên núi, mấy bước đầu tiên thì mọi thứ vẫn bình thường, nhưng càng lên cao thì tiếng khóc, tiếng thở dài thập phần ai oán như muốn chui sâu vào não hắn, bản chất là thiên sư nhân gian, đối với tà vật thì cũng kinh qua không ít, nỗi sợ thì đã từ lâu bị loại bỏ cư nhiên đối với loại tình cảnh này thì cũng đôi chút lạnh gáy, không phải vì những thứ đang truyền vào tai hắn, mà bởi vì đi đã quá sâu vào trong núi, tà vật trong đây quả thực là vô số, tuy hắn cảm nhận tu vi của chúng không cao nhưng số lượng chùng chùng, thế nhưng âm dương bàn trong tay hắn lại không có chút động tĩnh

đi thêm một đoạn đường thì thấy phía trước xuất hiện một hang động lớn, cao cỡ vài thước, từ bên trong quỷ khí tuôn trào nồng đậm, biết chắc đây chính là âm sào, thế nhưng nghĩ lại trên đường lên tới đây đã đi qua không ít tà vật, cư nhiên lại không bị bất kì một cản trở, suy tính một hồi thì biết đây không phải là chuyện tầm thường, liền quay lưng trở lại thì bất ngờ từ trong hang phát ra một tiếng nói

Bạn đang đọc truyện *Bút Kì Huyền Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 21: Đi vào hang cọp 2

khi hắn đang định quay về thì phía sau vọng lên một giọng nói của một nữ nhân

- đã đến đây sao còn không vào đi

tiếng nói cực kì mỉa mai, nhưng với Dương Vũ thì dễ dàng nhận ra trong từng lời nó quỷ khí trùng trùng khiến hắn sồn gai ốc, lặng lẽ móc từ túi vải treo sau lưng ra tám đồng ngũ đế ném thẳng vào trong sơn động, lập tức tám đồng tiền bị văng ra ngoài bên trên còn vương lại vài tia quỷ khí, thấy vậy thì Dương Vũ có chút không tin, tiến lại nhặt một đồng ngũ đế để lên thì nghiêm mặt một chút, là khí tức của quý thủ, mà không chỉ là của một con

nghĩ vậy thì chiến ý nó lên, không còn tính đến đây là một cái bẫy đang chờ mình, rút từ sau lưng hắc hạo diệt thần châm phóng thích cương khí, thần châm rung động mãnh liệt, tính lăng không bay vào thì bên trong hang động tiếng nói đó lại vọng ra một lần nữa

- là pháp sư nhân gian?

Dương Vũ nghe vậy thì nhếch miệng một cái, không hai lời lăng không vào trong động, vừa hạ thân mình xuống thì lập tức bị khí lạnh trong động làm cho sồn gai ốc, đi được vài bước thì khung cảnh bắt đầu tối dần vì bị khuất ánh mặt trời, suy tính một hồi rồi tháo túi vải xuống, lấy ra một cây đèn cây ba màu vàng đỏ và xanh lam, là tam sắc định linh đăng

cây đèn này cũng giống với đèn cây thông thường, chỉ là không dùng sáp nến mà dùng tà khí làm vật liệu đốt cháy, vừa mới châm đèn mà ánh lửa đã cao hơn gang tay chứng tỏ tà khí trong đây cực kì nồng đậm, đi được vài bước thì cảm thấy có chút khí tức lưu chuyển, ánh nến nghiêng về một phía trong sâu huyệt động, Dương Vũ thấy vậy thì cũng không nghĩ nhiều, lập tức đi theo hướng ánh nến chỉ tới

một lúc sau thì đi tới đường cụt, bốn bên chỉ có tường đá mà cư nhiên ánh nến vẫn hướng về bức tường đối diện, chỉ cần như vậy thì hắn biết ngay đây là một cánh cửa ngăn cách bên trong và bên ngoài huyệt động, vì vậy soi nến khắp nơi tìm cơ quan để khai mở tấm đá này, nhưng tìm một hồi cũng chẳng có gì, thậm chí là một thứ khác biệt cũng không có thì có chút nản lòng, nghĩ đây là một cơ quan ẩn cho nên hắn đặt tam sắc đăng xuống đất để sờ soạn

hết các chỗ bên trên phiên đá kia

vừa đặt đèn xuống thì đèn lại bị đổ, cúi xuống nhặt đèn lên thì thấy một hình thù gì đó ở ngay chỗ cây đèn đổ xuống, vội ngồi xuống phủi hết lớp đất cát bao phủ phía trên, khi hình thù đó hiện ra rõ rệt thì hai mắt hấn sáng lên "chìa khóa đây rồi"

chính là một lưỡng nghi thái cực, bên ngoài có tám ki đồ bao quanh, suy xét một hồi thì trong lòng có chút thần phục người làm ra cơ quan này vì thông thường những pháp sư có thể thôi diễn ra bốn ki đồ thì đã có thể gọi là cao minh, mà ở đây lượng số lại lên tới tám, quả thực là một người am hiểu rõ rệt về dịch số bát quái, nhưng mọi chuyện hấn nghĩ không chỉ có vậy, ki đồ dịch số không những để đánh giá độ am hiểu của một đạo sĩ, mà đôi khi còn là một chìa khóa phong ấn tà vật, số lượng dịch số sẽ tương ứng với tu vi của tà vật đó, vậy mà phải dùng tới lượng số thứ tám thì tà vật trong này thực quả là không tầm thường.

với Dương Vũ thì cũng kinh qua không ít lệ quỷ đại yêu, hơn nữa càng là đối thủ cường đại thì càng làm hấn thống khoái, chỉ cần như vậy thì hấn đã không cần suy nghĩ lập tức lấy âm dương bàn trong túi vải ra mà thôi diễn lượng số của tám ki đồ kia, với lượng số từ một tới ba thì đối với hấn cực kì dễ dàng, nhưng càng về sau thì lượng số sẽ khó theo cấp số nhân, để thôi diễn đến dịch số thứ năm mà hấn đã hao không ít tinh lực, mồ hôi trên trán đã nhỏ xuống, cảm thấy như là đã phải đánh một trận tợn sức

đến khi tam sắc đăng đã cháy chỉ còn một nửa thì hấn mới có thể thôi diễn đến ki đồ thứ bảy, đang chuẩn bị giải lượng số cuối cùng thì chợt trong đầu hấn nhớ ra điều gì, tiếng nói ban nãy khi hấn chưa bước vào cửa động đích xác là một con quỷ thủ, nhưng tại sao trong thời gian hấn đi vào đến đây, lại còn để hấn diễn dịch ra đến bảy quẻ dịch số mà lại không ngăn cản, chẳng lẽ nó muốn hấn mở được cánh cửa này ra

suy nghĩ đó làm tay hấn hơi ngưng lại, không còn có thể diễn dịch quẻ số được nữa, không phải vì hấn sợ sẽ gặp phải tà vật trong đó, mà vì hấn sợ nếu thực sự không đánh lại còn để nó thoát ra ngoài thì có thể tạo ra một trường họa kiếp, sự việc có thể cực kì nghiêm trọng

suy tính một hồi rồi quyết định lấy ra từ trong túi vải ra bảy lá cờ màu sắc khác nhau, trên mỗi lá cờ đều có thêu đạo văn cấm ở bảy vị trí của thất tinh trạch, lấy ra một sợi chỉ đỏ kéo hết từ bảy lá cờ cho đến gần cánh cửa đá kia, lại cẩn thận tay trái bắt máu, nhỏ vài giọt vào trong một cái bát nhỏ, đổ vào đó thêm máu chó mực, máu gà đen, máu dê đen, máu ngựa đen niệm chú làm dầm rồi lấy hỗn hợp đó vẽ đủ bảy lá bùa dán vào vị trí thất tinh trạch của bảy lá cờ kia tạo thành thất tinh trạch tà trạch, tu vi miễn không vượt qua quỷ thủ thì chỉ cần gặp trận này chỉ có tan thành mây khói, nhìn lại trận đồ mà mình vừa bày ra thì gật gù đầu tỏ vẻ ưng ý vì hấn không tin thứ trong kia có thể vượt ra khỏi đại trạch này, lại ngồi xuống thôi diễn ki đồ cuối cùng

tam sắc đăng cháy đến gần hết thì tám ki đồ cũng đã giải xong, xoay đúng về vị trí của bát quái thì cánh cửa kia từ từ mở ra, bên trong sộc ra một mùi thi khí khiến hấn nghẹt thở, tay phải nâng lên hắc hạo diệt thần châm từ từ tiến vào

bên trong cánh cửa cũng chẳng có gì nhiều ngoại trừ năm cỗ quan tài, trong đó một cỗ đã bị bật nắp, đến lúc này thì hấn mới biết đây là một cỗ mộ, nghi ngờ có thi biến liền tiến lại một trong bốn cỗ quan tài còn lại kiểm tra thì có chút sùng sốt, quan tài làm bằng huyết hộc mộc, niên đại cũng đại khái một hai trăm năm, vậy thì thể bên trong... thật sự là không dám nghĩ tới, đang tính mở cỗ quan tài đó ra thì từ đằng sau khí tức lưu động, quỷ vụ xung quanh bao phủ lấy cả căn phòng, ngay cả tam sắc đăng trong tay Dương Vũ cũng đã vụt tắt

Bạn đang đọc truyện *Bút Kì Huyền Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 22: Thập tử nhất sinh

Ngay lập tức không gian bị quỷ khí bao trùm, cả hang động tối đen như mực, tiếng của nữ quỷ ban nãy lại vang lên kèm theo đó là những tiếng cười từ bốn phía

- pháp sư trẻ tuổi, chúng ta đã chờ ngày này lâu rồi

Dương Vũ vẫn đứng yên cảm nhận, quả thực quỷ khí quá nồng đậm không thể xác định được nữ quỷ đó đang ở đâu trong hang động này, chấn tĩnh lại một chút liền khai mở thiên nhãn thông nhìn tứ phía

Cả nơi này ngập tràn quỷ vụ, ngay cả thiên nhãn thông cũng không nhìn ra được chân thân của nữ quỷ kia, cảm thấy hơi bất lực liền phải nhìn xung quanh tứ phía để tránh bị đánh lén, nữ quỷ kia cũng không vội động thủ, hơn nữa cũng muốn thử xem tên pháp sư kia có phải là loại cường giả gì không nhưng xem bộ dáng này cũng chỉ là loại ngựa non hấu đá thì trong lòng có chút hả hê, liên tục phóng ra quỷ vụ ngăn cản tầm nhìn của hấn.

Đến một lúc sau vẫn chưa thấy đối thủ có động tĩnh thì Dương Vũ mới cất tiếng nói

- có gan thì ra đây, hoặc ta chết, hoặc là ngươi chết

Vừa dứt lời thì đằng sau khí tức lưu chuyển, Dương Vũ cảm nhận được một luồng quỷ khí cường đại phía sau lưng nhưng vẫn không nhúc nhích, đứng đó làm như không nhận ra điều gì, cho tới khi cảm thấy đã chỉ còn cách người mình trong gang tấc thì bất ngờ quay người lại, tay phải nâng lên hắc hạo diệt thần châm đánh thẳng vào luồng quỷ khí đang lao tới kia, chỉ cảm thấy là đã đánh trúng một vật gì theo đó là tiếng kêu thất thanh của một nữ nhi, tuy biết là đã đánh trúng nhưng chắc chắn con quỷ thủ kia chưa chết, một đòn vừa rồi hấn cũng chỉ đánh bừa thế nên cũng không dùng hết sức, nếu như là hết sức thì chắc cũng đã làm cho con quỷ thủ kia phải khốn khổ một phen

Về phía nữ quý gia biết rằng mình bị lừa thì vô cùng tức giận, biến ảo trong không gian tạo thành vô số những tiếng la hét thất thanh, cả thân hình phát ra quỹ khí dày đặc phóng lên trên không hướng phía Dương Vũ mà đánh tới, Dương Vũ cũng không dám chậm trễ lấy từ trong tay áo ra hai lá tử sắc phù tụng niệm chú ngữ rồi dán thẳng lên hắc hạo diệt thần châm, từ trong bàn tay phóng thích cương khí ý định muốn lấy cứng đối cứng, nhảy lên đánh về phía nữ quý gia, trong khoảnh khắc hắc hạo diệt thần châm chạm phải tay nữ quý thì hai nguồn sức mạnh bị bộc phát, quỹ vụ trong hang động bị cuộn tròn thành một lốc xoáy bao trọn lấy hai người

Sau một hồi thi triển hết cả tu vi thì cả cơ thể Dương Vũ đã dần có chút khô kiệt, trên trán những giọt mồ hôi đã bắt đầu lấm tấm rơi xuống, nhìn về nữ quý gia thì vẫn thấy ả ta vẫn đang nhẹ nhàng phóng ra quỹ lực thì có phần kinh động nội tâm, cư nhiên lại mạnh như vậy, bị rơi vào thế hạ phong thì cũng chẳng còn cách nào khác, không cần suy tính nhiều lập tức lấy ra ba đồng đúc mẫu, cắn đầu lưỡi đến bật máu rồi phun lên ba đồng tiền hô lớn

"Thượng thỉnh đông nhạc đế

Hạ phạm tru tà ma"

Dứt lời lập tức ném ba đồng đúc mẫu thẳng về phía nữ quý gia, trong giây lát ba đồng tiền rực sáng phát ra linh quang bao trọn cả huyết động, đúng lúc này Dương Vũ cũng dồn hết một thân cương khí vào hắc hạo diệt thần châm mà đánh tới, nữ quý gia bất ngờ bị ba đồng tiền bay tới làm phân tâm lách mình né tránh thế nhưng lại trúng phải một đòn của dương vũ thì bị đánh bật đến góc tường phun ra một ngụm quý huyết, Dương Vũ thấy vậy cũng không chậm chân liền lẳng không bay ra ngoài cửa động, cúi xuống xoay lại thái cực đồ cho cánh cửa đá kia đóng lại

Khi cánh cửa kia đóng hẳn thì hắc mới thờ phào nhẹ nhõm một chút, vừa thở ra một hơi thì huyết khí dồn lên phun ra một búng máu, cảm thấy cơ thể nặng trĩu nhưng vẫn cố sức ngồi lại điều tức một chút mới lết ra ngoài

Trên đường xuống núi cũng gặp phải không ít yêu vật, thế nhưng chẳng hiểu tại sao tu vi lại rất yếu kém, hắc mới tỏ nộ lại ba thành công lực nhưng lại rất dễ dàng tiêu diệt, hơn nữa xác định đám yêu vật này ít nhất cũng phải gần trăm năm tu vi, chẳng lẽ lại dễ hắc diệt trừ dễ dàng như vậy, suy tính một hồi rồi mới đưa ra kết luận rằng tu vi của đám yêu vật này nhờ một thứ gì đó đã đưa hết vào trong cổ mộ kia để giúp cho những thứ trong chiếc quan tài kia chạy nhanh tu vi, sau đó có thể đột phá phong ấn mà thoát ra ngoài, nghĩ đến vậy thì hơi có chút rùng mình, cả một ngọn núi này lệ quý đại yêu không ít, tu vi cũng khó lường vậy mà cư nhiên để cho những thứ bên trong huyết động hấp thụ hết, xem chừng việc này không đơn giản

Đến gần tới Dương Vũ mới về tới quán trọ, thấy hôm nay quán đã xuất hiện vài vị khách, hỏi ra mới biết rằng tên chủ quán đã phải treo biển hạ giá gần một nửa, nhiều kẻ gan lớn cũng vì vậy mà bất chấp đến đây ăn uống ngủ nghỉ, sau một thời gian nữa khi không xuất hiện tình trạng khách bị quý yêu quấy phá thì sẽ cho quán trở lại hoạt động như thường

Nghe đến vậy thì Dương Vũ cũng phải nể phục lão ta, có thể hạ nửa giá không phải ông chủ nào cũng giám làm để câu kéo khách, nhưng điều quan trọng bây giờ là hắc rất đói, không nể hà gọi lão chủ quán tới nói là đem cho hắc vài món ngon lên phòng, người nào không biết thì còn tưởng Dương Vũ mới là chủ quán trọ này mới phải, nghe hắc dặn dò thì tên chủ quán lập tức đi ngay, một lúc sau đi lên phòng hắc với bộ mâm đồ ăn thịnh soạn, Dương Vũ thì cũng chẳng ngại ngần như khi mới đến đây, thức ăn vừa đặt xuống liền gấp lấy gấp để, tên chủ quán thấy hắc ăn ngon miệng như vậy thì cũng không dám làm phiền, khi thấy hắc đã đặt đĩa xuống lau lau cái miệng dính đầy dầu mỡ thì mới lên tiếng

-đạo trưởng, hôm nay ngài đã đi đâu vậy

Dương Vũ cũng không dấu diếm liền một hơi kể lại sự việc, song quay qua tên chủ quán chỉ thấy lão đang há hốc miệng nhìn mình thì có chút phiền não, người thường lúc nào cũng vậy, cứ thấy mấy chuyện linh dị là đều muốn nghe, ấy vậy mà nghe xong thì ai cũng như ai, thường thì Dương Vũ sẽ không bao giờ kể về những việc mà mình làm, nhưng đối với lão chủ quán này thì lại khác, lão đã cho hắc ăn ở từ tể lại còn không lấy tiền, dĩ nhiên phải cho lão mấy phần mặt mũi

Một hồi lâu sau thì tên chủ quán cũng định thần lại, sắp xếp câu từ một chút rồi nói

-chỉ một con quý đã mạnh như vậy....nếu tất cả năm con đó cùng ra một lượt....

-dĩ nhiên là tôi chết không toàn thây

Dương Vũ nhàn nhạt đáp, câu này của hắc thực chất thập phần không có ý đùa giỡn, nghĩ lại tình cảnh lúc đó thực sự đã là thập tử nhất sinh, chỉ cần chống cự thêm một lúc nữa cho đến khi cương khí cạn kiệt thì chắc chắn con quý đó để lấy mạng hắc đã là việc dễ như trở bàn tay. Tên chủ quán đang định nói thêm điều gì thì Dương Vũ kêu đã mệt muốn nghỉ ngơi liền kêu hắc ra ngoài, thực chất là không muốn hắc hỏi thêm điều gì nữa, lau miệng một cái rồi lên giường điều tức một lúc thì lăn ra ngủ

Đến sáng hôm sau thì mọi thứ vẫn y như ngày hôm qua, tên chủ quán vẫn đem đồ ăn tận tình cho hắc, thấy việc này quả thực có chút bất tiện thì Dương Vũ mới nói

-tôi ăn ở đây như vậy cũng tốn không ít tiền của ông, vậy đi, từ mai cứ ghi vào sổ cho tôi, nhất định sau này tôi sẽ trả lại ông

Tên chủ quán nghe vậy thì cười xuề xoà nói

-đạo trưởng xin đừng nói vậy, quán trọ này của tôi cũng không dư giả là mấy, nhưng ngài đã có ân nghĩa với tôi, đừng nói là mấy ngày nay, sau này ngài muốn đến lúc nào cũng được, tôi đều sẽ không lấy tiền

Kì kèo khách sáo một lúc nhưng tên chủ quán vẫn không đổi ý cũng đành hết cách, đang định gấp thức ăn thì Dương Vũ nghĩ tới điều gì đó lại nói

-sau này gọi tôi là Dương Vũ, đừng có kêu là đạo trưởng nữa, nghe ngửa tai lắm

-tôi biết rồi đạo trưởng...à không... Dương Vũ

Tên chủ quán cười cười

Ăn uống một hồi cũng đã song xuôi, Dương Vũ lại đi ra ngoài, thực sự ở cái chốn này hắn cũng chẳng biết đi đâu, đến đại một cây cầu gần đó đứng hóng mát thì từ đằng xa nghe đâu đó tiếng la

-cướp...cướp...

Bạn đang đọc truyện *Bút Kì Huyền Môn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 23: Mẹ tôi là cường thi

Từ xa nhìn tới là một cô gái, dáng vẻ bề ngoài cũng không rõ lắm, chỉ là trông khá trắng trẻo khoác một bộ quần áo của thôn nữ bình thường, trên tay còn cầm theo một cái rổ như thể đang đi chợ, miệng thất thanh kêu lớn

-cướp....giúp tôi....bắt cướp

Vừa nói vừa chạy theo một tên đang chạy phía trước, Dương Vũ đang đứng trên cầu nhìn tưởng mọi người sẽ giúp cô gái kia tóm tên cướp lại, ai ngờ mọi người đều làm ngơ, có người cũng định chạy theo bắt tên cướp kia thì bị người bên cạnh cản lại, lắc lắc đầu ý nói đừng quan tâm chuyện này, thật chẳng thể hiểu tại sao

Đến khi tên cướp kia chạy tới bên cầu, ngoảnh lại thấy cô gái kia đã đuổi sát không thể đuổi theo được nữa thì khẽ nhếch miệng cười tưởng là đã trốn lọt ai ngờ vừa đến giữa cầu thì vấp phải vật gì đó ngã chúi xuống đất, nhìn qua mới thấy một tên nam nhân đã đưa chân ra để ngăn chân mình thì tức điên lên, rút từ trong áo ra một con dao nhỏ đâm về phía hắn, tên kia khẽ nhếch miệng cười, chẳng ai khác đó chính là Dương Vũ. Vừa thấy tên kia đâm dao tới thì cũng không né tránh, tay phải đưa lên chộp vào đúng cổ tay tên kia bẻ ngược ra đằng sau, tên kia bị Dương Vũ bẻ khớp cổ tay thì kêu lên oai oái, thấy như vậy thì tên Dương Vũ có phần khoái chí càng dùng lực mạnh hơn. đến lúc tên cướp kia phải mở mồm xin tha thì mới buông tay

quan sát hắn từ trên xuống thì thấy trong người có vật gì đó cộm lên, thò tay vào lấy ra được một túi tiền không nói một lời liền đá đất tên kia một cái rồi quay ra phía cô gái, lúc đi tới gần thì mới thấy đây quả thật là một nữ nhân, ngũ quan thanh tú, đặc biệt là mang đậm nét của thiếu nữ thôn quê, thấy vậy thì Dương Vũ bắt đầu nói bằng cái giọng trơ trẽn

-đây có phải là tiền của cô không

Cô gái kia thấy hắn đưa túi tiền ra thì cảm ơn rồi rút, mở ra đếm đếm một hồi rồi lại liên tục cảm ơn, thấy vậy thì tên trơ trẽn kia lại bắt đầu làm cái bộ dáng tiên phong đạo cốt, vuốt vuốt tóc nói cái giọng của mấy tên học thức

-đây là việc mà ta nên làm, quả thực nhìn nữ nhân bị ức hiếp thì ta không thể làm ngơ

Cô gái kia thấy tên nam nhân này đã cực kì phong độ mà nói chuyện lại còn dễ nghe như vậy thì khẽ quay đi cười cười nói

-xin hỏi quý tính đại danh của công tử, sau này tiểu nữ nhất định sẽ báo đáp

Nghe được một câu này thì Dương Vũ như mở cờ trong bụng, cô gái này quả thực là biết điều hắc hắc..... nghĩ nghĩ một hồi rồi hắng giọng

-ta họ Lục tên Dương Vũ

Cô gái kia nghe vậy thì cũng bẽn lẽn đáp

-tiểu nữ họ Chu tên Hàn Lệ, công tử cứ gọi là Lệ nhi

Lệ Nhi, cái tên nghe thực là êm tai, tên Dương Vũ còn mãi mê nhìn dung nhan trước mắt mà không để ý bị cô nương kia gọi mấy tiếng mà không nghe, đến khi bị nàng vỗ vỗ cho mấy cái vào vai thì mới tỉnh, Lệ nhi thấy bị người khác chiếm tiện nghi lớn như vậy thì cũng hơi thẹn thù, bẽn lẽn một chút rồi mới nói

-tiểu nữ còn phải đi chợ cho kịp giờ cơm, xin phép cáo từ công tử, hẹn lần sau tái ngộ

Nói song không để cho Dương Vũ nói gì liền đi một mạch, Dương Vũ nhìn theo một chút rồi mới bước đi

Đi bộ một hồi thì thấy trời cũng đã quá trưa, thấy cũng hơi đói bụng nên ghé vào một quán mì gần đó ăn tạm chút mì rồi tính tiếp, một lúc sau ông chủ quán bưng ra một bát mì, nhìn hắn một chút rồi nói

-cậu trai trẻ, sao cậu lại giúp cô ta, cậu không sợ bị biến thành cương thi sao

Dương Vũ vừa mới cầm đũa lên nghe thấy một câu này liền buông luôn xuống vội hỏi

-ý ông là sao?

Ông chủ thấy cậu thanh niên này hỏi vậy thì tròn mắt

-cậu không phải người ở đây sao?

-tôi mới đến đây chưa lâu, sao vậy?

Dương Vũ hỏi lại

Tên chủ quán mì nghe vậy thì ngồi xuống bên cạnh Dương Vũ, ghé sát vào mặt hắn mà kể

-tôi nói cho cậu biết đó là Lệ nhi, con gái của Hà thâm ở cuối dãy đường này, ba năm trước đột nhiên mẹ cô ấy biến thành cương thi, giết rất nhiều người, nhưng sau đó lại không thấy bà ta đâu nữa, mọi người quanh đây cũng đánh liều tới lục soát nhà nhưng cũng không thấy

Nói đoạn lại dí sát mặt hơn về phía Dương Vũ nói

-cậu nên cẩn thận, mẹ cô ta là cương thi thì chắc chắn cô là cũng là cương thi, có khi cô ta sẽ hút máu cậu đó

Nghe đến đây thì Dương Vũ cũng không muốn ăn nữa, lập tức trả tiền rồi hỏi rõ địa chỉ nơi Lệ nhi đang sống, tên chủ quán thấy cậu ta muốn tới đó thì can ngăn liền hỏi, Dương Vũ cũng không muốn nói gì nhiều liền lập tức quay đi mặc kệ cho tên chủ quán kia có nói thế nào, đi một hồi tới nơi mà lão chỉ

Đi một lúc thì cũng tới cuối dãy phố, nhìn quanh thì đúng là giống nơi lão miêu tả

bước vào một con hẻm nhỏ, cả một con hẻm cũng chẳng có mấy ngôi nhà, quan sát một lúc thì đi tới cuối con hẻm tới trước một cánh cửa gỗ cũ kĩ đập cửa gọi lớn

-có ai ở nhà không?

Sau năm sáu tiếng gọi không thấy có ai ra mở cửa thì cũng không muốn gọi thêm, tính ra về thì bên trong vọng ra tiếng nói

-ai đó

Theo đó là tiếng mở cửa

Dương Vũ quay đầu nhìn lại thì đúng là Lệ Nhi, chỉ là trên người đang đeo một chiếc tạp giẻ, cả người phảng phất một chút mùi dầu mỡ, thấy người bên ngoài chính là Dương Vũ thì Lệ nhi như bỏ qua cảnh giác đang tính nói gì đó thì Dương Vũ đã chặn lời

-tôi có thể vào nhà được không?

Thấy hắn nói vậy thì Lệ nhi có chút khó xử, ậm ừ một hồi rồi mới đồng ý vì nghĩ dù sao người ta cũng có ơn với mình, lại còn trông nho nhã như vậy thì chắc cũng không phải loại sắc lang gì gì đó, thấy Lệ nhi đã đồng ý thì Dương Vũ liền đi thẳng vào bên trong mặc kệ đây là nhà của người khác mà nhìn ngang nhìn dọc

Thật sự đây là một ngôi nhà khá đơn sơ, có thể nói là lều tranh vách chiếc, bên ngoài sân chỉ kê mấy khúc gỗ để làm chỗ ngồi, cạnh đó còn mấy phen đồ khô đang phơi khô, nhìn ngó một hồi thì Dương Vũ mới quay qua hỏi Lệ nhi

-cô sống ở đây một mình sao

Lệ nhi nghe hắn hỏi vậy thì cũng không trả lời chỉ gật đầu đồng ý, hai trông mắt bắt đầu đỏ lên

Thấy Lệ nhi như vậy thì biết chắc nàng đang giấu cảm xúc gì đó cực kì mãnh liệt, không muốn dài dòng liền nói thẳng

-tôi đã nghe chuyện của mẹ cô, không biết thực sự bây giờ bà đang ở đâu?

Một câu này làm cho Lệ nhi như phát tiết, quát tháo ầm ỹ

-các người có thôi đi không, tôi đã nói mẹ tôi đã mất tích, các người có thể để cho tôi yên không?

Dương Vũ thấy Lệ nhi có vẻ mất kiểm soát, vội tiến lại đứng trước mặt cô nói bằng giọng trân thành

-tôi không đến để làm hại bà ấy, tôi đến để giúp

-giúp, giúp được gì đây

Lệ nhi cay đắng nói

Thực sự trong thời gian qua cô đã phải chịu quá nhiều sự nhục mạ từ mọi người, dĩ nhiên cảm xúc này là điều khó có thể tránh khỏi, Dương Vũ cũng hiểu được điều này nên vẫn cố gắng giải thích

-tôi là đạo sĩ, có thể sẽ giúp được gì đó

Thấy hần nói như vậy thì Lệ nhi mới bình tĩnh chờ lại, ngồi bệt xuống đất mà khóc, Dương Vũ thấy vậy cũng tiến lại gần an ủi vài câu nhưng vẫn không thay đổi được gì, đành đứng sang một bên, đợi cho khi nào cô cảm thấy bình ổn trở lại, một lúc sau thì Lệ nhi cũng ngẩng đầu lên, mắt hướng về phía xa xăm mà kể lại

-cha tôi mất sớm, mẹ tôi cực khổ phải nuôi tôi từ nhỏ, làm lụng rất vất vả mới có thể sống nổi ở cái vùng đất thị thành này, khoảng hơn ba năm trước thì mẹ tôi nghe nói trên núi có yêu cô rất nhiều củi khô nên liền lên đó nhặt về bán, thấy thu nhập cũng khá nên ngày nào cũng lên đó từ sáng sớm tới tận chiều mới quay về, nhưng sau một thời gian thì mẹ tôi nói trong người không được khỏe, nóng lạnh thất thường, tôi đã phải đưa bà đến rất nhiều đại phu cũng không thể tìm ra bệnh, thời gian sau bà nói muốn uống máu tươi, tôi thấy cũng kì lạ nhưng vẫn cố mua cho bà uống, thấy sau khi uống máu tươi thì bà có thể bình phục hơn chút ít thì vô cùng kì quái nhưng chỉ cần như vậy thôi tôi cũng chẳng còn quan tâm gì nữa

Nói đến đây thì Lệ nhi lại ngăn nước mắt

- đến một đêm nọ bà trốn ra khỏi nhà, gặp ai trên đường đều nhảy vào cắn, đêm đó mẹ tôi đã giết rất nhiều người, lúc đó ai cũng nói mẹ tôi là cương thi, tôi thực sự là không tin, chỉ nghĩ bà đầu óc có một chút vấn đề, đến khi có một đạo sĩ tới nói khẳng định chuyện mẹ tôi đã trở thành cương thi thật thì lúc đó tôi mới tin, đạo sĩ kia còn muốn giết mẹ tôi để trừ đi hậu họa nhưng tôi không muốn bà phải chết, nên đã chấp nhận đi theo làm tiểu đồng cho vị đạo sĩ đó, ngày ngày phục vụ cơm nước cho ông ta để cho ông ấy không giết mẹ tôi...

Nói đến đây Lệ nhi không cảm được nước mắt lại khóc thút thít, Dương Vũ cũng không biết nói gì hơn, quả thực tình mẫu tử thì từ nhỏ đối với hần đã không tồn tại, nhưng nếu trong hoàn cảnh này thì đối với hần cũng chắc chắn sẽ làm như vậy, chỉ là.....

Bạn đang đọc truyện *Bút Kì Huyền Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 24: Võ đang Quảng Viễn

Dù nghĩ như thế nào thì Dương Vũ cũng không thể nói ra, suy nghĩ một hồi rồi mới hỏi

-vậy cô có thể dẫn tôi tới chỗ mẹ cô được không?

Lệ nhi nghe hần nói vậy thì cũng ngừng khóc, ậm ừ tỏ vẻ đồng ý rồi từ từ đứng dậy còn nói thêm

-mẹ tôi đang ở trong đạo quán của đạo sĩ kia, thực sự tính tình người đó rất cổ quái, có thể....

Chưa nói hết câu thì từ đâu đó một mùi khét bốc tới, Lệ nhi ngửi ngửi rồi hốt hoảng chạy vào bếp, hoá ra nàng đang nấu ăn dở dang thì Dương Vũ tới làm nàng quên mất chưa lấy thức ăn ra, lúi húi trong bếp một hồi rồi đi ra với một chiếc lồng đựng com đi đến chỗ Dương Vũ nhẹ nhàng nói

-đi theo tôi, mỗi ngày tôi đều đem com đến cho vị đạo sĩ đó

Nói rồi mặc kệ Dương Vũ đi thẳng ra ngoài cửa, từ sau nhìn theo thấy nàng đã đi ra khỏi cửa mới lục tục chạy theo, trên đường đi thì có rất nhiều điều Dương Vũ muốn hỏi nhưng cũng chẳng biết mở lời làm sao, càng nghĩ thì càng thấy chuyện này trở nên khó xử, hần là đạo sĩ hàng yêu trừ ma là trách nhiệm của hần, lỡ như khi gặp mẹ của nàng chẳng lẽ sẽ diệt trừ hay sao, thế nhưng đó cũng chẳng phải chuyện chính hần nghĩ, chỉ là muốn tìm hiểu người đồng đạo này có đủ cường đại để giúp hần đối phó với nữ quỷ trong hang động kia

Đi hết đoạn đường thành thị rồi ngoặt vào một con đường sỏi đá, phía trước mặt bắt đầu xuất hiện một ngọn núi nhỏ bao phủ một tầng sương khói mờ mờ ảo ảo, khi đã đi gần tới chân núi thì Lệ nhi đột nhiên đứng lại, quay qua Dương Vũ nhàn nhạt nói

-vị đạo sĩ đó tính tình cổ quái, lát nữa nếu có nói gì không phù hợp xin huynh đừng để bụng

Dương Vũ nghe vậy thì cũng chỉ gật đầu, để cho Lệ nhi đi trước rồi mình cũng lập tức theo sau, đến lưng chừng núi thì phía trước xuất hiện một đạo quan đáng vẻ thập phần cũ kĩ, bên ngoài cửa còn không có bảng hiệu, Dương Vũ cũng là một người trong đạo môn thấy như vậy thì cũng không hài lòng cho lắm nhưng vẫn giữ sắc mặt bình thường mà đi tới, đang tính đẩy cửa đi vào thì Lệ nhi đã ngăn lại nói rằng cứ để nàng vào trước sau đó liền đẩy cửa tiến vào

Nàng vừa mới bước vào hai bước thì bên trong vọng ra tiếng nói khàn khàn của một ông già thất thập

-sao hôm nay tới muộn vậy, ta đói sắp chết rồi đây

Lệ nhi vội lau đi nước mắt còn vương trên mi tươi cười bước vào nói lớn đáp lại giọng nói kia

-lão lão ngài còn thấy đói sao, chẳng phải tôi đã làm rất nhiều mâm thầu cho ngài đấy thôi

Nàng vừa dứt câu thì từ trong chính điện bước ra một lão ông râu tóc bạc phơ, tuổi cũng chắc đã ngoài bảy mươi mà dáng vẻ vẫn cực kì nhanh nhẹn, mặc một bộ đồ cũ kĩ chỉ tay về phía Lệ nhi

-mấy cái mâm thầu khô khan của người, sáng nay chút nữa hại ta bị nghẹn chết, hừ, ta vút hết rồi, hôm nay ta muốn ăn chè hạt sen, mau đi nấu đi

Lệ nhi nghe vậy thì cũng không nói gì thêm liền đi về phía sau hậu viện, thấy vậy Dương Vũ liền tiến vào nhưng vừa mới bước đến cửa thì cánh cửa đột nhiên đóng sầm lại, thiếu chút nữa đã đập vào mặt Dương Vũ, bị một màn như vậy thì hẳn quả là có chút phát tiết, thật sự là hẳn biết tên đạo sĩ già kia đã thấy hẳn, cư nhiên lại không nói một lời đón tiếp còn làm cái hành động này, quả thật là quá khinh người, nghĩ nghĩ cái gì đó rồi nhếch mép nghĩ thầm "đến chỗ công địa mẫu gặp ta còn phải nể nang vài phần, mấy tên thần giữ cửa này có thể giữ được ta sao"

Lập tức lấy ra thiên sư bài của mình nhìn nhìn một chút, phóng thích cương khí từ lòng bàn tay rồi dơ đến trước cánh cửa, vốn đạo quan là nơi linh thiêng tụ hội, dĩ nhiên đối với những bậc đức cao vọng trọng như thiên sư nhân gian, âm ty chính thần hay đạo phạt nhị tông thần thánh đều có thể quan lâm mà không cần xin phép, chỉ cần có thể chứng minh thân phận thì đều được thần giữ cửa mở rộng nghênh tiếp

Thiên sư bài vừa dơ ra liền phát quang ra một đạo bạch ảnh chuyển đến cánh cửa khiến nó lập tức bị mở ra, Dương Vũ thấy vậy thì cười cười đắc chí tiến vào, một hồi đi tới đại điện nơi mà lão đạo sĩ kia vừa mới xuất hiện

Vừa bước vào cửa điện thì giọng nói của tên lão đạo kia lại vang lên kèm theo một giọng cười hiền hậu

-cậu thực là thiên sư nhân gian

Dương Vũ nghe câu này thì cũng không bất ngờ, cũng đều là người trong đạo môn nên việc nhận ra được thân thế của nhau cũng là điều bình thường, hơn nữa có thể sai khiến thần giữ cửa thì chỉ có thể là thiên sư nhân gian, nghĩ đến đây thì Dương Vũ kết thủ ấn bái lễ rồi nói

-kiến hà bất tắc hà, kiến sơn bất chi sơn, hà câu nại tắc sơn, sơn khẩu kiến hà diễn

Đây là một câu nói chào hỏi của những người trong đạo môn khi lần đầu gặp mặt, đại ý muốn hỏi là người thuộc môn phái nào, đã đạt tới bài vị gì trong tông phái

Vị lão đạo kia nghe vậy thì im lặng một hồi, ho khan hai tiếng rồi nói

-mấy cái thủ tục dườm già mà người trẻ như cậu vẫn thích dùng nhỉ

Nói rồi quay mặt về phía Dương Vũ nở một nụ cười rồi lại nói

bỏ đi, dù gì cũng là người trong đạo môn thì ta cũng không chấp nhắc

Nghe đến đây thì Dương Vũ mới nhớ lại lời của Lệ nhi lúc chuẩn bị đến đây, đối với những người thuộc tầng lớp già dặn trong giới thì việc thủ lễ đúng theo phong thái luôn được đặt lên hàng đầu, vậy mà lão ta còn cảm thấy rất phiền hà, xem ra đây thực sự là một người rất thú vị

Dương Vũ cũng không có gì hết, lập tức bước vào trong điện rút ra ba nén trầm hương thắp lên điện thờ tam thanh vải vải vài cái rồi quay qua hướng chỗ tên lão đạo kia nói

-thủ tục dườm già tại hạ xin bỏ, nhưng vẫn muốn hỏi quý tính đại danh của đại sư

Lão đạo kia nghe hẳn hỏi như vậy thì khẽ cười cười, tay trái nâng lên chòm râu bạc phơ nói

-bản đạo tên Tống Ân, pháp hiệu là Quảng Viễn, là đệ tử truyền thừa của võ đang Tống Viễn Kiêu

Nghe đến cái tên này thì Dương Vũ lập tức nhảy dựng lên, cái tên Quảng Viễn này mười lăm năm trước hẳn đã từng nghe sư phụ nói qua, thực là một cao nhân đắc đạo nhưng sau đó lại biệt tăm biệt tích, hoá ra là đến nơi thâm sơn cùng cốc này mà ẩn cư, nhưng chuyện này có vẻ không thoả đáng, đáng lẽ ra đệ tử chân truyền theo lý sẽ phải làm trưởng môn nhân, tại sao lại tới nơi này, thắc mắc như vậy thì liền hỏi, Quảng Viễn đại sư cũng chỉ vuốt vuốt râu cười, một hồi sau mới thờ dài một cái nói

-sư phụ ta có ba người đồ đệ, nhưng vì sau này tranh giành vị trí trưởng môn nhân mà đấu đá lẫn nhau, ta thì không thích dính đến những chuyện thị phi nên quyết định rời đi trong im lặng, mặc kệ cho hai người họ muốn làm gì, miễn có thể không phá hỏng lịch sử mấy trăm năm của võ đang là được

Dương Vũ nghe đến vậy thì cũng hiểu được phần nào, lại nghĩ đến cái gì thì không đoán đo mà hỏi

-tiểu đồ nghe nói võ đang có một bộ thái cực công tinh xảo vô cùng, lần này may mắn gặp được tông sư nên thực lòng muốn thỉnh giáo

Hắn hỏi một câu này thực chất là cũng muốn học hỏi thêm chút ít, trong đạo môn phân ra làm pháp, ấn, phù chú, bốc và thể thuật, trong đó pháp, ấn, phù chú là những môn tuyệt học chỉ lưu truyền trong nội môn, còn thể thuật và bốc (chính là y thuật) sẽ được truyền thừa rộng rãi cho đệ tử ngoại môn, nhưng có những môn phái đặc thù như võ đang, nga mi, côn luân đều có những tuyệt học về thể thuật hay y thuật, cũng chẳng mấy khi được diện kiến mà học hỏi, dĩ nhiên đây thực sự là một cơ hội tốt mà không phải cứ muốn là có được

Quảng Viễn đại sư có chút ái ngại khi nghe hắn đề cập tới chuyện này, không muốn vòng vo nên cũng bộc bạch

- võ học của võ đang truyền thừa đã mấy trăm năm, năm đó tổ sư Trương Tam Phong thực tình là cũng đã tạo nên bộ thái cực quyền vô cùng ảo diệu, thế nhưng chỉ có Trương Vô Kỵ là có thể học được tám phần, còn những sư thúc bá khác cũng chỉ có thể học được ba, bốn phần, sau này cũng chẳng có mấy người là kì tài có thể ngộ ra được sự huyền diệu cho nên những cái người ta hay nhắc tới về bộ thái cực quyền này chỉ là một chút còn sót lại

Nghe đến vậy thì Dương Vũ có chút sững sờ pha thêm một sự thất vọng nhẹ, võ học tuyệt thế thực sự đã mai một như vậy sao, quả thực là quá uổng phí, suy nghĩ một chút rồi cũng muốn đề cập tới chuyện chính, sắp xếp câu từ một chút rồi nói ra hết sự tình mình đã gặp trong hang động kia, ngoài ra cũng nghĩ ý mong Quảng Viễn đại sư giúp đỡ

Lão đạo kia nghe xong thì khẽ khẽ vuốt râu rồi nhìn về phía xa xa bên ngoài cửa viện như đang suy nghĩ việc gì đó, một hồi sau mới cất tiếng nói

-việc này bắt nguồn từ hơn bốn mươi năm về trước....

Bạn đang đọc truyện *Bút Kì Huyền Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 25: Ngọc tiên cô

Mắt của Quảng Viễn đại sư nhìn ra xa xăm bắt đầu kể lại

-chuyện này bắt đầu từ bốn mươi năm trước, lúc đó ta cũng mới tới đây ẩn cư xa lánh thế tục, phát hiện ra trên núi cô yêu đó tràn trề tà khí thì thập phần kinh hoàng, ta cũng có lên đó thử vài lần, cũng đã đột phá vào cổ mộ đó nhưng đến cuối cùng vẫn không thể giải nổi tình bản kia, lại nói đến những tà vật trong cổ mộ kia chính là ái thể của An Lạc Vương, thực sự đối với ông ta thì vị ái thể này còn quan trọng hơn cả mạng sống

Nói rồi lại vuốt vuốt râu vài cái thờ dài

-thế nhưng người đàn bà này lại khá ố với một tên gian thần dưới trướng của An Lạc vương, đến khi bà ta chết đi tên gian thần đó còn ngấm ngấm câu kết với một đám thuật sĩ của mao sơn bắc tông thực hiện một nghi lễ hiến tế nhằm hồi sinh người đàn bà lăng loạn đó, nhưng đến cuối cùng bọn chúng chỉ tạo ra được một quỷ thi không hơn không kém, lúc đó mọi việc vỡ lở, An Lạc vương đã giết chết tên gian thần kia thế nhưng lại để cho mấy tên đạo sĩ kia chạy thoát, vì ghi hận trong lòng nên chúng đã đi vào cổ mộ đó thay hết số quan tài đó bằng huyết hoè mộc, còn bố trí một phong ấn khiến cho khí tức trong ngọn núi đó không thể lưu chuyển ra bên ngoài làm việc tu luyện của mấy cái xác đó tăng tiến nhanh chóng, tính đến giờ có lẽ đã gọi là cường đại khó lường

Nói xong về mặt có chút đượm buồn, cả một câu chuyện này thực sự là có chút li kì, Dương Vũ nghe đến đây thì có đôi điều thắc mắc, không nhịn được liền hỏi

-những chuyện này tại sao người có thể biết rõ đến vậy, lúc đó người đâu đã tới đây?

-là một người khác đã nói cho ta

Quảng Viễn đại sư cười cười nói

Một người khác, Câu nói này càng làm Dương Vũ tò mò hơn, đang tính hỏi thì bên ngoài vọng vào tiếng của một nữ nhân

-là ta nói

Cả Quảng Viễn đại sư lẫn Dương Vũ đều bị bất ngờ đứng phắt dậy, nhìn quanh đây đó thì không thấy bóng dáng ai thì Quảng Viễn đại sư mới cất giọng pha vào đó một luồng cương khí

- Ngọc Tiên cô đại giá sao không hiện thân cho bản đạo đón tiếp?

Một câu nói này nghe thì bình thường nhưng vang vọng trong hư không, Dương Vũ có thể cảm nhận thấy khí tức lưu chuyển bên quang thân mình, đích thị là thiên lý truyền âm

Nữ nhân kia im lặng một hồi rồi lại lên tiếng

-ta không muốn gặp người lạ, người kêu hán biến đi

Quảng Viễn đại sư có chút khó xử nhìn Dương Vũ nhưng rồi vẫn đáp lại

-hán cũng là người trong đạo môn, hơn nữa lần này đến cũng vì chuyện của núi cô yêu, mong tiên cô nể mặt bản đạo mà giúp đỡ

Nói xong lập tức Dương Vũ cảm nhận được một màn quý khí từ ngoài cửa viện ập vào làm hán có chút khó thở, luồng quý khí kia vừa vào đến chính điện thì lập tức ngưng tụ, hiện thân thành một nữ nhân mặc thanh y vô cùng thuần khiết, ngũ quan hiện lên một vẻ thánh thể khó lòng miêu tả, sau lưng còn có một cây cỏ cắm toát ra quý khí nồng đậm

Quảng Viễn đại sư nhìn thấy nữ nhân này lập tức hai tay hành lễ tỏ vẻ kính trọng

-kính bái Ngọc tiên cô

Nói đoạn quay qua Dương Vũ ra hiệu làm thủ tục hành lễ, Dương Vũ thấy vậy cũng làm làm thủ ấn hành lễ

Ngọc tiên cô thấy vậy cũng không thêm đề tâm tới hán, quay qua phía Quảng Viễn đại sư cười nhàn nhạt

-Quảng Viễn chân nhân xin đừng đa lễ, theo bối phận người cũng chỉ nên gọi ta một tiếng sư tỷ

Quảng viễn đại sư nghe vậy thì vẫn không ngẩng đầu, khép nép nói

-xin tiên cô đừng nói vậy, tiên cô đạo pháp cao minh, bản đạo khó lòng sánh kịp

Nghe vậy thì Ngọc tiên cô cũng không có ý kiến gì thêm, quay qua phía Dương Vũ hỏi

-vị này là?

Dương Vũ thấy nhắc đến mình liền định nói, lại thấy Quảng Viễn chân nhân lại có thái độ khép nép như vậy thì cũng làm theo, nhẹ giọng nói

-tạ hạ là Lục Dương Vũ, truyền nhân của Liễu Tiên phái

Ngọc tiên cô nghe vậy thì ngẫm nghĩ một hồi rồi mới nhàn nhạt đáp

-ta chưa từng nghe qua

Lời này của Tiên cô có chút làm Dương Vũ phát tiết, dù cho tông môn chỉ còn lại ba người nhưng đạo pháp chưa chắc thua kém các môn phái khác, nhưng bây giờ lại có việc cần cầu cạnh người ta nên vẫn phải giữ thái độ bình tĩnh

-liễu tiên phái năm xưa được được Hoàng Đích tổ sư sáng lập, lấy tên Huyền không, nhưng đến đời của sư phụ Liễu Giao tiên tử vì là nữ nhân nên lấy tên Liễu tiên, tiểu đồ là...

Chưa kịp nói hết câu thì Ngọc tiên cô đã lộ nét giận dữ, tay trái túm lại một khối quý lực đánh về phía Dương Vũ còn nói

-to gan

Một màn này làm cả Quảng Viễn chân nhân và Dương Vũ thất kinh, Phía Dương Vũ thấy tiên cô đã đánh tới thì không dám chậm trễ dứt ra hắc hạo diệt thần châm vận cương khí chống đỡ, nhìn lại thấy luồng quý khí này quá cường đại, biết chắc mình sẽ không chống nổi thì có ý định lảng tránh mà né tránh, nhưng khi tiên cô thấy hắc hạo diệt thần châm trong tay hán thì đột nhiên dừng lại, nở một nụ cười tà mị nói

-thật sự là đồ đệ của Lục Liễu Giao?

Thấy tình hình đã bình ổn thì Dương Vũ mới thở phào một hơi, chấp tay nói

-lời tiểu đồ nói là thật

Nhìn lại thấy tiên cô có vẻ đắc chí nhìn mình, hơn nữa lại còn biết cả sư phụ mình thì thắc mắc hỏi

-người quen biết sư phụ của tiểu đồ?

Ngọc tiên cô khi định thần nhân, nhìn hán một hồi rồi nói

-ta không những quen sư phụ người, mà còn từng dạy bà ta không ít pháp thuật

-vậy người là?

Dương Vũ ngạc nhiên hỏi

Ta và sư công Lục Thế Phương của người là sư huynh muội, tính ra người nên gọi ta một tiếng sư cô

Nghe thế thì Dương Vũ vội quỳ xuống bái lễ, không giấu được vẻ phấn khích nói

-sư cô, đồ đệ thật sự không ngờ là người, đồ đệ từng nghe sư phụ nhắc rất nhiều đến người

Ngọc tiên cô nghe vậy thì nhướn miệng cười cười, quay mặt về phía sau hướng ra ngoài cửa điện nhàn nhạt đáp

-thật sao?

Thật sự là Liễu giao tiên tử cũng có đôi lần nhắc tới Ngọc tiên cô trước mặt của Dương Vũ, thế nhưng chỉ là nói bà ta là sư muội của sư công hần, thật sự đạo pháp cao thâm, nhưng vì chuyện gì đó mà rời khỏi sư môn không thấy trở lại

Dương Vũ vốn bản tính trắng hoa, lại thấy sư cô đẹp như vậy thì không giữ được nét đàng hoàng, thế nhưng nhiều nhất cũng chỉ là muốn lấy lòng bà ta chứ không có ý khác ồ

-sư phụ nhắc đến người rất nhiều lần, nói người đạo pháp cao minh, lại rất xinh đẹp, tiểu đồ hôm nay được diện kiến thì mới chứng thực, quả đúng như lời sư phụ nói

Ngọc tiên cô nghe vậy thì quay lại nhìn hần, tay trái lại vịn ra quỳ lực hỏi lại với giọng thách thức

-là thật sự?

Thấy như vậy thì Dương Vũ có chút toát mồ hôi, cảm nhận thấy sư cô không có ý nói giỡn nhưng đã lỡ miệng nói ra những lời ban nãy nên vẫn cố cứng họng

-dạ....phải

Dứt câu thì Ngọc tiên cô cũng thu lại quỳ lực, nhẹ nhàng cười cười

-xem ra bà già đó cũng có chút biết điều

Quảng Viễn chân nhân thấy là hai người đều là người quen, hơn nữa còn là quan hệ sư đồ thì mới cười cười, truyện thể gian trùng hợp thật quả là bất ngờ, lại nghĩ đến chuyện chính thì cất lời hai người nói

-nói ra thì thực là đáng cười, nhưng năm đó ta ngựa non hấu đá nên mới lỡ thả một con lệ quý trong đó ra, bây giờ muốn cùng vị tiểu đồ của tiên cô đẹp yên tâm đạo, mong tiên cô ra tay giúp đỡ

Bạn đang đọc truyện *Bút Kì Huyền Môn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26: Bát quang lưỡng hợp tru tà quang

Ngọc tiên cô nghe vậy thì quay qua phía Quảng Viễn chân nhân tỏ vẻ lạnh nhạt nói

-năm xưa nếu như người nghe lời ta thì đã không xảy ra tình cảnh này

Quảng Viễn chân nhân cũng chỉ thở dài, vuốt vuốt chòm râu rồi cũng tỏ vẻ hối lỗi

-thật sự là khi đó ta đã quá nóng vội, nhưng cũng là vì một lòng trừ ma vệ đạo, mong tiên cô lượng thứ

Dương Vũ nghe hai người nói chuyện thì có chút khó hiểu, một lúc sau thấy hai người đã im lặng mới giám lên tiếng hỏi Quảng Viễn chân nhân

-hai người đang nói gì vậy, có thể kể cho tiểu đồ không?

Ngọc tiên cô nghe vậy thì liếc hần một cái, rồi lại liếc nhì Quảng Viễn chân nhân ý muốn chính ông ta kể lại, Quảng Viễn chân nhân thấy như vậy thì cũng không muốn dấu diếm, thở dài một hơi rồi kể lại cổ sự

-như ta đã nói, năm đó khi vừa mới tới đây thì phát hiện núi cô yêu có tà vật, nên mới đột ngột sông vào tận diệt, nhưng khi vào tới đó thì ta mới phát hiện tồn tại một trận pháp rất kinh khủng kéo dài xung quanh ngọn núi, lúc đó nhờ Ngọc tiên cô chỉ điểm nên mới ngừng tay, nếu như thật sự ta phá bỏ năm cổ quan tài trong hang động đó thì tất cả tà vật trong ngọn núi này sẽ thoát ra, tạo nên một trường họa kiếp ở nhân gian

Dương Vũ nghe đến đây thì cả kinh không nói nên lời, thật sự có loại trận pháp sử dụng năm cổ quan tài kia để tạo nên cấm chế trên toàn ngọn núi sao, thật sự là quá phi thường đi, nhưng lại thấy có gì đó không đúng liền nói

-chẳng phải một trong số trướng đã bị ngài thả ra rồi sao?, chẳng lẽ trận pháp còn chưa bị phá

-trận pháp lúc đó cơ bản đã bị phá, nhưng nếu những tà vật bên trong huyết động đó không bị thoát ra thì coi như không sao hết

Quảng Viễn chân nhân đáp

Vậy là cấm chế đó không chỉ là nằm trong quan tài kia mà còn nằm trong cả huyết động đó, nếu thế thì chắc chắn tinh bản kia là dùng để chấn áp không cho con quỷ thủ đó ra ngoài, làm cân bằng lại trận pháp kia, nghĩ đến thế thì Dương Vũ mới ngộ ra tình huống, nhưng nếu bây giờ không diệt trừ chúng thì có thể làm gì đây, chẳng lẽ để chúng mãi mãi tồn tại sao, rồi sẽ còn bao nhiêu người như mẹ của Lệ nhi bị nhiễm tà khí mà biến thành hành thi đấy? Thật sự mấy tên đạo sĩ mao sơn bắc tông kia quả thực là quá âm hiểm, Dương Vũ trong lòng sục sôi như lửa đốt, thậm chí mấy tên đó quả thực là bại hoại của giới pháp thuật

Ngọc tiên cô đứng đó như hiểu thấu lòng hấn cười cười nói

-ta sẽ không giúp các ngươi diệt trừ âm sào đó, nhưng ta sẽ nói cho các ngươi một cách

Nói đoạn tay trái tụ thành quỹ lực hoá thành một nhân ảnh từ từ hạ xuống mặt đất, chỉ thấy mờ mờ là một nam nhân, mặc đạo bào xanh dương, khí chất rất ngang tàn lạnh lùng

vừa thấy nhân ảnh này hiện ra thì Quảng Viễn chân nhân lập bập nói

-là...là lục thiên sư

Ngọc tiên cô nghe vậy thì cười cười đáp

-đúng, là Lục Thế Phương, sư huynh ta

-là sư công thật sao?

Dương Vũ còn có phần hốt hoảng hơn cả Quảng Viễn chân nhân, ý định quỹ xuống hành lễ thì bị Ngọc tiên cô ngăn lại

-đây cũng chỉ là một hình chiếu của quỹ khí do ta tạo thành, còn cái tên đáng ghét đó ở đâu thì ta cũng không biết được

Câu nói này của tiên cô mang ý vị sâu xa, làm cho tên Dương Vũ bắt đầu suy diễn lung tung với trí tưởng tượng rất đa nhiệm của hấn

Ngọc tiên cô nhìn mặt hấn thấy có biểu hiện lạ lùng, như hiểu được những gì hấn đang nghĩ thì tay phải vận quỹ lực nâng lên, có chút tức giận nói

-ngươi đừng suy diễn linh tinh, ta với hấn dứt cuộc cũng chỉ là huynh muội

Lúc này thì cái tên tro trên kia đâu còn sợ hãi, vì nghĩ rằng dù gì đó cũng là sư cô của hấn, hồ dừ cũng không ăn thịt con cho nên còn che tay bịt miệng cười, đột nhiên cảm thấy quỹ khí lưu chuyển, ngược mặt lên thì thấy tiên cô đang lăng không bay tới thì hốt hoảng nghiêng mình né tránh, chỉ thấy quỹ lực bay ra chúng phải một góc của cột trụ khiến nó vỡ tan thì có chút kinh hoàng, nhìn nhìn lại tiên cô thì thấy tay người lại đang vận quỹ lực thì hai chân có chút run rẩy nói

-sư cô, sư cô, tiểu đồ ngu muội, xin sư cô dơ cao đánh khẽ

Câu này của hấn cũng đã coi như xoa dịu tiên cô một chút, chỉ thấy tiên cô nhìn hấn một chút rồi có chút tức giận nói

-đứng lên đi, lần sau còn suy nghĩ hàm hồ thì đừng có trách ta

Nói rồi quay lại chỗ nhân ảnh của Lục Thế Phương, vòng tay qua sau lưng lấy cây cỏ cầm kia đặt xuống, nhìn qua chỗ hai người Dương Vũ và Quảng Viễn chân nhân cao giọng nói

-nhìn cho kĩ đây

Dứt câu thì cả người toát ra cương khí nhân nhật, hai thân ảnh của Ngọc tiên cô cùng Lục Thế Phương xoay tròn rồi tách ra hai phía, lấy từ trong tay áo ra tám lá hắc quang phù, tay trái kết ấn, tay phải tung bùa, cứ thế hai người nén ra tám đạo phù trong nháy mắt, mỗi đạo lại có một kết ấn, phù quyết riêng

Nhìn lại tám đạo linh phù trên mặt đất kết ra hình thái di đó, chỉ thấy khi tiên cô cùng thân ảnh của Lục Thế Phương chạm đất thì liền hô to một tiếng

"Tru tà"

Lập tức tám đạo phù kia loé sáng rồi phát ra linh quang rực rỡ nhưng chỉ trong khoảnh khắc liền chột tắt

Quảng Viễn chân nhân nhìn thấy một màn này thì có chút không tin vào mắt mình, hết nhìn tám đạo linh phù rồi lại nhìn tiên cô, một hồi sau mới định thần lại nói

-bát quang lưỡng hợp tru tà quang....thật sự là nó sao

Về phía Dương Vũ thì là lần đầu tiên nghe đến cái tên này thì có mơ hồ, nhưng có vẻ từ giọng điệu của Quảng Viễn chân nhân thì nó có lẽ rất cường đại, đợi cho Quảng Viễn chân nhân có vẻ hồi phục tinh thần mới cất tiếng

-cái gì mà bát quang...là cái gì vậy, tôi mới nghe qua lần đầu

Quảng Viễn chân nhân nghe hẳn hỏi vậy thì lập tức trả lời mang theo một vẻ khó tin nói

-là bát quang lưỡng hợp tru tà quang, tương truyền trước đây để phá tru tiên trận thì hai vị tiếp dẫn và chuẩn đề đã nghĩ ra pháp thuật này, nhờ vậy mới phá trận thành công, lợi dụng bát quái địa hành, ngũ phương thần lực chi trợ để thi triển, thực sự ảo diệu vô cùng, ta cũng chỉ từng nghe qua điển tịch đạo gia, thật sự không ngờ có thể thấy tận mắt, nhưng mà....

Nói đến đây có vẻ như Quảng Viễn chân nhân ái ngại việc gì, nhìn qua phía Dương Vũ nói

-thật sự pháp thuật này tinh xảo vô cùng, lão đạo mới chỉ ghi nhớ đến sáu đạo phù văn

Dương Vũ cứ ngỡ chuyện gì to tát, cười cười đáp

-tôi đã thuộc hết khẩu quyết và ấn chú, nhưng chỉ sợ với pháp lực hiện thời chỉ có thể thi triển được năm đạo phù là hết sức

Quảng Viễn chân nhân như không tin vào điều này, thật sự là có thể nhớ hết được sao, lượng số trong đó quả thực là vô cùng lớn vậy mà trong thời gian ngắn như vậy mà có thể nhớ hết được quả thực là kì tài, hào hứng nhìn Dương Vũ vuốt vuốt râu

- quả thực là kì tài tu đạo, cũng không dấu gì cậu, mấy chục năm nay ta ẩn cư cũng có luyện ra được mấy tiên bách thảo noãn hoàn, có thể lập tức tăng cường cương khí trong một thời gian ngắn, có lẽ cũng là vừa đủ để thi triển bát quang lưỡng hợp tru tà quang

Như vậy là mọi thứ đã có thể nắm trong tầm tay, Dương Vũ có chút hào hứng nhìn sang phía sư cô thì đã không thấy người đâu, nhìn ngang dọc cũng không thấy thì có chút tiếc nuối, vừa tối đã đi nhanh vậy sao?

Đang mãi nhớ lại dung nhan tuyệt mỹ của sư cô hẳn thì từ ngoài cửa viện vọng đến tiếng của Lệ nhi

- chè sen tới rồi đây

Bạn đang đọc truyện *Bút Kì Huyền Môn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 27: Mẫu tử tình thâm

Theo đó là bóng dáng của Lệ nhi trên tay còn cầm một khay trên đó có mấy cái bát đang nghi ngút khói, một mùi hương từ đó rất thanh nhã bay tới hai người, là mùi chè sen

Lệ nhi tiến lại chỗ hai người, nhẹ nhàng cười cười rồi đặt khay chè sen xuống, đặt lên chiếc bàn gần đó rồi quay qua phía hai người nói

-tới đây đi, tôi nấu chè sen ngon lắm đó

Nghe vậy thì cả Dương Vũ và Quảng Viễn chân nhân đều tiến lại, ngửi một mùi hương thoai đã như vậy thì không cần nói, chắc chắn vị cũng rất tuyệt

Đầu tiên là Dương Vũ, cầm chiếc thìa lên khuấy đều cho nước cốt dừa đều ra, mùi hương một lần nữa bay vào mũi hắn, rất ngọt ngào, y như nhan sắc của Lệ nhi vậy, múc một thìa nhỏ lên thổi thổi rồi đưa vào miệng, một cảm giác thanh nhã tràn đầy trong trí tưởng tượng của hắn, vị ngọt thanh của nước cốt dừa cộng với mùi hương thanh thanh của hạt sen thật sự đã làm cho hắn thoải mái, bộ mặt làm ra tư thái hưởng thụ

Quảng Viễn chân nhân thấy hẳn như vậy thì lắc lắc đầu ngán ngẩm, thật sự là chẳng có một chút phong thái của thiên sư nhân gian, thấy một hồi lâu mà hắn còn hưởng thụ như vậy thì mới khẽ giọng nói

-Dương tiểu đồ, Dương tiểu đồ....hãy giữ lấy phong thái đạo gia

Dương Vũ nghe ông ta nói vậy thì có chút giật mình, thế nhưng vẫn cười hề hề, Quảng Viễn chân nhân cũng thật sự hết nói với hắn, nhưng vì nghĩ là một tên trẻ tuổi nên cũng tặc lưỡi cho qua

Cách đó không xa, Ngọc tiên cô vẫn đứng trên một ngọn cây cao hướng mắt về phía đạo quán, bên cạnh còn có một nhân ảnh mặc áo choàng dài, cả khuôn mặt bị chiếc mũ trùm đằng sau che khuất, đang lơ lửng trên không trung đứng cạnh tiên cô thì khẽ cất giọng nói

-tiên cô, người đó....

Tiên cô vẫn làm bộ dáng lạnh nhạt, cũng chỉ hơi hột trả lời

-ta đoán đến tám phần là đúng, chỉ là bây giờ còn quá sớm, là họa hay là phúc thật chất đến ta còn không tính ra

Nhân ảnh kia nghe vậy thì cũng chỉ biết im lặng, nhìn tiên cô thì thấy người đang có vẻ rất trầm tư thì cũng không muốn quấy rầy thêm liền cáo lui, thấy vậy thì tiên cô ra hiệu ngừng lại một chút khẽ nói

-thông báo đến thất đại phái, ta đã tìm được tung tích của Huyết xích quý vương

Tên kia không dám chậm trễ liền bay đi rồi biến mất trong không trung, một lúc sau thì tiên cô cũng hoá thành một làn khói rồi biến mất

Trong đạo quán kia thì Dương Vũ cũng đã cảm thấy thoải mái, liền đề nghị Quảng Viễn chân nhân thực hiện thử một lần bát quang lưỡng hợp tru tà quang, Vì chưa thể thuộc hết ấn chú cho nên Quảng Viễn chân nhân mới nói rằng việc này cứ để tới ngày mai, dĩ nhiên là không thể một chốc một lát mà có thể hoàn thành việc này cho nên Dương Vũ cũng không cố kị, đêm hôm đó quyết định ở lại đạo quán vì đường về quán trọ khá xa

Tối hôm đó Lệ nhi lại trở tài nấu nướng, ba người ăn uống rất vui vẻ, Dương Vũ còn có cơ hội luận đạo cùng Quảng Viễn chân nhân, thực sự là đã làm cho hần ngộ ra được rất nhiều điều, không những là pháp thuật, còn có cả những chuyện thế nhân khó nói. Đúng là gừng càng già càng cay

Đến gần nửa đêm thì cũng đã thấy hơi mệt mỏi cho nên Quảng Viễn chân nhân cáo lui trước, để mặc Dương Vũ tọa thiền ở đại điện, thực chất đối với con người Dương Vũ thì việc ngồi thiền còn khó hơn là trốc quỷ, chỉ được gần một tuần nhang là hần đã không thể chịu nổi, đứng bật dậy chạy ra ngoài tham thú, thấy ở gian nhà gần đó Lệ nhi vẫn còn đang ngồi thì tò mò tiến lại hỏi

-cô chưa ngủ sao

Bất chợt tiếng gọi đó làm Lệ nhi giật mình, khẽ lùi ra sau một chút thì thấy người đó chính là Dương Vũ thì mới bình ổn trở lại, khẽ gật gật đầu, Dương Vũ thấy vậy liền không cố kị mà ngồi cạnh cô, nhưng lại sợ cô nghĩ rằng mình có ý xấu cho nên lại nói

-cũng đã gần giờ tý rồi, chẳng lẽ cô không định ngủ sao

Lệ nhi nghe vậy thì có chút buồn bã, khẽ cúi đầu như thể giấu đi cảm xúc của bản thân, chỉ thấy nàng đang đưa tay lên lau mắt, một lúc sau mới nói

-tôi...là tôi nhớ mẹ tôi

Như nhớ lại điều gì đó rất quan trọng, Dương Vũ mới nhìn sang Lệ nhi với ánh mắt rất đồng cảm, thật sự chuyện của mẹ cô thì hần cũng đã gặp qua rất nhiều, con người bị nhiễm thi khí sẽ trở thành hành thi, nhưng quả thực chuyện này không giống với việc hàng ma vệ đạo mà còn là tình mẫu tử, Hơn nữa hai mẹ con họ từ nhỏ đã nương tựa nhau mà sống, bây giờ chỉ còn lại mình Lệ nhi, lại còn phải chịu những lời lẽ thua thiệt từ bên ngoài quả là một thời gian cực kì gian nan đối với cô, nhưng nghĩ đến người thì cũng nghĩ đến mình, từ nhỏ hần đã sống cùng sư thái, không biết được tình mẫu tử là gì cũng không biết được mình là con của ai, chính vì thế những chuyện như thế này hần cũng có đôi chút làm hần bận tâm, nhưng vì là nam nhi cho nên không bao giờ biểu lộ ra ngoài, chỉ nghĩ rằng sau này có cơ hội sẽ trở lại nhận mặt cha mẹ mình, để cũng có được kể cả một lần gọi hai tiếng cha mẹ

Nhìn thấy Lệ nhi như vậy thì hần cũng chẳng biết an ủi làm sao cho phải, hần là cô nhi, chẳng lẽ lại đem chuyện của mình ra để an ủi người ta. Nghĩ nghĩ một hồi mà chẳng có cách gì phù hợp nên đành hỏi

-cô nói mẹ cô vẫn còn đang trong đạo quán này, có thể đưa tôi đi xem được không?

Lệ nhi dường như không muốn, nhưng nghĩ điều gì đó rồi khẽ gật gật đầu ra hiệu đi theo nàng

Đi hết một dãy hành lang ra đến hậu viện thì đi tới trước một căn phòng cũ kĩ, bên ngoài cửa còn dán một lá bùa đỏ chói, đích thị ẩn khí phù của võ đang, nhìn qua thì cũng không có gì đặc biệt thế nhưng lại làm từ chính máu của Quảng Viễn chân nhân, xem chừng là để không có tà vật nào có thể lại gần

Lệ nhi bước tới khẽ mở cánh cửa, bên trong một mùi thi khí bất ngờ ập ra trước mặt của Dương Vũ, biết chắc chắn là nguồn thi khí này là của mẹ Lệ nhi nên cũng không dám nhiều lời, rút từ trong túi ra một cây tam sắc đăng thấp sáng rồi từ từ hai người tiến vào trong, căn phòng này cũng chỉ là một căn phòng nhỏ, hai người bước vào thì chỉ thấy một bộ bàn ghế, bên trong có một chiếc giường kê sát vách, ánh nến cũng chỉ về đó chứng tỏ là Quảng Viễn chân nhân đã đặt mẹ Lệ nhi ở trên giường, biết vậy nhưng Dương Vũ cũng không dám lơ đãng, đợi cho Lệ nhi đi trước rồi mới dám theo sau

Tới bên cạnh giường thì mùi thi khí càng nồng đậm, ánh nến trên tay Dương Vũ cũng càng cháy gay gắt hơn làm hiện ra một thi thể của nữ nhân, bộ dáng cũng đã ngoài sáu mươi, da thịt trên người đã héo khô để lộ ra hai tròng mắt lồi ra bên ngoài, từ trong miệng còn mọc ra hai chiếc nanh rất dài, phía mi tâm còn điểm một vết son, nhìn quan thì Dương Vũ cũng nhận ra đó là ấn chú mà Quảng Viễn chân nhân đã hạ lên để giữ yên cái xác này, nhưng thế này chẳng lẽ hồn phách bà ta vẫn ở trog bản thể sao

Lệ nhi vừa nhìn thấy cái thây khô kia thì vội quỳ sụp xuống khóc lóc, cũng chỉ nói mấy lời tiếc thương cho người mẹ đã mất, Dương Vũ đứng một bên im lặng nhìn vì hần cũng chẳng biết phải nói gì, hơn nữa đây cũng là mẹ của người ta nên hần cũng chẳng thể đau buồn thay cho Lệ nhi, cứ để nàng khóc lóc

một chút rồi sau đó tính tiếp

Một hồi lâu sau mà vẫn không thấy nàng có chút bình thân thì Dương Vũ có vẻ nóng lòng, không những vì chuyện hôn phách của thi thể kia chưa rồi đi mà còn vì sợ nàng sau khi ở đây lâu, thi khí nhiễm vào cơ thể tuy không nhiều đến nỗi khiến nàng trở thành hành thi thể nhưng rất dễ gây ra bệnh tật hay chí ít cũng gặp sự suy yếu cho nên có ý định thúc giục. Nhưng đúng lúc đó thì nàng cũng ngừng khóc, quay qua Dương Vũ sụt sùi

-anh...anh...có thể cứu mẹ tôi không

Cứu, vẫn là muốn cứu bà ấy, việc này hẳn cũng đã nghĩ tới, thế nhưng không ngờ sau bao nhiêu năm như vậy nàng vẫn giữ ý định cứu mẹ mình, việc này cũng không có gì khó hiểu thế nhưng Dương Vũ nghĩ nàng đã ở cùng Quảng Viễn chân nhân lâu như vậy chẳng lẽ ông ta không nói điều này với nàng. Tuy việc này là khó xử nhưng cũng vẫn phải nói cho nàng biết

-thật sự mẹ cô đã chết, đã chết cách đây ba năm rồi cô hiểu không, thọ nguyên cũng đã cạn rồi, thực là vô phương cứu chữa

Lệ nhi bị một câu này của hắn làm cho xúc động mãnh liệt, cho dù nàng cũng biết là người chết không thể sống lại thế nhưng đó cũng là người thân duy nhất của nàng, Dương Vũ thấy nàng phải đau khổ như vậy thì cũng không đành lòng, thở dài nói

-tôi không thể cứu mẹ của cô, nhưng ta có thể cho cô gặp mẹ cô lần cuối

Bạn đang đọc truyện *Bút Kì Huyền Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 28: Tiến thoái lưỡng nan

Nói rồi Dương Vũ bắt ấn điểm lên mi tâm của mẹ nàng, ngón tay cái điểm lên nhân trung từ từ kéo ra một nhân ảnh, cũng chính là mẹ của Lệ nhi chỉ là có chút sơ sác, tiêu tụy

Thấy đó chính là mẹ mình thì Lệ nhi không kìm được cảm xúc liền chạy tới gào khóc nhưng bị Dương Vũ cản lại, nói

-đây cũng chỉ là bản thể hồn phách của mẹ cô, nếu như dương khí trên người cô đọng phải sẽ gây tổn thương cho mẹ cô đó

Lệ nhi nghe vậy thì cũng bình tĩnh lại đôi chút, lùi ra sau hai bước nắc nghẹn trong cổ họng, đã ba năm, ba năm rồi nàng mới được gặp lại mẹ của mình chứ không phải chỉ là một cái xác, bao nhiêu điều muốn nói, muốn dãi bày, nhưng sao nàng chỉ có thể đứng đó, nhìn mẹ của mình mà không thể nói thành một câu, chỉ có những hàng nước mắt là cứ thế chảy xuống. Dương Vũ cũng cảm thấy có chút xót xa nên cũng thả mẹ của cô ra, ấn nhẹ lên trên ót để bà ta có thể khai thông linh trí, lúc này bà mới từ từ mở mắt ra nhìn Lệ nhi, giây phút đó bà ta cũng giống như nàng, cũng muốn chạy lại nhưng lại nhớ tới điều gì đó lại đứng bất động nhìn Lệ nhi bằng ánh mắt xót xa, nước mắt cũng rơi lã chã

-Lệ nhi..... mẹ

Nói đoạn lại nức nở mà khóc, Lệ nhi đứng đó, nghe lại giọng nói thân thuộc của mẹ mình mà trong lòng lại đau như cắt, chỉ đến khi mà bình tĩnh lại đôi chút mới có thể nói trong tiếng nắc nghẹn

-mẹ...con biết là...mẹ đã chết

Một câu nói làm cả hai người mẹ con họ nhìn nhau đau đớn, âm dương đôi đường, biết hiểu cho ai, Dương Vũ cạnh đó cũng không muốn làm phiền, lặng ngồi xuống một cái ghế gần đó, ý định sau khi mẹ con họ nói với nhau lời cuối thì sẽ tiễn mẹ cô lên đường, nhưng lại nghĩ gì đó rồi đi ra ngoài, để mặc cho họ trong đó, cái chính là vì hắn cũng không muốn thấy cái cảnh sụt sùi như vậy và lại cũng không muốn xen vào cuộc nói chuyện của người ta

Ra ngoài cửa đứng một hồi lâu thì cũng không còn nghe tiếng khóc của hai người bọn họ thì mới dám đi vào, chỉ thấy Lệ nhi có vẻ đã an yên hơn, nhìn sang mẹ cô thì cũng thấy đã có vẻ nguôi ngoai phần nào, nhưng thật sự là nhìn mẹ con họ Dương Vũ cũng chẳng biết phải nói gì bây giờ, có thể chia cắt hai mẹ con họ trong lúc này cũng quả thật là một con người sắc đá, nhưng giường như mẹ của nàng cũng đã hiểu được việc này, cũng có thể là vì không muốn Dương Vũ khó xử nên mới cất tiếng

- đại pháp sư, tôi biết ngài là người tốt, tôi cũng không muốn làm khó ngài, chỉ cầu ngài cho tôi ở lại nhân gian thêm một đêm nữa, ngày mai tôi sẽ trực tiếp tới âm ti, không dám làm phiền ngài nữa

nghe vậy thì Dương Vũ cũng nhẹ nhõm đi một chút, nhưng thấy chuyện này có chút kì quái nên lại hỏi

- hôn phách bà ở trong thi thể lâu như vậy mà không trở thành quỷ thi sao?

Hà thẩm khẽ cúi đầu, thở dài một hơi rồi kể lại

- đáng lẽ ra thì đúng như ngài nói, nhưng nhờ Quảng Viễn pháp sư ngày ngày tụng niệm đạo pháp, thanh trừ quỷ khí nên tôi mới có thể giữ bản thể hồn

phách này tới ngày hôm nay

nói rồi lại nhấn giọng như để cảnh báo Dương Vũ

- đại pháp sư, tôi biết là ngài sẽ tới núi cô yêu, nhưng xin ngài nhớ là ngọn núi đó tà vật vô số, chỉ sợ ngài không phải địch thủ

Dương Vũ cũng chỉ khẽ gật đầu như để đồng ý với câu nói của bà, lại nói thêm

- tôi cũng đã từng đi lên đó một lần, quả thực là đã thập tử nhất sinh

Lệ nhi đứng một bên nghe hai người nói chuyện như vậy thì chắc đã hiểu ra được vấn đề, quay qua Dương Vũ lo lắng hỏi

- vậy anh tính đi lên đó lần nữa sao?

- dĩ nhiên rồi, nếu không tôi làm đạo sĩ làm gì nữa?

Dương Vũ nhún nhún vai coi như đây là việc mà hắn đã quyết định phải làm cho bằng được, Lệ nhi thấy vậy thì còn tính nói thêm cái gì, nhưng nghĩ lại nên đành nuốt lời vào trong, chỉ còn cách nhìn Dương Vũ bằng một ánh mắt kì lạ, nhưng cũng khéo léo dấu đi để hắn ta không thể nhìn thấy, thế nhưng có thể là đã che mất được hấn cư nhiệm với mẹ cô thì lại không, vậy nên liền quay qua Dương Vũ nhẹ nhàng nói

- đại pháp sư, tôi có một đứa con gái này, nếu như sau này cậu có thể hiển vinh quay về thì xin hãy dẫn nó theo

nghe một câu này làm cho Dương Vũ chút nữa phun ra một búng máu, câu này có ý là sao đây, chẳng lẽ việc mình rất xoái bị người ta phát hiện rồi sao, nghĩ mà mở cò trong bụng, dù sao Lệ nhi cũng vào loại đại đại mỹ nhân, thế nhưng việc một đạo sĩ dắt điếu theo một vị cô nương thì thật sự là không hay cho lắm nên cũng đành phải từ chối

- tôi là đạo sĩ, làm sao mà có thể....

Hà thậm biết ý cậu ta là gì, nhưng lại khéo léo nhắc nhở

- ý tôi là cậu cho nó nương tựa theo, chứ đâu có ý muốn gả nó cho cậu, cứ để nó nữ cải nam trang chẳng phải là không được sao?

sặc, đến bây giờ có lẽ hắn đã phải thật sự phun ra một búng máu, phải nói một điều là gừng càng già càng cay, đến vậy thì Dương Vũ cũng chẳng còn cách từ chối nên chỉ đành ậm ừ cho qua, nói sau khi xong chuyện này nếu còn sống sẽ nghĩ đến

Lệ nhi đứng một bên tỏ ra ý vị đồ mặt khi mẹ cô nói như vậy, nhưng cư nhiên cũng chẳng nói một lời phản đối, chứng tỏ nàng cũng đã đồng ý với sự sắp đặt này lại còn lộ ra một chút vui vẻ, chỉ có Dương Vũ là vẫn còn rối bời trong một mớ suy nghĩ rằng sự phụ hấn mà thấy được cảnh này sẽ không đánh hấn thì mới là chuyện lạ, sau này hành tẩu giang hồ sao đây, nghĩ nhiều chỉ làm cho hắn mệt mỏi hơn nên cũng quyết định đi ngủ, để mặc cho mẹ con họ an ủi nhau cho hết đêm nay, tới sáng ngày mai rồi tính tiếp, trực tiếp về phòng nhảy lên giường ngủ say như chết

sáng sớm hôm sau khi gà còn chưa gáy thì Dương Vũ đã nghe thấy tiếng Lệ nhi gọi dậy, vừa mở mắt đi ra ngoài cửa thì cũng thấy Quảng Viễn chân nhân đang huy động kiếm phong ngoài tiền viện, nét kiếm uyển chuyển không thừa thớt, nhẹ nhàng mà vũ động cả một mảng khí tức sung quanh, lưu chuyển như nước chảy mây trôi, Dương Vũ nhìn một hồi thì cũng đoán chắc đây là bộ thái cực kiếm của võ đang, liền nổi hứng lấy ra một cây đao mộc kiếm lẳng không kiếm phong bay tới

Bạn đang đọc truyện *Bút Kí Huyền Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29: Hàng ma vệ đạo

Cảm thấy khí tức sau lưng luân chuyển, Quảng Viễn chân nhân lập tức quay người lại thì thấy Dương Vũ đang lẳng không bay tới, tay còn đang huy động kiếm phong thì cũng không có chút gì lúng túng khẽ lùi ra sau một bước, nhào người ra sau, tay trái vung kiếm đỡ lấy nhát kiếm của Dương Vũ, chân từ lùi thành tiến, di chuyển đến sát người hắn, Dương Vũ thấy vậy thì cũng lùi về sau tránh bị công kích, tay trái buông kiếm rơi vào tay phải, từ đó đánh một đòn hung hiểm tới Quảng Viễn chân nhân thế nhưng hắn không thể ngờ rằng Quảng Viễn chân nhân thân thủ nhanh như gió, lập tức lách người sang một bên né tránh, lẳng không ra phía sau lưng Dương Vũ chĩa kiếm tới sau lưng hắn, đến lúc này thì Dương Vũ không còn cách phản kháng đành nhận thua, trong lòng thầm kinh ngạc một phen, quả thực kiếm pháp quả phi phàm, đến như hắn đã luyện kiếm gần hai mươi năm còn không theo kịp. Quảng Viễn chân nhân thấy hắn cũng không còn động thủ nữa mới cười cười nói

- kiếm pháp của cậu rất khá đó

Dương Vũ nghe vậy cũng không dám lấy đó làm lời khen, thậm chí còn một chút ngượng ngùng gãi gãi đầu nói

- kiếm pháp này có phải thái cực kiếm? tôi chưa từng thấy qua

-là bốn thức còn lại của bộ thái cực kiếm, ta đã phải luyện mất gần ba mươi năm mới thuần thục được

Quảng Viễn chân nhân vuốt râu cười sáng khoái

Hai người nói chuyện một hồi thì Lệ nhi gọi họ vào ăn sáng, lúc này nhìn nàng đã có chút vui vẻ hơn thế nhưng Dương Vũ cũng vẫn thấy rất khó mở lời, nhưng có lẽ nàng đã hiểu được lòng hắn nên chủ động nói lúc đang bụng thức ăn ra bàn

-mẹ tôi đã đi rồi

-đi...?

Dương Vũ ngáp ngừng

Lệ nhi nhìn hắn cười nhẹ nhàng như muốn nói điều gì, nhìn ánh mắt nàng thì Dương Vũ cũng an lòng một chút, thật sự trong quãng đời làm đạo sĩ của hắn vào sinh ra tử cũng không biết bao lần, nhưng phải đối mặt với một con lệ quỷ hay đại yêu vẫn còn tốt hơn là gặp phải tình cảnh chia ly người khác, nhưng nếu mẹ cô ấy đã tới âm ti thì cũng là tốt, cũng không muốn nghĩ nhiều thêm nên lập tức ngồi vào bàn ăn mà gấp lấy gấp để vì hắn biết việc quan trọng bây giờ còn có ngũ quỷ trên núi cô yêu, vừa ăn hắn còn vừa nói về khẩu quyết và ấn chú của từng lá phù của bát quang lưỡng hợp với Quảng Viễn chân nhân, hai người vừa ăn vừa nói thì đúng lúc song bữa Quảng Viễn chân nhân cũng nói là đã thuộc hết toàn bộ khẩu quyết và ấn chú

Sau bữa ăn Dương Vũ cũng không muốn nghỉ ngơi liền nói Quảng Viễn chân nhân lập tức chuẩn bị lên đường, còn mình cũng đi chuẩn bị một chút, lấy hết pháp khí mình có nhét vào túi đeo ra sau lưng rồi đi thẳng tới tiền viện, nghĩ nghĩ điều gì liền quay lại phía Lệ nhi nói

-nếu đến trời chiều không thấy chúng tôi quay lại thì hãy đi thật xa, đừng ở lại đây nữa, có thể ở nơi khác sẽ rất vất vả, nhưng cô sẽ không phải chịu mệt thị như ở đây

Lệ nhi nghe vậy thì cũng chỉ cúi đầu chứ cư nhiên không nói gì, Dương Vũ cũng còn muốn nói thêm điều gì nhưng lại đành thở dài rồi bước ra ngoài cửa đạo quan, thấy Quảng Viễn chân nhân cũng đi ra đến nơi thì bước đi không ngoái lại

Đến khi hai người đã xa khuất tầm mắt thì Lệ nhi mới lộ ra một sự lo lắng, vội chạy vào chính điện lấy ra ba nén nhang thấp lên trước tượng của ba vị tam thanh khăn vải, chủ yếu là cầu cho họ được bình yên quay về, lời nói gấp gáp, ý vị khó mà nói hết

Lại nói về hai người Dương Vũ, trên đường đi cũng chẳng ai nói với ai lời nào, một mạch đi tới trước núi cô yêu, dừng ở trước chân núi đột nhiên Quảng Viễn chân nhân quay qua Dương Vũ hỏi

-mới chưa lâu mà thi khí và quỷ khí lại nồng đậm như vậy

Dương Vũ cũng giống như ông ta, cũng cảm nhận được những luồng khí tức bên trong dù đã bị phong ấn nhưng vẫn có thể cảm nhận được dù chưa đi vào trong núi thì có chút cả kinh, chứng tỏ tu vi của chúng đã đạt tới cực đại, nhưng như vậy càng tốt, vì đối với hắn càng là đối thủ cường đại càng là thứ làm hắn thích thú, ngay lập tức chiến ý lại nổi lên, bước nhanh lên phía trước, Quảng Viễn chân nhân cũng chỉ vuốt râu cười rồi cũng đi theo

Theo như kế hoạch đã đặt ra thì họ sẽ tiêu diệt gọn ghẽ tất cả tà vật trong núi trước, tránh việc cho chúng có thể thoát ra ngoài lúc đang đánh với năm cổ quỷ thì trong cổ mộ kia, vậy nên cũng có chuẩn bị trước, Dương Vũ trước khi lên đây đã dán hai lá ấn khí phù tránh cho bị đám tà vật kia phát hiện, sau khi bố trí song trận pháp sẽ tháo phù xuống để cho dương khí dẫn dụ chúng tới, một lần quét sạch toàn bộ

Lên đến lưng chừng núi thì Quảng Viễn chân nhân nói dừng lại để bố trí trận pháp, Dương Vũ nghe vậy liền bỏ túi vải xuống, lấy từ ba lô ra mấy cái đỉnh bạc, cắm xuống đất theo bát quái phương vị rồi đặt dưới chân mỗi cây đỉnh một đồng ngũ đế, lại lấy thêm một đoạn chỉ đỏ buộc vào mấy cây đỉnh bạc đó, kéo dài ra phía trước mấy thước, tiếp đó là lấy ra một sập phù tử sắc mà hắn đã vẽ hôm trước ra dán theo đường chỉ đỏ kia, nhắm mắt đọc chú liên tục cho những lá phù cùng dây chỉ đỏ phát ra quang ảnh đỏ rực rồi vụt tắt, song xuôi hai người nhìn nhau hài lòng, thiên địa sinh từ bát cực đồ này hai người họ đã phải bàn bạc với nhau nguyên một đêm mới nghĩ ra, lợi dụng lưỡng nghi thái cực chia ra làm sinh, tử môn, nếu là tà vật đi qua từ môn chỉ cần dưới đẳng cấp quỷ thủ thì chắc chắn không có đường ra, chỉ là nếu đi vào đường sinh thì có chút bất lợi, nhưng với hai người họ thì chắc vẫn có thể chống chọi nổi, chỉ cần qua một tuần nhang thì sinh, tử môn sẽ chuyển chỗ, cứ như thế họ sẽ có thể chống chọi được một khoảng thời gian

Cảm thấy mọi thứ đã hoàn tất, hai người liền gỡ phù xuống, Dương Vũ còn dùng một cây đỉnh bạc khứa vào cánh tay một cái cho máu chảy ra vì tà vật một khi ngửi thấy huyết khí dĩ nhiên sẽ tới nhanh hơn là dương khí của hai người, một giọt, hai giọt, nhưng chỉ tới giọt thứ ba thì khí tức bốn phía lưu chuyển dữ dội, bầu trời tuy là ban trưa nhưng cư nhiên lại tối xầm lại, hai người biết rõ là chuyện gì nhưng vẫn giữ sắc mặt bình tĩnh, Quảng viễn chân nhân tay cầm đao mộc kiếm, Dương Vũ thì tay nâng hắc hạo diệt thần châm đứng trước sinh môn tức bốn quái “khảm, ly, khôn, đoài” “thủ thế

Chỉ trong chốc lát tiếng quỷ khóc sói gào vọng tới, hai người có thể thấy rõ trong bóng tối những quang ảnh lập lòe mang theo khí tức đồ tể đang đang đưa trước mắt, cảm thấy quỷ khí quá nồng đậm đến nỗi Quảng Viễn chân nhân phải nhíu mày nhưng nhìn qua Dương Vũ gương mặt vẫn chưa thấy nao núng

Bạn đang đọc truyện *Bút Kì Huyền Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 30: Trận chiến bắt đầu

Nhìn qua Dương Vũ vẫn thấy hấn không hề nao núng thì trong lòng khẽ động, cậu trai trẻ này thật sự là không tầm thường, lập tức kích phát cương khí lên kiểm phong, từ tay áo lấy ra hai lá phù dán lên thân kiểm tụng niệm chú ngữ, chỉ thấy từ hai lá phù phát quang ra một luồng bạch khí bao trọn lấy thân kiểm, đúng lúc này đám tà vật kia cũng xông tới, tuy tu vi hữu hạn nhưng số lượng có thể nói là vô số, hai người họ đứng ở cửa sinh thay nhau chém giết, một cảnh tượng có thể nói là hết sức hùng tráng, hai đạo sĩ cùng trợ chiến, chém giết tà yêu, quỷ huyết bay tứ phía, có thể nói như là trong những câu chuyện truyền thuyết, bên tử môn thì đám tà vật kia vừa bay tới thì liền bị hào quang của đoạn chỉ đỏ kia thiêu diệt, một mùi khét nồng nặc đem theo hơi thoải tới chỗ hai người, nếu không phải là đã kinh qua không ít tà vật thì có lẽ chỉ cần ngửi qua cái mùi này đã có thể lập tức ói mửa

Sau một tuần nhang thì sinh môn đổi chỗ cho tử môn, Dương Vũ cũng Quảng Viễn chân nhân lại đổi chỗ, chỉ thấy bên sinh môn lúc này tà vật ngày một nhiều, lệ quỷ thụ yêu tiến lại vẫn trùng trùng không ngớt, thấy tình cảnh có vẻ khó sức chống đỡ thì Dương Vũ liền nói với Quảng Viễn chân nhân thủ trận trong chốc lát còn mình lấy từ trong túi vải ra một lá linh phù, cắn đầu lưỡi phun một búng máu lên tay vẽ loằng ngoằng vài nét rồi dán lên sau gáy tụng niệm chú ngữ

“Ngọc thanh lão tổ, thần uy thông thiên

Hộ ngã linh thân, Tận diệt yêu tà”

Nói xong lập tức phóng thích cương khí lên hắc hạo diệt thần châm lao thẳng đến phía trước, chỉ thấy thân ảnh của Dương Vũ đột ngột sáng bùng, quỷ khí xung quanh thân thể bị bức lui ra xa, Quảng Viễn chân nhân thấy như vậy thì có chút kinh ngạc, độ hóa linh thân là một loại pháp thuật cao cấp của đạo gia, với một người trẻ tuổi như vậy mà có thể thi triển quả thực là có chút khó tin, bất quá loại pháp thuật này hao tổn không ít khí lực, một khi thi triển xong thì cũng chỉ còn lại nửa cái mạng, lúc đó nếu như không thể diệt hết được đám tà vật này xem như chỉ còn con đường chết

Về phía Dương Vũ sau khi thi triển độ hóa linh thân thì không hề chậm chễ liền một hơi xông tới, một đòn quét ngang đã có thể diệt được một cơ số quỷ hồn, quỷ huyết vương vãi khắp mặt đất thế nhưng số lượng của bọn chúng xem chừng càng ngày càng đông đảo, từ trong suy nghĩ thấy chuyện này không xong nên quyết định chơi liều một phen, quay qua nói với Quảng Viễn chân nhân

-lục lôi địa hỏa phù

Nghe vậy thì Quảng Viễn chân nhân không dám chậm chễ liền rút ra sáu lá phù ra hiệu kêu Dương Vũ bắt lấy, chỉ thấy hấn ta đón được sáu lá phù rồi niệm chú lẳng không bay lên không chung, tung sáu lá phù thành một hình tròn rồi hạ xuống, sáu lá phù kia sau khi được hấn ném ra thì lập tức phát quang, lục lôi địa hỏa phù này thực chất cũng giống như dẫn lôi phù, nhưng khác là có thể kêu gọi được sáu loại lôi phong khác nhau nhưng chỉ có thể tác dụng lên lệ quỷ bậc trung, thật sự là Quảng Viễn chân nhân cũng không hiểu hấn tại sao lại dùng nó trong trường hợp này, nhưng lục lôi từ phù chủ vừa đánh xuống thì một bộ phận tà vật bị tiêu diệt không ít, đến lúc này thì Dương Vũ mới cười cười quay lại giải thích

-tu vi của bọn chúng đã bị năm con quỷ thi chiếm trọn, bây giờ chúng chỉ có số lượng, còn chất lượng thực chất không hề có

Nói rồi lại lập tức lại vùng thần châm đánh về tứ phía ý muốn tốc chiến tốc thắng, Quảng Viễn chân nhân cũng đã nhận ra điều này nhưng giờ không phải thời gian khen ngợi tên tiểu tử kia liền cũng lẳng không lên mà chém giết, chỉ trong chốc lát uy lực của hai người cùng lục lôi địa hỏa phù đã tiêu diệt vô số tà yêu, quỷ huyết văng ra tứ phía, đến giờ thì mọi chuyện đã trong tầm kiểm soát, thế nhưng sinh môn lại một lần nữa đổi chỗ cho tử môn, cả hai người lại di chuyển sang sinh môn một lần nữa, bất quá đến giờ Dương Vũ tinh lực đã cạn kiệt quá nửa, cũng may mắn vì bây giờ số lượng lệ quỷ còn lại cũng không nhiều thế nên chỉ cần một chút sức lực còn lại là hai người đã giải quyết xong hết.

Sau khi đã thấy không còn sót lại yêu vật nào nữa thì cả hai mới ngồi bệt xuống đất, Quảng Viễn chân nhân thờ hồn hển mà nói với Dương Vũ

-trong đời ta chưa từng có một trận chiến nào mà phải gặp địch thủ đông đảo như thế này

Dương Vũ ngồi cạnh cũng không khá hơn là bao, không muốn nói nhiều lập tức khoanh chân điều tức, thấy vậy thì Quảng Viễn chân nhân cũng không làm phiền nên đứng dậy thu dọn lại chiến trường một chút rồi cũng ngồi điều tức theo hấn, sau hơn một canh giờ thì có vẻ đã khá hơn, hai người cũng nhau mở mắt thì đã thấy mặt trời đã về gần tới chân núi thì hơi có chút kinh ngạc, đã muộn như vậy rồi sao, không ai bảo ai liền lập tức tiến về huyết động kia, lúc này mới cảm thấy trận chiến này mới thực sự bắt đầu

Khi vừa mới tiến vào cửa hang động thì bất ngờ Quảng Viễn chân nhân nhớ ra điều gì đó, quay qua Dương Vũ cả kinh nói

-chúng ta mắc bẫy rồi

-mắc bẫy, là... là sao cơ?

Dương Vũ ngạc nhiên hỏi, thấy vậy thì Quảng Viễn chân nhân mới từ từ ghép lại các thông tin rồi mới cẩn trọng giải thích với hấn

-cậu nghĩ xem, trong ngọn núi này tà vật không ít, cứ cho rằng chúng bị năm con quỷ thi kia hút cạn tu vi thì đáng lẽ năm con quỷ thi đó đã có đủ cường đại để đột phá phong ấn, tại sao lại cố chấp ở trong không ra

Nghe đến đây thì Dương Vũ cũng bừng tỉnh ra đại ngộ, quả đúng như lời ông ta nói, tà vật trong núi này quả là vô số, tu vi ít nhất cũng đã trăm năm, nếu để cho năm con quỷ thi đó hấp thụ thì chúng đã trở thành thi vương, với cái phong ấn kia chưa chắc đã có thể giữ được chúng, nhưng tại sao chúng lại không trở ra, thế nhưng bây giờ điều đó đâu còn quan trọng nữa, phóng lao thì phải theo lao, vậy nên không còn cách nào khác, lần này cũng lắm là chết thôi, số phận của một pháp sư nhân gian cũng chỉ có con đường này, suy nghĩ cũng chẳng còn thời gian, thế nên hai người vội nhìn nhau một cái rồi tiến

thẳng vào trong, khi đến gần cửa động thì trong tay Dương Vũ tám tám phủ đã nắm chặt, ánh mắt sắc lên lạnh khí ngút trời, Quảng Viễn chân nhân bên cạnh cũng đã cảm nhận được chiến ý của hắn nên cũng hào hứng đôi phần, tới cuối đoạn đường liền kêu hắn khai mở phong ấn của bát quái kì đồ, Dương Vũ nghe ông ta nói vậy thì có chút thắc mắc hỏi

-chẳng phải ngài đã bày ra phong ấn này sao? sao lại kêu tôi giải?

Quảng Viễn chân nhân thấy hắn thắc mắc như vậy thì vuốt râu lắc đầu cười gượng

-bản đạo làm sao mà đủ duyên thâm để tạo ra kì đồ này, thật sự là do một cao nhân khác

Nói rồi lại nhìn Dương Vũ ý vị

-thật sự là trùng hợp, kì đồ này cũng chính là sư công của cậu, Lục Thế Phụng, Lục thiên sư tạo ra

Dương Vũ đang nhìn nhìn về phía kì đồ kia thì khuôn mặt toát lên vẻ kinh ngạc khi nghe Quảng Viễn chân nhân nói ra câu vừa rồi

-cái gì...ngài nói thật sao?

Bạn đang đọc truyện *Bút Kì Huyền Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 31: Lời nhắc từ thiên sư

Tuy ngạc nhiên như vậy nhưng hắn cũng không quên mất việc chính, liền ngồi lại thời điểm tám kì đồ kia, Quảng Viễn chân nhân đứng bên cạnh hắn cũng muốn nói thêm

-ngày đó khi Lục thiên sư tới đây không hiểu vì sao chỉ hạ cấm chế này rồi vội dời đi, đến bây giờ ta cũng không thể hiểu được

Nói xong liền ngồi xuống cùng Dương Vũ, chỉ thấy tay trái hắn đang cầm một tinh bàn, tay phải đang xoay xoay kì đồ, động tác nhanh thoăn thoắt, nếu như ông ta chưa từng nghe về việc Dương Vũ từng đột phá vào đây một lần có lẽ thật sự là không thể tin nổi là cậu ta có thể giải được lượng số phức tạp tới như thế này, quả thực là thầy nào trò nấy, Liễu Tiên phái quả là rất ít danh tiếng trong giới pháp thuật nhưng tất cả những môn đồ đều quả thực toàn là những người xuất chúng

Dương Vũ một hơi giải hết bốn kì đồ quả thực là đã có chút mệt mỏi, cũng chỉ là ban này đã hao tổn quá nhiều sức lực để đối phó với đám ô hợp trong núi. nhưng thực sự bây giờ đến Quảng Viễn chân nhân còn không thể giải nổi thì hắn biết trông cậy vào ai nên đành phải tự thân vận động, đến khi giải hết kì đồ thứ sáu thì cảm thấy toàn thân đã dần dần hết sức mới quay qua Quảng Viễn chân nhân hít một hơi, bỏ tinh bàn kia xuống rồi lau đi mồ hôi trên trán

-tôi cần điều tức một chút

Quảng Viễn chân nhân thấy tình thế của hắn như vậy thì có chút bất an, vội lấy từ trong tay áo ra một lọ nhỏ mở ra đưa cho hắn một viên thuốc nhỏ màu đen xì nói

-đây là bách thảo noãn hoàn mà ta đã nói, hai chục năm nay ta mới có thể điều chế bốn viên, công hiệu vô cùng

Dứt lời liền kêu Dương Vũ uống, tay trái vận cương khí đặt lên vai hắn đưa một luồng khí tức vào trong cơ thể hòa tan noãn hoàn, ngay lập tức Dương Vũ cảm thấy cơ thể nóng dần lên, ngũ quan đồ bùng như thể bốc hỏa, một lúc sau thì hai mắt hắn trợn trừng hét lên một tiếng rồi mới trở lại trạng thái bình thường, nhìn Quảng Viễn chân nhân tươi cười

-đại sư, quả là tiên dược, bách thảo noãn hoàn này là gì vậy?

Thấy hắn hỏi vậy thì Quảng Viễn chân nhân vuốt vuốt râu cười cười nhìn hắn giải thích

-bách hoa hoàn này được ta luyện chế từ trăm loại hoa, trăm loại thuốc, chế trong 50 ngày một đợt, cứ vậy chế trong năm đợt sẽ được noãn đan, sau đó lại luyện tiếp trong lò luyện hai năm, cả quá trình tạo thành một viên bách hoa hoàn phải tốn ít nhất năm năm

Trong đầu Dương Vũ hiện lên cách bào chế này, quả thực là rất công phu, đối với hắn để có thể tìm đủ nguyên liệu đã là một chuyện khó tin, đừng nói là phải luyện chế mất mấy năm, lão đạo này quả thực là quá rảnh rồi đi, cũng không muốn nghĩ nhiều nữa nên lập tức ngồi xuống giải nốt hai kì đồ còn lại. trong lòng nghĩ về tu vi của năm con quỷ thì trong đó thì cũng có đôi chút luống cuống, nghĩ rằng ngay lần đầu hạ sơn đã phải gặp cường địch mạnh như vậy thì quả là có chút bất công đi, nhưng đó cũng chỉ là ý nghĩ thoáng qua, mặt khác khi nhớ về mẹ của Lệ nhi thì hắn lại có chút phát tiết, tự nhủ bản thân dù lần này có thịt nát xương tan cũng phải diệt trừ bằng được những tà vật này

Một lúc sau thì hắn cũng giải xong kì đồ cuối cùng, nhìn về phía Quảng Viễn chân nhân một cái rồi tai phải xoay chiều bát quái lập tức cánh cửa mở ra,

hai người đứng bên ngoài lập tức cảm nhận được một mùi thi khí nồng nặc sộc tới, không nói nhiều liền lập tức bước vào trong, Dương Vũ quan sát một chút rồi từ dưới đất nhặt lên ba đồng đúc mẫu, chính là lần trước hần đã bỏ lại để có thể thoát thân, trên mặt đồng tiền khi tức xanh thắm vẫn lớn vồn chứng tỏ thi khí rất nồng đậm. đưa cho Quảng Viễn chân nhân xem xét một chút rồi mình từ từ bước bên trong cổ mộ, ánh mắt đảo qua tứ phía vì biết nữ quý gia vẫn tồn tại trong này, nhưng kì lạ là hần đã bước tới bước thứ năm mà vẫn không sảy ra dị động thì thấy có chút kì quái, tiến lại chiếc quan tài đang mở kia ngó đầu vào quan sát một chút thì bên trong tối thui không thấy được gì, chỉ là trong đó tồn tại khí tức của quý thi

Tính toán một hồi cũng không hiểu chuyện gì thì đột nhiên Quảng Viễn chân nhân nói lớn về phía Dương Vũ

-nhìn này

Theo ánh mắt của ông ta, Dương Vũ nhìn lên một vách đá gần đó, vội thấp lên tam sắc đằng dọi lên thì hiện ra một hàng chữ

“ta nay thấy nơi đây xuất hiện tà vật, nhưng nếu hậu nhân có thể giải được kì đồ vào đây thì xin chớ khai quan kéo hậu họa khó lường “

-vậy là

Dương Vũ áp ứng

Quảng Viễn chân nhân lúc này chắc đã hiểu ra được điều gì mới từ từ giải thích cho hần

-đây chắc chắn là bút tích của Lục thiên sư, nhưng tại sao ông ta lại nói không được khai quan, chẳng lẽ tà vật trong đây thực sự rất mạnh mẽ sao?

“có thể là như vậy” Dương Vũ nghĩ, nhưng bất chợt trong đầu hần lại lóe lên một điều gì đó liên mừng rỡ nói với Quảng Viễn chân nhân

-tốt, thực sự quá tốt rồi

Quảng Viễn chân nhân thấy hần như vậy thì có chút kì quái hỏi

-tốt, tốt ở điểm nào?

Lúc này Dương Vũ mới bình tĩnh lại một chút, quay qua Quảng Viễn chân nhân sắp xếp lại câu từ một chút rồi nói

-ngài thử lấy bột hùng hoàng rắc lên những chữ trên đó xem

Nghe vậy thì Quảng Viễn chân nhân cũng không muốn hỏi lại, tuy không hiểu chuyện gì nhưng vẫn làm theo lời hần nói, từ trong tay lấy ra một lọ sứ khác mở ra rồi rắc lên dòng chữ ban nãy, chỉ thấy trên chỗ bột hùng hoàng, của ông ta rắc tới đâu thì thi khí sèo sèo bay hơi tới đó, từ từ lại lộ ra những dòng chữ mới, đợi đến khi thi khí trên đó tan hết thì hai người mới có thể đọc được

-hậu nhân nếu đã có thể vào được đến đây ắt đạo pháp cao minh, muốn giết được chúng thì cũng không khó, chỉ cần hiểu hai câu thơ của ta

“tứ dịch mai hoa

Bát dịch lưỡng cầu “

Cứ theo đó mà làm, tà vật ắt diệt vong

Đến đây thì dòng chữ cũng đã hết, trong đầu hai người lại dấy lên những câu hỏi lớn

“tứ dịch mai hoa

Bát dịch lưỡng cầu”

Thực ra là gì đây, nhưng Quảng Viễn chân nhân không chỉ muốn hỏi có vậy, nhớ đến mấy dòng chữ kia thì mới quay qua hỏi Dương Vũ thì hần mới tùy tiện giải thích

-đơn giản thôi, viết như vậy để cho người ngoài không thể biết, có thể tự lượng sức mình mà dò đi, tránh việc đánh không lại còn thả trúng ra làm hại bách tính, còn về dòng chữ kia là vì thi khí tích tụ dày đặc nên khi đồ bột hùng hoàng ắt hần dòng chữ sẽ hiện ra, cái mà chúng ta thấy ban đầu chính là sự công tôi dùng thần niệm tạo nên

Dùng thần niệm để viết chữ, pháp thuật của Lục thiên sư lại có thể cao thâm đến vậy sao

Bạn đang đọc truyện *Bút Kì Huyền Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 32: Dương Vũ , cậu đã nhập ma 1

Đang đắm chìm với những suy nghĩ thì bất ngờ từ đằng sau xuất hiện dị động, cả hai người quay lại thì thấy cả năm chiếc quan tài đang phát ra tiếng động bình bịch như thể có thứ gì đó bên trong muốn thoát ra, cả hai thấy vậy thì thầm nghĩ không song, Dương Vũ ngay lập tức lấy ra tám tấm tử sắc phù đưa cho Quảng Viễn chân nhân ba tấm còn mình giữ lại hết, nguyên do là vì Quảng Viễn chân nhân dù cho đã thuộc hết ấn chú nhưng vì thời gian cấp bách cũng chỉ sử dụng được ba lá phù, hai người lùi về phía cửa động mà thủ thế, lần lượt ném ra tám tấm phù theo đồ hình đã được tiên cô chỉ điểm rồi chờ đợi

Tiếng dị động kia thế mà sau một lát lại im bật, hai người thấy vậy cũng cảm thấy có chút không ổn nhưng cũng không dám lơ mãng, bất chợt ầm một tiếng, một trong năm chiếc quan tài nổ tung, tiếp theo đó là bốn chiếc quan tài cùng nhau phát nổ, mảnh vỡ bay tứ tung, bụi bặm phủ kín cả huyết động thể nhưng đó không phải là điều duy nhất, cái mà hai người cảm nhận được rõ nhất chính là thi khí quá sức nồng đậm, có thể nói là làm cho hai người bọn họ cảm thấy ngột ngạt, không dám khinh xuất liền đứng lên thủ thế

Từ trong suy nghĩ hai người cũng biết đó thực sự là cái gì, nhưng không hiểu tại sao chúng đến bây giờ mới đột phá mà chui ra, tại sao không phải là xóm hơn hay muộn hơn, chỉ đến khi hai người tới thì chúng mới chui ra? một loạt các câu hỏi hiện ra nhưng tình thế không cho phép hai người tìm ra câu trả lời, từ trong đám khói bụi mù mịt mà vẫn có thể thấy rõ ràng năm nhân ảnh của nữ nhân đang đứng nhìn hai người bọn họ, từ trên cơ thể phát xuất ra một loại khí tức xanh đen lóa lên trong bóng tối chứng tỏ tu vi đã thực sự khó lường, thấy một màn này thì Dương Vũ liền nắm chặt tay, ánh mắt vẫn lãnh khốc nhìn về phía năm cổ thi thể kia, năm cổ quỷ thi kia cũng bất động nhìn hai người Dương Vũ một hồi, tình cảnh trở nên quỷ dị vô cùng, đến lúc Dương Vũ không thể chịu đựng được nữa thì bất ngờ lớn tiếng niệm chú

“nhất quang

nhất đoạt lư canh, kháng “

Tay trái bắt ấn nhìn về phía năm cổ quỷ thi kia

Dứt lời thì một trong tám đạo phù chợt lóe sáng rồi vụt tắt

Quảng Viễn chân nhân thấy hấn đã ra chiêu liền không chậm trễ niệm chú

“nhị quang

Nhị chấn lang biên, định “

Một lá phù khác cũng bất ngờ sáng lên

Như có gì đó thức tỉnh, năm cổ quỷ thi kia bắt đầu chuyển động, từ trong thân thể quỷ khí thoát ra biến thành quỷ vụ bao lấy cả hang động rồi cả năm cổ quỷ thi lao tới phía hai người, Dương Vũ thấy bọn chúng đã phản kích thì trong lòng chợt chầm xuống, ra hiệu cho Quảng Viễn chân nhân thủ trận rồi đích thân hấn lao lên phía trước đón thế công, vì đã chuẩn bị trước tâm lý nên hấn cũng không muốn một mực lấy cứng đối cứng, không những vì năm con quỷ thi này tu vi cộng lại có lẽ sẽ hơn hấn, mà còn vì hấn muốn bảo toàn một chút tinh lực để thi triển bát quang lưỡng hợp, tay trái nâng lên hắc hạo diệt thân châm kích phát cương khí chặn lấy quỷ lực đang phát xuất mãnh liệt của năm cổ quỷ thi kia, tay phải lấy ra năm đạo phù cần máu đầu lưỡi ném về phía chúng, chỉ thấy phù văn vừa chạm tới năm con quỷ thi kia thì lập tức bốc cháy phùng phùng rồi rơi xuống đất, thấy như vậy thì Dương Vũ hết sức cả kinh, không thể tin là chúng lại mạnh đến thế, chưa kịp hồi phục tinh thần thì năm chúng lại đánh tới, tất cả tay đều hóa trào mà vô lấy hấn, Dương Vũ không dám khinh xuất liền nhào người lùi về phía sau, lấy ra một lá phù dán lên hắc hạo diệt thân châm niệm chú rồi quét một đường về phía trước, một đạo hắc ảnh từ thân châm phóng ra bay về phía trước chúng một trong năm con quỷ thi kia khiến nó bị khựng lại một nhịp nhưng xem ra vẫn không tổn thương nhiều lắm, còn những con còn lại không bị dính đòn liền lập tức vồ tới, Dương Vũ lùi một chân ra sau thủ thế rồi đánh thân châm về phía trước, đòn cương khí lên phía trước để tạo ra một kết giới chống lại, năm con quỷ thi kia gặp phải kết giới này liền lập tức phóng ra quỷ khí về phía cánh tay đánh tới, hai lực lượng khí tức vừa chạm nhau thì Dương Vũ bị trấn cho lùi lại một bước, đến bây giờ hấn mới có thể cảm nhận được rõ ràng nhất về tu vi của chúng, quả thực không chỉ dùng hai từ cường đại mà diễn tả, năm cổ thi thể được chôn trong quan tài huyết hộc mấy trăm năm, lại hấp thu được tất cả tà khí của toàn bộ tà vật trong ngọn núi này, chúng thực sự phải gọi là biến thái

Một lúc sau thì hấn đã cảm thấy khó chịu với luồng quỷ lực của bọn chúng, hai chân bắt đầu đứng không vững, trên trán mồ hôi đã nhỏ thành từng giọt, dường như hấn cũng đã tận sức, nhìn qua phía kia thì thấy năm cổ thi thể vẫn phun ra quỷ khí ào ạt, cơ hồ muốn phá tan kết giới của hấn. trong khoảnh khắc tay hấn sắp không cầm nổi thân châm nữa thì cảm thấy như có ai đó ở cạnh bên chống đỡ giúp hấn nhẹ nhõm hơn một chút, không ai khác, đó chính là Quảng Viễn chân nhân, ông ta vừa thực hiện song ba đạo phù nên lập tức tới trợ chiến, trên tay cũng đang cầm một thanh nhuyễn kiếm sắc bén, bên trên có khắc thất tinh đồ, chuôi kiếm còn dán một lá phù màu đỏ như máu đang phát ra quang mang đỏ rực, Quảng Viễn chân nhân vừa tới trợ trận thì nhìn qua Dương Vũ mà nói

- mau, mau thực hiện nốt bốn đạo phù còn lại, bách hoan noãn hoàn ta để ở phía sau

Dương Vũ nghe vậy thì trong lòng có chút áy ngại, nhưng tình thế cấp bách nên cũng không muốn dài dòng lập tức dời trận mà lùi ra phía sau, thấy trên mặt đất bình sứ đựng noãn hoàn đan thì không nề hà lập tức dốc thẳng vào miệng rồi ngồi xuống vận khí, từ trong kinh mạch từ từ xuất hiện một luồng khí tức nóng như lửa đốt sôi trào đến toàn bộ cơ thể hấn, chỉ trong giây lát hấn đã không thể chịu nổi liền hét lên một tiếng, hai mắt lảo đảo như thể đang mất kiểm soát, lắc lắc đầu mấy cái rồi đứng lên, hai tay bắt ấn miệng念念 từng chữ

“ngũ quang

Ngũ lôi chấn tử, già”

“lục quang

Lục kháng ...lục tru tà đạo, kháng”

Đến đây thì dường như hần không thể chịu nổi lại hét lớn một tiếng, một luồng khí tức trong thân thể đột ngột bị kích phát lan tràn khắp cả huyết động làm cho Quảng Viễn chân nhân phải khiếp sợ, không phải vì chuyện gì khác, mà là vì hần vừa phát xuất ra một lực lượng quý khí, lại còn rất là cường đại

Quay lại nhìn hần thì thấy hai mắt hần đã trắng dã, cảm thấy không ổn Quảng Viễn chân nhân gọi lớn

-Dương VũDương Vũ, cậu có nghe thấy gì không?

Bạn đang đọc truyện *Bút Kì Huyền Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33: Dương Vũ , người đã nhập ma 2

Dương Vũ lúc này quý khí ngập thân, không còn nghe thấy bất kì lời gì từ phía Quảng Viễn chân nhân nữa, chỉ thấy hần bây giờ đang cúi gằm mặt xuống đất, một màn khí tức đen kịt từ trong cơ thể bốc ra làm cho quý khí của năm con quý thi kia bị bức lui ra xa khỏi người hần

Tình thế dần biến chuyển, Quảng Viễn dù đang rất chật vật đối chọi với cường địch nhưng vẫn cố quay người lại gào thét tên hần nhưng xem chừng tất cả chỉ là vô ích, hần vẫn đứng đó, quý khí lưu động dần dần khuếch tán ra khắp huyết động dần dần tiến tới chỗ Quảng Viễn chân nhân, cảm giác được quý khí đang dần dần muốn nhập thể thì ông ta có chút lúng túng, một mặt đã phải dồn hết sức lực để đối chọi với năm con quý thi, bây giờ còn phải đối chọi với quý khí của Dương Vũ thực sự là có chút không thể, nhưng với cảm giác của một đạo sĩ thì ông ta biết nếu như để quý khí nhập thể trong thời điểm này thì tự mình cũng không thể bức ra nghĩa là chỉ còn một con đường chết, từ tay trái điểm lên huyết nhâm đốc một cái để phong bế kinh mạch rồi lấy ra hai lá bùa, phóng thích cương khí ném về phía sau tạo thành một kết giới ngăn chặn luồng quý khí kia, thế nhưng dù gì ông ta cũng đã tận lực để chống chọi lại năm con quý thi kia, không còn lại chút cương khí nào để có thể duy trì kết giới, ngay khi nguồn quý khí của Dương Vũ vừa chạm tới thì liền chấn kết giới vỡ tung, bên kia năm con quý thi cũng dồn sức đẩy mạnh quý khí đánh về phía Quảng Viễn chân nhân làm ông ta bị chấn bay ra xa về phía Dương Vũ, nằm gục xuống đất phun ra một búng máu thoi thóp

Được đà lấn tới, năm con quý thi kia lao thẳng về phía Dương Vũ, con nào con nấy đều dơ năm ngón tay nhọn hoắt đang lớn vòn quý khí kia về phía hần như thể muốn xé hần ra làm trăm mảnh. nhưng không ngờ khi chúng vừa bay tới trước mặt Dương Vũ thì lập tức bị một lực lượng ngăn chặn lại, không gì khác chính là quý khí của Dương Vũ, thấy vậy năm con quý thi kia càng điên cuồng tấn công hơn, toàn thân khí tức bộc phát hiện thân ra làm năm con quý thủ cứ hướng Dương Vũ mà đánh, thế nhưng xem ra cũng chỉ là vô ích, Dương Vũ vẫn đứng đó không nhúc nhích, khuôn mặt vẫn cúi gằm xuống đất, cả thân hình vẫn toát ra quý khí nồng đậm mặc kệ cho chúng công kích

Cạnh đó Quảng Viễn chân nhân cũng đã tỉnh lại đôi chút, ngược mắt lên thấy cảnh này thì kinh hoàng vô cùng, tại sao pháp sư nhân gian lại có quý lực mạnh tới như vậy, chẳng lẽ cậu ta đã nhập ma, không, không phải, cho dù cậu ta đã đi vào ma đạo cư nhiên không thể chiêu cầu được quý lực mạnh tới như vậy, chuyện này rốt cuộc là sao đây, bao nhiêu câu hỏi được đặt ra nhưng ngay lúc này cả thân mình của ông ta còn đang phải chật vật vì nội thương lấy đâu ra hơi sức mà nói, cố gắng lết tới mồm đã gần đó dựa vào mà điều tức

Về phía của Dương Vũ thì mọi chuyện vẫn không có gì xảy ra, vẫn chỉ đứng đó mặc cho bị năm con quý thi kia công kích, nhưng xem ra sau một hồi phí công vô ích để đánh hần thì bọn chúng có vẻ như dừng lại, từ từ hạ xuống mặt đất mà đánh giá hần, lúc này mới có thể thấy được bộ dáng thực sự của chúng, là năm nữ nhân mặc trang phục hán tộc đã rách tả tơi, mặt mũi đã không còn nguyên vẹn nếu không muốn nói là chỉ còn lại vài mảng thịt còn vạt vương trên một cái khô lâu, hai tròng mắt trống tuếch nhưng bên trong chứa đựng một luồng khí tức liên tục lưu chuyển, bộ dáng cũng thực là khiến người ta muốn nôn mửa

Đúng lúc này Dương Vũ cũng ngẩng mặt lên kèm theo đó là một giọng cười âm trầm nhưng cực kì lạnh khốc, hai tròng mắt đỏ lừ từ từ xuất hiện mang theo một tia sát khí đủ khiến cho người ta rợn người, không biết từ khi nào trong miệng hần đã xuất hiện một cặp răng nanh chìa ra ngoài nhìn qua thực là giống một con ác quỷ chứ không còn lại một thiên sư nhân gian, từ dưới chân hần khí tức lúc này lưu chuyển dữ dội, lại nhìn qua năm con quý thi kia cười khoái trá, tay trái đưa ra lập tức hắc hạo diệt thân châm đang ở dưới đất bay vào lòng bàn tay hần, quý khí trong lòng bàn tay từ từ tiến vào luân chuyển trên thân châm sau một hồi đều bị nó hút hết, sau đó liền phát ra một màu hắc quang rồi chợt tắt, Dương Vũ thấy như vậy thì như thể biết được điều gì, tay nắm chặt thân châm rồi nhìn về phía đối thủ cơ hồ tính toán điều gì đó, năm con quý thi kia nhìn thấy một màn này giương như có phần bất ngờ, một trong số đó liền lao vào tấn công, dơ hai bàn tay bung vuốt tích tụ quý lực mà đánh về phía hần, Dương Vũ thấy vậy thì khẽ nhếch mép cười, hạ hắc hạo diệt thân châm xuống, chỉ cho tới khi con quý thi kia đã chỉ còn cách hần gang tấc thì hắc mới lắc mình né tránh, lẳng không mà vũ động thân châm tung ra một đòn đánh thẳng vào giữa gáy của con quý thi kia làm cho nó bị đánh văng vào góc tường, Quảng Viễn chân nhân đứng một bên nhìn thì xuyết chút nữa tỵm rơi xuống đất, trong lòng không thôi cả kinh về thân thủ của hần, quả thực là quá nhanh, quá hung hiểm, một đòn mà có thể đánh bật cả quý linh của con quý thi kia, quả thực là quá cường đại đi, kể cả trong mơ ông ta cũng không thể nghĩ ra

Thế nhưng đó chưa phải là hết, bốn con quý thi còn lại khi thấy vậy thì đồng loạt huy động quý khí điên cuồng mà đánh tới, từ sau lưng chúng đều hiện ra chân thân nữ quý, con nào con nấy đều tóc tai bù xù, khuôn mặt nát giữa chỉ còn lại hai tròng mắt với hai con ngươi như sắp lòi ra ngoài, Dương Vũ

không lùi mà tiến, lao thẳng vào giữa vòng vây của bọn chúng mà đánh, quỹ lực kích phát lên thần châm càng ngày càng mạnh, một đòn xem chừng có thể quét sạch tất cả nhưng có lẽ bốn con quỷ thi kia đã có phòng bị trước, từ miệng phun ra quỹ vụ ào ạt khiến cho huyết động lúc này đã tối tăm lại càng thêm mù mịt, Quảng Viễn chân nhân đứng ngoài vòng chiến chỉ còn có thể cảm thấy được một nguồn quỹ lực mạnh mẽ từ phía Dương Vũ còn về bốn con quỷ thi kia thì hoàn toàn mất dấu

Dương Vũ lúc này đứng giữa vòng chiến, tuy rằng uy lực lúc này cường đại nhưng cũng không thể làm gì hơn, quay người nhìn ra tứ phía quan sát cư nhiên không thể né được bọn chúng đánh lên, cứ năm lần bảy lượt như vậy, cứ hễ hấn quay về hướng này thì ở một hướng khác một con lại đánh tới rồi biến mất trong màn quỹ vụ dày đặc

Bạn đang đọc truyện *Bút Kí Huyền Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34: Vạn nẻo luân hồi ai hiểu tình ai

Chính giữa vòng xoáy của quỹ vụ Dương Vũ tay vẫn cầm chắc hắc hạo diệt thần châm quan sát bốn phía, chỉ là bốn con quỷ thi kia cực kì nhanh nhẹn, chỉ cần hấn quay đi hướng nào là sau lưng lập tức có đánh lên, mỗi đòn đều hết sức hung hiểm, chỉ trong giây lát mà sau lưng hấn đã chẳng chịt vết thương, máu tươi cứ thế nhỏ xuống ướt đầm cả một khoảng đất dưới chân hấn nhưng cơ hồ nhìn bộ dáng hấn không cảm nhận thấy một chút đau đớn nào, hơn nữa trong lòng mắt xuất hiện sự tức giận tột cùng, hét lên một tiếng vang trời theo đó là một màn quỹ lực kinh người tràn ra từ cơ thể làm cho màn quỹ vụ kia bị thổi bay, từ trong đó hiện ra bốn nhân ảnh khác cũng chính là bốn con quỷ thi kia, nộ khí sung thiên, từ trong tay tràn ra quỹ khí hòa lẫn với máu tươi lừng không lên mà đánh tới một con ở trước mặt hấn, con quỷ thi kia dường như vẫn còn chút bàng hoàng liền không kịp né tránh, chỉ thấy trước mắt đang bị Dương Vũ đánh tới thì liền bộc phát thì khí cùng quỹ khí ra đỡ thế công những tưởng rằng có thể chặn được một đòn này của hấn nhưng khi vừa mới va chạm với thần châm trong tay Dương Vũ thì liền lập tức bị đánh văng ra xa, đập vào vách tường bất động, từ trong cơ thể quỹ khí tuôn trào ra bên ngoài tạo thành một hư ảnh của một nữ nhân, Dương Vũ thấy vậy cũng không ngừng tay, lao tới đánh tiếp một đòn làm hư ảnh kia vỡ nát thành một đám tinh phách từ từ bay ra khỏi huyết động

Lúc này thì Quảng Viễn chân nhân cũng đã bình phục được đôi chút, thấy cảnh tượng trước mắt thì kinh hoàng vô cùng, cố gắng đứng dậy hướng Dương Vũ thù thảo

-Dương Vũ, cậu sao vậy ... có nghe thấy tôi nói gì không...

Dương Vũ nghe thấy lời nói của ông ta thì có vẻ như cảm nhận được một điều gì đó, khẽ quay người lại nhìn ông ta một cái, chỉ thấy trong mắt hấn khe giao động như thể đang đấu tranh nội tâm vì một điều gì sau đó liền rống giận lên một tiếng mà ngã khụy xuống đất, quỹ khí quanh thân từ từ bị hút vào trong thân thể, từ từ trở lại trạng thái bình thường

Đúng lúc này hai con quỷ thi kia thấy hấn đang rơi vào tuyệt cảnh liền lao vào tấn công, song chường dơ lên ý đồ muốn xé toạc hấn ra, Quảng Viễn chân nhân thấy hấn bị như vậy thì lập tức không suy nghĩ nhiều liền lao tới đẩy hấn ra một bên, còn mình thì bị hai con quỷ thi kia dùng tay đâm xuyên người, một cú đâm này có thể đã làm Dương Vũ nhận ra tình hình, nhìn lại Quảng Viễn chân nhân như vậy thì hai tròng mắt lại lập tức đỏ rực, quỹ khí bạo phát xem chừng còn có phần kinh thiên hơn lúc trước, tay trái huy động thần châm bộc phá ra uy lực đánh thẳng vào đỉnh đầu một con quỷ thi lập tức làm thân thể nó vỡ vụn, tinh phách từ trong đám quần áo lại bay ra nhưng lần này Dương Vũ không còn để đám tinh phách đó bay mất, liền hút một hơi vào miệng rồi nuốt chửng, lại nhìn qua con quỷ thi còn lại, thấy nó đang có vẻ rất tức giận nhìn mình thì từ từ tiến tới, quỹ khí lại một lần nữa bộc phát theo từng bước chân, tay trái nâng thần châm lừng không mà đánh tới, con quỷ thi kia có vẻ như đã cảm nhận được mình không phải là đối thủ của hấn liền xoay người mà bỏ chạy, Dương Vũ thấy vậy liền rống lên một tiếng rồi phi thẳng thần châm lên người nó, một châm này của hấn phi đến giương như mạng theo quỹ khí cường đại pha vào đó là sự tức giận tột cùng, không phải nói cũng biết kết cục của con quỷ thi kia, bị trúng một châm này của hấn thì đến ngay cả hồn phách cũng không còn toàn vẹn, chỉ còn lại một đám bụi mờ mờ bay tứ tán trong không khí

Mọi chuyện đến lúc này đã kết thúc, thế nhưng không dừng lại ở đó, Dương Vũ lúc này có vẻ đã mất kiểm soát, hét lên một tiếng vang trời rồi lao ra khỏi huyết động, trên thân mình quỹ khí bao phủ, trong tay thần châm đánh về tứ phía như thể muốn trút bỏ hết sức tức giận bị kìm hãm, máu từ sau lưng vẫn cứ ồ ạt chảy ra như suối, thực sự trong thâm tâm hấn còn không biết hấn đang làm cái gì, chỉ tồn tại một cảm giác tăm tối, không đau đớn, không giận dữ, cảm giác này chỉ là bị chiếm hữu bởi một thể lực vô hình nào đó

Trong lúc này thì ở trên một đỉnh của một ngọn tre cách đó không xa, một nhân ảnh vẫn đang rồi theo hấn, có chút nhíu mày như thể đang suy nghĩ một điều gì đó khó nói thành lời, sau đó một hồi lâu mới thở dài một hơi, từ sau lưng lấy ra một cây cỏ cắm đặt tới trước mặt mà đánh một khúc, cây đàn không cần điểm tựa vẫn lơ lửng trên không trung, nhân ảnh kia nhìn nhìn về phía Dương Vũ rồi lại nhìn về cây đàn như là chân trừ điều gì nhưng vẫn quyết định đàn lên một khúc, tay bắt đầu di chuyển lên từng dây đàn, miêng thì ngâm nga một khúc nghe qua thập phần thê lương

“lấy chi đỏ mà buộc duyên hồng

Tường duyên sẽ chặt, người sẽ chẳng đi

Thế mà sau canh dài, người mất, tình cũng tan

Sợ thế gian đầy oán trách, gieo mình theo hoàng tuyền

Bí ngan đỏ không thấu hết tình duyên

Người ở lại để ta tìm người mãi

Vạn nẻo luân hồi, ai hiểu hết tình ai “

“vạn nẻo luân hồi, ai hiểu hết tình ai”

Lời ca oán than hòa vào tiếng đàn âm trầm truyền tới tai Dương Vũ, chỉ thấy hân như thể là bị dăng xé, tâm can như bị từng câu từ, từng giai điệu thiêu đốt, hai tròng mắt lúc này cũng không còn đỏ nữa mà đã trở lại như bình thường, từ từ ngã khụy xuống đất mà gào thét lên như một con thú dữ rồi ngất lịm đi, nhân ảnh kia cũng dừng đàn, trên khóe mắt lộ ra một dòng lệ rồi, thở dài một hơi rồi lẳng không tiến lại chỗ Dương Vũ đang bất động, nhìn hân một cái rồi lắc đầu, như cảm nhận được gì khẽ quay đầu ra phía sau mà nói

-đến rồi thì ra đi, ần nấp cái gì, mau giúp ta đưa tên tiểu tử này cùng lão đạo kia về đạo quán

Từ phía sau một nhân ảnh nghe tiếng gọi thì từ từ bay tới, là một nam nhân mặc áo choàng dài, vành mũ che kín mặt nhìn người phía trước khẽ nói

-tiên cô, thật sự là hân?

-không nghe ta nói gì sao?

Người kia có vẻ giận dữ quá, đó không ai khác chính là Ngọc tiên cô, hóa ra bà ta vẫn luôn theo dõi cuộc chiến của hai người Dương Vũ, nhưng không hiểu vì chuyện gì mà không ra tay tương trợ

Nhân ảnh phía sau ngừ khi tiên cô đã biến đổi thì lập tức chấp tay bay vào phía huyết động vác theo xác của Quảng Viễn chân nhân ra ngoài, đã chết, một đời tông sư lại rơi vào hoàn cảnh này, âu cũng là cái số phận của một đạo sĩ.

Bạn đang đọc truyện *Bút Kí Huyền Môn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35: Chân nhân tạ thế

Ngọc tiên cô nhìn hai thân thể đang nằm bệt dưới đất một cái rồi quay qua ra hiệu với nam nhân kia một cái ý nói hãy mang họ về đạo quán còn mình lẳng không lên không trung bay đi về đạo quán trước

Tiên cô bay về tới đạo quán thì vẫn thấy Lệ nhi đang quỳ trước tượng thần tam thanh mà cầu khẩn, đôi mắt tuy đang nhắm nghiền nhưng lộ ra trong đó vẻ bất an, thấy vậy thì tiên cô mới khẽ nói

-không cần cầu bái nữa, họ đang trên đường về tới

Lệ nhi nghe thấy giọng nói của tiên cô thì thoáng chút giật mình quay đầu lại nhìn, định thần lại một chút mới hành lễ, khẽ nói với giọng kính trọng

-bái thỉnh tiên cô, hai người bọn họ...

-lão đạo Quảng Viễn đã chết, còn tên Dương Vũ kia vẫn còn bình an

Tiên cô nhàn nhạt đáp rồi đi thẳng vào trong, rút ra mấy cây hương trầm đốt lên rồi khẽ nói

-lão tổ, người thực là biết trời người mà

Lệ nhi đứng một bên khi nghe thấy tiên cô nói là Quảng Viễn chân nhân đã tử nạn thì thoáng qua vẻ buồn bã, nhưng thực tâm nàng vẫn còn một chút an lòng khi nghe tên Dương Vũ kia đã tai qua nạn khỏi

Đúng lúc này bên ngoài cửa viện thì nam nhân kia cũng đã mang hai người bọn họ về, đúng như lời tiên cô nói Quảng Viễn chân nhân xác đã nguội lạnh không còn dương khí, còn về phía Dương Vũ tuy là trọng thương đầy mình nhưng xem ra vẫn không ảnh hưởng đến tính mạng, Lệ nhi thấy như vậy thì chạy đến bên phía hay người bọn họ lay lay người Dương Vũ nhưng cũng không có biến chuyển gì thì có chút hốt hoảng quay lại hỏi tiên cô

-Dương Vũ, huynh ấy...

Ngọc tiên cô vẫn còn cầm ba cây nhang nghe thấy nàng hỏi vậy thì khẽ thở dài một cái, cầm nhang xuống rồi quay người lại nói

-hắn tạm thời không sao, chỉ là quỷ khí bộc phát xâm chiếm tâm mạch

Nói rồi đi đến trước người Dương Vũ, tay trái vận chuyển cương khí khẽ chạm vào người hắn, chỉ thấy mặt hắn nhả lại một cái, ho khan vài tiếng rồi dần dần tỉnh lại, thấy bên cạnh là Lệ nhi thì khẽ mỉm cười

-tôi đã nói nếu đến chiều không thấy chúng tôi quay lại thì phải rời đi ngay, sao cô còn ở đây

Lệ nhi nghe vậy thì có chút ấp úng không biết trả lời làm sao, Ngọc tiên cô thấy hắn đã tỉnh lại còn biết quan tâm nữ nhân như vậy thì có chút bất mãn

-thương thế của ngươi còn chưa lo song, còn muốn quan tâm tới ai

Nghe được giọng nói của tiên cô thì Dương Vũ có chút hốt hoảng, quay người lại định hành lễ thế nhưng vết thương sau lưng lại bắt đầu rỉ máu, khuôn mặt biểu lộ ra cảm xúc thập phần đau đớn, tiên cô thấy hắn khổ sở như vậy thì từ trong tay áo lấy ra một bình sứ nhỏ ném qua cho Lệ nhi nói

-đem cái này bôi lên lưng hắn, sau ba ngày vết thương sẽ lành

Nói rồi định bay đi nhưng Dương Vũ lại ngăn cản, thấp giọng hỏi

-sur cô, lúc mà mấy cổ quan tài vỡ nát con đã phát hiện ra một cấm trận, có phải là sư công đã bày ra không

Tiên cô thấy hắn thắc mắc vậy thì xem ra cũng không muốn nhiều lời, tiếp tục lẳng không mà bay đi chỉ nói vọng lại

-sau này ngươi sẽ rõ

Câu nói này càng làm cho hắn thêm tò mò, thế nhưng nội thương lẫn ngoại thương xem chừng khá nặng khiến hắn không còn tâm trí suy nghĩ, vội từ từ bước vào trong nằm trên sàn nhà, phải đợi cho Lệ nhi dịu hắn vào trong thì mới có thể tiến tới bên trên chiếc giường của Quảng Viễn chân nhân nghỉ ngơi, lúc này chợt nhớ ra điều gì mới quay qua nói với Lệ nhi

-phiên cô tìm một bộ đạo bào, một thanh kiếm gỗ, một con gà trống, một ít giấy tiền vàng mã về đây, chúng ta làm tang sự cho ông ta

Lệ nhi thấy vậy tuy không muốn hao tâm khổ tứ nhưng mà vì Quảng Viễn chân nhân cũng có ân nghĩa với mình, không muốn để ông ta phải chịu cảnh chết đi không có người khâm liệm nên cũng lật đật chạy đi tìm, vì là nơi quen thuộc nên chỉ một chốc một lát đã tìm ra hết tất cả những gì mà Dương Vũ yêu cầu, đem tới trước mặt hắn

Dương Vũ lúc này cũng không khá hơn nhưng vẫn cố đứng dậy đi tới chỗ của Quảng Viễn chân nhân, chấp tay hành lễ theo đúng nghi lễ rồi thì thào nói

-mạng này của tôi là do ngài cứu, nhất định tôi sẽ đưa cho cốt của ngài về võ đang

Ý vị của câu nói của hắn cũng không chỉ có vậy, cũng đều là người trong đạo môn, biết chắc chắn rằng có thể sẽ một ngày vì tróc yêu hàng ma mà chết nhưng vẫn cố dấn thân vào, không vì người đời kính nể, không vì tiền tài danh vọng, chỉ là vì muốn nhân gian không còn tà quỷ quấy phá, dân chúng không còn chịu cảnh sợ thần kính quỷ, đó mới chính là mục đích tu đạo chân chính, một lời khó nói hết, chỉ là sự cảm kích từ thâm tâm, cảm thán về cuộc đời của một đạo sĩ, thật quá là bi đát

Tiết thương một hồi thì Dương Vũ cùng Lệ nhi mới bắt đầu làm lễ an táng cho ông ta theo đúng nghi lễ của đạo môn, cắt máu gà và một chút máu của Dương Vũ hòa vào vẽ một lá dẫn hồn phù dán lên trước ngực, mặc đạo bào, cài kiếm gỗ vào trong lòng bàn tay, ý muốn sau khi tiến nhập âm ti thì quỷ sai cũng biết đó là pháp sư nhân gian tử nạn sẽ tiếp đón nồng hậu hơn, không bị đối xử như những cô hồn dã quỷ khác, sau một hồi cũng song xuôi, Dương Vũ nói với Lệ nhi cứ đi ngủ trước, còn mình muốn ở lại để đốt cho ông ta một chút vàng mã rồi mới ngủ, sáng hôm sau sẽ hạ táng thế nhưng Lệ nhi không đồng ý, nói hắn đã bị thương thì nên đi nghỉ ngơi, sau một hồi kì kèo thì nàng quyết định ở lại với hắn, Dương Vũ thấy nàng cũng không dễ bị lay chuyển nên cũng không khuyên can nữa, và lại nghĩ rằng Quảng Viễn chân nhân dù gì cũng đã cứu mạng mẹ con họ trong suốt thời gian qua, để nàng đốt cho ông ta một chút tiền giấy cũng là phải đạo.

Hai người cứ ngồi đó không ai nói với ai câu gì, đến khi đã đốt gần hết đồng tiền giấy thì Lệ nhi mới cất tiếng

-chẳng lẽ pháp sư nào cũng phải chịu cảnh này hay sao

Dương Vũ đang suy nghĩ về chuyện gì đó, nghe nàng nói vậy thì khẽ mỉm cười khẽ nói

-chết thì sao, chỉ cần cứu được một người thì dù có vong mạng cũng đáng, đã xác định bước theo con đường này thì một chân đã bước tới cửu tuyền rồi

Một câu này của hắn làm Lệ nhi như nghẹn nghẹn ở cổ họng, nhìn hắn mà suy nghĩ xa xôi rồi lại cúi mặt xuống mà tiếp tục đốt tiền vàng, vì hai người ngồi cạnh nhau hơn nửa trước mặt còn có ánh lửa bập bùng nên Dương Vũ dễ dàng nhận ra ánh mắt của nàng, khẽ thở dài nói mong lung

-đôi khi được sinh ra đã là không có lựa chọn, nhưng nếu trời ép ta phải chết thì ta phải nghịch thiên

Bạn đang đọc truyện *Bút Kì Huyền Môn* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 36: Kẻ đóng quan tài , ông là ai ?

Lệ nhi nghe hần nói vậy thì có chút cảm khái, khẽ liếc nhìn hần một cái thật nhanh rồi lại cúi mặt xuống đốt tiếp tiền giấy, hai người ngồi đó một hồi thì số tiền giấy cũng hết nên đành đi nghỉ ngơi, sáng sớm hôm sau còn chuẩn bị cho việc hạ táng Quảng Viễn lão đạo

Tờ mờ sáng khi gà còn chưa ra khỏi chuồng thì Dương Vũ đã choàng tỉnh dậy, vội đi vệ sinh cá nhân rồi thu xếp đồ đạc vào trong một cái túi rồi khoác đạo bào đi ra ngoài hướng thẳng phía chân núi mà đi xuống, đến khi đi đến lưng chừng núi thì hần đột nhiên dừng lại, nhìn xung quanh bốn phía rồi lấy âm dương bản từ trong túi ra xoay xoay một chút, nhìn trái nhìn phải thì thấy ở gần đó có một con suối chảy dài xung quanh núi rồi chảy về hướng thị trấn nơi mà Lệ nhi trước kia sinh sống, bên cạnh có một hàng liễu cổ thụ xem chừng không phải do tự nhiên mà có, hần tiến lại một chút quan sát thì thoáng chút ngạc nhiên, tổng thể có mười ba cây liễu xếp thành hình thù nhìn qua cũng chẳng đặc biệt thế nhưng đối với Dương Vũ thì nó như là một thứ gì đó rất to lớn, lại nhìn qua dòng suối này thì mới hiểu ra được rằng bản chất cũng chỉ là một dòng suối bình thường, nhưng ai đó đã cố tình trồng mười ba cây liễu kia để cho nó phải chảy qua một phía khác biến nó thành một cái long mạch, thủy sinh mộc, hơn nữa mười ba cây liễu này được đặt thành thế thập tam phong kinh tóa có thể phát xuất ra vượng khí vừa vặn có thể tạo thành thủy trạch làm gia tăng thịnh khí cho long mạch này, tuy nhiên bố trí được chận pháp này thì mỗi năm người bay trần sẽ bị giảm mất một năm dương thọ, suy nghĩ một hồi thì chắc hẳn không thể là ai khác, chẳng trách mà cái trấn nhỏ kia lại có thể phồn thịnh được như vậy, Quảng Viễn chân nhân ông đứng là kì nhân đặc đạo, cả một đời hy sinh vì người khác, vậy mà đến lúc lâm chung không có tới một người thân bên cạnh, thực sự là quá chua xót đi

Nhìn về phía dòng suối một hồi, suy nghĩ về điều gì rồi rút ra một lá phù, chấm chu sa viết lên đó mấy thứ loằng ngoằng rồi tiến lại phía một gốc cây liễu gần đó dán lên, lẩm bẩm đọc chú rồi mở mắt hô to “chủ trần Lục Dương Vũ”

Song xuôi thì mới có chút an tâm lại lấy âm dương bản ra để tính toán gì đó, cứ mân mê soay soay tính tính mà không để ý mặt trời đã lên đến gần tới đỉnh đầu, lúc đó chỉ nghe thấy tiếng của Lệ nhi gọi thì hần mới bừng tỉnh

-Dương Vũ, Dương Vũ... huynh đâu rồi, Dương Vũ

-ta ở đây

Dương Vũ nói vọng lên, nghe thấy tiếng hần thì có vẻ Lệ nhi bớt đi một sự lo lắng, vội chạy tới bên hần, vừa thở dốc vừa nói

-ta tưởng...huynh bỏ ta mà đi rồi

Dương Vũ nghe thấy nàng nói vậy thì có chút mỉm cười, lại chú tâm vào âm dương bản, dùng giọng nói ôn hòa mà nói với nàng

-ta đã hứa với mẹ cô là sẽ cưới mang cô, sẽ không bỏ cô mà đi đâu

Câu nói này của hần thực sự đã làm cho Lệ nhi đỏ mặt, một hồi lâu sau mới dám cất tiếng hỏi

-huynh đang làm cái gì vậy?

Dương Vũ vẫn đang chăm chăm nhìn âm dương bản, tay vừa xoay vừa bấm đốt, đi thêm được hai bước thì đột nhiên dừng lại, lấy từ túi sau lưng ra tám cây đinh bảy tác cắm xuống đất theo đồ kỉ bát quái, lại lấy chỉ đỏ vòng theo tám cây đinh tạo thành hình bát giác, ở chính giữa kỉ đồ đặt lên một đồng tiền đúc mẫu rồi đứng dậy, từ trong tay áo lấy ra thêm một lá phù từ sắc vũ động, đột nhiên lá phù không lửa mà cháy phừng phừng, hần thả lá bùa vào trong kỉ đồ rồi đọc chú

“thổ công địa mẫu

Tức tốc lệnh hành

Thượng linh địa trạch

Hạ tán thi phong”

Nói rồi nhìn xuống, chỉ thấy mặt trên của đồng tiền đúc mẫu chuyển dần sang một màu đỏ rồi trở lại trạng thái bình thường, lúc này hần mới quay sang nhìn Lệ nhi cười cười nói

-tôi đang tìm một địa trạch để hạ táng Quảng Viễn chân nhân, nhưng sơn thần thổ địa của vùng này không hiểu vì lí do gì lại không chịu sự kiểm soát của âm ti cho nên phải xin phép họ một tiếng, nói rồi mặc cho Lệ nhi mặt đang biểu lộ ra sự ngạc nhiên mà lấy từ sau lưng ra một chiếc sừng hì hụi đào đất ở đúng nơi hần vừa bày trận, Lệ nhi đứng bên cạnh thấy hần như vậy thì cũng không muốn làm phiền, bèn tìm một đoạn cây gần đó mà ngồi xuống, nhìn Dương Vũ bằng một ánh mắt phức tạp

Sau gần canh giờ thì hần cũng đã đào được một huyệt mộ, leo lên nhìn Lệ nhi cười cười, trên khuôn mặt còn dính chút bùn đất, thấy vậy Lệ nhi liền tiến tới rút ra một chiếc khăn lau mặt cho hần, khoảng cách khá gần, tên trư trên kia có thể cảm nhận được một mùi hương nhẹ nhàng từ Lệ nhi, cảm giác rất thỏa mãn, Lệ nhi lúc đang lau chăm chú lau mặt cho hần thì chỉ thấy hần nhắm nghiền mắt, thắc mắc hỏi

-huynh sao vậy?

Dương Vũ đang tận hưởng mùi thơm nhẹ kia thì bị câu hỏi của nàng phá tan, ngại ngùng lắc lắc đầu rồi nói cùng về đạo quán để thu xếp chôn cất cho

lão đạo kia, lúc hai người trở lại đạo quán thì mới phát sinh ra vấn đề, không có quan tài thì chôn cất kiểu gì đây, hai người Dương Vũ và Lê nhi nhìn nhau một hồi thì mới lắc đầu ngán ngẩm, bàn nhau một hồi thì hẳn mới quyết định xuống trấn nhỏ phía dưới tìm một tiệm mộc nào đó mua quan tài, còn Lê nhi sẽ ở lại trông coi nhang khói, nói xong lập tức liền rời đi

Xuống tới trấn nhỏ thì hẳn mới lại cảm nhận được một chút không khí của loài người, vẫn thấy tốt hơn là xuống ngay phải ở trên đỉnh núi, nhớ đến chuyện chính liền lần la đến một tên nam nhân gần đó hỏi thăm xem ở trong trấn này có tiệm quan tài nào không thì tên đó tươi cười nói cứ đi theo hẳn, hẳn cũng đang làm trong một tiệm quan tài, Dương Vũ nghe vậy thì có chút khó tin, không phải chứ, có cần trùng hợp vậy không, suy nghĩ một lát thì cũng tặc lưỡi cho qua vội đi theo tên đó, đi hết một quãng đường dài ngoặt vào một con hẻm, ngay đầu hẻm hiện ra một cánh cổng đang mở toang, bên trong có tiếng đục gỗ, tên nam nhân kia không để ý tới Dương Vũ liền đi vào gọi lớn

-sur phụ, người tới rồi

Dương Vũ thấy hẳn nói vậy thì biết chắc là đang nói mình, nhưng sao lại tới rồi, chẳng lẽ trước khi mình xuống núi thì hẳn đã biết mình đi mua quan tài? có chút tò mò liền ngó đầu vào trong thì thấy một ông lão cỡ năm mươi đang ngâm tẩu thuốc, tay vẫn gõ đều đều chiếc búa điêu khắc tỉ mỉ từng nét hoa văn trên quan tài, như có thể thấy hẳn, lão già kia háng giọng nói ra ngoài

-vào đi, mua quan tài hay tiền giấy

Thấy gọi mình Dương Vũ liền bước vào trong, hành lễ một cái rồi nói

-tôi muốn mua một chiếc quan tài

Người kia dùng búa, miệng phả ra một hơi thuốc quay qua nhìn Dương Vũ một cái rồi lại tiếp tục công việc, rút một hơi thuốc nữa rồi nói

-năm lượng bạc, không bớt

-cái gì, năm lượng bạc, quan tài đó để vừa tới ba người hay sao

Dương Vũ quát mất hồn

Người kia nghe vậy thì cười cười, lắc đầu nói

-một đạo sĩ như cậu, khai quang vài lần thì đâu có thiếu tiền, đừng keo kiệt vậy chứ

Một câu này của ông ta làm Dương Vũ ngạc nhiên vô cùng, lập tức phải hỏi

-ông cũng là người trong đạo môn?

Bạn đang đọc truyện *Bút Kì Huyền Môn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37: Vốn là đồng đạo

Người kia nghe thấy hẳn hỏi vậy thì phì ra một hơi thuốc, quay qua nhìn hẳn rồi liếc liếc mắt về phía hẳn, Dương Vũ thấy vậy mới nhìn lại trên người thấy mình vẫn còn mặc đạo bào thì mới hiểu ra ý tứ, cũng không muốn nhiều lời nên liền lấy ra năm lượng bạc đưa cho lão, vì thời gian trước khi còn ở bản môn hẳn cũng được Đẳng Thanh đưa đi làm tang sự cho mấy hộ gia đình dưới chân núi cho nên mấy việc chọn quan tài này hẳn rất rành, thoáng đảo mắt qua liền chọn được một chiếc quan tài tốt nhất, nói với lão ta rằng sẽ lấy cái này, mua bán xong xuôi thì vẫn đề lại nảy sinh vấn đề, hẳn không thể một mình vác nổi chiếc quan tài này lên tận trên đỉnh núi, lại thờ dãi ý định đi ra ngoài phố thuê mấy tên thanh niên mang về dùm mình, lão già đóng quan tài kia thấy vậy thì không cần hẳn nói cũng đoán ra nên liền gọi hẳn quay lại, nói rằng để ông ta bố trí cho vài người không những vận chuyển quan tài về mà còn làm chu toàn công việc ma chay, Dương Vũ nghe vậy thì có chút ngạc nhiên, nói gì thì nói làm dịch vụ như lão ta thì rất hiếm tiệm quan tài nào có, dĩ nhiên là sẽ phải bù đắp thêm một chút kinh phí.

lão ta rút một hơi thuốc rồi nói lớn tiếng

-a Tường, a Tường, gọi hết mấy đứa lên đây, chuyển chiếc quan tài về cho vị đạo trưởng này

Lập tức từ phía sau dãy nhà giọng nói của một nam nhân nói vọng ra đáp lại

-tới liền, tới liền

Dương Vũ nghe qua thì cũng nhận ra đó là nam nhân đã đưa mình về đây, có thể là thợ học việc hoặc đại loại thế, một lúc sau thì nam nhân kia dẫn theo sáu người khác vận trang phục tang lễ đứng theo kiểu truyền thống, hai người đi đầu cầm thùng lớn còn hai người cuối thì vác hai thanh gỗ đen xì, a Tường đến trước mặt của lão già đóng quan tài hành lễ rồi cười cười nói

-sur phụ, con đi đây

Lão ta cũng chỉ gật gật đầu rồi lại rít một hơi thuốc, như nhớ ra điều gì vội nói

-phải về trước đêm nay biết chưa

A Tường gật đầu đồng ý rồi ra hiệu cho mấy người còn lại chẳng dây thừng lên quan tài, lấy hay thanh gỗ kia luồn vào hai đầu dây rồi khỏi quan, Dương Vũ dẫn đường nên ra ngoài trước, chỉ thấy lão già đóng quan tài kia dận dò mấy tên đó cái gì rồi mới an tâm để cho chúng đi

Trên đường thì mấy người bọn họ cũng có nói vài ba câu qua lại, Dương Vũ cũng biết được bọn họ là những người học việc tại tiệm quan tài, vốn tay nghề đã cao nhưng vẫn nguyện ở lại phụ giúp sư phụ chứ không muốn mở tiệm riêng, a Tường có thể gọi là đại sư huynh vì học nghề xóm nhất. cỡ khoảng gần hai canh giờ sau bọn họ mới đến được lưng chừng núi, ai nấy cũng đã thấy thấm mệt cho nên quyết định ngồi lại nghỉ chân một chút, lúc này a Tường mới lại gần Dương Vũ bắt chuyện một cách thân mật

-cậu là đạo sĩ thật sao?

Dương Vũ nghe hắn ta hỏi vậy thì khẽ nhủ mày, nhưng cũng không tỏ ra khó chịu lắm vì hắn cũng hiểu mấy kẻ thuật sĩ giang hồ lừa đảo cũng nhan nhản, mình còn trẻ như vậy cho nên hắn nghỉ ngơi cũng là điều đương nhiên, cũng chỉ gật đầu tỏ vẻ đồng ý, a Tường thấy hắn tỏ vẻ như vậy thì lại nói tiếp

-thực ra tôi cũng rất hứng thú với đạo thuật, cậu có thể dạy tôi được không?

Quay sang nhìn mặt hắn, Dương Vũ cũng cảm nhận được một chút ý vị mà hắn nói, chỉ cười cười đáp

-học đạo không phải là ngày một ngày hai, vả lại tôi đạo pháp thấp kém, không đáng để cậu học đâu

Nói đoạn nhìn trời thì cũng đã về chiều, vội giục họ lên đường tiếp kéo lỗ để cho ánh dương không còn mới hạ táng thì không hay, mấy người kia cũng không ai bảo ai, lập tức đứng dậy rồi tiến bước về phía đạo quan, Dương Vũ lại đi trước dẫn đường nhưng bản năng của hắn mách bảo rằng đang có một ánh mắt rất kì quái đang rời theo mình, thế nhưng vẫn không biểu lộ mà vẫn bình thản đi tiếp

Một lúc sau thì cũng về tới đạo quan, Dương Vũ bước vào mở cửa thì thấy Lê nhi đang ngồi ngoài tiền viện, thấy hắn về vội chạy ra thì thấy sau hắn là một đám người đang khiêng quan tài thì lại giữ thái độ bình thường mà chào hỏi qua loa, lại liếc nhìn ra phía sau Dương Vũ thì như gặp phải người thân liền hỏi

-a Tường, là huynh

A Tường nghe thấy có ai gọi mình thì vội tiến lên trước, thấy đó là Lê nhi thì cũng tươi cười mà chào hỏi, hỏi ra thì mới biết trước đây khi còn ở trong trấn lúc nàng bị người ta dè bêu hay dôi sứt tẽ bạc thì cũng chính là a Tường đã ra tay tương trợ, sau dần cũng thành thân quen. Lê nhi cũng không quên mời họ đi vào, kêu họ chờ một lát để nàng mang một chút điểm tâm để họ ăn cho lại sức thế nhưng a Tường vội từ chối vì trời cũng đang dần tối, lại quay qua Dương Vũ xem có thể nhập quan được chưa, Dương Vũ cũng tỏ vẻ đồng ý, vội tiến vào chính điện nơi đặt xác của Quảng Viên chân nhân, kêu mấy người họ mang quan tài tiến vào, a Tường cũng đi vào theo Dương Vũ, nhìn Quảng Viên chân nhân một hồi rồi tiến lại lấy thanh đao mộc kiếm trong tay ông ấy ra, thấy vậy thì Dương Vũ vội ngăn cản nói

-vật ở đâu thì cứ để nguyên trạng đi, đừng xê dịch gì cả

Nghe vậy thì a Tường mới vội vàng đặt thanh kiếm lại vị trí cũ, ra hiệu cho mấy người bên cạnh làm thủ tục nhập quan

Sau một hồi thì mọi thứ cũng xong xuôi, Dương Vũ tiến lại trước tượng thần tam thanh rút ra mấy cây hương, đốt lên khấn vái vài câu rồi nói với bọn người a Tường có thể khỏi quan đem đi an táng, rồi lại đi trước ra ngoài cửa đạo quan dẫn đường tới chỗ hắn đã định huyệt. lúc mấy người hạ táng quan tài thì a Tường cũng đứng cạnh Dương Vũ nhìn bọn người kia làm việc, lúc này Dương Vũ mới quay qua vỗ vai hắn một cái, nói giọng cảm kích

-thực là cảm ơn các cậu, nếu không mình tôi cũng chẳng biết phải xoay sở ra sao nữa?

A Tường thấy hắn nói vậy thì cũng thở dài gật gật đầu nói vài câu khách khí, đại ý muốn nói chuyện này là việc phải làm

Dương Vũ lúc nghe hắn nói vậy vẫn giữ ngữ khí bình thường nhưng thái độ có chút khác lạ, quay qua nhìn hắn chăm chăm

-trẻ tuổi như cậu nhưng xem ra pháp thuật cũng rất khá

Một câu này của hắn làm a Tường lộ ra vài phần hốt hoảng, gãi gãi đầu nói

-sao ...sao cơ?

-cậu không cần giả bộ nữa, ngay từ lúc cậu hỏi tôi có phải là pháp sư không thì tôi đã nghi ngờ, nhưng tới khi cậu gỡ thanh đao mộc kiếm trong tay Quảng Viên chân nhân thì tôi mới chắc chắn một chút, vì cậu làm nghề tang lễ thì chỉ ít cũng biết việc tùy táng thì không thể đã đặt cạnh thì thế thì không thể tách rời ra, cái đó tôi biết cậu muốn thử tôi có đúng không?

Dương Vũ thẳng thắn nói

A Tường nghe hần phân tích đến đây thì cơ miệng như bị đóng băng không nói nên lời, thấy vậy thì Dương Vũ lại nói

-khi tôi chạm vào vai cậu thì cũng cảm nhận được một luồng cương khí, tuy không mạnh mẽ nhưng cũng đủ chứng minh cậu là người trong đạo môn

Đến đây thì mọi chuyện cũng không thể giấu, a Tường cũng đành thở dài mà thành thật với hần

-phải, tôi là đồ đệ của Lương thiên sư, Lương Đạo

Bạn đang đọc truyện *Bút Kí Huyền Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 38: Bắc phái mao sơn tông 1

Lương Đạo ...cái tên này đối với Dương Vũ thì hoàn toàn xa lạ, cố nhớ hết lại tất cả những người có bài vị thiên sư trong đạo môn thì hình như là không có vị nào họ Lương, không đúng, là có, nhưng đó là bạch lữ đạo nhân Lương Kiếm, chứ không phải Lương Đạo, suy nghĩ một hồi cũng chẳng nhớ ra cái tên này thế nên hần lại phải quay qua nói với a Tường

-thật sự ta chỉ là một đệ tử nhỏ nhoi, chưa từng nghe qua danh xưng của sư tôn ngươi, chẳng hay các người là từ tông phái nào tới

Nghe hần hỏi như vậy thì trên mặt a Tường biểu lộ sự khó chịu, nhưng vẫn cứ nghĩ rằng hần chỉ là một tên nhãi ranh, không biết đến sư phụ hần cũng là điều dễ hiểu liền háng giọng lên mà giới thiệu

-sư phụ ta, Lương Đạo Lương thiên sư, chính là chính tông thủ tọa đệ tử Mao sơn

Cái gì? Dương Vũ nghe thấy hần nói vậy thì chút nữa cười sằng sặc nhưng vẫn phải cố giữ bình tĩnh, mao sơn tông phái tuy là ẩn danh giang hồ thế nhưng cũng là một trong tam đại nhất phái truyền thừa. lịch sử cũng đều là những người kiệt xuất, tuy hần rất ít khi được gặp những pháp sư mao sơn thế nhưng cư nhiên biết rõ rằng trưởng môn mao sơn chưa từng có thủ tọa đệ tử, vậy cái tên Lương Đạo này là sao đây, còn muốn thử tên a Tường này một chút nên vẫn tiếp tục hỏi

-mao sơn, quả là nhất đại tông phái, thế nhưng tôi chưa từng được tham quan qua tổ đình, thực lòng muốn tới đó một lần

Tên a Tường kia nghe hần nói vậy thì cười cười đắc ý, không do dự liền vỗ vỗ vai Dương Vũ nói

-mao sơn tông ta danh chấn thiên hạ, vậy mà ngươi lại thực sự không biết

-ta thực sự không biết

Dương Vũ lắc lắc đầu tỏ vẻ ngây ngô

Một lúc sau thì đám người cũng đã hoàn thành xong công việc, trời cũng đã về chiều, Dương Vũ tiến lại thấp cho Quảng Viễn chân nhân vài nén hương, lăm nhăm cái gì đó rồi xoay người lại ra hiệu cho đám người kia có thể quay về, cũng không quên nói vài câu khách sáo, a Tường thấy mọi việc cũng đã chu toàn nên cũng không muốn ở lại lâu, nói Dương Vũ nhân vài câu với Lệ nhi rồi lập tức cáo từ, Dương Vũ cũng chỉ ậm ừ đồng ý rồi giả bộ quay bước về phía đạo quán, mấy người kia thấy hần đã đi cũng không còn lý do gì ở lại cũng lập tức xuống núi

Về phần Dương Vũ sau khi trở lại đạo quán liền lập tức kêu lệ nhi mau chóng theo mình xuống núi, thấy hần ta có vẻ gấp gáp vậy thì nàng cũng không dám hỏi nhiều, liền lập tức thu dọn một chút đồ đạc rồi đóng cửa đạo quán đi theo hần, trên đường đi Lệ nhi thấy hần có vẻ đang suy nghĩ điều gì đó, tuy không muốn làm phiền hần nhưng vẫn không kìm lòng được mà hỏi

-tự dừng lại xuống núi, có chuyện quan trọng lắm sao?

Nghe nàng hỏi vậy thì Dương Vũ cũng chỉ biết thở dài, gương mặt biểu lộ sự tình khó diễn tả

-trước đây cô có từng thấy tên a Tường đó qua lại với đạo sĩ nào không?

Đạo sĩ, đạo sĩ? trong lòng Lệ nhi ngẫm nghĩ một hồi, hình dung ra quá khứ nhưng có vẻ như không có kết quả, thấy nàng không nói gì thì Dương Vũ mới thuật lại tình hình

-tôi nghi ngờ đám người đó là đệ tử mao sơn bắc phái

Lệ nhi nghe câu này của hần thì có chút khó hiểu, gãi gãi đầu

-mao sơn bắc phái, chẳng phải cũng là đạo sĩ sao, cũng tính là đồng môn của huynh rồi còn gì?

Nói xong thấy Dương Vũ đứng lại nhìn mình chăm chăm thì có chút khó hiểu, lại nói

-tôi nói sai cái gì sao?

-không sai, cũng là người trong đạo môn, nhưng tôi không bao giờ giống chúng

Dương Vũ nói, thấy Lệ nhi có vẻ khó hiểu nên đành giải thích

-mao sơn tông chia ra làm nam phái và bắc phái, mao sơn nam tông trước nay là nhất đại tông phái truyền thừa từ Trương thiên sư, đời đời tróc quý hàng yêu, cứu độ người nghèo, còn mao sơn bắc phái thì trái ngược hoàn toàn, đều là những kẻ bại hoại, vì tiền sẵn sàng mà ám hại người khác

Sau khi nghe hẳn giải thích thì Lệ nhi dần dần hiểu ra vấn đề, cả kinh nói

-vậy chúng đến đây có mục đích gì?

-tôi không biết, nhưng chắc chắn chẳng phải chuyện tốt lành gì

Dương Vũ thận trọng nói, lại nghĩ nghĩ điều gì lại giải thích với cô

- năm con quý thi trên núi cô yêu cũng chính là do tiền sư của chúng tạo ra, tôi vừa tiêu diệt thì chúng liền xuất hiện, xem chừng đến tám phần liên quan đến chuyện này

Nghe hẳn nói vậy thì Lệ nhi lại dấy lên một nỗi lo lắng trong lòng, nhìn Dương Vũ mà chẳng thể nói gì nữa, hai người cứ thế im lặng mà xuống núi, tiến về phía trấn nhỏ

Đi một hồi thì hai người cũng đã thấy thấm mệt, Dương Vũ cũng không còn cách nào khác liền tìm đại một quán ven đường để hai người ăn tạm chút gì đó, lại nhớ đến quán trọ trước kia khi hẳn vừa tới thì cũng có chút an lòng, ít ra đêm nay sẽ không phải mất tiền thuê phòng trọ. ăn uống một hồi thì cũng xong, Dương Vũ liền nói cứ nghỉ ngơi trước đã rồi sáng ngày mai sẽ điều tra chuyện này, Lệ nhi thấy trời cũng đã tối muộn thì cũng không phản đối, lại nói muốn về nhà thu xếp vài thứ, hai người liền cáo từ nhau, Lệ nhi dặn dò hẳn vài câu cẩn thận rồi quay trở về nhà, Dương Vũ thấy vậy thì cũng quay trở về quán trọ

Vừa bước vào quán trọ thì thấy không khí nào nhiệt cực kì, khác xa so với lần đầu tiên hẳn tới, liếc mắt qua chỗ ông chủ thì không thấy đâu, một lúc sau mới thấy ông ta vai đang vắt một cái khăn lau tay, trên tay còn cầm mấy đĩa thức ăn mang ra cho khách, thực là chẳng khác nào mấy tên tiểu nhị, lúc đầu ngán ngẩm bước tới vỗ vai ông ta, tên chủ quán trọ bị hẳn vỗ vai thì có chút giật mình, quay người lại thì thấy chính là Dương Vũ thì vội tươi cười niềm nở chào hỏi, không quên hỏi chuyện mấy hôm nay hẳn đã đi đâu mà tới giờ mới trở về quán trọ, Dương Vũ cũng chỉ nói vài câu qua loa rồi hỏi

-tại sao không thuê thêm phục vụ mà ông lại tự đi bưng bê như thế này?

lão chủ quán nghe hẳn hỏi như vậy thì cười hề hề, dơ bàn tay năm ngón lắc lắc nói

-cậu nghĩ xem, tôi buôn bán cũng chẳng khấm khá là bao, thuê một tên tiểu nhị thì rất tốn kém, vậy nên tự làm vẫn là tốt nhất, dù gì tôi cũng rảnh tay

Trên đầu Dương Vũ hắc tuyến chảy dài, thật không ngờ lão ta lại keo kiệt như vậy, cũng không muốn dài dòng liền tỏ ý muốn lên phòng mình mà nghỉ ngơi, tên chủ quán thấy vậy thì cũng không chậm chễ mà nói rằng căn phòng đó dù rất đông khách nhưng cũng không dám cho ai mượn vì sợ rằng hẳn sẽ trở về đột ngột, nghe vậy thì Dương Vũ cũng có một chút mát lòng mát dạ, kêu lão ta cứ làm công việc của mình, còn hẳn sẽ trực tiếp lên phòng không cần lão ta đưa lên nữa, vào tới căn phòng thì quả thực là vẫn chưa cho ai nghỉ trọ, mọi thứ vẫn y nguyên như cũ, thậm chí là còn mấy lá phù hẳn chưa về song vẫn còn nằm trên mặt bàn mà vẫn chưa có ai dọn dẹp, xem ra tên chủ quán này cũng có chút biết điều

Bạn đang đọc truyện *Bút Kì Huyền Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39: Bắc phái mao sơn tông 2

Tiến lại phía cái giường với toàn thân mệt mỏi, đặt người xuống thì mới thấy thoải mái hơn một chút thế nhưng vừa mới hít vào một hơi thì trong đầu hẳn nghĩ ra cái gì đó, đảo mắt quanh căn phòng rồi vỗ đầu bôm bốp, đứng rồi Hà Liên, Hà Liên và cả thân vòng kia nữa, tại sao không hề gặp họ trong trận chiến trên núi cô yêu? chẳng phải cô ta đã nói chính cô ta bị thân vòng kia bắt đi để câu hồn người khác phục vụ cho việc tu luyện của năm con quý thi kia sao, suy nghĩ một hồi mà vẫn chưa đưa ra được một giả thiết chính đáng, trái lại càng làm cho sự việc rối ren hơn cho nên hẳn quyết định đi ngủ, chuyện gì cũng phải có nguyên nhân của nó, không xóm thì muộn hẳn cũng sẽ biết được chân tướng của việc này

Ngủ một giấc thật đã, sáng sớm tinh dậy thì thấy mặt trời đã rọi thẳng vào phòng thì có chút vội vã choàng tỉnh dậy, thấy bên cạnh tên chủ quán trọ đã đứng đó từ lúc nào thì dụi dụi mắt hết hoảng nói

-ông...ông đứng đó làm gì?

Tên chủ quán chờ cho hần tỉnh táo một chút rồi mới chấp tay kính cẩn nói

-đạo trưởng ...à không Dương Vũ, có người tìm cậu

-tìm ta

Dương Vũ thắc mắc hỏi, lại nghĩ ngay ra đó là Lệ nhi thì vội vàng vệ sinh sạch sẽ, lao luôn xuống dưới lầu thì đã thấy Lệ nhi ngồi ở một bàn gần đó, trên bàn đã dọn sẵn một mâm cơm thịnh soạn thì tiến lại chỗ nàng tươi cười

-thật ngại quá, cô chờ tôi đã lâu chưa?

Lệ nhi nghe thấy giọng nói của hần thì lập tức quay lưng về phía sau, nhẹ nhàng nói

-tôi cũng vừa mới tới thôi

Nghe vậy thì Dương Vũ mới an tâm một chút, ngồi xuống bàn lập tức nhìn về mấy đĩa thức ăn ngại ngần

-đồ ăn đã nguội hết cả rồi, cô đã chờ tôi rất lâu rồi đúng không?

Thấy nàng chỉ lắc lắc đầu tỏ vẻ không phải thế nhưng trong lòng hần lại áy náy vô cùng, lập tức cầm đũa lên gấp cho nàng một chút đồ ăn rồi nói mấy câu tạ lỗi, Lệ nhi cũng không cố kị mà vui vẻ đón nhận, hai người ngồi ăn uống một lúc thì Dương Vũ mới đề cập tới chuyện muốn thăm dò tình hình tên a Tường kia, thử xem những xuy luận ngày hôm qua của hần có đúng hay không, Lệ nhi khi nghe hần nói vậy thì trong đầu quả là có chút mập mờ, truyện của giới pháp thuật bọn hần thì làm sao nàng có thể hiểu thấu, thế nhưng vì hần là một người tốt, chí ít là cô cảm nhận vậy cho nên những điều hần làm thì có lẽ không sai, một hồi sau mới cất tiếng hỏi

-a Tường là một người tốt, huynh ấy trước kia đã giúp đỡ tôi rất nhiều, cái gì mà bác tông gì gì đó tôi nghĩ là không phải đâu

Thấy nàng bênh vực hần ta như vậy thì Dương Vũ cũng cảm thấy là điều dễ hiểu, thế nhưng vẫn giải thích

-trên đời này không thể biết hết chuyện gì được đâu, con người cũng vậy, nếu như đánh giá họ qua vài lần họ làm điều tốt thì có lẽ chẳng có ai là người xấu cả

Câu này của hần khiến Lệ nhi đắm chiêu suy nghĩ, thật quả đúng như lời hần nói, trên đời này quả thực chẳng thể đánh giá được việc gì một cách dễ dàng cả, lại quay qua hần

-vậy huynh nói xem, huynh là người tốt hay người xấu

Dương Vũ đang chuẩn bị ăn một miếng đồ ăn mà khi nghe nàng nói vậy cũng phải bỏ xuống, nhìn nàng chăm chăm với ánh mắt sắc lạnh nói

-cô đoán xem

Nói rồi lại gấp thức ăn mà không để ý rằng nàng đang nhìn hần một cách rất kì quặc, cũng không thể nói gì thêm nên nàng đành im lặng, hai người cứ như vậy mà ăn uống

Một lúc sau thì cả hai đều đã no bụng, Dương Vũ nói với nàng cứ ở lại quán trọ đợi hần, hần muốn ra ngoài điều tra một lúc xong việc sẽ lập tức quay trở về, Lệ nhi nghe vậy thì cũng muốn đi cùng hần, thế nhưng Dương Vũ nói ngày hôm nay cũng chỉ là đi thám thính tình hình, cho nên cứ để hần đi một mình sẽ tiện lợi hơn, Lệ nhi nghe hần giải thích vậy thì cũng không nói thêm gì nữa, dặn dò hần cẩn thận, nói là xong việc phải quay về ngay, Dương Vũ cũng chỉ ậm ừ cho qua rồi lập tức rời đi

Theo lối cũ mà tên a Tường hôm qua đã dẫn hần đi tới tiệm quan tài mà đi một mạch, tới trước cửa tiệm thì mới dừng lại, nhìn trái nhìn phải không thấy có bóng người thì mới dám lấy từ trong túi áo ra một đoạn dây thừng, cuối đoạn dây có cheo một cái móc ba vuốt dựng ngược, đi tới phần cuối của bức tường rồi ném móc lên giắt giắt hai cái, thấy móc sắt đã bám chặt vào tường thì lại nhìn xung quanh một chút rồi từ từ chèo lên, bức tường này tuy không cao lắm nhưng cư nhiên đã khá lâu đời, rêu phong mọc đầy cả khiến việc leo lên khó khăn một chút thế nhưng đối với Dương Vũ cũng chỉ là trò trẻ con, nhún chân một chút là đã bật được lên trên, quan sát bên trong thì khá là hựt hẩng vì giường như bên trong không có lấy một bóng người, lúc này mới nhớ ra trước khi đi cho đám người a Tường vận chuyển quan tài tới đạo quán thì lão già đóng quan tài kia có dặn bọn chúng phải về trước buổi đêm, có vẻ như việc này rất quan trọng, thế nhưng bây giờ bên trong cửa tiệm không có người thì hần cũng không thêm suy nghĩ nhiều, lập tức nhún người bay vào bên trong

Khi vừa chạm đất thì chân hần như dẫm phải một vùng bùn lầy khá nhầy nhụa, lập tức cảm thấy khó có thể giữ thăng bằng liền rút hắc hạo diệt thần châm ra cắm xuống vùng đất đó lấy lại một chút thăng bằng, thế nhưng hần không ngờ thần châm vừa cắm xuống thì lập tức bị ngập mắt một nửa, kì dị hơn là từ trong thần châm bộc phát ra một loại hắc khí kì lạ mà chính hần cũng không thể xác định được, tính đi tính lại thì hần vẫn thấy thoát ra khỏi đám bùn lầy này trước là tốt nhất, vội nhún người bay ra thì lập tức cảm nhận được ở bàn chân có một bàn tay đang nắm lại, hốt hoảng nhìn về thì thấy từ vùng đất nhão nhoét kia thò ra một bàn tay đang nắm chặt cổ chân hần, từ từ dùng lực mà kéo xuống, lúc này Dương Vũ bị đẩy vào thế khó, hai tay đang phải nắm chắc thần châm giữ thăng bằng, một chân thì lại bị bàn tay kia kéo xuống, tuy lực lượng không mạnh nhưng lại cực kì khó chịu khiến hần mất cảm giác thăng bằng, mấy lần suýt ngã xuống chỗ đất bùn đó, may mà hần trước đây cũng đã tu luyện một chút thể thuật cùng Đằng Thanh nếu không khó có thể đứng vững, đang phải vật lộn với cái bàn tay kia thì từ trong đám bùn lầy lộ ra vài cánh tay khác, cái xa cái gần nhưng đều vươn tới chân hần

mà kéo xuống, lúc này thực sự hấn không thể giữ nổi thăng bằng, tay thì nắm thần châm, chân thì bị đám tay kia kéo xuống, tình huống trở nên khá cấp bách, suy tính một hồi liền xoay người ngửa mặt lên trời, cắn máu đầu lưỡi rồi phun xuống phía dưới chân, trong giây phút chạm phải máu của hấn, đám tay kia như chạm phải than hồng cháy xèo xèo rồi buông chân hấn ra, Dương Vũ thấy vậy thì không chậm trễ, lập tức hai chân đạp bùn mà lặn không bay ra ngoài, đám tay kia như không thể vòn tới chỗ hấn nên cũng

lặn chìm xuống mặt bùn không thấy tung tích nữa

Bạn đang đọc truyện *Bút Kì Huyền Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 40: Đột nhập

Vừa thoát khỏi mấy cánh tay nhưng cảm giác ở chân vẫn còn đau buốt, nhìn lại thì vẫn thấy mấy vết bầm do mấy cánh tay đó để lại thì có đôi chút hãi hùng, tà vật này là gì mà sức lực có thể lớn tới như vậy, suýt chút nữa phải xuống đó phải nằm cùng với chúng, thế nhưng kì lạ là hấn không thể cảm nhận thấy mùi tà khí trong khu đất lầy đó, một chút cũng không, cảm thấy thời gian cấp bách, không muốn phí thời gian nên đành bỏ qua việc này, lập tức tiến thẳng đến tiền viện nơi hôm qua hấn đã gặp lão đóng quan tài kia, thấy ở ngoài sân vẫn còn vương vãi đầy những mảnh gỗ, trước cửa nhà còn đặt thêm vài con người giấy, trên mặt vẽ nên những biểu cảm tươi cười nhìn qua thực là có chút quỷ dị, tuy nhìn chúng chỉ là những con người giấy bình thường nhưng với trực giác của Dương Vũ thì cũng biết chắc không chỉ đơn giản như vậy, liền tiến tới một con, ngón tay điểm lên giữa mi tâm của nó cảm nhận một chút thì phát hiện bên trong nó đang lưu chuyển một chút khí tức, quả thực không sai, chúng đều đã trở thành tà linh cấp thấp, ban đầu thì hấn muốn tiêu diệt hết thế nhưng lại sợ đứt dây động rừng cho nên đành lấy ra mấy lá trăn hồn phù dán lên từng con một, không phải là vì hấn sợ không địch lại bọn chúng mà là chỉ sợ sau khi cái lão già đóng quan tài kia trở về sẽ biết được hấn đã đột nhập vào đây, quả thực là rất phiền phức

Song xuôi liền tiến tới cửa viện, đẩy nhẹ một chút thì thấy không có khóa nên liền mở ra mà đi vào trong, bên trong cũng giống như những ngôi nhà bình thường khác, phía chính giữa có bày vài cái ghế, bên cạnh là bàn trà, xung quanh cũng có vụn gỗ xem chừng là từ việc đục đẽo quan tài mà có, phía trái cuối gian nhà còn có một gian nhà nhỏ cửa đã khóa từ bên ngoài, Dương Vũ từ từ tiến lại đó thì ngửi qua thấp thoáng mùi nhang khói nhẹ nhàng, tò mò nổi lên nhưng không biết làm sao để mở khóa cho nên đành thôi, đi ra bên ngoài nhìn ngó trái phải rồi đóng cửa tiền viện lại y như cũ rồi vòng ra phía sau hậu viện

Phía sân sau hậu viện thì cũng giống như ở tiền viện nhưng chỉ là có bày thêm mấy cái quan tài, hai bên trái phải còn có mấy gian nhà nhỏ xem chừng là để cho mấy tên học trò của lão già kia nghỉ ngơi, bước vào phía tông sân hai bước thì đột nhiên đứng khựng lại, không phải vì gì khác mà là vì hấn cảm nhận được một mùi rất quen thuộc, là mùi máu tươi, phát xuất ra bên trong một gian phòng cạnh nơi hấn đứng không xa, liền đi theo mùi máu đó mà tiến tới trước một gian phòng cũ kĩ, bên ngoài cửa đã mục nát một chút xem chừng đã là lâu đời, cũng không có khóa cho nên cũng không cố kìm mà đẩy cửa đi vào, thế nhưng trái ngược với điều mà hấn suy nghĩ, bên trong chống trờn, không có lấy một chút đồ đạc nào cả, thế nhưng hấn chắc chắn rằng mùi máu đó phát xuất ra từ đây, càng đi về phía cuối căn phòng thì mùi hương đó càng đậm

Cảm thấy có chút kì quái, Dương Vũ phán đoán rằng chắc chắn là có mật thất, vì mùi máu này thực sự là đậm đặc, nếu như chỉ là một chút máu thì không thể nào cảm nhận rõ ràng như vậy, nhìn trái nhìn phải một vòng quanh nhà nhưng chẳng thể phát hiện được một thứ gì thì bắt đầu cảm thấy khó hiểu

Đột nhiên hấn nghĩ ra một điều gì đó, một điều gì đó rất quan trọng, tại sao trong một căn phòng trống như vậy lại vô cùng sạch sẽ, như thể là được quét dọn rất cẩn thận, hơn nữa tại sao phải lát gạch đỏ, suy nghĩ gì đó bắt đầu hiện lên trên đầu khiến hấn rung mình, lập tức cúi xuống nền nhà, lấy hấn hạo diệt thần châm gõ gõ xuống nền nhà thì ngay tại viên gạch mà hấn gõ xuống bị nứt ra một chút, tay xờ xờ vào phần bị nứt rồi đưa lên mũi ngửi, đúng thực là mùi máu, chứng tỏ suy nghĩ của hấn không sai, phần gạch này được làm bằng vôi sống để tránh cho khí tức thoát ra ngoài, nhưng vì bên dưới huyết khí trào lên nên dần biến màu trắng của vôi sống thành màu đỏ tươi, chuyện này là như thế nào đây?

Biết được điều này nên hấn vội đi tìm một cái thứ gì đó giống như ổ khóa dẫn tới mật thất bên dưới nhưng thật sự là không tìm được gì, thấy truyện này không thể giải quyết nhanh chóng cho nên quyết định đi ra ngoài, đêm hôm nay hấn sẽ lại tới một lần nữa mong rằng sẽ tìm được chút manh mối gì đó, vừa đi ra ngoài thì lập tức tiến đến mấy gian nhà bên cạnh nhưng cũng chẳng tìm được gì nhiều, chỉ là phòng ngủ và một căn phòng bếp vì thế không muốn nán lại lâu liền trở về tiền viện, gỡ bỏ mấy lá phù trên đám người giấy kia ra rồi rời đi, vừa tới cạnh chỗ bức tường kia thì lại nhớ ra cái đám bàn tay ở dưới đất thì có chút nhấm nhát, nhìn qua cửa sau thì chỉ thấy cái then ngang cho nên quyết định ra bằng cửa sau, dù sao tiệp quan tài này cũng là nằm trong một cái ngõ nhỏ, người qua lại cũng không nhiều thế nên cũng không sợ bại lộ, vừa ra đến cổng sau với tay lên then ngang thì từ cửa chính phát ra tiếng lạch cạch như có ai đang mở khóa khiến Dương Vũ có chút lúng túng, thế nhưng thực sự tình hình trở nên khó khăn, nếu như hấn mở cửa rồi đi thì chắc chắn sẽ không kịp vì thanh cài kia trông có vẻ rất nặng, không thể suy nghĩ nhiều nên đành chạy ra phía sau hậu viện tìm chỗ trốn, trong lúc cấp bách liền phải chui đại vào một chiếc quan tài rồi nhẹ nhàng đóng nắp lại, thẳm nằng một tiếng rồi im lặng nghe ngóng, chỉ thấy từ tiền viện có tiếng chân bước vào, nghe kĩ lại thì hình như không phải chỉ cùng một người, từ những người đó cất ra tiếng nói

- sư huynh, cái tên pháp sư đó có đáng ngại không?

- ta cũng không rõ, nhưng xem bộ dáng hấn xem chừng cũng chẳng là cái thá gì đâu

Tiếng nói này làm Dương Vũ nhận ra ngay là của tên a Tường kia, nhưng điều bây giờ thực sự tên đó không phải là điều đáng lo mà là ở trong quan tài thực sự là dưỡng khí đang cạn đi, Dương Vũ bắt đầu cảm nhận được hô hấp khó dần, xem chừng cũng không trụ được lâu nên cố gắng điều tiết hơi thở sao cho tốn càng ít không khí càng tốt, bên ngoài thì hai tên kia vẫn đang mãi nói chuyện phiếm, Dương Vũ tuy vẫn đang mong manh sự sống nhưng vẫn

cổ lắng nghe bọn chúng đang nói gì, chỉ phong phanh được bọn chúng đang khai quang ở làng bên, hai tên kia đứng đó nói chuyện một hồi rồi cũng bước đi, lần này còn có thêm vài tiếng leng keng như là kim loại va chạm vào nhau, sau một hồi không còn thấy động tĩnh thì Dương Vũ mới dám từ từ mở nắp quan tài, lần đầu tiên trong đời hắn cảm nhận được rằng được hít thở lại sung sướng đến như vậy, hít thở mấy cái rồi liền chui ra ngoài,

Bạn đang đọc truyện *Bút Kí Huyền Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41: Tú cầu định duyên

Từ từ bước từ trong quan tài ra nghe ngóng một chút, thấy từ phía cửa chính có tiếng lạch cạch như là đang khóa cửa thì mới thở phào nhẹ nhõm, tiến ra phía cửa hậu tính mở cửa đi ra thì lại nghĩ đến việc mình đi ra ngoài thì lấy ai đóng then từ bên trong cho mình đây, lắc đầu nghĩ không ổn, lại nhìn qua phía bờ tường lúc đầu hắn nhảy xuống thì khẳng định chẳng còn cách nào khác. đành lại lấy móc sắt ra, lần này dĩ nhiên là phải cẩn trọng hơn, sau khi quăng móc lên trên tường thì không vội leo lên, lấy từ trong túi ra hai lá phù ném vào vùng đất lấy kia rồi mới nhún chân đạp lên trên tường, đúng như hắn nghĩ mấy bàn tay kia lại thò lên tính nắm lấy chân hắn kéo xuống, vì đã chuẩn bị trước nên hắn khẽ mỉm cười, trong miệng hô chú ngữ

“địa ngục liệt hỏa

tham khai diệt ma

Chu tà”

Dứt lời thì hai lá phù kia bùng cháy mang theo một ngọn lửa xanh lục cháy phừng phừng lan tới mấy cánh tay kia, lập tức đốt cho chúng bốc cháy dữ dội theo đó là tiếng sèo sèo và một mùi hôi thối kinh khủng, sau một hồi bị đốt thì mấy cánh tay kia rụt trở lại lòng đất, ngọn lửa cũng tắt, mọi thứ trở về bộ dáng ban đầu như chưa có chuyện gì xảy ra, Dương Vũ thấy vậy thì tự tin cười nhếch một cái rồi leo lên tường ra ngoài, trong lòng tự nhủ rằng tại sao trên đời lại có một pháp sư thông minh như ta.

Vội bước ra ngoài đường lớn thì thấy cách đó không xa đám đông đang nhốn nháo, quy tụ lại thành một đám đang hô hào cái gì đó xem chừng rất náo nhiệt và vẫn như mọi khi, hắn lập tức muốn tiến lại đó xem có cuộc vui nào không

Vừa mới tiến tới thì đã thấy trong đám người thấp thoáng bóng dáng của Lệ nhi, vội lớn tiếng gọi nàng thê nhưng xem chừng đám đông ồn ào đã lấn át hết tiếng của hắn, không còn cách nào khác liền phải hòa vào đám người kia, vừa chen vừa nói

-xin tránh đường, tránh đường

Đột nhiên từ trên cao có một vật gì đó bay trúng đầu hắn, theo bản năng hắn liền đưa tay ra đỡ, nhìn qua thì thấy đây là một quả cầu, đúng hơn là một quả tú cầu được bọc vải đỏ, trên đó còn được thêu thành những hoa văn tinh vi, đám đông lúc trước còn ồn ào nhưng khi thấy trong tay hắn đã cầm quả tú cầu này thì vội im bật, ai nấy cũng nhìn hắn với một ánh mắt rất kì lạ, vẫn đang chưa hiểu chuyện gì xảy ra thì cách đó không xa, trên đài cao có một giọng nói của một nam nhân đứng tuổi thét xuống

-chúng ta đã tìm được lang quân cho quận chúa, người đâu, mau rước phò mã về phủ vương gia

mấy tên lính tráng bên cạnh nam nhân kia nghe lệnh liền lập tức chạy xuống chỗ đám người kia hướng về phía Dương Vũ, tên nào tên nấy mặt mày hách dịch liền xô hết người này người kia để mở đường đi tới chỗ hắn, thê nhưng khi đám người kia tránh né hết qua một bên để cho mình Dương Vũ đứng ngơ ngác với quả tú cầu trên tay thì mấy tên lính kia liền đổi thái độ, đứng trước mặt Dương Vũ mà hành lễ, một tên trong đó bước lễ hai bước chấp tay nói với hắn

-xin rước phò mã về phủ, quận chúa đang đợi ngài

-cái gì, phò...phò mã

Dương Vũ ấp úng, thật sự đến bây giờ hắn mới hiểu ra đây là quận chúa kén phò mã, không trách được cái đám nam nhân này lại kéo tới đông như vậy, đang loay hoay không biết phải làm sao thì tên lính kia lại nói lần này với giọng lớn hơn

-xin phò mã hãy về phủ

“về cái đầu nhà ngươi” Dương Vũ thầm mắng một tiếng, thê nhưng thực sự đây là một việc ngoài ý muốn của hắn, nhìn qua Lệ nhi thì thấy nàng cũng đang nhìn mình, nhưng ánh mắt ẩn chứa nỗi niềm gì đó, cái nỗi niềm này thật sự làm Dương Vũ cứng rần hơn

-ta không có ý định làm phò mã, chỉ là quả tú cầu này tự bay vào ta, nếu như các ngươi thích thì tự đi mà làm

Nói rồi ném quả tú cầu kia cho tên lính bên cạnh hắn, hành động này của Dương Vũ như chọc tức tên nam nhân đứng trên đài cao kia, lập tức hắn tuốt guom ra lăng không bay xuống chĩa thẳng mũi kiếm tới trước mặt hắn nói

-ngươi nên biết điều, được làm phò mã của Bình Vương phủ chỉ có tu chín kiếp mới được thôi, đừng ép ta phải ra tay

Dứt lời mấy tên lính bên cạnh cũng tuốt hết gươm ra chĩa thẳng vào hắn, tình thế bắt đầu trở nên khó khăn, Dương Vũ quay qua nhìn Lệ nhi thì đã không thấy nàng đâu, có chút hụt hẫng rồi lại nhìn về đám người này, xét thấy mình chắc chắn sẽ địch nổi chúng, nhưng còn việc chưa giải quyết xong, nếu lỡ như đắc tội với bọn họ thì cũng là khó mà trốn tránh, vậy nên đành nhắm mắt chờ đợi, tên nam nhân kia thấy hắn đã nghĩ thông thì ra hiệu cho mấy tên lính bên cạnh đưa kiệu tới, nói với Dương Vũ hãy lên kiệu để chúng đưa về phủ, cũng không còn cách nào khác nên đành làm theo lời chúng nó, để mọi việc diễn ra đến đâu thì ứng phó tới đó vậy

Trên đường đi thì cũng có mấy lần vén màn kiệu lên xem thử, cũng thấy khá phần khích, cảm giác này cũng không đến nỗi tệ, được ngồi trên kiệu nhìn ra bên ngoài, được người khác nhìn với ánh mắt ngưỡng mộ thực là làm hắn có chút vui sướng, thế nhưng lại nhớ đến chuyện sắp phải lấy quận chúa kia thì những cảm xúc kia vội tan biến hết, chuyện này quả thực cứ như mơ vậy, xuống núi chưa lâu mà bây giờ thoáng chốc đã trở thành phò mã. đi một hồi thì nghe thấy bên ngoài hô lên một tiếng

“hạ kiệu”

Chỉ thấy kiệu đặt xuống đất rồi một tên lính tiến lại vén màn kiệu lên rồi nói với Dương Vũ

-mời phò mã vào trong, quận chúa và vương gia đang đợi ngài

Thấy Dương Vũ còn chưa có động tĩnh thì tên nam nhân ban nãy tiến lại chấp tay nói với hắn

-mời phò mã đi theo tôi

Nói rồi lập tức quay đến phía cửa chính mà đi vào trong, thấy như vậy thì Dương Vũ cũng đành nghe theo, xuống kiệu rồi đi theo hắn, vừa bước qua cổng chính thì lập tức đập vào mắt hắn là một trang viên rất rộng lớn, nhìn trông có vẻ rất uy nghi tráng lệ trong đầu lập tức hiện ra khung cảnh của Ngũ tiên quán, thực là một chín một mười

Đi theo tên nam nhân kia vào thẳng phía một căn phòng lớn, Dương Vũ từ xa nhìn thấy một lão nhân gia tóc cũng đã ngả bạc, hai mắt đang lim dim, ngồi phía chính giữa của căn phòng, trên mình còn khoác một bộ áo vàng vua ban chứng tỏ đó là vương gia, tên nam nhân kia dẫn hắn đến trước cửa căn phòng đó rồi ra hiệu bảo hắn dừng lại rồi tiến vào trong căn phòng chấp tay nói

-bẩm vương gia, đã ứng tuyển được phò mã

Lúc này vương gia cũng từ từ hé mắt nhìn ra ngoài phía Dương Vũ, lại quay qua tên nam nhân kia phát phát tay ý nói cứ để cho Dương Vũ tiến vào, tên nam nhân kia thấy vậy thì lập tức hành lễ lui ra ngoài, tiến tới phía Dương Vũ mà nói

-vương gia có ý mời ngài, xin hãy cẩn trọng phép tắc

Nói xong lập tức thối lui ra ngoài, Dương Vũ nghe hắn thông báo rằng vương gia triệu kiến thì có chút lúng túng, sau một hồi chần chừ lại thì mới dám bước vào trong

Bạn đang đọc truyện *Bút Kì Huyền Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 42: Éch ngồi đáy giếng

Từ từ tiến vào bên trong gian phòng thì với thấy hai bên trái phải có rất nhiều người mặc quan phục, đứng cạnh vương gia còn có một tên mặc đồ nho sĩ, bộ dáng cũng đã ngoài bốn mươi, Dương Vũ bước vào đối với vương gia cùng mấy vị quan kia hành lễ một cái, thấy tên trẻ tuổi này có chút ngông cuồng tên nho sĩ kia liền quát

-to gan, trước mặt vương gia sao không quỳ xuống

-ngươi một nhà, không cần đa lễ

Vương gia nhìn Dương Vũ từ trên xuống một hồi từ tốn nói

Thấy vương gia có vẻ bênh vực hắn thì tên nho sĩ kia có vẻ bất mãn

-vương gia, dù gì hắn cũng chưa thành thân với quận chúa, như vậy thì còn gì tôn ty trật tự

Câu nói này giương như cũng được mấy tên quan lại kia đồng tình, bọn chúng nhìn Dương Vũ với một ánh mắt khinh miệt rồi xì xào vào tai nhau cái gì, thấy vậy thì Dương Vũ cũng biết là mình thất lễ, để tránh tình huống ngày càng bất lợi nên đành quỳ xuống hành lễ lần nữa

-tham kiến Bình vương gia, tại hạ có chút mạo phạm, mong vương gia thứ lỗi

Bình vương gia nghe vậy thì cũng khẽ gật đầu, vuốt vuốt chòm râu rồi ra hiệu cho hần đứng lên, nhìn hần lại một lần nữa rồi mới hỏi

-cậu tên gì?

Dương Vũ đứng lên nhìn tên nho sĩ kia một cái rồi trả lời

-bản đạo họ Lục tên Dương Vũ

Nghe hần nói vậy thì vương gia có chút khó tin

-bản đạo....cậu là đạo sĩ

Tiếp đó lại là tiếng rì rầm của mấy tên quan lại kia, ai nấy cũng nhìn Dương Vũ với một ánh mắt khinh miệt, có kẻ còn lộ ra điệu cười khinh khinh như chế nhạo hần, tuy thấy vậy nhưng Dương Vũ cũng không hề lộ ra vẻ khó chịu, ngược lại còn thờ dãi lắc đầu trong lòng thầm thương cảm mấy tên ếch ngồi đáy giếng

chưa đợi vương gia nói gì thì tên nho sĩ kia vội ghé vào tai ông ta thì thầm

-vương gia, mấy tên tự nhận mình là đạo sĩ này quả thực không đáng tin, ngộ nhờ...

Nghe hần nói như vậy thì vương gia cũng chỉ âm ừ, lại hỏi lại tên nho sĩ kia

-lý tiên sinh, chẳng phải ông cũng là đạo sĩ sao, vậy coi như là đồng môn rồi, ra chào hỏi nhau đi

Chào hỏi nhau cũng chỉ là cái có, thực chất vương gia muốn thử xem Dương vũ có phải là mấy tên bịp bợm hay không, nếu như phải thì có thể chánh cho con gái mình gả cho hần vì dù gì hần cũng đang ở trong phủ của mình, mình muốn làm gì hần mà chẳng được

Nghe vương gia sai khiến thì tên nho sĩ kia vội chấp tay rồi đi tới phía trước đối mặt với Dương Vũ hành lễ đúng theo quy củ của đạo môn, lại nói

-kiến hà bất tắc hà, kiến sơn bất chi sơn

hà cầu nại tắc sơn, sơn khẩu kiến hà diễn

Dương Vũ nghe hần hỏi như vậy thì cũng hiểu ý, chấp tay trả lễ

-liễu tiên đời thứ mười ba, thụ phong thiên sư bài vị Lục Dương Vũ

Câu này của Dương Vũ như chọc cười tên nho sĩ kia, chỉ thấy hần cười ha hả rồi quay qua phía vương gia nói

-vương gia, tên này đích thị là phường lừa đảo

Rồi quay qua phía Dương Vũ nói với giọng thách thức

-Lục thiên sư, liễu tiên phái của ngài tôi chưa từng nghe qua, cũng chưa từng thấy một đạo sĩ nào có thể thụ phong bài vị thiên sư mà còn trẻ như ngài

Dương Vũ cũng chẳng phản bác, chỉ đứng trân trân nhìn tên nho sĩ kia, một lúc sau mới hỏi

-xin hỏi quý tính đại danh của đại pháp sư ngài

Tên nho sĩ kia nghe Dương Vũ nói tới mình thì khẽ khàng vuốt râu, đứng ngược mặt lên trời mà nói

-ba tiếng đại pháp sư thì không giám nhận, tại hạ Lý Uông, đệ tử của Trương Bạch, Trương chân nhân Hằng sơn

Thấy tên nho sĩ kia giới thiệu xong thì Dương Vũ có chút chán nản, Trương Bạch chính là một trong thất đại đệ tử núi Hằng sơn, người này tính tình cổ quái, rất ít khi giao du với bên ngoài, nếu như tên nho sĩ này không biết tới Liễu Tiên phái chứng tỏ hần chỉ là đệ tử ngoại môn của Hằng Sơn, nghĩ đến đó thì Dương Vũ cũng không cổ kị mà nói với hần

-theo như bối phận thì ông phải gọi tôi một tiếng sư thúc, nhưng thôi bỏ đi, dù gì ông cũng lớn tuổi hơn tôi, xưng hô theo quy củ thì tôi không quen cho lắm

-cái gì, sư thúc quả thực là quá sức ngông cuồng

Tên nho sĩ kia nghe Dương Vũ nói những lời kia thì tức đến nghiêng răng nghiêng lợi, lại tiến về chỗ vương gia mà nói

-vương gia, mau đem tên này ra hành hình, hần quả thực là một tên lừa đảo

Nghe tên nho sĩ kia có vẻ rất bức bách thì vương gia có chút khó xử, suy nghĩ cái gì rồi mới nói

-Lý tiên sinh, ông nói chuyện với hần một hai câu mà đã khẳng định hần là loại lừa đảo sao, có phải là có chút ép người không?

-vương gia, ngài phải suy xét thật kĩ, cái tên này chính là lừa đảo, liễu tiên phải gì gì đó tôi chưa từng nghe qua, vả lại hần còn nói hần là thiên. . .

Tên nho sĩ kia vội vàng giải thích, lại còn qua qua Dương Vũ nhìn thách thức nhưng chưa kịp nói xong hết câu thì đã bị một hành động của Dương Vũ làm cho cứng họng, Dương Vũ lấy từ trong túi áo ra một lá tử sắc phù, lại lấy thêm một tấm gỗ nhỏ đưa tới trước mặt của tên Lý Uông kia nhân nhạ nói

-ông xem đây là gì?

Lúc này thì tên Lý Uông kia mới ngừng nói, quay qua phía Dương Vũ xem xét nhưng chưa tới một khoảnh khắc khi nhìn thấy hai vật trong tay hần thì hần lập tức bị cứng họng, tử sắc phù cộng với thiên sư bài, quả thực đã đủ chứng minh thân phận của hần, Lý Uông đến lúc này vẫn còn không tin vào mắt mình, chạy lại phía hần ý định nhìn cho rõ hai vật kia có phải là đồ thật hay không nhưng vừa tiến tới đã bị Dương Vũ ngăn cản

-Lý đạo trưởng, khinh thường bề trên đã là tội bất kính, đệ tử ngoại môn như ông đã xuất sơn mà còn dám mở miệng nhắc tới sư phụ chính là bất nghĩa, ông nói xem tôi có nên phế bỏ pháp lực của ông không?

Đến lúc này thì tên Lý Uông kia mới thực sự tin hần là thiên sư, vội vàng quỳ sụp xuống mà bái lễ, trong miệng còn không ngớt lời cầu xin

-xin sư thúc xá tội, xin sư thúc xá tội

Dương Vũ thấy hần thảm thương như vậy thì cũng không muốn nhìn, liền kêu hần đứng dậy. một màn này làm cho tất cả mọi người trong gian phòng phải choáng ngợp, lúc trước Lý Uông còn ngạo nghễ là thế, ấy vậy mà chỉ trong phút chốc đã thành ra bộ dạng thế này, quả thực người trẻ tuổi kia là loại không tầm thường

Bạn đang đọc truyện *Bút Kì Huyền Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43: Quận chúa là đả nữ

Tên Lý Uông kia tuy nghe Dương Vũ kêu đứng lên nhưng vẫn cố dập đầu thêm mấy cái nữa, đến khi thấy Dương Vũ có vẻ khó xử đối với vương gia thì mới chịu đứng dậy, lại nói với giọng cảm thán

-sư thúc, người quả là kì tài, trẻ như vậy đã tấn thăng bài vị thiên sư

Cảm thấy lúc trước hần khệnh khạng như vậy mà giờ còn đôi bộ dáng nịnh nọt thì Dương Vũ cũng cảm thấy có chút khó chịu thì vẫn thản nhiên nói

-ta nhớ người vừa nói ta là loại lừa đảo?

-đâu có đâu có, sư thúc người là bậc quân tử, sẽ không chấp nhắc đồ đệ chứ?

Lý Uông cười cười

Vương gia ngồi một bên nhìn bọn họ trở nên thân mật như vậy thì có chút khó hiểu, thế nhưng cũng không có ý hỏi, chỉ ngồi đó vuốt vuốt cằm đầu cười hiền hòa, sau khi thấy hai bọn họ có vẻ đã nói xong thì mới cất tiếng đối với Dương Vũ mà nói

-đại sư, chúng ta hãy bàn chuyện chính

Rồi nói vọng vào trong

-người đâu, mời quận chúa ra đây

Dương Vũ lúc này cũng nhớ ra chuyện mà vương gia nói, hổng rồi, nhận người thân mà quên mất mình còn một cái hôn lễ đang chờ, đang trong lúc suy nghĩ rồi ren thì phía trong vọng ra tiếng của một nữ nhi theo đó bước ra ngoài

-cha, đã tìm được phò mã rồi sao

Giọng nói rất ngọt ngào, thập phần mang vẻ yếu điệu, chỉ cần nghe giọng nói cũng hình dung được con người này ra sao, thế mà đến lúc nữ nhân đó bước ra tới nơi thì Dương Vũ có chút khó tin, nữ nhân kia thân mặc nam trang, đầu búi tóc, ngũ quan tuy thanh tú nhưng lại hiện lên thêm một chút gì đó khí chất, trên eo còn dắt theo một thanh đoản kiếm nhìn qua quả thực là khiến người ta nhớ đến những vị hiệp khách. thật chẳng có chút gì là sự yếu điệu của tôn nữ vương giả

Người nữ nhân kia vừa bước ra đã chạy tới ôm chầm lấy cổ vương gia, lại liếc qua phía Dương Vũ thì lộ một chút ngại ngùng, đứng sang một bên nhìn hẩn, Dương Vũ thấy nữ nhân này thân thiết với vương gia như vậy thì cũng đoán tám phần là con gái của ông ta nên cũng vội hành lễ, hai người cứ đứng đó mà nhìn nhau chăm chăm một hồi, Dương Vũ lúc ban đầu còn chủ động mà nhìn nàng nhưng sau một hồi thì cái sự tự tin của nữ nhân kia đã khiến hẩn nhụt chí mà cúi mặt xuống, thấy vậy tên Lý Uông lại giờ giọng nịnh hót, lấy hai ngón tay trở móc nghéo vào nhau cười hề hề

-vương gia ngài xem, hai người họ thực xứng đôi vừa lứa, một người là đại pháp sư của đạo phái ta, một người là nữ nhi của quận chúa của Bình vương phủ, ta thấy hôn lễ này quả là viên mãn

Chỉ thấy nói song hẩn ta nhận được ánh mắt thực kì quái từ Dương Vũ, vương gia ngồi phía trên nghe tên Lý Uông nói vậy thì có vẻ như rất hài lòng, quay qua ái nữ hiền từ nói

-tiểu Nguyệt, con thấy cậu trai trẻ này thế nào

Tiểu Nguyệt, quả là nữ miều, nhưng so lại với bộ dáng của nàng ta thì có chút hơi tương phản, tiểu Nguyệt thấy cha mình hỏi thì có chút hơi giật mình, nhìn lại Dương Vũ một hồi rồi cúi người xuống nói với vương gia nhưng ánh mắt vẫn chăm chăm nhìn Dương Vũ

-cha, con muốn tỷ võ với hẩn

-haizz, con thật là, người ta là nhất đại tông sư,..con làm như vậy

Vương gia có chút khó sử nhìn Dương Vũ, đột nhiên một tên quan mặc khôi giáp ngồi phía dưới đứng giật chắp tay hành lễ với Dương Vũ lớn tiếng

-bẩm vương gia, mặt tướng đã chỉ dạy võ công cho ái nữ từ nhỏ, đến nay vẫn chưa có đối thủ, xét nếu như sau này có hôn sự thì cũng nên chọn người tuấn kiệt, không thể để phận nữ nhi như quận chúa lấy một kẻ phàm phu tục tử

Có vẻ như tiểu Nguyệt rất ưng ý câu nói này, lập tức chạy đến phía tên quan mặc khôi giáp kia nũng nịu

-cha nuôi, người nói phải

Rồi tiến lại phía Dương Vũ nói giọng tự tin

-sao, người có giáp không

Dương Vũ từ ban nãy tới giờ đầu óc vẫn đang quay mòng mòng, chưa thể hiểu nổi chuyện gì, bây giờ lại có thêm một nữ nhân muốn giao đấu, hơn nữa còn là con gái của vương gia, thắng hay thua hẩn đều là rơi vào đường khó, đành đánh liều mà hỏi

-vậy nếu thắng thì sao, mà nếu thua thì sao?

Tiểu Nguyệt quận chúa nghe hẩn hỏi vậy thì cười hào sảng rồi vỗ vai hẩn

-thắng thì người xứng đáng làm lang quân của ta, còn nếu thua thì người vẫn phải làm lang quân của ta, tú cầu người cũng đã bắt còn muốn chồn tránh sao?

Cái gì? tại sao lại có người không nói lí lẽ như vậy, Dương Vũ đến lúc này thực là tiến thoái lưỡng nan, chỉ trách sao ông trời lại sinh ra hẩn vừa soái lại vừa đào hoa như vậy, từ khi xuống núi đã gặp không ít nữ nữ, bây giờ còn sắp trở thành phò mã, nghĩ cũng thật là khổ sở cho hẩn, sự phụ à, đừng trách con không chuyên tâm tu luyện, trách thì trách số trời thôi

Thấy Dương Vũ không nói gì thì vương gia cũng cảm thấy khó sử, tính khuyên nhủ tiểu Nguyệt vài câu nhưng nàng thực sự ương bướng, nên đành quay qua Dương Vũ an ủi

-đại sư, cậu có đánh được không

Dương Vũ chỉ thở dài, nói một câu mà đến ngay cả Lý Uông đứng cạnh cũng phải giật mình

-hèn sui

Nói rồi chắp tay bái lễ rồi bước ra ngoài sân chính, thấy vậy tiểu Nguyệt cũng hớn hờ đi theo

Hai người đứng đối mặt nhau, xung quanh là các vị quan lại lúc trước ngồi trong phòng cũng hiếu kì chạy tới xem, thực sự là họ cũng đã đoán biết trước kết quả của trận đấu này, chủ yếu là để nịnh hót quận chúa khi nàng ấy thắng trận, lúc đó cũng dễ lấy một chút mặt mũi trước vương gia

Tiểu Nguyệt bước tới đối diện trước mặt Dương Vũ, tay rút đoản kiếm từ bên eo ra, chỉ trước mặt Dương Vũ lớn tiếng

-xem chiêu

Lập tức lướt tới trước mặt hẩn thì triển vài đường kiếm, Dương Vũ thật là không muốn đánh nên chỉ nhẹ nhàng né tránh, đường kiếm chậm chạp, thực là thô ráp, uy lực khá kém, làm Dương Vũ né tránh mà để lộ ra khuôn mặt chán ngán, thấy hẩn tỏ ra thái độ như vậy tiểu Nguyệt có chút tức tối, dừng đánh mà quát

-sao người không đánh trả

Dương Vũ cảm thấy nằng ta đang khá tức giận nên vội vàng giải thích

-đường kiếm uy lực như vậy cô bảo ta đánh trả làm sao

-người mau rút kiếm đánh với ta

Tiểu Nguyệt vẫn giữ ngữ khí tức giận

Đến lúc này Dương Vũ biết là không còn cách khác, bèn rút hắc hạo diệt thần châm ra, thấy hắc ta chỉ rút một thanh sắt thô kệch thì bọn quan lại ở ngoài cười phá lên, tên quan mặc khôi giáp kia còn lộ ra một chút khinh miệt, duy chỉ có Lý Ưông là lộ ra vẻ kinh ngạc tốt cùng mà nói không nên lời, tiểu Nguyệt thấy vậy thì có vẻ như là bị hắc trọc tức, liền lớn giọng nói với tên quan mặc khôi giáp kia

-tướng quân, mau đem thanh lưỡng long phi thiên kiếm của ông đến cho hắc

Thấy quận chúa ra lệnh thì tên tướng quân kia có vẻ như không cam lòng nhưng vẫn rút kiếm ra, đi tới trước mặt Dương Vũ mà giao kiếm còn không quên nói thêm

-Lục thiên sư, thanh kiếm này của ta tuy không nổi trội, nhưng chém sắt như chém bùn, thiên sư ngài xin giữ gìn cẩn thận

Trong câu nói lộ ra thập phần mỉa mai, Dương Vũ thấy vậy thì nở một nụ cười hiền lành rồi không nói gì thêm, hướng về phía quận chúa ra hiệu ý bảo nàng mau xuất chiêu, tên tướng quân kia thấy điệu bộ hắc như vậy thì tức đến sôi máu nhưng cũng chẳng thể làm gì, tra kiếm vào vỏ rồi quay về vị trí cũ

-không nhận kiếm, được, đừng trách bốn quận chúa vô tình

Nói rồi tiểu Nguyệt lại phi thân lên, chém một nhát chí mạng từ trên xuống, Dương Vũ thấy đòn đánh tới thì không thối lui, ngược lại còn tiến lên trên một bước, vận chuyển khí tức lên thân châm rồi dơ lên đón thể công, chỉ nghe keng một tiếng, khi hai binh khí chạm vào nhau thì mọi người xung quanh phải há hốc mồm, tên tướng quân kia còn không tin vào mắt mình, tại sao lại như vậy, đến vương gia thấy mọi người đang náo nhiệt mà chỉ sau một đòn đã im bật, nghĩ có chuyện chẳng lành bèn chạy ra, chỉ thấy ai nấy đều há miệng trân trân không nói thành lời, Dương Vũ vẫn đứng đó, tay cầm thân châm một cách hiên ngang, tiểu Nguyệt quận chúa thì ngồi bệt xuống đất, xung quanh vương vãi đầy những mảnh kiếm đã vỡ tan nát

Bạn đang đọc truyện *Bút Kì Huyền Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 44: Ái nữ cứng đầu

Trong khoảnh khắc mọi người còn đang nín lặng về một màn giao đấu vừa rồi, Dương Vũ cũng không để ý mà tiến lại đỡ quận chúa đứng lên, chỉ thấy nàng đã nhìn hắc bằng một ánh mắt khác, không còn sự tự tin của một đả nữ như trước đó, thay vào đó là một chút e thẹn, có thể vì sự tự phụ trước kia đã bị hắc phá vỡ hoặc có thể là ý vị thâm trường nào đó mà đến chính tiểu quận chúa còn chẳng biết

Thấy quận chúa bị đánh bại như vậy thì tên tướng quân kia quả thực là đã bị người ta dội thẳng một gáo nước lạnh vào mặt, vội tức tối chạy về phía vương gia nói

-vương gia, hắc giám nhục mạ quận chúa, xin vương gia sử tội thích đáng

Trái ngược với những gì hắc nghĩ, vương gia không nổi cáu ngược lại còn lộ ra một chút hài lòng mà nhìn Dương Vũ, có thể là vì cậu ta là người đầu tiên khiến ái nữ của ông ta có vẻ ngoan ngoãn đến vậy, lại nghe thấy mấy lời nói của tên tướng quân kia thì thoáng chút giật mình, khẽ vuốt râu cười khà khà

-hắc trước sau gì cũng là người một nhà, dạy dỗ được ái nữ của ta cũng là một điều tốt, tướng quân hãy lui trước đội thiệp hồng của đồ đệ ngài đi

Tên tướng quân nghe vậy thì thập phần tức tối, liền hành lễ với vương gia một cái rồi lập tức đi ra phía ngoài cửa, không quên lườm hắc hắc Dương Vũ một cái, Dương Vũ thấy tên kia nhìn mình với đôi mắt hắc học như vậy không những tỏ thái độ bình thản mà còn tạ lễ với hắc một cái, thấy điệu bộ của tên tiểu tử đó như vậy càng làm cho tên tướng quân kia giận giữ hơn nhưng tuyệt nhiên không giám thể hiện

Sau khi tên tướng quân kia đi khỏi thì vương gia cũng tiến đến phía hai người Dương Vũ, vuốt râu hiền hậu

-quả là cao nhân, xem ra ái nữ của ta đã tìm được lang quân phù hợp

Mấy tên quan lại kia lúc trước còn tỏ thái độ với Dương Vũ như vậy mà bây giờ cũng xúm lại mà nịnh hót hắc, nhất là tên Lý Ưông kia, không ngớt lời ca tụng vị sư thúc của mình, tuy là Dương Vũ cảm thấy có chút khó chịu nhưng vẫn phải tỏ thái độ ôn hòa mà trả lời bọn họ, lúc này vương gia cũng không quên đề cập tới chuyện chính

-cậu là pháp sư, dĩ nhiên am hiểu mấy chuyện linh căn quẻ tượng, vẫn là để cậu chọn ngày tốt để tổ chức hôn sự

Ấy vậy mà Dương Vũ chưa kịp nói gì thì tên Lý Uông kia đã nhảy vào miệng hắn

-bẩm vương gia, học trò tuy kiến thức hèn mọn nhưng bẩm độn ra ngày hai mươi lăm tháng sau là đại cát, đảm bảo tổ chức hôn sự sẽ thành viên mãn

Tương chừng như thể hiện một chút vậy mà quay qua Dương Vũ thì thấy hắn đang nhìn mình với một ánh mắt sắc lạnh thì lập tức hiểu mình đang múa rìu qua mắt thợ, liền phải hành lễ xin lỗi với hắn, Dương Vũ thấy tên kia cũng có chút biết điều nên cũng không trách móc gì thêm, nhưng nghĩ nghĩ điều gì lại nói với vương gia

-tôi là người tu hành, chữ sắc là cản trở lớn nhất, và lại tôi cũng chỉ là tình cờ mới mắc phải chuyện này, xin vương gia coi như chuyện sai lỗi mà bỏ qua

Câu nói của hắn lập tức làm cho mọi người xung quanh thay đổi sắc thái, mấy tên quan lại kia còn không ngờ hắn có thể nói ra lời này, trong đầu ai cũng nghĩ hắn sẽ chết chắc, thế lực của Bình vương phủ thì ai cũng đã biết, hơn nữa cả đời vương gia cũng chỉ có một người con gái, từ chối hôn sự này cũng đồng nghĩa với chọn cái chết

Suy nghĩ đó trong đầu bọn họ còn chưa kịp tan biến thì vương gia đã lên tiếng

-cậu đã đón được tú cầu, giờ lại muốn hủy hôn ước, thực là không cho ta chút mặt mũi

Sau khi vương gia nói một câu này còn làm cho mọi người hoảng hồn hơn, hắn ta là cái gì mà phải để một người như ông ta phải cho mấy phần kính nể như vậy? chỉ tại vì hắn đã giáng đánh bại quận chúa? thực là quá khó tin. Dương Vũ nghe qua ngữ khí của ông ta cũng đoán biết được rằng ông ta cũng không muốn làm khó dễ mình thì cũng không dám chiếm quá nhiều lợi ích đành phải dùng kế hoãn binh

-thực ra lần này tôi đang phải làm một việc nguy hiểm, có thể tính mạng còn khó bảo toàn, vậy đi, nếu như tôi có thể sống sót qua chuyện đó thì sẽ trực tiếp tính đến chuyện hôn sự này

-ta đi cùng người

Tiểu Nguyệt quận chúa lúc này cũng đã lấy lại tinh thần, vừa nghe hắn nói sẽ khó bảo toàn tính mạng thì lộ ra sự sốt sắng

Nghe tiểu nữ của mình muốn đi cùng hắn thì vương gia thực là có chút nóng giận nhưng cũng chỉ giám gắt nhẹ

-ái nữ, hai người chưa thành hôn, như vậy sao được

Dương Vũ nghe nàng muốn theo mình thì cũng lắc đầu nguầy nguậy, bắt đầu nói những điều dọa nạt mong nàng nhụt chí mà thay đổi ý kiến

-tôi đi tróc quỷ, sẽ không thể bảo toàn cho cô được, đừng cứng đầu nữa

-tôi không quan tâm

Tiểu Nguyệt nhìn hắn nói giọng nhí nhảnh pha thêm một chút khí chất, lại quay qua phía vương gia làm bộ mặt hờn rồi

-cha, nếu người không cho con đi con sẽ tự tử

Nói rồi vợ đại một mảnh kiếm ở dưới đất mà dí lên cổ, thực là nàng không có gan tự sát, chỉ là từ bé đến lớn đều dùng chiêu này thì dù là hoàng đế còn phải nghe lời nàng vậy nên mới sinh ra cái tính khó bảo của nàng hiện thời. thấy con gái lại dùng trò cũ nhưng vương gia cũng không giám khinh nhờn nàng vì biết đâu nàng lại giám làm thật, đành phải thờ dài

-con muốn sao thì theo ý con đi, Lục thiên sư, mong cậu chăm sóc nó thật tốt

Cái gì, quăng cho tôi tiểu nữ của ngài dễ dàng vậy sao, quả thực là không thể nói nổi nàng ta nữa rồi, về phía tiểu Ngọc khi đã có được sự đồng ý của cha thì lập tức chạy lại tới ôm chầm lấy cánh tay Dương Vũ mà cười tinh nghịch, ai biết trong thâm tâm Dương Vũ đang tự nhủ “thảm rồi, thảm rồi”

Dùng rằng một hồi mà nàng vẫn không từ bỏ ý định nên đành phải thuận theo, hai người bái lễ với vương gia rồi quay bước ra ngoài cửa

Vừa rời khỏi thì đám quan lại kia ai nấy đều lên tiếng về việc này, ai nấy đều nói đề quận chúa đi theo hắn thực quá nguy hiểm, lúc này vương gia mới lộ vẻ tức tối

-các người có giỏi thì khuyên bảo nó đi

Rồi lập tức đi vào trong mặc kệ cho đám người kia đang phải khấp khểnh vì câu nói của mình

Lại nói về hai người Dương Vũ và tiểu Nguyệt, sau khi rời khỏi thì tiểu Nguyệt cứ mãi lơ đãng đi theo hắn, hỏi hắn rất nhiều điều nhưng đều bị hắn từ chối hoặc nếu có trả lời thì cũng chỉ là qua loa, ấy vậy mà nàng cũng không cảm thấy khó chịu ngược lại còn thấy hắn rất nam tính, một lúc sau thì nàng hỏi hắn chuyện mà nàng đang mong muốn

- vậy chúng ta sẽ đi tróc quỹ ở đâu đây?

Bạn đang đọc truyện *Bút Kì Huyền Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 45: Chuyện đó không ai ngờ

-tôi không biết

Dương Vũ thân nhiên đáp, có vẻ như quận chúa khá bất ngờ với câu nói này liền lập tức chạy tới trước mặt hấn chất vấn

-chẳng phải người nói sẽ dẫn ta đi tróc quỹ sao, có sao lại nói không biết

Dương Vũ đang mãi mê suy nghĩ điều gì đó nhưng bị cô ta quấy nhiễu từ khi rời khỏi Bình vương phủ tới giờ thì cảm thấy quá sức phiền toái, không thể chịu đựng nổi nhưng vẫn giữ thái độ bình tĩnh nói

-tôi thực sự không biết bắt đầu từ đâu, về quán trọ của tôi trước đã

-về quán trọ....người tính là gì, chúng ta vẫn chưa thành thân đâu

Tiểu Nguyệt quận chúa làm bộ đáng thủ thế, hai tay chặn trước ngực, thấy nàng ta như vậy thì Dương Vũ cũng chỉ biết thờ dài

-quay về đó thu xếp ít đồ đạc, đêm nay sẽ hành động

Nói rồi lập tức đi về phía trước mặt kệ quận chúa, sau khi hiểu ra được ý tứ của hấn thì tiểu quận chúa đã an tâm hơn một chút, vội chạy theo hấn và tiếp tục mấy câu hỏi của nàng, tuy rất phiền nhưng Dương Vũ vẫn phải giải thích một số điều để cho nàng có thể giữ im lặng

Về tới quán trọ thì lập tức đi lên phòng, tên chủ quán trọ thấy hấn lần này quay về còn dẫn theo một nữ nhân thì buông mấy lời cợt nhả

-Dương Vũ cậu thực là đào hoa đó, còn dẫn theo cô nương này về đây

thực chất hấn không biết đó là quận chúa của Bình vương phủ, nếu không kể cả có gan trời cũng không giám, Dương Vũ nghe lão ta nói vậy thì có chút mất tự nhiên, quay qua quận chúa thì thấy sắc mặt nàng có vẻ khó coi, dựa vào tính cách mà phán đoán thì có lẽ nàng sắp lấy mạng lão ta mất, vội tiến đến chỗ lão chủ quán nói nhỏ

-đó là tiểu quận chúa của Bình vương phủ, đừng ăn nói hàm hồ

Nghe đến mấy chữ Bình vương phủ thì hai chân của lão ta bắt đầu run rẩy, lập tức quỳ xuống mà xin lỗi về mấy lời nói vừa rồi, tiểu quận chúa còn muốn mắng chửi hấn vài câu nhưng bị Dương Vũ cản lại, túm tay mà dắt thẳng lên trên phòng tránh mọi chuyện đi đến chiều hướng xấu, vừa vào phòng hấn liền đẩy quận chúa vào trong rồi quay người đóng cửa còn không quên nói với nàng

-đừng đụng vào thứ gì cả, cứ ngồi ở bàn, ta sẽ rót trà đưa tới cho cô

Thế nhưng không có tiếng đáp lại, Dương Vũ quay lại thì thấy quận chúa đang đứng bất động, hơn nữa ánh mắt còn đang nhìn chăm chăm vào một nữ nhân, không phải nói cũng biết đó là Lệ nhi, thậm rồi, tại sao nàng ta lại ở trong phòng mình, cảm thấy chuyện này đúng là khó giải thích nhưng vẫn phải chứng minh mình trong sạch nên lập tức đi tới chỗ quận chúa, chưa kịp nói gì thì nàng đã lên tiếng

-người này là ai, sao lại có nữ nhân trong phòng người

-cô đừng hiểu lầm, ta tới đây để từ biệt huynh ấy, không có ý gì khác

Lệ nhi nhẹ giọng trả lời thay Dương Vũ, lời nói pha vào đó một chút thâm trầm làm cho Dương Vũ khó hiểu

-đi? cô tính đi đâu

Thế nhưng Lệ nhi chưa kịp trả lời thì quận chúa lại hỏi vặn lại Dương Vũ

-nói, có phải nàng ta là thê tử của người không?

Trời ơi cái gì thế này, Lệ nhi ơi Lệ nhi, cô đúng là biết chọn thời điểm để khiến người khác tắc thờ mà

-nói ra thì dài dòng, nhưng giữa chúng tôi không có gì với nhau cả

Thế nhưng câu nói của hắn không đủ để thuyết phục quận chúa, hơn nữa còn làm nàng mắt bình tĩnh hơn, quay qua phía Lệ nhi mà hỏi

-cô nói đi, cô là gì với hắn ta

-tôi...chúng tôi chỉ là bằng hữu

Lệ nhi khẽ đáp, tuy cùng là nữ nhi thế nhưng bản tính nàng trước nay lương thiện, gặp một người khẩu khí nặng như vậy thực là có chút e dè

Dù cho Lệ nhi có giải thích như vậy nhưng xem chừng quận chúa vẫn còn chưa tin tưởng, ý định chất vấn Dương Vũ thế nhưng bị hắn ta ghì chặt xuống ghế, từ từ kể lại mọi chuyện từ khi gặp Lệ nhi, sau khi nghe xong thì quận chúa mới ngộ ra tình hình, nhưng vì sĩ khí vẫn còn quá cao nên vẫn phải cao giọng mà nói

-ta...ta cảnh cáo ngươi, nếu như ngươi giấu ta có nữ nhân khác thì đừng trách ta

Lại quay qua phía Lệ nhi mà hỏi, lúc này thì hai người bọn họ cũng có chút gì đó đồng cảm vì đều là nữ nhân, hơn nữa sau khi nghe qua cổ sự của nàng thì quận chúa càng thêm phần thương cảm nên quận chúa cũng đã dịu đi ngữ khí

-tại sao cô lại muốn rời bỏ nơi này?

Lệ nhi có một chút gì đó buồn tủi, hai tay khẽ gạt nước mắt

-chàng ta sắp thành hôn với người, tôi ở lại đây cũng không có người nào thân thích nữa, muốn tìm một nơi nào đó an tĩnh mà sống nốt phần đời còn lại

Lúc này Dương Vũ mới cất tiếng

-tôi đã hứa với mẹ cô là sẽ cưới mang cô, nếu giờ mà cô đi tức là làm tôi trở thành một người bội tín rồi

Nói là như vậy thế nhưng thực lòng Dương Vũ không phải vì muốn an ủi mà thực tình là không muốn nàng đi, thế nhưng còn quận chúa...biết nói làm sao cho nàng ta hiểu đây, đang rối ren suy nghĩ thì đột nhiên quận chúa quay qua hắn mà nói

-ta đói rồi, mau xuống đem thức ăn lên đây

Dương Vũ có chút ngờ người nhưng cũng không giám có ý kiến, lại nói

-để ta kêu người mang lên

-ta muốn chính ngươi đi xuống đây lấy, có được không

Lời nói này thì Dương Vũ cũng hiểu, nàng muốn đuổi hắn đi một chút, làm cái gì thì hắn thực lòng là không đoán ra, chỉ mong là không tổn hại đến Lệ nhi, nhìn quận chúa một cái rồi lập tức đi ra ngoài, thấy cửa phòng đã đóng lại thì quận chúa mới tiến lại chỗ Lệ nhi, ngồi cạnh nàng, dùng một giọng nói nhẹ nhàng mà hỏi

-cô có tình ý với hắn có đúng không?

Lệ nhi thấy vị quận chúa đi tới, hơn nữa còn ngồi cạnh mình thì có chút lo lắng nhưng không ngờ rằng nàng ta lại hỏi mình điều này, có chút không tự nhiên đáp

-tôi...tôi...không

Thấy nàng ta làm ra bộ dáng như vậy thì quận chúa có vẻ như là đã đoán ra, không những không tức giận mà còn khá hào sảng nói

-còn chối, cái chữ thích hiện rõ trên mặt cô rồi, cô yên tâm, dù cho ta là quận chúa nhưng từ nhỏ cha ta có dạy cái gì cũng phải dành lấy bằng thực lực của mình, vậy đi, ta với cô sẽ cá cược xem hắn sẽ chọn ai làm thê tử, thế nào?

Một câu nói của quận chúa làm cho Lệ nhi có chút sững người, định thần lại một chút nhưng đang tính nói cái gì thì quận chúa lại chen ngang

-được rồi được rồi, xem chừng cô nhiều tuổi hơn ta, từ nay ta gọi cô là tỷ tỷ, cô gọi ta là tiểu muội, được không

Nói xong còn cười cười hiền lành, thực là Lệ nhi không giám vì hai người quá chênh lệch địa vị, nhưng quận chúa vẫn cố cho bằng được nên nàng đành phải gật đầu đồng ý

Một lúc sau thì Dương Vũ bước vào phòng, trên tay còn bưng một mâm thức ăn trông quả thực là toàn sơn hào hải vị, vừa đặt mâm xuống đã nói với quận chúa

-tên chủ quán đặc biệt làm mâm cơm này để tạ lỗi với cô chuyện ban nãy, mong cô bỏ qua cho hắn một con đường sống

Quận chúa nghe vậy thì cũng không cố kị, bước tới cầm đũa gắp đại một miếng cho vào miệng, cảm nhận một chút rồi nói

-không tệ, xem ra tên đó còn có chút biết điều

Lại quay qua chỗ Lệ nhi đang ngồi mà kéo nàng lại

-tỷ tỷ tới ăn cơm đi, toàn những món ngon đó

Cái gì? tỷ tỷ? đã thân tới mức đó rồi sao, quý thần thiên địa ơi, chuyện gì xảy ra thế này, mới đi có chốc lát mà họ đã trở thành tỷ muội, thực là không thể ngờ, thế nhưng xem chừng như vậy cũng tốt hần cũng bớt đi một nỗi lo, lại thấy hai người vừa ngồi vào mâm đã gấp thức ăn cho nhau, nhìn nhau cười như vậy thì trong lòng hần cảm thấy có chút kì quái, cuối cùng vẫn là hần lại tặc lưỡi cho qua, ngồi xuống bàn ăn cùng hai người, món ăn ngon thì không thể bỏ, chuyện khác cứ để tính sau vậy.

Bạn đang đọc truyện *Bút Kì Huyền Môn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 46: Dương Vũ , ta cũng muốn đi

Ăn uống song xuôi thì hai người tiểu Nguyệt và Lệ nhi bắt đầu nói chuyện phiếm mặc cho Dương Vũ ngồi đó trợ trợ, một hồi sau tiểu Nguyệt mới thấy hần đang nhìn họ với một ánh mắt kì lạ thì tình nghịch nói

-chưa thấy qua mỹ nữ bao giờ sao?

-hai người mới gặp nhau chưa quá một canh giờ thôi, có cần thân thiết tới vậy không

Dương Vũ tay sờ sờ chán thắc mắc, nghe vậy thì cả tiểu Nguyệt và Lệ nhi đều cười khúc khích rồi lại quay qua nói chuyện với nhau, lúc lâu sau xem chừng đã hết chuyện để nói thì mới lại đề ý tới Dương Vũ, thấy hần lúc này có vẻ đã phát chán tới mức ngủ gà ngủ gật thì tiểu Nguyệt có chút thờ dãi, lại nhìn ra sau lưng hần thấy thanh sắt gì kia thì hai mắt chợt sáng bừng lên, lay lay vai Dương Vũ kêu hần dậy rồi nói

-mau đưa ta xem binh khí của ngươi

Dương Vũ vẫn còn lơ đãng nhưng nghe tiểu Nguyệt nói tới binh khí của mình thì cũng biết nàng đang nói tới hắc hạo diệt thần châm, khẽ mỉm cười với tay rút thần châm ra đặt lên bàn rồi lại trở về trạng thái ngủ gà ngủ gật, tiểu Nguyệt thấy hần đưa thanh sắt kia tới trước mặt có vẻ như rất phấn khích, nhìn qua thì chỉ giống một thanh sắt bình thường ấy vậy mà có thể đánh tan bảo kiếm của nàng thì chứng tỏ cũng thuộc vào hàng khủng bố, liền đưa tay tới một đầu thanh sắt nhắc lên một cái, Hự

Tiểu Nguyệt không thể ngờ là nó nặng tới như vậy, không nản chí liền lấy hai tay dồn sức mà nhắc lên nhưng cũng chỉ có thể xê dịch đi một chút, Dương Vũ lúc này cũng đã tỉnh, thấy nàng khổ sở như vậy thì khẽ mỉm cười, lúc này tiểu Nguyệt mới hỏi

-đây có phải trọng kiếm vô phong không?

-trọng kiếm vô phong? là cái gì?

Dương Vũ thắc mắc, thấy hần có vẻ như không biết thì tiểu Nguyệt mới giải thích

-trọng kiếm vô phong là thanh kiếm thứ ba của độc cô cầu bại, nặng hai mươi tám cân, thân dài ba tấc, không sắc không bén, uy lực kinh thiên

Nói song lại có vẻ gãi gãi đầu suy xét

-không đúng, trọng kiếm năm xưa đã bị rèn thành một đôi đao kiếm, không thể nào.

Dương Vũ nghe nàng giải thích thì cũng hiểu nàng đang nói đến một điển tích nào đó thế nhưng thực là hần rất mập mờ, lại phải nói ra lai lịch của thanh thần châm này là khi năm xưa tổ sư của hần đã lấy được trong một ngôi sao chổi, hơn nữa cũng không phải là kiếm mà là hắc hạo diệt thần châm, tiểu Nguyệt nghe tới đó thì cũng ồ ồ như hiểu biết, thế nhưng khi nghe tới tên của cây châm này thì có vẻ lại thắc mắc

-cây châm này có thể diệt thần được sao?

-bà cô tỏ à, chỉ là cái tên thôi, nếu như có thể diệt được thần thì tôi cũng không ở đây để giải thích cho cô đâu

Dương Vũ có vẻ như là hết kiên nhẫn nhưng vẫn phải giải thích cho nàng, thực là hần không hiểu tại sao nữ nhân ai cũng nói nhiều như nàng vậy, thế nhưng dù gì nàng cũng là một quận chúa được nuông chiều từ nhỏ, hần sợ khi to tiếng thì nàng sẽ bộc phát chướng khí, làm những điều điên khùng nên vẫn phải cố nhẫn nhịn. về phần tiểu Nguyệt sau khi nghe hần giải thích như vậy thì cũng đã hiểu phần nào, quay ra cố thử nhắc thần châm thêm vài lần nữa nhưng đều vô dụng, lại nghĩ tới lúc nàng giao đấu với Dương Vũ, nhìn hần đỡ lên thần châm một cách nhẹ nhàng như vậy, quả thực lúc đó nếu hần hạ thủ thì có lẽ trên người nàng tới một cái xương cũng không thể lành liền có chút lạnh lạnh ở sống lưng, nhưng thực tình là cái điệu bộ lúc đó của hần lúc đó quả là rất xoái.

Sau đó xem chừng đã chán với cái thần châm kia thì nàng tiếp tục đày đọa Dương Vũ với những câu hỏi về huyền thuật, không những thế còn bắt hán kể về những lần đi tróc quỷ trước đây, xem chừng càng nghe thì nàng càng bị cuốn hút, đôi lúc tay chân còn không thể để yên mà vỗ bàn bồm bộp, Lệ nhi ngồi cạnh nghe hai bọn họ nói chuyện cũng tỏ ra khá hào hứng thế nhưng dù gì trước đây nàng cũng đã tiếp xúc qua Quảng Viễn chân nhân, những chuyện này có phần không xa lạ với nàng lắm cho nên cảm xúc cũng không thể như tiểu Nguyệt

Nói chuyện phiếm một hồi mà ba người không nhận ra là trời đã về chiều, Lệ nhi nói muốn về nhà thu dọn chút đồ đạc rồi sẽ quay lại, còn hai người Dương Vũ và tiểu Nguyệt cũng đã một ngày ở trong phòng nên cũng muốn đi ra ngoài, vừa bước tới cầu thang thì tên chủ quán đã vội chạy tới khom lưng nói với tiểu Nguyệt

-quán chúa xin giờ cao đánh khề, tôi thực tình không có ý gì khác

Tiểu Nguyệt thấy lão ta cũng có phần kính nể mình và lại bữa ăn trưa nay xem chừng cũng đã đủ tạ lỗi nên cũng không bắt bẻ lão, kêu lão đứng lên rồi quay qua phía Dương Vũ nói nàng muốn đi dạo phố, Dương Vũ cũng không từ chối, hai người cứ thế mà hòa vào đám đông, tản mát một hồi thì tiểu Nguyệt chợt suy nghĩ cái gì đó rồi tiến tới ôm lấy tay hán, thấy vậy thì Dương Vũ có chút mất tự nhiên, tính buông tay nàng ra nhưng nàng cứ nắm chặt còn nói

-ta cảm thấy hơi chóng mặt, muốn dựa vào tay người một chút không được sao

Cái lí do đó mà tiểu Nguyệt cũng có thể nghĩ ra quả thực là không còn gì để nói, Dương Vũ cũng chỉ biết thờ dài rồi mặc kệ nàng muốn làm gì thì làm, hai người cứ thế lững thững mà bước đi trên đường phố nhưng tuyệt nhiên không ai nói với ai câu nào, đột nhiên tiểu Nguyệt hướng mắt lên bầu trời chỉ tay phấn khích

-người xem, sao băng kia

Theo hướng tay nàng Dương Vũ nhìn theo, đột nhiên ánh mắt hán nheo lại lộ ra sự tình khó tả nhưng không muốn cho tiểu Nguyệt biết, cảm thán vài câu với nàng rồi lập tức kéo nàng về quán trọ

Về tới phòng thì đã thấy Lệ nhi ngồi ở trong, tay đang thêu gì đó khi thấy hay người họ quay trở lại thì lập tức dẩu nhem đi, đứng dậy hành lễ với tiểu Nguyệt, thấy vậy thì tiểu Nguyệt có chút khó chịu nói rằng hai người là tỷ muội, đừng dùng mấy thứ nghi lễ đó rồi lại tiến tới nói chuyện phiếm với nàng, Dương Vũ thấy vậy thì cũng mặc kệ, tiến về phía giường lấy ra túi vải, mở ra xem xét một chút rồi lấy ra một sấp bùa, lại lấy thêm bút mực và chu sa ngồi xuống bàn hí hụi vẽ, song xuôi thì nhét lại vào túi vải đeo lên người, quay qua hướng hai người tiểu Nguyệt và Lệ nhi nói

-hai người cứ ở đây, ta đi ra ngoài một chút sẽ trở về

Thấy vậy thì tiểu Nguyệt có chút sốt sắng

-người tính đi đâu

Lệ nhi cũng không kém phần tiểu Nguyệt, đứng dậy hướng ánh mắt về phía Dương Vũ, thấy hai người họ như vậy thì Dương Vũ có chút khó xử lấy đại một cơ muốn ra ngoài tìm người quen nhưng có vẻ không thể giấu nổi tiểu Nguyệt, nàng lập tức ra yêu cầu phải đem nàng theo nếu không sẽ không cho hán bước ra khỏi phòng, cảm thấy nàng không dễ bị lay chuyển nhưng Dương Vũ vẫn khuyên ngăn

-thực sự là rất nguy hiểm, ta không thể dẫn cô theo được.

-ta không quan tâm

Nói rồi tiểu Nguyệt chạy tới bên cạnh hán, Lệ nhi thấy hai người muốn rời đi thì trong lòng nổi lên cảm xúc khó tả, khề nói với Dương Vũ

-ta cũng muốn đi, Dương Vũ ca, lần trước thực sự ta đã rất là lo lắng, lần này cứ cho ta đi theo đi

Thực sự là Dương Vũ không thể hiểu nổi, những cô nương này trong đầu đang nghĩ cái gì đây, hán đang phải đối mặt với một chuyện rất nguy hiểm vậy mà bây giờ còn phải dắt díu thêm hai người này, thực là làm hán tức chết

Bạn đang đọc truyện *Bút Kì Huyền Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 47: Lại một lần nữa đột nhập

Vốn tiểu Nguyệt đã cứng đầu nên kể cả Dương Vũ có phải quỳ xuống van lạy nàng thì chưa chắc nàng đã lay chuyển, lại nói đến việc thấy hán đi tróc quỷ thì nàng càng hào hứng hơn, bỏ qua mọi lời khuyên can mà nhất quyết đi theo, còn về Lệ nhi tuy rằng không khó bảo như tiểu Nguyệt thế nhưng thấy nàng làm ra cái bộ dáng đáng thương thì Dương Vũ lại không thể chịu nổi, đành can rằng đồng ý dẫn hai người đi theo

Ba người cứ thế đi một mạch tới tiệm quan tài mà ban sáng Dương Vũ đã tới, thấy bên trong đã sáng đèn chứng tỏ đã có người quay trở về, ngó nghiêng trái phải một hồi thấy không có ai qua lại thì Dương Vũ mới kêu hai người lại gần, dán lên sau lưng mình và hai người kia một lá khăn phủ rồi dặn dò hai người

-hai người ở đây canh chừng, ta vào đó một lát sẽ ra

Tiểu Nguyệt nghe hần phân phó như vậy thì có chút bất bình

-vậy chẳng phải ta và Lệ nhi tỷ tỷ tới đây chỉ làm gác cổng cho người thôi sao, ta cũng muốn vào trong đó

Dương Vũ có vẻ như không đồng ý, tính nói gì đó thì ở phía cửa chính có tiếng lạch cạch như ai đó mở cửa, thấy vậy cả ba người vội nép sát vào phía sau góc khuất mà nghe ngóng, Dương Vũ đưa mắt nhìn ra thì thấy đó chính là a Tường, thấy hần có vẻ lăm la lăm lét nhìn trước nhìn sau rồi bước vội ra ngoài đường, trong bụng hình như còn ôm vật gì đó, thấy vậy hần liền quay ra phía Lệ nhi nói

-cô bám theo hần xem hần tính đi đâu, chỉ cần biết được nơi hần đến, không được phép mạo hiểm, song chuyện gặp nhau ở phòng trọ của tôi

Sợ đi hần muốn Lệ nhi đi bởi vì nàng cũng là người ở đây, lại không có tính bông bột như tiểu Nguyệt, nếu để tiểu Nguyệt bám theo hần sợ nàng sẽ khinh xuất mà làm hỏng chuyện, nghe thấy Dương Vũ nói vậy thì Lệ nhi cũng lập tức đứng lên làm theo lời hần, còn không quên dặn dò hai người bọn họ nên cẩn trọng rồi lập tức đi theo a Tường

Thấy nàng đã đi xa thì Dương Vũ mới lấy ra móc sắt, tính quăng lên tường thì bị tiểu Nguyệt ngăn lại

-huynh không biết khinh công sao?

-tôi biết, nhưng mà thi triển có đôi lần thất bại, vẫn là dùng cách này cho an toàn.

Dương Vũ gãi gãi đầu, tiểu Nguyệt nghe vậy thì cũng không nói gì thêm, đợi Dương Vũ trèo lên trên bờ tường rồi ngó trước ngó sau, một lúc sau mới quay xuống nói với nàng

-tiền viện không có người, đi thôi

Lập tức lấy ra hai lá phủ ném xuống dưới rồi nhảy xuống, tiểu Nguyệt thấy hần đã đi xuống thì cũng không chần trừ liền lẳng không mà nhảy lên trên tường, thấy như vậy thì Dương Vũ có chút khó tin, thấy nàng đáp xuống một cách cực kì nhẹ nhàng thì lúc này trên mặt chỉ hiện ra một chữ “tuyệt” thực không ngờ võ công của nàng tuy không cao nhưng khinh công lại tốt đến như vậy, thế nhưng hoàn cảnh không cho phép nên đành để dành mấy lời khen đó sau này sẽ nói, định thân lại một chút mới nói

-tiền viện không có gì, nhưng ở hậu viện có một huyết trì, chúng ta lập tức tới đó

Nghe cũng hiểu là hần đã tham thú nơi này nên tiểu Nguyệt cũng không nhiều lời, lập tức theo hần đi về phía sau hậu viện, thấy ở đây có bầy rất nhiều quan tài thì nàng có vẻ như hơi lạnh lạnh sống lưng, vội túm chặt lấy tay của Dương Vũ, thấy nàng bình thường hào khí như vậy mà cũng lộ ra sợ hãi thì Dương Vũ xem ra có chút khoái chí, cũng không giám nói ra, liền lập tức tiến đến căn nhà kho ban sáng hần đã tới, thấy bên trong vẫn sáng đèn như là vẫn còn người ở trong liền lấy tay đục một lỗ trên giấy dán cửa mà nhòm vào, kì lạ là bên trong không có ai, thấy vậy thì Dương Vũ ra hiệu cho tiểu Nguyệt cùng mình đi vào, cảnh vật vẫn như vậy, chỉ là lúc này giữa căn phòng có một khoảng trống, có một bậc thang dài nối xuống phía bên dưới, từ đó phát ra một mùi có chút khó ngửi, chính là mùi máu, lần này còn nồng đậm hơn ban sáng rất nhiều, biết ở dưới có sự tà dị nhưng Dương Vũ không dám manh động vì thừa hiểu bên dưới vẫn còn có người, không dám khinh xuất nên vội đi quanh căn phòng tìm cơ quan để mở ra đường xuống căn mật thất này, tìm một hồi mà cũng chẳng có thu hoạch gì thì hần có vẻ như nản chí, lúc này mới quay qua phía tiểu Nguyệt, thấy nàng chỉ chỉ tay xuống phía dưới, trên mặt lộ ra sự hốt hoảng, thấy vậy hần liền chạy tới lắng tai nghe ngóng, đúng là có tiếng bước chân từ đó vọng lên, không song, người ở bên dưới đang đi lên, khoảng cách đã rất gần

Từ dưới đi lên là một lão già tóc đã hai màu, chính là lão già đóng quan tài kia, lão vừa lên liền đi tới hai bước đạp vào một viên gạch phía dưới chân, lập tức cánh cửa dẫn tới mật thất kia liền đóng lại, thấy lão đi tới cầm đèn nhìn nhìn qua cánh cửa kia một hồi rồi đi ra ngoài, thấy tiếng chân lão đã đi xa, lúc này ở trên hai thanh xà ngang Dương Vũ và tiểu Nguyệt cũng gần như là đã hết sức, may mắn là lão đã đi nên liền buông tay rơi xuống, thở hổn hển mấy cái, Dương Vũ còn đang cảm tạ sự phụ hần vì đã dạy hần khinh công, cũng chỉ vì hần chỉ chăm chăm luyện tập đạo thuật nên khinh công của hần thực sự là rất dở, nhưng lần này may mắn đã thành công, suýt chút nữa đã bị bại lộ.

Dương Vũ tiến đến sát cửa phòng mà nghe ngóng, nhìn qua cái lỗ ban đầu hần đục thì thấy không có ai thì mới an tâm mà lấy tam sắc đăng ra đốt lên, lần này thì tam sắc đăng đã cháy thành một ngọn lửa vàng, chứng tỏ không có tà khí, theo trí nhớ mà hần đi tới chỗ lão già kia vừa dẫm xuống, làm theo y hệt thì quả thực là cánh cửa kia lại mở ra, liền ra hiệu cho tiểu Nguyệt mau chóng cùng mình đi xuống

Cầu thang cũng không quá dài, dẫn xuống một đường hầm khá rộng đủ cho hai người bọn họ thoải mái di chuyển, đi một hồi thì cũng tới cùng đường trước mặt hai người hiện ra một cánh cửa sắt rất lớn, vừa đưa tay mở hé cánh cửa ra một chút thì đột nhiên tam sắc đăng trong tay hần lập tức biến thành màu đen đỏ, là khí tức của cương thi, dù cho tam sắc đăng không chuyển màu thì Dương Vũ cũng có thể nhận ra được vì luồng khí tức này cực kì nồng đậm, thế nhưng theo trực giác của hần với một cánh cửa như vậy thì chắc chắn sẽ không giam giữ nổi tà vật cường đại nên liền mở cửa tiến vào, lập tức một màn kinh tởm hiện ra trước mắt hai người, bên trong theo ánh đèn trong tay Dương Vũ hiện ra toàn là những thi thể, người nào người nấy đang bị ngâm trong một cái chum chất lỏng đỏ tươi, chắc chắn là máu, về mặt hiện lên sự thống khổ nhưng tứ chi bị chỉ đỏ buộc chặt đến nỗi không thể dấy dựa nổi, đưa ánh mắt đi đến khắp căn phòng thì đến ngay cả Dương Vũ cũng có chút rùng mình, chúng, những thi thể này phải đạt tới con số cả trăm, không thể tưởng tượng nổi lão già kia đã làm gì với những người này

Chương 48: Sống không bằng chết

Tiểu Nguyệt vừa nhìn thấy đám xác người này thì run lên bần bật ôm sát lấy cánh tay Dương Vũ suýt chút nữa còn hét lên thành tiếng, cả cuộc đời của nàng chưa từng nhìn thấy người chết, lần này còn gặp phải tình cảnh như vậy thì kinh hãi cũng là điều bình thường, Dương Vũ thấy nàng như vậy thì cũng không nói gì, lập tức tiến vào xem xét, thấy tiểu Nguyệt có vẻ khó chịu nên bảo nàng cứ đợi hẩn ở ngoài cửa thể nhưng nàng vẫn cố cứng rắn mà đi theo hẩn vào, ít ra đi theo hẩn còn có được một chút cảm giác được bảo vệ, tiến lại một cái xác gần đó nhất, Dương Vũ đưa đèn lên thì mới thấy cái xác này ngũ quan đã không còn, đã bị ai đó cắt hết rồi khâu lại bằng chỉ đỏ, từ đó máu tươi vẫn đang nhều nhão chảy ra, tứ chi cũng đang bị buộc chỉ đỏ cố định trong một cái chậu lớn chứa đầy máu, xem ra tất cả những thi thể trong đây đều bị như vậy, tiểu Nguyệt dù đã quá bàng hoàng nhưng xem xét thái độ của Dương Vũ thấy hẩn vẫn còn giữ được sự bình tĩnh thì mới dám hỏi

-những cái xác này....bị làm sao vậy?

Trong đầu Dương Vũ đang suy nghĩ gì đó thì nghe được nàng hỏi nên không muốn nói gì, tay đưa đến trên đỉnh đầu của cái xác kia ấn nhẹ xuống một cái, quả đúng như suy nghĩ của hẩn, một vật thể nhỏ như cây kim từ đỉnh đầu của cái xác chòi lên, hẩn đưa tay rút ra thì đúng là một cây kim dài hơn một gang tay, cây kim kia vừa được rút ra thì cái xác sảy ra một chút dị động rồi lại trở lại trạng thái cũ, thấy vậy Dương Vũ đưa tay đến bảy huyết vị trên người cái xác kia mà làm y hệt thì quả thực rút ra được bảy cây kim, mỗi cây lại có độ dài ngắn khác nhau, đến lúc này Dương Vũ mới lau tay nói

-bảy đại quý huyết bị phong ấn khiến hồn phách bị khống chế trong thân thể, vừa phải trải qua cái chết đau đớn tột cùng lại còn được ngâm trong chậu máu lớn như vậy, cũng chỉ cần vài ngày là tu vi đã tăng lên đáng kể

Nói rồi hẩn lấy từ trong tay áo ra một đồng tiền ngũ đế, kẹp vạy giữa ngón trỏ và ngón giữa ấn vào mi tâm cái xác kia, miệng lầm dẫm đọc cái gì đó rồi từ từ kéo ra được một nhân ảnh mờ nhạt, tiểu Nguyệt đứng bên cạnh nhìn thì thấy nhân ảnh này giống hệt cái xác đang bị ngâm trong chậu máu kia, tuy có phần hốt hoảng nhưng vì đang đứng cạnh Dương Vũ nên không quá sức chịu đựng, nhân ảnh kia vừa rời khỏi thân thể thì khuôn mặt lộ ra vẻ dữ tợn, hai tay tính chộp lấy cổ Dương Vũ, thấy vậy thì Dương Vũ lộ ra một chút nhần mặt, né người sang một bên, tay trái bắt ấn đánh vào sau ót của nhân ảnh kia một cái, chỉ thấy sau khi chịu một đòn thì có vẻ như nhân ảnh kia chịu không nổi, cả người run lên bần bật, từ chỗ bị Dương Vũ đánh phải đang bốc ra một làn khói nhẹ nhẹ, chắc hẳn mình hình như đã quá tay, suýt chút nữa đã đánh nát cái hồn phách này thì lập tức lấy ra một lá cổ hồn phù dán thẳng lên vị trí hẩn đánh phải ban nãy, lúc này thì nhân ảnh kia cũng đã trở lại trạng thái bình thường nhưng đã không còn thái độ bất kham mà quỳ xuống trước mặt hẩn mà xi xụp quỳ lạy van xin

-đại pháp sư tha mạng, đại pháp sư tha mạng

Dương Vũ cũng biết là hẩn đã trải qua những chuyện gì, sống không được, chết không xong, phải chịu nỗi đau rằng xé như vậy thì việc trở nên hung tợn cũng là thường tình, kêu hẩn đứng lên rồi mới hỏi

-ta biết ngươi có oan ức, nói ta nghe ai đã hại ngươi và tại sao phải làm thế này

Nhân ảnh kia từ từ đứng lên, trên mặt chảy ra hai hàng lệ từ từ kể lại

-tôi vốn là thôn dân bình thường từ vùng khác đến, vào một đêm cách đây hai tháng thì bị một thần vòng đến bắt hồn,thực là không hiểu sao lúc đó tôi chưa có chết, sau khi an táng thì có người đào xác tôi lên rồi đưa tới đây

Nói rồi sụt sịt vài cái, tiểu Nguyệt đứng cạnh nghe hẩn kể lại sự tình thì trở nên hiếu kì, thế nhưng tuyệt nhiên không dám mở miệng, nhân ảnh kia lại tiếp tục kể

-sau khi tới đây tôi bị người ta cắt bỏ mũi, tai, móc mắt, răng cũng bị nhổ, đau đớn đến chết đi sống lại, cứ mỗi ngày đều có một người đem cô tôi loại thuốc gì đó bắt tôi uống khiến tôi vẫn duy trì được mạng sống cho tới bây giờ, còn việc bắt những người ở đây để làm gì thì thực tình tôi không biết.

Hóa ra sự tình là như vậy, Dương Vũ nghe xong mà hạo khí lại bắt đầu nổi lên, quả thực là quá tàn bạo, không thể tha thứ, nhưng nhớ lại lời hẩn kể thì Dương Vũ mới chợt nhận ra một điều “ thần vòng “, lại là thần vòng, có khi nào lại trùng hợp tới như vậy, thế nhưng hoàn cảnh bây giờ không cho phép hẩn đứng đó mà suy nghĩ, trực tiếp siêu độ cho vong hồn kia còn không quên viết lên một ấn chú lên trên người hẩn, để sau khi tiến nhập âm ty thì phán quan biết người này là bị ép buộc ở lưu lại nhân gian, sẽ không phải chịu phạt.

Sau khi siêu độ cho vong hồn kia xong thì tiểu Nguyệt mới dám lên tiếng

-lúc nãy huynh vẽ cái gì trên người hẩn vậy

-là một ấn kí, người sau khi chết thì hồn phách phải tới địa phủ, chứng nhân quả kiếp này để có thể luân hồi kiếp sau, nếu cố ý ở lại nhân gian thì sau khi tới âm giới sẽ chịu phạt rất nặng, vậy nên ta để lại một ấn kí sau khi phán quan thấy sẽ hiểu được hẩn là bị ép ở lại mà không làm khó dễ cho hẩn

Dương Vũ tùy tiện trả lời, nghe hẩn giải thích vậy thì tiểu Nguyệt hai lại thắc mắc

-phán quan sẽ tin lời huynh sao?

Có vẻ như câu nói của nàng làm cho Dương Vũ lộ ra một chút tự tin, khiến hắn phải quay qua nhìn nàng mà nói

-thiên sư nhân gian tức là đại diện cho tam thanh, âm ty chính thần cũng phải nể nang lấy vài phần

Ra là như vậy, tiểu Nguyệt cũng chỉ ồ ồ gật đầu rồi không nói thêm gì nữa, thế nhưng Dương Vũ lại bắt đầu trầm ngâm, nhìn cả trăm cái xác này nếu như việc gỡ bỏ mấy cây đinh trần hồn cũng đã mất mấy canh giờ, lại còn phải siêu độ cho chúng thì càng bất khả thi, nhưng nếu để cho chúng như vậy thì chẳng bao lâu nữa nguyên một đám xác chết này sẽ thi hóa, rất nhiều cái có thể trở thành quỷ thi, lúc đó mọi chuyện sẽ càng rắc rối. trong phút chốc hắn nghĩ ra một cách, có thể hơi tàn nhẫn nhưng với hắn có thể đó là cách tốt nhất

Lấy trong túi vải ra một xấp bùa đưa cho tiểu Nguyệt kêu nàng dán lên phía mi tâm của từng cái xác một, vì số lượng quá lớn nên hai người phải chia nhau mà dán, song xuôi thì Dương Vũ quay ra phía sau bày biện cái gì đó rồi trở lại phía tiểu Nguyệt, nhìn nàng một cái rồi bắt đầu tác pháp, hai tay bắt ấn niệm niệm chú ngữ

“thiên địa huyền hoàng

Địa sát tà quang

Từ vi thiên hóa

Tru diệt hồn thể

Thái thượng lão quân cấp cấp như luật lệnh “

Dứt lời thì tất cả những lá phù kia ngùn ngụt bốc cháy dữ dội rồi lan đến mấy cái xác kia, chỉ một lúc mà cả trăm cái xác thi nhau bùng cháy, ngọn lửa lớn tới mức thiêu đốt da thịt của bọn chúng kêu lên tanh tách, bốc ra một mùi hôi thối nồng nặc khiến cho tiểu Nguyệt phải ôm bụng chạy ra ngoài nông thốc nôn tháo, thấy nàng ta có vẻ chật vật như vậy thì Dương Vũ mới lấy ra từ trong túi áo một chút cò gì đó, vò nát rồi nhét vào mũi nàng, kêu nàng hít thở mấy cái mới thấy sắc mặt nàng khá lên, lại quay về nhìn mấy cái xác thì trong lòng lại có chút gì đó khó chịu, “các ngươi phải chịu khổ rồi, kiếp này phải chịu đau khổ thì kiếp sau sẽ có phúc báo “ suy nghĩ đó vẫn cứ luẩn quẩn trong đầu hắn một hồi cho tới khi đám cháy kia ngừng hết

Bạn đang đọc truyện *Bút Kí Huyền Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49: Siêu độ u hồn

Lửa đến một lúc cũng tắt hết, tiểu Nguyệt còn đang thấy kì lạ là vì sao ngọn lửa lớn như vậy mà nàng không hề cảm thấy nóng rất liền muốn tìm Dương Vũ giải đáp thắc mắc, thế nhưng vừa quay qua nhìn đám thi thể kia thì mọi câu hỏi của nàng đều bị nuốt ngược lại vào trong, phía kia cả trăm cái xác đã cháy thành tro, còn mấy cái không biết vì gì mà không cháy hết để lộ ra xương trắng trơ trơ, bên phía trên mỗi cái xác bây giờ còn lấp lờ thêm một mị ảnh, cái nào cái nấy gào thét gợn dữ đột nhiên một tiếng nói vang lên

-tới đây đi

Là Dương Vũ, trong tay đang cầm một cái gì đó như lá cờ. trên miệng lộ ra một điệu cười xảo trá, tiểu Nguyệt vẫn chưa hiểu chuyện gì hàng trăm hư ảnh kia đã lao tới phía Dương Vũ, gào thét lên những âm thanh khiến nàng cảm giác như thể đang có xâm nhập vào đầu óc nàng, những tiếng thét đó làm nàng cảm nhận được sự đau đớn, khổ sở nhưng lại cực kì thương tâm, lúc này phía bên kia, Dương Vũ thấy những vong hồn đang kéo tới thì vẫn đứng yên bất động, tiểu Nguyệt thấy như vậy thì không hiểu hắn đang tính làm cái gì, có chút gấp gáp vội hét lên

-cẩn thận

Dương Vũ nghe vậy thì nhìn nàng một cái, lại nở điệu cười tự tin, đột nhiên nhoài người ra phía sau mà chạy, mấy vong hồn kia vẫn một mực đuổi theo hắn, vừa chạy tới cửa của căn nật thất thì Dương Vũ dừng lại, lấy từ đằng sau hắc hạo diệt thần châm quét tới phía trước một cái, lập tức một cơ sở những linh hồn kia bị đánh tan, từ chỗ hắn đánh tới lộ ra một khe hở nhỏ, không muốn để phí cơ hội liền nhoài người chạy về phía trước, trong tay cầm lá cờ cầm xuống một cái, lập tức từ trên mặt đất đồng loạt năm lá cờ khác phát ra những tia hào quang chói lòa chiếu thẳng vào đám vong hồn kia như thể đang tạo ra một cái nhà giam để nhốt chúng lại, thế nhưng xem ra bọn chúng vẫn chưa chịu khuất phục, liên tục công kích vào năm lá cờ ý đồ muốn thoát ra bên ngoài, thấy vậy Dương Vũ không dám chậm trễ, lấy vừ trong túi vải ra một năm tiền ngũ để ném thẳng vào phía đám vong hồn kia, trong miệng niệm chú, lập tức năm tiền đồng kia phát nổ làm cho đám hồn phách kia có vẻ như thương tổn, thực chất đó chỉ là kế hắn tạo ra để đánh lạc hướng chúng, nhân cơ hội đó liền kêu tiểu Nguyệt lại, đưa cho nàng một đầu dây hồng tuyến, kêu nàng phải đứng yên ở đó còn mình chạy vòng quanh mắc nối đoạn hồng tuyến kia vào từng lá cờ một, song xuôi lại tiến đến phía tiểu Nguyệt, lấy lại đoạn đầu dây kia buộc vào hắc hạo diệt thần châm rồi cầm xuống đất, ngay lập tức linh lực từ hắc hạo diệt thần châm tràn ra hồng tuyến tạo nên một kết giới khổng lồ chằng chịt chằng chịt lại đám hồn phách kia khiến những đợt công kích của chúng ngày càng trở nên vô ích, lúc này Dương Vũ mới ngồi xuống, lấy ra chu sa rồi cắn đầu ngón tay rỏ vào trong chu sa năm giọt máu, khuấy đều rồi tiến lấy tay vẽ xuống đất phù văn của dẫn hồn phù, song xuôi liền ngồi khoanh chân, chỉnh trang lại y phục rồi đọc to quy hồn chú

“u minh dẫn hồn, quý mở đường

Địa lạc sa minh, văn hồi hương

Bảy nẻo sáu đường cư lai văn

Hà tắc khuyên thường nhiếp niệm tương

Lục đình lục giáp chiếu lệnh ta

Minh giới mở cửa

Nhập “

Lập tứ từ phía trong chính giữa năm lá cờ nơi giam giữ cả trăm vong hồn kia hiện lên một quang sáng, từ đó chui lên bốn nhân ảnh hai đen hai trắng, trên má còn đánh phấn hồng, trong tay mỗi người đều cầm một cái cờ phướn phía trên thêu một dòng chữ “địa lãng khảo hạnh“, Dương Vũ nhìn thấy mấy người này thì liền chấp tay hành lễ tỏ thái độ cung kính, mấy người kia thấy vậy thì liếc qua hần một cái, không ai bảo ai mà trực tiếp cả bốn người dùng cờ phướn khua khắng một cái, lập tức cả trăm u hồn rơi vào quang sáng ban nãy rồi biến mất, bốn người kia cảm thấy đã xong việc cũng lập tức nhảy xuống, cả quang sáng kia cũng không còn, mọi thứ trở về hiện trạng y nguyên như cũ, đến lúc này Dương Vũ mới có thể ngồi bệt xuống đất mà thở dài đưa tay lên trán lau mồ hôi như là trút được cho mình một gánh nặng, từ ban nãy đến giờ tiểu Nguyệt thấy hần tác pháp thì không giám làm phiền, đợi tới bây giờ mới dám tiến lại, thấy hần như vậy mới dám hỏi

-xong...xong rồi sao?

-đã xong rồi

Dương Vũ thở dốc nói, nghe vậy thì tiểu Nguyệt cũng trở nên an tâm một chút, lại nhớ tới cái gì lại hỏi

-bốn tên ban nãy là ai vậy, bộ dáng có vẻ rất cao ngạo

Dương Vũ nghe nàng nói vậy thì chút nữa không giữ được bình tĩnh, im lặng một chút nghe ngóng thì mới thở dài nói

-bọn họ là quỷ sứ ở diêm la điện, quyền hành chỉ dưới diêm la vương, lần này phải gọi bọn họ lên cũng thực là bất đắc dĩ

Nói xong quay qua phía tiểu Nguyệt thấy nàng đang thắc mắc, biết rõ trong lòng đang muốn hỏi gì thì đành trả lời

-u minh giới chỉ mở cửa lớn cho các vong hồn vào quỷ tiết, trong một năm chỉ đúng một lần đó, lần này tôi phải trái lại thiên điều mà mở ra để cho đám u hồn kia có thể tiến nhập âm ty, khá là to chuyện đó

-vậy phải làm sao?

Tiểu Nguyệt có vẻ sốt sắng hỏi, thấy Dương Vũ đắm chiêu một hồi mà chẳng nói gì thì biết rằng chẳng phải chuyện tốt lành, tính an ủi hần vài câu nhưng thực lòng không biết nói làm sao, trái lại Dương Vũ thấy nàng làm ra cái bộ dáng này thì lại tươi cười trở lại nói

-kệ đi, tới đâu thì tới, tôi chỉ biết làm như thế là đúng thôi

Rồi lại thở dài nói thêm

- trong vòng nửa canh giờ tới sẽ có người tới bắt tôi đi, không thể ở đây lâu được nữa

-kẻ nào, kẻ nào dám bắt người đi, nói đi ta sẽ phanh thây cả nhà hần

Tiểu Nguyệt thấy Dương Vũ nói vậy thì nói bông đùa, có thể với nàng thì đó chỉ là câu nói giỡn nhưng Dương Vũ vội bịt miệng nàng lại tỏ vẻ hốt hoảng

-lần sau không được nói vậy, cô là người thường không đỡ nổi đâu

Thấy hần như vậy thì tiểu Nguyệt cũng ý thức được tình hình, có chút lo lắng nhìn hần, Dương Vũ cũng không nói gì thêm liền kéo nàng ra ngoài, lên đến căn phòng trống kia thì hần mới từ từ nói

-mở ra u minh chính lộ là đi ngược với thiên điều, sẽ có áp ty của thiên tử điện dẫn tôi đi, nếu như lúc đó sau hai canh giờ không thấy tôi quay lại thì hãy nhớ tìm tới núi văn san gặp sư phụ tôi, kêu bà ta xuống âm ty cứu tôi, nhớ chưa

Tiểu Nguyệt nhớ rõ từng câu từng chữ hần nói, vội gật đầu, tuy có phần lo lắng nhưng vẫn không quên nói đùa thêm một câu

-ngươi đừng lo, chưa thành thân với ta thì ngươi chưa chết được đâu

Thật hết nói nổi, giờ là lúc nào rồi mà nàng ta còn nói được mấy câu đó, ngó nghiêng một hồi thấy bên ngoài tiền viện cũng đã tắt đèn xem chừng đã

không còn ai nữa thì hai người mới từ từ tiến ngoài, làm theo cách cũ mà trở ra khỏi đường lớn, một mạch đi về quán trọ

Bạn đang đọc truyện *Bút Kì Huyền Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 50: Ta sắp gặp nạn

Về tới phòng thi vẫn thấy phòng vẫn tối chứng tỏ Lệ nhi chưa có về tới, hai người họ cũng tùy ý mà đi vào, nói chuyện phiếm vài câu thì tiểu Nguyệt có đề cập tới việc Dương Vũ nói lúc nãy, tính hiếu kì lại nổi lên, không chịu đựng được mà hỏi

-âm phủ có giống như dương gian không?

Lại lần tới phía Dương Vũ tỏ vẻ thân mật

-ngươi có thể dẫn ta xuống đó chơi được không?

Ai biết được rằng trong lòng hắn đang thờ dài ngao ngán, xuống âm phủ sao, trên cõi đời này chắc chỉ còn tồn tại cô ta nữa thôi, thật khó có thể không nghĩ cô ta có bị gì về thân kinh không nữa, tính gỗ cho cô ta một cái vào đầu thì ở ngoài có tiếng bước chân đi vào, là Lệ nhi, nhìn sắc mặt của nàng có chút nhợt nhạt, thấy vậy tiểu Nguyệt vội hỏi

-tỷ tỷ, tỷ sao vậy?

-tôi...tôi không sao

Lệ nhi thều thào đáp, thờ dốc mấy hơi rồi lại nói

-Dương Vũ ca, có...có rất nhiều cương thi...có rất nhiều quỷ...tôi...

Dương Vũ thấy nàng có vẻ như không ổn vội ngăn nàng nói, tiến tới cái túi vải lấy ra một nén hương đen châm lên rồi hua hua trước mặt nàng, Lệ nhi vừa nghĩ thấy làn khói này thì khuôn mặt trở nên đỡ dần, tiểu Nguyệt trông thấy nàng ta bị như vậy thì càng sốt sắng

-ngươi làm gì tỷ ấy vậy?

Thấy Dương Vũ không trả lời thì cố hỏi thêm vài câu nữa, thế nhưng xem ra hắn không để ý tới lời nói của nàng, vẫn chú tâm tới Lệ nhi, một lúc sau thì xem chừng Lệ nhi có vẻ như đã tỉnh lại thì hắn mới giải thích

-đây là hương được làm từ cỏ trầm, có tác dụng định hồn, xem ra Lệ nhi đã gặp phải điều gì đó quá sức chịu đựng khiến hồn phách bắn loạn, về được tới đây quả thực đã là rất may mắn

Nói xong liền ngồi xuống trước mặt Lệ nhi từ từ nói

-bây giờ cô có thể nói được rồi

Lệ nhi nhìn hắn một cái, giọng nói bây giờ đã bình tĩnh hơn đôi chút, sắp xếp lại câu từ rồi kể

-theo lời huynh tôi đã bám theo hắn, thấy hắn đi vào một cái hang rất lớn ở phía bắc cách đây một dặm, bên trong đó có một cái giếng, tôi theo hắn leo xuống, đi được một đoạn thì trước mắt hiện ra một nơi toàn quỷ quái, thực sự tôi rất sợ

Nói xong gương mặt như không làm chủ được cảm xúc liền bật khóc, tiểu Nguyệt nhớ đến việc mình vừa mới trải qua cũng thấy đồng cảm phần nào với nàng, lại thêm việc đề Lệ nhi phải một mình chứng kiến những cảnh tượng đó thì xem chừng nàng đang rất bất loạn, Dương Vũ nhìn nàng một hồi, có vẻ như cảm thấy có lỗi với nàng, tiến sát lại nắm lấy bàn tay nàng mà an ủi, khuyên nàng nghỉ ngơi xém còn mình thì bước ra ngoài để cho tiểu Nguyệt ở lại chăm sóc Lệ nhi, một lúc lâu sau cũng thấy nàng đi ra ngoài, thấy Dương Vũ đang đứng ngoài đường ngửa mặt lên trời ngẫm nghĩ cái gì đó thì mới tiến đến nhẹ nhàng thủ thi

-tỷ ấy ngủ rồi

Thấy Dương Vũ cũng chỉ gật gật đầu chứ không hề đếm xỉa tới mình, vẫn cứ chăm chăm nhìn lên bầu trời thì tiểu Nguyệt có chút khó hiểu hỏi

-này, ngươi đang ngắm sao băng sao?

Lúc này Dương Vũ có vẻ như đã ngẫm nghĩ xong, quay mặt về phía nàng để lộ ra chút ưu tư, gãi gãi chán thờ dài, lại chỉ tay lên trời nói

-cô có thấy ba ngôi sao kia không

Theo hướng Dương Vũ chỉ thì tiểu Nguyệt nhìn lên, nheo mắt một hồi mới thấy, lại quay qua hấn thắc mắc

-thấy, nhưng hình như một ngôi sao rất mờ nhạt

-phải, chứng tỏ tôi sắp phải trải qua kiếp nạn

Dương Vũ thờ dài, nghe vậy thì tiểu Nguyệt mới vỡ lẽ, có vẻ như hắn đang xem sao trời để chiếu mệnh, thực sự là khi ở Bình vương phủ thấy tên Lý Ưông kia xem sao đoán mệnh cho cha nàng rất nhiều, toàn là những ngôn ngữ khó hiểu nhưng xem ra lại khá chính xác, nghĩ đến vậy thì trong lòng lại có chút lo lắng cho tên Dương Vũ nhưng không muốn hắn biết nên vẫn phải giả bộ

-ba ngôi sao đó là sao gì vậy?

Câu hỏi khá băng quơ thế nhưng tiểu Nguyệt không thể ngờ được câu trả lời của hắn

-ta không biết

-cái gì, ngươi là pháp sư, lại còn cái gì mà thiên..thiên

-là thiên sư

Dương Vũ đáp, nghe vậy thì tiểu Nguyệt lại vỗ đầu một cái

-đúng, là thiên sư mà lại không biết ba ngôi sao đó là gì sao?

Dương Vũ nghe nàng nói vậy thì khẽ cười, nhìn lại ba ngôi sao kia một cái rồi nói

-trước đây sư phụ ta có nói mệnh tướng của ta đến ngay cả người cũng không thể xem, ta cũng không hiểu vì sao, thế nhưng sau này ta mới phát hiện ra khi có chuyện gì đó nguy hiểm thì một trong ba ngôi sao kia lại mờ đi, trong điển tịch đạo gia cũng không có ghi chép gì về ba ngôi sao này

Về vấn đề này đến chính hắn còn mập mờ, thấy tiểu Nguyệt đã im lặng không nói gì thì khuyên nàng đi nghỉ sớm rồi đi vào trong, tiểu Nguyệt như muốn nói điều gì nhưng lại thôi, đi vào phòng thấy Lệ nhi đã ngủ, Dương Vũ tiến lại xoa chân nàng một cái rồi lấy từ trong túi áo ra một cái dây chuyền bằng chỉ đỏ, trên đó có xâu một hạt đá màu đen sáng lấp lánh rồi nhẹ nhàng đeo vào cổ nàng, có vẻ như đã an tâm thì mới đứng dậy, quay qua thì thấy tiểu Nguyệt đang nhìn mình với một ánh mắt sắc lạnh, lập tức hiểu ý nói

-cũng chỉ là một cái vòng thôi đã khai quang, có tác dụng tránh tà, nếu cô thích tôi cũng có thể cho cô một cái

Tiểu Nguyệt nghe vậy thì có chút vùng vằng

-ai thèm vòng của ngươi, cắt đi, để ta nghỉ ngơi

-cái gì, đây là phòng của tôi đó

Dương Vũ quắc mắt, vậy mà chỉ nhận được một ánh mắt thách thức của tiểu Nguyệt, lúc này mới ngộ ra bây giờ trong phòng đang có hai nữ nhân, nếu mình còn ở đây thực chẳng ra thể thống gì, đành phải ngậm ngùi đi ra ngoài, lại thấy đã quá nửa đêm không thể đánh thức tên chủ quán dậy để sắp xếp cho mình một chỗ ngủ khác thì đành ngồi trước cửa phòng, nghĩ thực là khôi hài, một thiên sư nhân gian như ta mà phải ngủ ở ngoài cửa như thế này sao, vừa nghĩ tới đó thì có chút cay đắng mà cười cười. đột nhiên cửa phòng lại mở ra, thấy đó là tiểu Nguyệt, trong tay đang cầm một cái chăn rồi ném qua cho hắn, hai người nhìn nhau một cái Dương Vũ đang tính nói lời cảm ơn thì tiểu Nguyệt đã đóng sầm cửa, thực là mấy người nữ nhân này đều là những người khó hiểu, nhưng đã trải qua một ngày quá nhiều chuyện, không muốn nghĩ nhiều thêm, ngó lên thì đã thấy trong phòng tắt đèn thì cũng an tâm mà đi ngủ.

Vừa tới canh hai, Dương Vũ vẫn đang thiêu thiêu ngủ thì một luồng âm phong ập tới làm hắn lạnh cả sống lưng, chợt mở mắt thì thấy hai nhân ảnh mặc áo choàng dài đến kín chân, từ từ tiến đến mà như lơ lửng trên không trung, trong tay còn cầm xích dài, đến trước mặt hắn thì cất tiếng nói như thể từ xa xầm vọng lại

-Lục thiên sư, mau quy hồi thiên tử điện chịu án

Bạn đang đọc truyện *Bút Kí Huyền Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 51: Lần đầu tới Ưông tử thành

Là quý sai, Dương Vũ thoáng nhìn qua bọn họ rồi đứng lên hành lễ

-hai vị sai gia phải vất vả rồi

Lập tức đứng lên, hai tên quý sai thấy vậy thì quay người lại bước đi hai tay đưa về phía trước, từ trong hư không hiện ra một tia ánh sáng rồi phát quang ra càng lúc càng lớn, hóa thành một cánh công, Dương Vũ nhìn qua thì cũng biết là đang mở ra chính lộ dẫn thẳng tới âm ty thì có vẻ hòa hoãn

-xin hai vị sai gia chờ một chút

Nói xong liền lấy trong tay áo ra một lá phù, viết viết cái gì lên đó rồi gói ghém cẩn thận đặt trước cửa phòng, tính gõ cửa thông báo cho hai người tiểu Nguyệt và Lệ nhi một tiếng nhưng sợ hai tên sai gia kia bức bách nên đành thôi, một hơi bước theo hai người họ xuống âm ty

Vừa bước qua vầng ánh sáng kia thì đã bước tới quý môn quan, trong lòng Dương Vũ tự nhiên hiện lên một cảm giác khó tả, thực là hắn đã xuống âm ty nhiều lần, nhưng mọi lần trước đều là đi cổng sau mà xuống, trải qua không ít phiền hà, lần này lại còn có người hộ tống tới tận quý môn quan, đúng là có cảm giác như mình đang chết đi vậy. mọi khung cảnh vẫn thế, hai bên đường một loạt quý sai đang dẫn theo một đoàn u hồn dài vô tận, trông không ai giống ai, người mất đầu, người thì thất khiếu chảy máu, còn có cả những thai phụ trên mình đầm đìa máu, trong miệng ai nấy đều kêu lên những tiếng kêu thảm thiết, nghe qua thực là não lòng, trước quý môn quan còn có hai tên lính gác thân hình to lớn vạm vỡ, trong tay cầm đại đao sắc mặt lạnh nhạt nhìn đoàn người đang tiến vào, thấy mấy người Dương Vũ tiến đến thì có chút nhíu mày đánh giá, vì biết quy tắc nên Dương Vũ vội lấy ra thiên sư bài của mình đưa tới trước mặt hai người bọn họ, lại sức nhớ ra là mình đang bị áp giải đến thụ án chứ không phải tuần hành như những lần trước thì có chút chột dạ, hai tên quý sai đang áp giải hắn thấy vậy thì cất tiếng

-Lục thiên sư, trong thời gian thụ án xin giao nộp thiên sư bài

Chưa kịp phản ứng thì một trong hai tên đó đã đưa tay giật lấy thiên sư bài, tuy Dương Vũ có chút thấy không thỏa đáng nhưng vẫn không nói gì, dù gì bây giờ hắn đang mang trong mình án phạt, không thể nào hiền ngang quá được, chỉ có thể khẽ chửi thầm trong bụng một tiếng

Đi qua quý môn quan thì tiến đến một đoạn đường dài, ba người bọn họ đi một đoạn đường thì dẫn tới một cái cổng thành to lớn, đến đây thì Dương Vũ cũng biết chính là uống tử thành, bên ngoài này du hồn quỷ sứ tụ tập quá đông đúc, chính là chờ tới lượt mình có thể vào thành tiến vào nốt những cửa ải còn lại để luân hồi, trước đây Dương Vũ chưa từng được tới đây, vì chỉ có thể là người chết hoặc những pháp sư nhân gian có trong tay chiếu du lệnh trong tay mới có thể tự do ra vào, mà để có được thì phải là người có đức cao vọng trọng, làm những việc khiến cho âm ty chú ý tới, hắn cũng chỉ là một pháp sư hai mươi lăm tuổi thì làm sao có cơ hội đó được, lần này có thể vào tới đây thì đúng là muốn tham quan cho kĩ

Vừa tiến vào thành thì hiện ra trước mắt hắn một khung cảnh cực kì đồ sộ, các dãy nhà nối nhau liên tiếp, nhìn qua thập phần cổ kính trang nghiêm, y như phong cách kiến trúc cung đình khác, đối diện có một tòa điện trên bảng hiệu ghi ba chữ ĐỒ SÁT TY, bên ngoài quý binh bước đi rầm rập, gươm giáo chỉnh tề, đi đầu đội hình là một tên tướng quân mặc khôi giáp, bộ dáng trông rất dữ tợn, thấy Dương Vũ đang bị hai tên quý sai áp giải tới thì vội tiến đến, nói với giọng ồm ồm

-mau dẫn phạm nhân tới thiên tử điện, diêm la vương và tần quang vương đang chờ

Là Hà Công Chính, chủ quản đồ sát ty, người này lần trước Dương Vũ cũng đã có gặp qua nhiều lần khi phải tróc quý ở huyết thủy hà, giao tình khá tốt, là một kẻ khá có tiếng nói dưới trướng của thiên sư chung quý, thấy hắn tiến đến Dương Vũ cũng chỉ hành lễ một cái nhưng vì bốn phận không thể giao tiếp với phạm nhân nên tên Hà Công Chính kia có vẻ như làm ngơ, trong lòng của Dương Vũ tự cảm thấy thực là khôi hài, đúng là sự đời. khi hắn còn đi tróc quý ở huyết thủy hà còn huynh huynh đệ đệ, ấy vậy mà bây giờ bị dính vào một chút chuyện mà đã làm ra cái bộ dáng như vậy, cũng chỉ quay qua nhìn hắn một cái rồi nở một nụ cười có phần chua chát rồi lập tức bị hai tên quý sai nhắc nhở đi tiếp.

Đi một đoạn đường thì hiện ra trước mặt hắn chính là thiên tử điện. thấy Dương Vũ đi tới thì bất ngờ một tên trẻ tuổi chạy tới, ghé sát vào tai hắn mà nói

-ngươi đã gây ra chuyện lớn rồi, lần này đến ta còn không thể nói nổi cho ngươi nữa đâu

Dương Vũ nghe tên kia nói vậy thì không những không lo lắng mà còn cười tươi hơn, vỗ vỗ vai hắn nói

-đúng là huynh đệ tốt, yên tâm, nếu hôm nay còn sống trở về nhất định sẽ cho ngươi đi ăn đậu hũ thối

Người trẻ tuổi kia nghe hắn nói vậy thì có vẻ như tức đến hộc máu, tính nói với Dương Vũ cái gì nhưng bị hai tên quý sai chặn họng

-thiên tử, xin dừng cản đường chúng tôi áp giải phạm nhân

Đây chính là Minh Vũ tông hoàng đế, sử xưa chuyện rằng ông là một kẻ gian dâm, bệnh hoạn nhưng thực chất là một minh quân, vì bị loạn thần tặc tử hãm hại mà chết ở tuổi ba mươi, lại bị gán cho cái mác đa dâm, đến khi chết đi còn không được nhắm mắt, diêm la vương vì thương tình mà giữ lại trong điện để theo hầu việc sổ sách cho phán quan, được những kẻ cấp dưới sùng tụng hai chữ thiên tử, trong một lần dẫn quân lên truy bắt tội phạm đào tẩu của âm ty mà quen biết Dương Vũ, từ đó kết giao thâm tình

Thấy hai tên quý sai nói tới mình thì Minh thiên tử cũng không giấu nhiều lời, dù cho chúng có bốn phận không bằng mình nhưng lần này được trực tiếp diêm la vương giao phó tróc nã Dương Vũ về đây, không thể không nể mặt chúng vài phần, Dương Vũ thấy vậy thì cũng chỉ mỉm cười, vỗ vỗ vai Minh thiên tử một cái rồi tiến vào đại điện, lập tức một màn không khí nặng nề bao trùm lấy quanh thân, hai tên quý sai vội chạy lên, nói

-bẩm nhị vị diêm vương, đã dẫn phạm nhân vào

Dương Vũ nhìn trái nhìn phải một cái, thấy trên nơi cao nhất có hai người đang khoác long bào đen tuyền, mặt dẫu quái nón, bộ dáng thập phần uy

nghe, ở dưới nữa có một người ăn bận kiểu thư sinh, trong tay bút không ngừng viết, trung quanh quỹ bình vô số, thấy vậy thì Dương Vũ vội hành lễ

-Lục Dương Vũ tiểu đồ Liễu tiên thụ phong thiên sư bài vị, tham kiến nhị vị diêm vương

Lại quay xuống phía người thư sinh đang ngồi bên dưới

-bái kiến phán quan đại nhân

Bạn đang đọc truyện *Bút Kí Huyền Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 52: Gặp dữ hóa lành

Vừa dứt câu thì một trong hai vị đang ngồi phía trên chỉ tay về phía hắn cất tiếng nói vang dội như sấm

-ngươi đã biết tội của mình chưa

Đó chính là tần quang vương chủ quản nhất điện ở âm ty, cũng chính là người có tiếng nói lớn nhất ở nơi này chỉ sau địa tạng bồ tát và phong đô nguyên thiên đại đế

Trên đường đi tới đây tuy Dương Vũ đã có chuẩn bị nhưng không nghĩ là khẩu khí của mấy người ở đây lại lớn đến thế, tuy có chút e dè nhưng vẫn làm bộ dáng thần nhiên đáp

-bần đạo biết

Câu trả lời của hắn có chút làm cho cả hai vị diêm vương và phán quan có chút bất ngờ, hắn thực là nhận tội, phán quan lúc này tay đã ngừng viết, đứng lên nói với Dương Vũ

-theo âm điều, mở ra chính lộ tội âm ty đã phạm vào tư hình, chiếu theo luật hành quyết, tước bỏ bài vị, xóa sạch âm đức, chịu một trăm năm khổ sai

Vậy là đã hết, không ngờ một đời hàng yêu trừ ma mà cuối cùng lại có kết cục này, Dương Vũ có chút thờ dãi cúi gầm mặt xuống đất thế nhưng thực lòng mà nói đối với hắn không bị lăng trì đã là may mắn lắm rồi, khổ sai một trăm năm cũng đã gọi là có chút khoan hồng, thế nhưng có vẻ hắn chưa cam tâm điều gì liền chấp tay đối với hai vị diêm vương mà nói

-không dám xin miễn tội, chỉ dám xin hai vị diêm vương cho bần đạo một khoảng thời gian ba ngày, sau khi bần đạo giải quyết việc chốn dương gian sẽ tự khắc xuống đây chịu tội

-to gan

Diêm la vương có chút giận dữ đập bàn một cái, nhìn về phía Dương Vũ với một ánh mắt sắc lạnh cực điểm

-ngươi thân mang trọng tội, lại dám ra điều kiện với ta

Có vẻ như sự tình đang rơi vào tuyệt cảnh, Dương Vũ có chút hết hy vọng nhưng vẫn không muốn biểu lộ, lúc này phán quan lại đứng lên, tay lật sổ sinh tử ra tìm kiếm cái gì đó một hồi lâu sau mới cất giọng đọc to

-Lục Dương Vũ, tiền kiếp không có, kiếp này trở thành đạo sĩ Liễu tiên phái, thụ phong thiên sư lệnh, hàng yêu trừ ma tổng cộng chín ngàn năm âm đức

Cái gì? sao lại không có, tiền kiếp hắc thực là không có, xem ra hai vị diêm vương có vẻ rất ngạc nhiên với điều này, diêm la vương còn có chút không tin liền kêu phán quan đưa sổ sinh tử cho mình coi lại, đảm chiêu một hồi mà không nói gì, lúc này từ ngoài cửa điện chạy vào một tên âm thần, trong tay cầm một cuộn giấy di đó, vừa vào tới nơi đã lớn giọng

-khẩu dụ của phong đô đại đế tới, nhị vị diêm vương tiếp chỉ

Nghe vậy cả hai vị diêm vương cùng phán quan đứng dậy, chỉnh trang lại y phục, lúc này tên âm thần kia mới mở cuộn giấy kia ra, nhìn qua một lượt rồi đọc to

-Lục Dương Vũ, thiên sư nhân gian, tuy phạm vào đại tội nhưng không gây ra hậu quả lớn, xét thấy một lòng hàng yêu trừ ma, siêu độ chúng sinh âm đức vô lượng, nay miễn tội, phục hồi bài vị, ban thêm mười năm dương thọ

Nói xong liền gấp cuộn giấy lại rồi tiến lên đưa cho hai vị diêm vương, tần quang vương có chút không tin liền mở ra xem lại, nhần mặt một chút rồi lại trở về trạng thái uy nghiêm như cũ, lại quay ra phía tên âm thần kia

-đã nhận lệnh, xin hãy quay về

Dương Vũ có thể nhận ra được trong lời nói của ông ta có chút không thỏa đáng về việc này, nhưng bây giờ hắn đâu còn tâm trạng để ý tới, không những khôi phục bài vị lại còn ra tăng mười năm dương thọ, loại phúc đức gì đây? thế nhưng bất chợt một câu hỏi lớn hơn lại hiện ra trong đầu hắn, tại sao phong đô đại đế để lại có quyết định này, mở ra âm ty chính lộ xưa nay là chuyện kinh thiên không ai dám làm, vậy mà giờ hắn đã làm, ấy vậy không những không bị trách phạt lại còn được hưởng hồng ân? quả là khó tin

Sau khi tên âm thần kia đi khỏi thì hai vị diêm vương mới ngồi xuống, cả hai đều nhìn Dương Vũ một cách kì lạ, hồi lâu sau tần quảng vương mới lên tiếng

-theo như lệnh của phong đô đại đế, miễn tội cho ngươi, mong ngươi sau này đừng tái phạm

Nói rồi cả hai vị diêm vương đều đứng dậy rồi đi về phía sau, Dương Vũ lúc này mới thở phào được một chút, hành lễ với phán quan một cái rồi trực tiếp quay người rồi đi, vừa bước được hai bước thì phán quan lại cất tiếng

-Lục thiên sư, xin dừng bước, ta có một câu muốn nói với ngươi

Đợi Dương Vũ quay lại nhìn mình thì không để cho hắn mở lời mà trực tiếp nói

-lần này gặp dữ hóa lành, xem như là phúc đức của ngươi, sau này xin hãy cẩn trọng hành vi, ngươi là nhân tài, sau này ắt làm được đại sự

Trong lời nói chứa đầy ẩn ý, chẳng phải là nói mình sau này sẽ làm việc cho âm ty sao, thế nhưng Dương Vũ cũng không dám nhiều lời, chỉ nở một nụ cười nói

-cảm tạ phán quan đại nhân mách bảo, cáo từ

Nói xong liền lập tức quay người đi ra ngoài, Minh Vũ thiên tử thấy hắn đi ra ngoài thì lập tức chạy tới, lắc lắc vai hắn hỏi

-thế nào rồi

-vẫn có thể dẫn ngươi đi ăn đậu hũ thối

Dương Vũ cười cười, xem chừng Minh Vũ thiên tử đã nhẹ nhõm hơn một chút lại nói với, chờ dài một hơi lại nói

-ngươi thì sung sướng rồi, sau này đừng gây phiền phức cho ta nữa, ta có thêm một cái mạng cũng không dám nói đỡ cho ngươi nữa đâu

Thấy Dương Vũ đã trở lại bộ dáng nhơn nhơn thì cũng không nhịn được mà cười với hắn nói chuyện phiếm vài câu thì lại nhớ đến điều gì

-ta còn có việc quan trọng phải làm, hẹn ngươi lúc khác vậy

Nói rồi hai tay đưa về phía trước kết ấn mở ra âm lộ dẫn về nhân gian, Dương Vũ cũng chỉ kịp nói một câu cáo từ rồi lập tức trở về, trong lòng vẫn không khỏi thắc mắc về cái sự tình mà hắn vừa trải qua, thế nhưng giữ được mạng đã là tốt lắm rồi, cũng không muốn truy cứu rõ ràng nữa

Về đến dương gian đứng chỗ cửa phòng mà hắn ngủ thì thấy trời đã gần sáng, đang tính chồm chần ngủ tiếp thì nghe trong phòng có tiếng khóc thì vội vã mở cửa chạy vào, thấy tiểu Nguyệt đang ngồi trên bàn, tay còn cầm một lá phù, trên mặt vẫn còn hai hàng lệ mà nước nớc, nghe thấy tiếng mở cửa phòng thì có chút giật mình, quay người qua thì thấy đó là Dương Vũ thì có chút sững sờ nhưng sau đó lại đổi thái độ vội chạy tới mà ôm chầm lấy hắn, nói bằng giọng nức nức nghẹn

-tên đạo sĩ khốn kiếp, sao ngươi bỏ ta mà đi

-thôi được rồi, tôi đã về đây rồi còn gì nữa

Dương Vũ có chút khó thở, tiểu Nguyệt đến lúc này mới buông hắn ra, lau đi hai hàng nước mắt, và bóp, tiểu Nguyệt tát cho hắn một cái đau điếng, Dương Vũ chưa kịp định thần thì nàng đã nói

-cái tát này là vì ngươi đi không nói ta một tiếng

Lại bóp một cái nữa

-cái tát này là vì ngươi còn bỏ lại một bức thư tuyệt mệnh, để ta tưởng rằng ngươi sẽ không quay lại nữa

Nàng định rờ tay tát hắn thêm một phát nữa nhưng Dương Vũ đã kịp chụp lấy tay nàng, thất thanh kêu lên

-còn đánh nữa là ta chết thật đó

Rồi tay lại ôm má sờ sờ, vẻ mặt hết sức thống khổ, lúc này tiểu Nguyệt mới có vẻ bình tĩnh lại, xoa xoa tay nói

-lần sau đi mà không nhấn ta một tiếng thì đừng trách ta

-được rồi tiểu bà ngoại, tôi có thể đi ra ngoài được chưa

Dương Vũ có chút phát tiết nhưng phải giữ thái độ bình tĩnh, trong đời hắn ngoài sự thái ra chưa từng có nữ nhân nào có thể đánh hắn, mà còn là đánh đau như vậy, thấy tiểu Nguyệt đã xuôi đi thì không nói một lời mà đi ra ngoài, có chút lắc đầu ngán ngẩm, không thể hiểu nổi những người nữ nhân này, cảm xúc thay đổi cứ như là thời tiết vậy

Bạn đang đọc truyện *Bút Kì Huyền Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 53: Gặp lại người cũ

Ngủ một giấc đến tận sáng sớm hôm sau thì trong phòng tiểu Nguyệt đã tỉnh dậy, thấy Lê nhi vẫn đang ngủ thì không vội đánh thức, bước ra mở cửa thì thấy tên Dương Vũ vẫn đang ngáy khò khò, lại chợt nhớ về chuyện đêm hôm qua thì khuôn mặt nàng lại có chút ửng đỏ, nhẹ nhàng tiến đến chỗ hắn mà ngồi xuống, thực lòng nhìn hắn cũng rất xoái... không hiểu vì lý do gì mà nàng chợt muốn sờ lên khuôn mặt hắn, đang tính đưa tay tới thì đột nhiên hắn trở mình một cái làm tiểu Nguyệt có chút giật mình, dẹp bỏ ngay mấy suy nghĩ trong đầu, khuôn mặt lại lộ vẻ lạnh nhạt mà đá hắn mấy cái vào mông

-dậy đi, tên đạo sĩ thôi, mặt trời lên tới đỉnh đầu rồi, dậy đi

Dương Vũ vẫn còn đang say giấc mà bị nàng gọi dậy thì có chút khó chịu, xoay người ra phía khác tiếp tục ngủ thế nhưng bị tiểu Nguyệt thúc bách tới mức không thể yên nổi nên đành phải tỉnh dậy, ngó ngang ngó dọc chỉ thấy mình tiểu Nguyệt thì mới hỏi

-Lê nhi chưa dậy sao?

-chưa, tỷ ấy vẫn đang ngủ, ta nghĩ tỷ ấy vẫn còn chán động chuyện đêm qua cho nên không dám đánh thức tỷ ấy

Tiểu Nguyệt đáp, thấy vậy Dương Vũ cũng không nói gì, vờn vai một cái rồi đi xuống dưới lầu, không quên ngoảnh lại hỏi

-cô muốn ăn cái gì?, tôi kêu tên chủ quán làm cho cô

Tiểu Nguyệt cũng chỉ nói hắn tùy ý lựa chọn, còn mình lại tiến vào phòng, thấy Lê nhi đã thức giấc hơn nữa còn đang ngồi thần thờ trên bàn thì hơi giật mình, nhưng thấy nàng sắc mặt nàng có vẻ như không được khỏe cho nên nhẹ nhàng tiến đến, vỗ vai Lê nhi một cái nói

-tỷ tỷ, tỷ có sao không vậy?

Thấy mặt Lê nhi vẫn không có chút cảm xúc thì tiểu Nguyệt càng hỏi gấp gấp hơn, đến khi tiểu Nguyệt phải lay nhẹ vai nàng thì nàng mới giật mình như đang suy nghĩ điều gì đó rất quan trọng vậy

-tỷ...tỷ không sao, Dương Vũ ca đâu

-huynh ấy đi xuống lấy đồ ăn rồi

Tiểu Nguyệt khẽ cười, lúc này Dương Vũ cũng đem đồ ăn lên, cũng chỉ toàn mấy món dân dã bình thường, có một đĩa thịt gà, một đĩa rau sào, một bát thịt gì đó mà tiểu Nguyệt cũng chẳng biết, những xem ra mùi vị cũng không tồi, ca ba người cứ thế mà dùng bữa, hai người tiểu Nguyệt và Dương Vũ xem ra ăn uống rất vui vẻ, Dương Vũ còn kể lại chuyện đêm qua mình đã một vòng từ quỷ môn quan trở về, gặp dữ hóa lành, khiến cho không khí càng thêm nhộn nhịp, một lúc sau mới quay sang thấy Lê nhi còn chưa đụng đĩa thì Dương Vũ mới có chút lo lắng, gấp đại một miếng thịt vào bát cho cô kêu cô mau ăn cho lấy lại sức, Lê nhi cũng chỉ gật gật đầu nhưng vừa đưa miếng thịt đến miệng thì lại đặt xuống, khuôn mặt có vẻ khó chịu

-hai người cứ ăn ngon miệng, tôi muốn quay trở về nhà thu xếp một chút

Nói rồi không để hai người kia kịp phản ứng gì liền đứng dậy mà rời đi, tiểu Nguyệt ý định muốn chạy lại giữ nàng lại nhưng bị Dương Vũ ngăn cản nói

-cứ để cho cô ấy về, trải qua những chuyện như đêm qua xem chừng đã ảnh hưởng không ít tới cô ấy

Nghe vậy thì tiểu Nguyệt cũng không đuổi theo nữa, biết đâu khi một mình Lê nhi có thể tĩnh tâm lại hơn, liền ngồi xuống tiếp tục ăn uống, đến khi ăn phải loại thịt kì lạ thì thấy mùi vị cũng không tệ, có chút hào hứng hỏi

-đây là thịt gì vậy? nhỏ đến lớn ta chưa từng ăn

Dương Vũ lộ ra một chút ý tứ cười nham hiểm, lắc đầu

-chỉ cần biết ăn được là được, sau này sẽ nói cô nghe

Thấy hấn như vậy thì tiểu Nguyệt lại bấu môi trong lòng thầm nghĩ “thịt thì cũng chỉ là thịt thôi mà, có cần thần bí tới vậy không”

Một lúc sau ăn uống cũng song xuôi, hai người lại bắt đầu nói đến chính sự, Dương Vũ trực tiếp đề cập

-đêm qua chúng ta đã phá bỏ một địa bàn nuôi dưỡng cương thi của bọn chúng, ắt sẽ bút dây động rừng, bây giờ phải hành động ngay kẻo chúng sẽ có động thái ngay

Tiểu Nguyệt có chút mập mờ mà nhìn hấn, thấy vậy Dương Vũ lại giải thích

-tôi nghĩ đây không phải là nơi duy nhất hấn nuôi cương thi, ít nhất còn một vài chỗ nữa

Nghe đến đây thì tiểu Nguyệt lộ ra vẻ cả kinh không thôi

-hấn nuôi nhiều cương thi như vậy để làm gì?

-cương thi không giống như con người, nếu chỉ dùng binh đao chắc chắn không thể diệt nổi, thử nghĩ xem, trong tay hấn có một đội quân cả ngàn con cương thi thì hấn sẽ làm gì?

Dương Vũ lại nói, nhìn qua tiểu Nguyệt đang suy nghĩ điều gì đó, một lúc sau như lại có thắc gì thì vội hỏi

-không đúng, chẳng lẽ nhiều người bị hấn bắt đi như vậy mà không có ai nghi ngờ sao?

Có vẻ như câu nói của nàng làm cho Dương Vũ hơi nản lòng, thấy hấn thờ dài một hơi rồi mới nói

-cô không nhớ trước đây mẹ của Lệ nhi bị biến thành cương thi sao? những vụ mất tích ấy bị người ta đổ hết lên đầu bà ấy, nói rằng đã bị cương thi ăn thịt thì làm sao có ai còn nghi ngờ gì nữa?

Đến lúc này như đã hiểu ra được một chút sự tình thì tiểu Nguyệt mới ồ ồ, lại nghĩ đến câu nói của hấn “trong tay kẻ kia có một đội quân cả ngàn con cương thi” thì lại thoáng chút giật mình, không thể tưởng tượng nổi hấn có thể làm gì với chúng đây, hai người chợt trở nên im lặng, một lúc sau Dương Vũ mới đứng dậy kêu mình cần đi chuẩn bị một ít pháp khí, nói tiểu Nguyệt cứ ở lại đây đợi Lệ nhi quay trở về, vì cũng không còn cách nào khác nên nàng đành phải nghe lời hấn, phân phó song Dương Vũ liền một mạch đi xuống phố, tìm đến những nhà thuốc đông y gần đó mua thêm hùng hoàng và một ít pháp dược khác.

Thế nhưng thật lạ là đã đi hết ba, bốn cái tiệm thuốc khác nhau mà nơi nào cũng báo là đã có người thu mua hết những thứ hấn cần, cảm giác được như có ai đó đang định chơi khăm mình nhưng không có một chút ít manh mối nào, suy đi tính lại chắc cũng chỉ là đám thầy trò tên đồng quan tài đó, biết rằng trong vùng này chắc hấn đã không còn thứ mình tìm cho nên cũng không cố chấp mà đi tìm nữa, tính đi dạo một chút rồi sẽ quay về thì đột nhiên từ xa vọng tới tiếng gọi

-Lục thiên sư, xin dừng bước

Nghe thấy tiếng gọi thì Dương Vũ vội quay người ra phía sau, thấy đó là một nam tử độ ngoài bốn mươi, đi bên cạnh là hai người trẻ tuổi, phải nói là rất trẻ, người kia thấy hấn đã quay lại thì vội chạy tới thân mật nói

-thật không ngờ có thể gặp được Lục thiên sư ở đây

-huynh là....?

Dương Vũ thấy vậy liền trong đầu điểm qua các khuôn mặt mà hấn đã gặp, thực là chưa có gặp qua người này, nam nhân kia thấy hấn đang suy nghĩ điều gì liền biết ý, vội xua tay

-đã hai mươi năm rồi, bản đạo Từ Thanh Trường, đệ tử nhập tịch của côn luân Từ Pháp Thiện Từ thiên sư

Nói song thấy Dương Vũ còn có chút mơ hồ nên đành nói tiếp

-năm đó nhờ có sư phụ người cứu một mạng tại lăng hoa hội nên mới có thể đứng đây được đến ngày hôm nay, quả thực là sư tôn đạo pháp vô biên

Đến lúc này thì Dương Vũ cũng đã nhớ ra, năm đó sư bá của hấn suýt chút nữa đã lấy mạng hai sư đồ hấn, quả là sư phụ mình đã ra tay ứng cứu nếu không làm gì còn mạng mà nói chuyện với hấn như ngày hôm nay, thế nhưng lại có chút thắc mắc hỏi

-chuyện đã xảy ra hai mươi năm, đến lần này đệ hạ sơn cũng vì muốn tham dự lăng hoa hội nhưng vì quên thiếp mời cho nên không thể vào, vậy mà huynh còn nhận ra đệ

Nghe vậy Thanh Trường có chút cười cười, hai tay xoa xoa vào nhau

-thực là ân nghĩa của liễu giao tiên tử cả côn luân sơn không ai có thể quên, vả lại ban nãy ta có ghé qua mấy tiệm thuốc mua pháp dược nhưng cứ nhiên lại không có, thấy mấy tên chủ quán có nói rằng có một vị đạo sĩ họ Lục cũng tới tìm mua, lúc đó ta đã đoán tám phần là đệ

Bạn đang đọc truyện *Bút Kì Huyền Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 54: Kế hoạch bí ẩn

Nói chuyện qua loa vài câu, Dương Vũ lúc này mới để ý tới việc tại sao lễ hoa hội kết thúc đã lâu nhưng sao hắn còn ở lại đây nên lại hỏi

-lễ hoa hội đã kết thúc mà huynh vẫn chưa về tông môn sao?

Thanh Trường nghe hắn hỏi vậy thì có chút ngạc nhiên, lại hỏi ngược lại hắn

-đệ không biết gì sao?

-biết...biết gì?

Dương Vũ thắc mắc

Thanh Trường xem bộ dáng của hắn thì đoán thực sự là hắn không biết thật, nhìn ngang nhìn dọc thì có vẻ ngại ngần đông người nên kêu hắn tìm một chỗ nào kín đáo để đề bề nói chuyện, thấy vậy Dương Vũ liền đề nghị đi về quán trọ mà hắn đang ở cho tiện, Thanh Trường cũng không từ chối, vậy là mấy người họ lập tức quay về quán trọ, trên đường đi Thanh Trường cũng không quên hỏi han tình hình của liễu giao sư thái thế nhưng cũng vì đã hạ sơn khá lâu và lại sư thái luôn hành tung bất định cho nên Dương Vũ cũng vô pháp mà trả lời

Về tới quán trọ thì mấy người họ liền kéo nhau vào một cái bàn trong góc nơi mà chẳng mấy khi có vị khách nào ngồi tới thì Thanh Trường mới khẽ giọng tỏ vẻ bí ẩn

-dạo gần đây giới pháp thuật đang đồn đại việc huyết sách quý vương hạ thế

Huyết sách quý vương? cái tên này nghe rất quen, sau một hồi thì Dương Vũ mới nhớ ra, lúc này gương mặt mới biến chuyển sang trạng thái khó tin

-không thể thế được, chẳng phải....

Thanh Trường không nhanh không vội, rót hai chén trà rồi đưa cho Dương Vũ, nhấp lấy một ngụm mới từ từ nói tiếp

-thực hư thì ta không rõ, chỉ biết thất đại phái đang trên đường tới đây, có lẽ là chúng ta đến đây đầu tiên

Đến lúc này xem chừng Dương Vũ mới lấy lại được chút bình tĩnh, nhiều năm ở trên núi cũng vì chuyện của sư công mà khiến cho liễu giao sư thái phải lao tâm khổ tứ rất nhiều, lên thiên xuống địa điều tra mà vẫn không có tung tích, vậy mà lần này huyết sách quý vương lại hạ thế xem chừng có thể sẽ kiếm được một chút manh mối nào đó của sư công hắn, ít ra biết được người sống chết ra sao thì cũng đã là một niềm an ủi đối với sư phụ hắn, ngẫm nghĩ một hồi rồi Dương Vũ mới nói

-vậy nơi hắn ta xuất thế chính là ở nơi này sao?

Thanh Trường gật đầu tỏ vẻ đồng ý với hắn, thấy vậy Dương Vũ cũng không muốn nói gì thêm, sự việc này đến ngay chính hắn ở đây còn không biết ấy vậy mà thất đại phái đã chuẩn bị tới đây, quả là danh môn chính tông cái gì cũng nhạy bén, lại nhìn qua hai tên đứng cạnh Thanh Trường, quả là ngũ quan thanh tú, một trai một gái nhìn rất giống một cặp kim đồng ngọc nữ vậy, không nhận được bên hỏi

-đây là tiểu đồng của huynh sao

Nghe Dương Vũ nhắc tới hai người họ thì Thanh Trường khẽ cười, quay ra sau chỉ tay giới thiệu

-đây là Thanh Trí, còn đây là Thanh Tâm

Lại quay về phía Dương Vũ

-còn không mau chào hỏi Lục sư thúc

Vừa nghe tới đó thì hai người họ liền tiến lên tươi cười, chấp tay hành lễ theo đúng quy tắc môn

-kính bái sư thúc

Đối với Dương Vũ thì mấy cái trò lễ giáo này thực là không vừa mắt, liền kêu hai người họ đứng lên, Thanh Tâm liền tiến lên một chút tươi cười

-Lục thúc, người thực sự rất soái

Câu nói tuy chỉ là từ một đứa trẻ thế nhưng Dương Vũ cũng có một chút sáng khoái, đang tính vuốt đầu khen nó là một đứa trẻ ngoan thì Thanh Trường đã ho khan hai tiếng quát

-Thanh Tâm, không được vô lễ

Lại nhìn qua Dương Vũ gấp gấp nói

-Lục sư đệ đừng để bụng, ta sẽ dạy dỗ lại chúng

-trẻ con dễ dạy, là trẻ con dễ dạy

Dương Vũ cười xuề xòa, lúc này mới nghĩ tới chính sự nên vội đề cập

-mãi nói chuyện mà quên mất chính sự, hiện ở đây đang diễn ra một sự kiện lịch sử rất lớn, huynh có muốn cùng đệ giải quyết không?

Thấy vậy Thanh Trường liền làm ra bộ mặt thần bí, ghé sát vào mặt hắn nói

-để ta đoán, có phải là việc liên quan đến số lượng người mất tích trong trấn này không?

-đúng vậy? tại sao huynh lại biết?

Dương Vũ thực là có chút bất ngờ, đối với Thanh Trường nhìn với một con mắt khác lạ, hắn vừa mới tới đây mà đã biết việc này, Thanh Trường nghe hắn hỏi vậy liền không lòng vòng, lập tức kể lại

-khi ta vừa tới đây thì đã nghe đồn đại rằng xuất hiện cương thi bắt người, trong ba năm đã có gần ngàn người mất tích thần bí, dĩ nhiên là một con cương thi không thể làm điều đó.

-một kẻ đang có ý định gây dựng cả một đội quân cương thi

Dương Vũ nhấp một ngụm trà rồi nói, nhìn lại Thanh Trường thấy hắn ta vẫn còn có vẻ không tin thì đành kể lại toàn bộ sự việc từ khi hắn phát hiện căn mật thất nuôi dưỡng cương thi kia, đến lúc này về mặt của Thanh Trường mới thực sự hiện ra vẻ lo lắng

-vậy đệ định tính thế nào đây?

Dương Vũ ngẫm nghĩ một hồi, khoé miệng lại cười cười rồi ghé sát vào tay Thanh Trường thì thầm điều gì đó, nghe xong chỉ thấy Thanh Trường tròn mắt một cái rồi phải thốt lên

-đệ thực sự điên rồi

Dương Vũ thấy hắn như vậy thì khẽ cười, tính nói gì thêm thì từ phía sau vọng lại tiếng nói của một nữ nhân

-tên đạo sĩ khốn kiếp, ngươi có người quen à

Là tiểu Nguyệt, đang từ trên lầu đi xuống, thấy Dương Vũ ngồi đó cùng một tên ăn bận đồ đạo sĩ nên cũng hiếu kỳ tới xem, vừa bước tới nơi thì Thanh Trường liền biết đó là người quen của Dương Vũ, vội đứng dậy chào hỏi

-bản đạo Từ Thanh Trường, đệ tử nhập tịch...

Chưa nói xong hết câu thì tiểu Nguyệt đã tròn mắt lườm hắn một cái

-ta hỏi hắn, không hỏi ngươi

Thấy nàng ta làm ra bộ dáng hống hách như vậy thì Thanh Trường có chút bất bình mà lại ngồi xuống, cảm thấy cô ta có chút nặng lời, sợ làm mất lòng Thanh Trường cho nên Dương Vũ vội giải thích

-huynh đừng để bụng, cô ta là con gái của Bình Vương gia, tên tiểu Nguyệt

Lại quay qua phía tiểu Nguyệt, nhìn nàng ta với một ánh mắt sắc lạnh, thấy vậy tiểu Nguyệt chỉ chu chu cái mồm lên như không có chuyện gì

-đây là Thanh Trường huynh, đệ tử nhập tịch của côn luân sơn, đạo hạnh rất cao

Rồi lại ghé sát vào tai nàng

-mau xin lỗi người ta đi

-ta đâu có làm gì đâu mà phải xin lỗi, ta...

Tính nói gì thêm thì Dương Vũ lại lườm nàng một lần nữa, đến lúc này tiểu Nguyệt mới quay qua phía Thanh Trường lí nhí xin lỗi

Về phía Thanh Trường sau khi nghe đến nàng là con gái của vương gia thì cũng hiểu được tại sao khẩu khí của nàng lại nặng như thế, cũng không chấp nhắc nữa mà hỏi

-vậy tiểu cô nương đây với đệ...

Dương Vũ đang tính đáp là chỉ đơn giản là bạn bè, ấy vậy mà tiểu Nguyệt lại nhảy vào miệng hắn

-chúng ta sắp thành hôn rồi

Một câu nói khiến cho Dương Vũ suyt chút nữa là ói máu, nhìn qua Thanh Trường cũng không khá hơn là mấy, đang nhìn hai người họ trân trân mà không nói nên lời

-Dương Vũ, đệ ...

Bạn đang đọc truyện *Bút Kì Huyền Môn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 55: Tiến đến thi sào 1

-huynh đừng nghĩ lung tung...

Dương Vũ có chút gấp gáp giải thích, lại kéo tay tiểu Nguyệt đi ra phía bên ngoài thì thầm

-bà ngoại trẻ, ta đang bàn chính sự, cô đi lên lầu đi lát nữa ta sẽ nói chuyện với cô

Thấy hắn có vẻ thần thần bí bí thì tiểu Nguyệt vẫn không chịu buông tha, chu chu cái mỏ lên nói

-ta không biết, ta muốn đi chơi

-lúc này là lúc nào rồi mà còn đòi đi chơi

Hắn gất nhẹ, lại đảo mắt hướng lên lầu

-Lệ nhi sao rồi?

Có vẻ như nàng có chút khó chịu với câu hỏi của hắn, khẽ liếc một cái rồi khoanh tay ngoảnh mặt đi hướng khác

-phải rồi, trong đầu ngươi chỉ có tỷ ấy thôi

Thực là hết cách mà, trong đầu hắn bây giờ làm sao mà còn tâm trạng để nghĩ về riêng ai, có ý muốn giải thích nhưng không biết nói sao cho phải lại đành thờ dài, lúc này tiểu Nguyệt mới quay về phía hắn nói

-tỷ ấy cả ngày nay cứ thần thờ như vậy, ta hỏi có sao không thì vẫn nói không sao, thực là có chút kì lạ

Nghe vậy thì Dương Vũ mặt có chút biến sắc, lại nhìn qua phía Thanh Trường rồi nói

-cô cứ lên chăm sóc Lệ nhi đi, một lát nữa song truyện tôi sẽ lên đó

Nói rồi đẩy đẩy nàng đi, tiểu Nguyệt cũng không cưỡng cầu mà ở lại, trong miệng lí nhí nói câu gì rồi lại tiến lên trên lầu, lúc này Dương Vũ mới thấy nhẹ nhõm một chút, khẽ lắc đầu rồi quay trở lại bàn, vội nói

-huynh cứ làm theo những gì đệ nói, bây giờ đệ đang vướng một số chuyện, hẹn huynh đêm nay

Nghe hắn nói vậy thì Thanh Trường tỏ vẻ đồng ý, đứng dậy xin cáo từ rồi lập tức rời đi, Dương Vũ đứng trông theo bọn họ tới tận lúc mấy người họ đã đi xa mới quay người đi lên lầu, vừa đẩy cửa bước vào phòng thì lập tức tiến lại phía Lệ nhi, đúng như những gì tiểu Nguyệt nói, Lệ nhi có chút thất thần thể nhưng xem ra ngũ quan không có chút gì xanh xao chứng tỏ sức khỏe vẫn còn ổn định, thấy vậy Dương Vũ mới tiến lại trước mặt nàng, khẽ nói

-Lệ nhi, cô thấy sao rồi

Có vẻ như câu nói của hắn làm nàng có chút giật mình, khẽ quay mặt nhìn hắn

-tôi không sao

Tiếng nói có vẻ yếu ớt thiếu sức sống, Dương Vũ lúc này cũng có chút lo lắng lại cầm tay cô lên bắt mạnh, khẽ nhủ mày lắm lắm “mọi thứ đều bình thường, không thể nào...”

Rồi lại nhìn nàng nói

-đêm nay cô có thể dẫn tôi đến nơi hôm qua cô đã bám theo a Tường tới được không? lần này tôi muốn một lần giết sạch bọn chúng

Kì lạ là khi nghe hắn nói vậy thì Lệ nhi lại chợt bừng tỉnh, không còn hiện ra vẻ mệt mỏi mà thay vào đó là bộ dáng hoạt bát như bình thường

-được, tối nay chúng ta sẽ đến đó

Thấy nàng như vậy thì Dương Vũ khẽ mỉm cười, nhìn qua tiểu Nguyệt một cái rồi lại nhìn về phía Lệ nhi

-được rồi, cô nghỉ ngơi đi, tôi đi chuẩn bị một lát

Nói xong liền lập tức đứng lên, Lệ nhi cũng chỉ khẽ gật đầu nhìn hắn rồi trở lại bộ dáng thần thò, thấy vậy Dương Vũ cũng không muốn nói gì thêm, lại tiến đến phía giường thu xếp một ít đồ đạc, cầm hắc hạo diệt thần châm lên rồi đi ra ngoài, thấy hắn có vẻ chuẩn bị kĩ lưỡng như vậy thì tiểu Nguyệt biết chắc không phải là hắn đi làm chuyện tầm thường, vội chạy theo sau túm lấy vai hắn tra xét

-ngươi tính đi đâu vậy?

Dương Vũ cảm thấy cô ta có chút phiền phức, khẽ gắt

-mấy tông phái khác đang trên đường tới đây, tôi chỉ là đi nghênh tiếp họ thôi

Nói rồi không để cho nàng có cơ hội mở miệng liền lập tức bước đi, thế nhưng tiểu Nguyệt cũng không phải loại người dễ bị những lời nói của hắn lừa gạt, liền lập tức hỏi vặn

-đi nghênh tiếp cũng cần phải mang theo pháp khí sao?

Thực không ngờ rằng giường như câu nói của nàng đã động chúng tim đen của hắn, chỉ thấy Dương Vũ đứng khựng lại, một hồi lâu sau mới quay lưng về phía nàng, khẽ thở dài bước đến

-một mình tôi thì không thể nào diệt hết được cái thi sào kia, dĩ nhiên cần thêm nhân lực

-vậy thì liên quan gì đến việc ngươi mang pháp khí đi theo?

Tiểu Nguyệt thắc mắc, nghe vậy thì Dương Vũ cũng hết cách, thế nhưng vẫn phải giải thích cho nàng biết

-tông phái của ta chỉ là một phái nhỏ, muốn hiệu lệnh toàn bộ những tông phái khác dĩ nhiên là phải làm cho họ tâm phục khẩu phục, nếu như có kẻ nào muốn đầu pháp thì có thể dễ dàng vận dụng

Như đã hiểu ra nên tiểu Nguyệt cũng không muốn hỏi thêm, trong lòng thực nghĩ rằng cái mối quan hệ trong thế giới huyền thuật bọn họ thực là phức tạp, thấy vậy Dương Vũ liền lập tức quay đi, để mặc cho tiểu Nguyệt đứng đó trong một mớ cảm xúc phức tạp

Trời trở tối, đêm nay thực là trăng tròn tuyệt hảo, tiểu Nguyệt vẫn đang ngồi cạnh cửa sổ ngắm trăng, nhìn sang thì đã thấy Lệ nhi ngủ từ lúc nào, trong lòng lại hiện lên một chút lo lắng, chợt cửa phòng mở, tiểu Nguyệt đoán chắc chắn đó là Dương Vũ thì vội đứng dậy quay ra, đúng là Dương Vũ nhưng dẫn theo cả tên đạo sĩ mà nàng thấy mấy người họ ngồi cùng lúc chiều, đang tỉnh thắc mắc rằng tại sao hắn lại ở đây thì Dương Vũ đã lên tiếng

-Thanh Trường huynh sẽ đi cùng ta đêm nay

Thanh Trường thấy quận chúa quay ra thì lập tức hành lễ, ngẩng đầu lên nói

-thứ lỗi cho bản đạo không biết thân phận của quận chúa, thực là thất lễ

Tiểu Nguyệt cũng chỉ khẽ gật đầu, tiến đến phía Dương Vũ gấp gấp hỏi

-thế nào rồi, không bị thương ở đâu chứ?

Dương Vũ vỗ vỗ ngực, tươi cười hỏi ngược lại

-cô nhìn tôi giống đang bị thương lắm sao?

Lại nhìn qua phía Lệ nhi, thấy nàng đang ngủ thì vội tiến đến lay lay nàng dậy, khẽ nói

-lên đường thôi

Lệ nhi uể oải ngồi dậy, thấy hẳn đề cập tới chuyện này thì có chút vội vã nói

-đi theo tôi

Nói rồi lập tức bước ra ngoài, mấy người Dương Vũ cũng lập tức đi theo sau, thấy tiểu Nguyệt cũng muốn đi thì Dương Vũ có ý ngăn cản nhưng nàng nhất quyết không chịu nghe, lúc này mới quay qua phía Thanh Trường nói to nói nhỏ câu gì rồi lấy thanh kiếm gỗ đào trên lưng hẳn đưa cho nàng, nói

-đào mộc kiếm này được Thanh Trường huynh tu luyện rất lâu, nói không khoa trương thì cũng là tuyệt đỉnh pháp khí, có tác dụng rất lớn đến tà vật, cô giữ lấy mà phòng thân

Tiểu Nguyệt nhận kiếm, tay khua khua vài đường thì có vẻ khá ưng ý, lập tức đeo ra sau lưng rồi bước theo Lệ nhi, hai người Dương Vũ và Thanh Trường thấy vậy thì nhìn nhau một cái rồi cũng vội đi theo bọn họ, tiến đến thì sào kia

Bạn đang đọc truyện *Bút Kì Huyền Môn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 56: Tiến vào thi sào 2

-huynh đã chuẩn bị tất cả những gì đệ nói rồi chứ?

Dương Vũ khẽ giọng quay qua Thanh Trường

-đã xong, chỉ đợi tới lúc đó thôi

-vậy được

Dương Vũ lại nhìn quanh, đảo mắt qua trái phải rồi rút từ trong túi ra đưa cho Thanh Trường một vật gì đó, đột nhiên phía trước có tiếng nói vọng lại

-hai người làm gì mà thần bí quá vậy

Là tiểu Nguyệt, nàng chỉ đi cách hai người một đoạn, nghe loáng thoáng thấy bọn họ to nhỏ điều gì thì có chút hiếu kì, Dương Vũ cũng chỉ tùy tiện nói rằng không có gì rồi ra hiệu cho nàng tiếp tục đi, tiểu Nguyệt gì có thấy hơi khó chịu nhưng vẫn không phản ứng, tiếp tục đi theo sự dẫn đường của Lệ nhi, khoảng gần một dặm thì mấy người họ đến một cánh rừng, thực lạ là cây cối ở đây không có đến một cái lá, bên trong sương mù dày đặc, vừa bước vào đã cảm thấy hơi lạnh đến thấu xương, với thân phận của pháp sư thì cả Dương Vũ và Thanh Trường biết đây chính là tà môn, không hề khinh xuất mà rút ra pháp khí, lúc này Thanh Trường mới hiện một chút kinh ngạc nói

-thi khí quá mạnh, hơn phân nửa số cổ thụ trong đây đã có linh tính

Nói rồi quay qua Dương Vũ, không biết vì đều là người trong đạo môn hay có sự hiểu ý nhất định mà cả hai đều đưa tay rút ra mấy lá phù, chính là âm khí phù, đưa cho từng người kêu họ dán lên sau gáy, việc này giúp cho mấy cây đại thụ kia dù có trở thành thụ yêu cũng không phát hiện ra bọn họ, lúc này mới tiếp tục bước đi.

Đi vào sâu trong cánh rừng thì phát hiện trên một vách đá cao có một hang động nhỏ, Lệ nhi nói hôm qua nàng đã theo dấu a Tường vào trong đó, nghe vậy thì hai người Thanh Trường và Dương Vũ nói sẽ đi lên phía trước do thám, nói tiểu Nguyệt và Lệ nhi phải bám sát theo bọn họ vì rất có thể sau lần Dương Vũ đột nhập và phá đi một thi sào của bọn chúng thì chắc chắn chúng đã có phòng bị trước, thế nhưng trái ngược với những gì mà bọn họ nghĩ, bên ngoài hoàn toàn trống không, không xuất hiện nổi một con tà vật nào cản đường, tuy là cảm thấy có chút không thỏa đáng nhưng Dương Vũ cũng không nói nhiều, lập tức đi vào trong hang động, vừa mới bước vào không quá sâu mà thi khí đã làm cho hai người Dương Vũ và Thanh Trường phải có chút nhíu mày, cảm giác này trước kia Dương Vũ cũng đã một lần nếm trải khi bước vào trong núi cô yêu để giao chiến với năm con quỷ thi kia, dĩ nhiên nguồn khí tức này không mạnh mẽ bằng thế nhưng cũng đủ cho hẳn cảm thấy lo lắng phần nào, lúc này Lệ nhi lại lên tiếng

-đi thêm một lúc nữa sẽ có một cái giếng, dưới đó chính là nơi bọn chúng giấu cương thi

Đi thêm một chút thì ánh trăng không thể nào chiếu sáng nổi vào trong nữa, Dương Vũ lại phải lục lọi trong đồng đồ đạc lấy ra một cây tam sắc đăng đốt lên, ánh lửa bập bùng rồi lập tức rực cháy xanh lè như mưa rơi, tuy phạm vi chiếu sáng không rộng nhưng vẫn có thể cho họ thấy phía trước có gì, đúng theo lời Lệ nhi nói, mấy người họ đi thêm một lúc thì phía trước hiện ra một miệng giếng cao cỡ một tấc, khá rộng, càng đến gần miệng giếng thì ánh lửa càng cháy dữ dội hơn chứng tỏ đây chính là khởi nguồn của thi khí

Đi đến phía trước miệng giếng thì mấy người họ mới dừng lại, Dương Vũ lấy từ trong túi đồ ra một xấp bùa nhét vào trong người, rút ra hắc hạo diệt thần châm, bên kia Thanh Trường cũng đã lấy ra một thứ sáng lóe lấp lánh trong ánh lửa, Dương Vũ vừa nhìn thấy vật này lập tức có chút phản kích, thốt lên

-đã thần tiên

Trước đây khi tham gia lễ hội lần đầu tiên Dương Vũ đã được nhìn thấy nó, nhưng lúc đó hắn không hề biết lai lịch bất phàm của nó nên cũng chỉ coi đó là một đoạn sắt bình thường, nhưng bây giờ thì khác, thực không ngờ lần này Thanh Trường có thể té ra đã thân tiên đề cùng mình chiến đấu, cảm giác thực là có chút xúc động, thế nhưng chưa kịp cảm thán thì Thanh Trường đã leo lên thành giếng mà nhảy xuống dưới, không quên nói vọng lên

-Dương Vũ đệ, hẹn gặp nhau ở dưới

Thấy vậy Dương Vũ cũng không thể đứng đó, quay qua hai người nói

-hai người ở đây canh chừng, nếu sau một canh giờ không thấy chúng ta trở lên lập tức phải rời đi ngay

Nói rồi cũng nhảy xuống dưới, tiểu Nguyệt đang tính nói nàng cũng muốn xuống dưới đó thế nhưng không kịp, tính mặc kệ mà nhảy xuống nhưng lại nhìn qua Lệ nhi, trong đầu suy nghĩ nàng chỉ là một cô gái bình thường, thế lực lại không có nếu lỡ nhảy xuống rất dễ xảy ra bất trắc, nhưng nếu để nàng một mình ở lại đây thì tiểu Nguyệt lại không an tâm, đành phải ở lại, thế nhưng trong giây lát trong đầu tiểu Nguyệt lại hiện ra điều gì, thắc mắc hỏi Lệ nhi

-tỷ tỷ lần trước cũng đã xuống dưới?

-đúng

Lệ nhi lạnh lùng đáp, đến lúc này tiểu Nguyệt mới nhận ra ngữ khí của nàng đã thay đổi, có chút giật mình quay qua thì thấy ngũ quan của Lệ nhi đang chảy máu, trên môi còn nở một nụ cười đầy tà dị, tình cảnh bỗng chốc trở nên kinh khủng cực điểm, tiểu Nguyệt cảm thấy hai chân mềm nhũn không còn sức liên ngã phịch xuống đất, nhìn lên thấy Lệ nhi đang tiến về phía mình, trong miệng còn phát ra tiếng nói

-hai tên ngu đó, tưởng rằng xuống đó mà còn toàn mạng trở lên sao

Rồi hú lên một tràng điên dại, tiểu Nguyệt thấy nàng ta như vậy thì đầu óc bắt đầu không còn suy nghĩ được gì nhiều, trong miệng cứng đờ đến mức thốt không nên lời, thấy Lệ nhi đã tiến sát đến mình thì hoảng sợ không thôi, thế nhưng trong tiềm thức lại chợt lóe lên một tia sáng, cô hết sức rút ra thanh đao mộc kiếm mà Dương Vũ đã đưa cho nàng, dùng sức chém tới Lệ nhi một nhát, thế nhưng thực không ngờ đường kiếm chưa chạm tới người Lệ nhi mà tiểu Nguyệt đã toàn thân cứng đờ như bị ai khống chế, chỉ thấy Lệ nhi cười lên sảng sặc một tràng dài, đầu tóc rũ dúi, ngũ quan không ngừng chảy máu, “Dương Vũ, Dương Vũ, cứu ta “ suy nghĩ đó vẫn cứ luẩn quẩn trong đầu tiểu Nguyệt, thế nhưng nàng không thể nói ra một lời, thậm chí khóc không thành tiếng, chỉ có những hàng nước mắt tuyệt vọng cứ thế rơi xuống là không thôi

Phía Dưới Dương Vũ và Thanh Trường cũng đã đáp xuống, thấy từ đáy giếng nhìn sang bên trái có một con đường, hai người nhìn nhau một cái rồi lập tức đi theo, được một hồi thì phía trước hiện ra ánh lửa, thấy vậy Dương Vũ vội dập tắt tam sắc đăng rồi ra hiệu cho Thanh Trường từ từ tiến vào, đi được vài bước thì trước mắt hai người hiện ra một khung cảnh khó tin, đến mức Thanh Trường còn phải thốt lên

-thực...thực là không thể tin được

Dương Vũ nhìn khung cảnh trước mắt mà trong lòng mắt cũng trở nên rạo rực, hai tay nắm chặt thành nắm đấm

Phía trước hai người là một vùng đất trũng cực kì rộng lớn, bên dưới có vô số con cương thi đang đứng bất động, con nào con nấy đều be bét máu, trên trán còn dán định thi phù

Hai người Dương Vũ và Thanh Trường nhìn lên phía trước đám cương thi kia thì thấy hai người đang mặc đạo bào, Dương Vũ liếc qua một cái đã nhận ra chính là lão đóng quan tài cùng tên a Tường kia, quan sát tình hình thì Dương Vũ cũng hiểu ra sự việc, trực tiếp bước ra, lớn tiếng nói

-để các ngươi chờ lâu rồi

Bạn đang đọc truyện *Bút Kì Huyền Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 57: Ngọc thanh ẩn

Thanh Trường thấy hắn như vậy thì một phen trán kinh, không thể ngờ hắn ta lại liều lĩnh như vậy, khẽ giọng nói

-Dương Vũ, đệ làm gì vậy?

Nhưng Dương Vũ chưa kịp trả lời thì bên dưới lão già đóng quan tài kia đã cười lên sảng sặc, sau một hồi nhìn thẳng mặt Dương Vũ mà quát

-đúng là lão súc, gặp ta mà còn không mau ba quỳ chín vái

Dương Vũ nghe vậy cũng chỉ cười nhạt

-tà ma ngoại đạo

Lại quay sang phía Thanh Trường có ý giải thích

-huynh không thấy chúng đã mắc đạo bào, đừng sẵn pháp đàn sao, chứng tỏ chúng chỉ chờ chúng ta tới, vậy còn lên lút làm gì?

Đúng là như vậy, Thanh Trường cũng nhận ra điều này nên liền đứng dậy, tiến lại phía Dương Vũ nhìn xuống, chỉ thấy hai thầy trò tên kia đang nhìn lại hai người bằng ánh nhìn lạnh nhạt, hai bên đột nhiên trở nên im lặng, lúc này xem chừng đang đánh giá thể lực của nhau, nhất đại tông sư của mao sơn bắc phái, trong tay phía dưới cả ngàn con cương thi, đối chọi lại chỉ với hai người Dương Vũ và Thanh Trường, nhìn qua thực đúng là không cân sức, tuy Dương Vũ đang chiến khí sôi trào thể nhưng vẫn giữ được một chút bình tĩnh để đánh giá tình hình, không phải là hấn sợ mà hấn thực chất muốn biết nguyên do của chuyện này, lập tức hỏi

-tại sao ngươi lại giết nhiều người như vậy?

-điều đó quan trọng sao?

A Trường lớn tiếng nói vọng lên, một câu nói này làm cho Thanh Trường có chút tức giận, quát

-quan trọng? cả ngàn mạng người mà ngươi coi như không quan trọng?

Lão già đóng quan tài kia đến lúc này lại vuốt râu, cười dữ tợn, dùng ngữ điệu hần học đáp trả

-nhân sinh ai cũng phải chết, ta chỉ tiễn họ đi một đoạn đường thôi

“quả thực là ma đạo”, Thanh Trường trầm nghĩ, lại muốn mắng chửi thêm vài câu nhưng Dương Vũ lại lên tiếng

-ta nghĩ nếu như chúng ta giao đấu ắt sẽ vong mạng tại đây, chẳng lẽ ngươi không thể cho một kẻ sắp chết biết được chân tướng hay sao?

Nói xong lại khẽ mỉm cười, nói bằng giọng đả kích

-hay ngươi nghĩ cả ngàn con cương thi của ngươi cũng không thể giết nổi ta

-ngông cuồng

Tên a Trường quát lên, thế nhưng đang chuẩn bị nói thêm câu gì thì lại bị lão già đóng quan tài kia lườm một cái, đành phải im miệng, lão ta nhìn Dương Vũ cùng Thanh Trường một hồi, khẽ nhếch miệng cười một cái rồi nói

-xem như cho các ngươi không uống một đời pháp sư

Sau đó liền lấy trong tay áo ra một vật nhìn như một cái ấn, đưa tới trước mắt hai người, vừa nhìn qua thì cả Thanh Trường và Dương Vũ có chút hốt hoảng, không hẹn mà cùng thốt lên

-ngọc thanh ấn

-đúng, là ngọc thanh ấn

Lão ta cười đắc chí, lại đặt ấn vào trong tay áo chỉnh lại đạo bào, từ từ mà nói

-năm đó Lục Thiệu Phương đã phong ấn năm con quỷ thi do tổ sư ta tạo ra, lại không an tâm mà để lại ngọc thanh ấn làm kết giới cuối cùng khiến chúng vĩnh viễn không thể trốn thoát, ta vì muốn lấy được cái ấn này mà đã lao tâm khổ tứ suốt mấy mươi năm, hình thành nên đội quân cương thi này cũng là muốn đột phá cỗ mộ đó, giết chết năm con quỷ thi để lấy ấn, nào ngờ kế hoạch sắp thành thì tên Dương Vũ ngươi lại giúp ta một tay

Thì ra là như vậy, mọi chuyện là vì nguyên cớ này, nhớ lại lúc đó thì Dương Vũ mới chợt ngộ ra rằng tại sao tu vi của năm con quỷ thi kia đã cường đại như vậy mà không thể đột phá được phong ấn mà thoát ra ngoài, hóa ra là vì có ngọc thanh ấn phụ trợ kết giới, phải nói từ hỗn nguyên, ngọc thanh đạo đức thiên tôn đã tạo ra ngọc thanh ấn để giúp ba cõi chia cắt, giữ thế cân bằng cho vạn vật, không biết rằng thực hư ra sao nhưng trong đạo môn vẫn luôn tương truyền rất nhiều giai thoại về chiếc ấn này, nói rằng nó là pháp bảo chí cường, có thể định đoạt được tạo hóa, trong điển tịch đạo gia cũng đã từng ghi chép, ấn nặng ngàn cân nhưng cũng nhẹ tựa vân du, xanh biếc như ngọc, phía trên có trạm một con trâu, bên dưới có ấn kí một chữ thiên. dù rằng ngàn năm vẫn chưa xuất thế tuy nhiên với những gì trong ghi chép thì chỉ cần nhìn qua hai người đã nhận ra ngay, cảm thấy như có một biến chuyển cực lớn về tâm lý

Thế nhưng ngay sau đó Dương Vũ vội phục hồi, suy xét một chút liền lập tức hỏi

-Lục Thế Phương? ông ta đã đi đâu?

Lão già kia nghe hần hỏi vậy thì có chút khó hiểu hỏi ngược lại

-ngươi là gì với hần?

-đó là sư công của ta

Dương Vũ nhẹ nhàng đáp, thế nhưng xem ra câu nói của hắn đã làm lão già kia nổi lên một cơn thịnh nộ, hai mắt chợt nổi lên tia máu, quay qua tên a Tường quát

-thi pháp

Lập tức hai thầy trò hắn tiến tới pháp đàn, lão già kia cầm trong tay một cái chuông kinh hồn lắc lắc, tay trái bốc một nắm gạo nếp rồi siết chặt, chỉ thấy từ trong đó bốc ra một làn khói đen, bên kia tên a Tường cũng rút ra đào một kiếm múa may một bộ kiếm pháp gì đó rồi rút ra hai lá bùa lam ném lên không chung, đột nhiên hai lá bùa bốc cháy dữ dội, thấy vậy lão già kia liền thả nắm gạo nếp bị cháy đen kia ra rơi xuống vào một cái bát, đổ vào đó một thứ chất lỏng màu đỏ rồi lấy tay trộn đều, lại cắn đầu ngón tay cho máu rỉ ra vài giọt vào trong bát rồi trực tiếp dùng thứ chất lỏng đó vẽ phù

Hai người Dương Vũ và Thanh Trường thấy vậy cũng không giám khinh xuất, thế nhưng vẫn không biết bọn chúng đang làm cái trò gì, cũng từ từ lấy ra mấy lá phù kẹp sẵn trong tay mà thủ thế

Lão già kia vẽ liên tiếp bốn đạo phù rồi dán lên chuông kinh hồn, lắc lắc một chút, trong miệng lầm rầm gì đó, chỉ thấy bên dưới mấy con cương thi phát hiện có dị động, quay người ra sau hướng mấy người Dương Vũ mà chạy tới

-Không xong, hắn đang dùng không thi thuật

Thanh Trường gấp gáp nói, nghe vậy Dương Vũ lập tức biết phải làm gì, lấy từ trong túi ra mấy thứ đồ đạc rồi hét lên đối với Thanh Trường

-máu, mực, gạo, gương

Lời hắn nói chính là máu chó mực, mực tuyên thành, gạo nếp và gương bát quái, vừa nghe tới đó thì Thanh Trường lập tức lấy ra đưa cho hắn, chỉ thấy Dương Vũ lấy đồ rồi bỏ hết mấy thứ đó vào một cái bát, lại rút ra thêm một lá phù phát phát tay, đột nhiên lá bùa cháy bùng lên liền lập tức ném vào bát khiến hỗn hợp kia cũng bùng cháy, thấy vậy Dương Vũ vội lập tức lấy gương bát quái đè lên miệng bát, vừa xoay gương vừa đọc chú, hết một vòng bát quái thì lấy hỗn hợp đó ra mà vẽ phù, đưa cho Thanh Trường hai tấm còn mình giữ lại ba tấm, bảo hắn dán lên pháp khí mạnh nhất rồi cùng Dương Vũ thi pháp, lúc này Thanh Trường mới hiểu ra, để điều khiển được đám cương thi này chính là nhờ mấy lá định thi phù, nếu lão già kia có thể điều khiển được chúng thì bọn họ cũng có thể, chỉ là tỷ lệ thành công quả là thấp vì bọn họ không phải là người luyện thi, chỉ là bùa chú dù có chia thành nhiều tông phái thì vẫn là có chung một cội nguồn, Dương Vũ tin rằng với thực lực của hai thiên sư bọn họ có thể thắng được lão già kia

Bạn đang đọc truyện *Bút Kì Huyền Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 58: Lật chuyển tình thế

Lập tức hắc hạo diệt thần châm cùng đã thần tiên được hai người tế ra mà thi pháp, tuy Thanh Trường không nghĩ rằng có thể đoạt được quyền điều khiển đám cương thi kia thế nhưng nhìn Dương Vũ có vẻ rất quyết tâm cho nên cũng không còn ngần ngại suy nghĩ, lập tức thi pháp, hai người một trái một phải thi triển không thi thuật của bốn môn, cả hai người như có một giao kết thần bí nào đó, khi thi pháp đều như nước chảy mây trôi, người này đọc chú người kia tung phù, kết thúc bằng một tiếng hô

“ĐỊNH”

Lập tức đám cương thi đang chạy như điên về phía hai người lập tức đứng im, có vẻ như đã thành công thế nhưng đối với hai người bọn họ để có thể lấy được sự kiểm soát từ tay lão già kia đã là cực kì khó khăn, lại còn phải một lúc điều khiển cả ngàn con cương thi, tinh lực đã suy kiệt không ít, lúc này trong lòng Dương Vũ lại dấy lên một sự lo lắng, vì khi hắn nhìn xuống hai sư đồ lão già kia thì thấy bọn họ đã không thi pháp, quả thực là trong khi hai người Dương Vũ và Thanh Trường đang cố sức lấy được sự kiểm soát thì hai tên kia đã không thi pháp, chứng tỏ chúng muốn Dương Vũ làm vậy, nhưng với mục đích gì, đột nhiên trong đầu Dương Vũ chợt nảy lên một suy nghĩ, đúng thực là đã mắc bẫy của hắn, thực chất hắn không muốn dùng đám cương thi này để giết hai người vì để điều khiển chúng quả thực là sẽ tốn rất nhiều tinh lực, vậy cứ để hai người họ kiểm soát chúng, để cho họ cứ từ từ mà mệt mỏi tới chết, đến lúc đó kể cả nghĩ ra cách thay đổi tình thế thì đến ngay cả sức chạy cũng không còn, chỉ cần một nhát kiếm của lão già kia thì mọi chuyện coi như kết thúc, quả đúng là quá bí ối đi

Đến khi nhận ra được sự việc này thì coi như là đã quá muộn, nếu như bây giờ họ ngừng thi pháp thì đám cương thi kia sẽ tiếp tục lao về phía họ, xem ra chống cũng không lại, Dương Vũ tuy bây giờ đang phải chật vật đem từng dòng cương khí dót nhập vào hắc hạo diệt thần châm để có thể duy trì cho bọn cương thi kia đứng yên nhưng vẫn cố mở miệng nói

-lão già, ngươi sống đã quá lâu mà còn không nhận ra sao?

Lão ta khi nhìn thấy bộ dáng hắn như vậy thì không những tức giận mà còn cười lên sảng sặc, vuốt bộ râu rồi nói

-nhận ra, ta chỉ thấy hai người đang sắp tới địa phủ thôi

-chẳng lẽ ngươi nghĩ chúng ta hai người đến để nộp mạng vô ích cho ngươi sao?

Dương Vũ hỏn hển nói

Đến lúc này tên a Tường xem ra đã mất kiên nhẫn, lớn tiếng

-hai người đã sắp chết tới nơi mà còn dám già mồm?

Thế nhưng Dương Vũ xem ra không còn để ý tới lời hắn nói, rút từ trong người ra một vật gì rồi nhìn qua bên Thanh Trường thấy hắn cùng đã lấy ra, chợt mỉm cười một cái rồi nói vọng xuống

-chúng ta đang ở dưới một địa đạo, sao không thử lấp đi lối ra duy nhất

Có vẻ như lão già kia nhận ra ý tứ trong câu nói của hắn, nhìn lại thì thấy trong tay hai người đang cầm một thứ hình tròn đen bóng, trong lòng thầm nghĩ “không song, là thuốc nổ”

Nhưng rồi về mặt của hắn lại trở lại sự ngạo mạn

-nếu như người dám nổ, ta xem chừng hai người cũng vẫn sẽ phải chết

Thì ra kế hoạch của Dương Vũ rất đơn giản, tìm đến nơi bọn chúng nuôi thi, đánh sập đường vào duy nhất để cho bọn chúng bị nhốt ở đây, thế mới hiểu tại sao Thanh Trường lại nói hắn là một kẻ điên, thế nhưng xem xét đến tình hình hiện tại thì đó cũng là chủ ý duy nhất, cả Thanh Trường và Dương Vũ đều nhìn nhau một cách mãnh liệt như để thay cho câu nói “làm đi, một đời hàng yêu trừ ma cũng không còn gì hối tiếc nữa”

Cả hai người đã đặt thuốc nổ xuống đất, Dương Vũ cũng lấy ra một lá phù khuấy động một chút, lá phù đột nhiên cháy bùng bên, chỉ cần ném vào hai viên thuốc nổ kia thì mọi chuyện coi như chấm dứt, chợt hắn nhắm mắt lại để coi như chấm dứt những sự việc mà hắn còn đang mong chờ, tay đang tính hạ xuống thì lão già kia lại hét lên

-Dương Vũ, người dám sao?

-đoán xem

Rồi cười nham hiểm, lại tính vút lá phù xuống lần nữa thế nhưng từ phía đáy giếng chợt có một tiếng hét

-Dương Vũ, cứu ta

Là tiểu Nguyệt, đã xảy ra chuyện gì, Dương Vũ quay đầu lại nhìn thì thấy hai nhân ảnh đang đi tới, là Lệ nhi và tiểu Nguyệt, không đúng, kia không còn là lệ nhi nữa, đó hoàn toàn là một người khác, ngũ quan cháy máu, tóc còn lòa xòa phủ trên khuôn mặt, năm ngón tay đều có móng vuốt sắc bén đang kẻ vào cổ của tiểu Nguyệt

Một màn này làm cho hai người Dương Vũ và Thanh Trường chấn động không thôi, đang tính hỏi chuyện này là thế nào thì lão già kia đã cười lên sảng sặc, nói

-Lục thiên sư, Từ thiên sư, thật uống phí các người một đời đạo hạnh, ngay cả người thân thuộc nhất của các người đã bị ta kiểm soát còn không hề hay biết

Không thể nào, trên mặt Dương Vũ lúc này đã đen lại, lá bùa trên tay cũng đã cháy gần hết thế nhưng lại không thể nào ném xuống, nhìn qua tiểu Nguyệt đang bị Lệ nhi khống chế như vậy thì hắn đã biết vấn đề này hắn là người thua, chợt cúi gằm mặt xuống mà không thể nói ra được lời nào, thấy vậy lão già kia lại cười phá lên, cả tên a Tường kia cũng không ngừng xi và hai người bọn họ, thế nhưng đến lúc này, thật không ngờ Thanh Trường lại bật cười một cách sáng khoái, hắn ta bị làm sao vậy? lão già kia thấy hắn như vậy thì có chút thắc mắc, khẽ hừ nhẹ một tiếng

-Từ thiên sư, người điên rồi sao?

-ta cười vì sự ngu ngốc của các người

Thanh Trường lúc này lại lấy một chút bình tĩnh, quay sang phía Dương Vũ mà nói

-Dương đệ, không cần giả bộ nữa đâu

Đến lúc này Dương Vũ cũng đã ngẩng mặt lên, trên miệng cũng đang cố gắng kìm lại nụ cười, nhìn xuống phía lão già kia mà tự tin nói

-lão rùa già, vấn đề này ta thắng

Chợt tay phải bắt quyết, trong miệng lầm nhảm gì đó, vừa dứt thì đột nhiên trên cổ Lệ nhi chợt lóe sáng lên, chính là cái vòng ngọc mà Dương Vũ đã đeo cho nàng, hào quang từ chiếc vòng từ từ chiếu đến toàn thân mình của Lệ nhi rồi bao bọc nàng, chỉ một lúc sau thứ ánh sáng đó như là thiêu đốt nàng ta vậy, tiếng gào thét vang vọng cả huyết động làm cho mấy người họ chói tai, một lúc sau thì Lệ nhi ngã đi, từ trong miệng nàng một nhân ảnh bay ra, thấy vậy Dương Vũ vội ném ra một lá phù thẳng vào cái nhân ảnh đó khiến nó đang trên không trung mà ngã lộn ra đất, lúc này nhìn lại thì Dương Vũ nhận ra đó chính là thần vòng, chợt ngộ ra một sự tình khiến hắn bồn khoăn là khi công phá núi cô yêu tại sao lại không thấy nó, chính là thực chất nó không phải từ núi cô yêu mà ra, mà chính là tay sai của lão già kia, đây đã là một âm mưu ngay từ đầu, để dẫn dụ hắn tới núi cô yêu, tiêu diệt đám quý thi kia, lão

già, người cũng thực là nham hiểm

Bạn đang đọc truyện *Bút Kì Huyền Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 59: Thiên sư tử vong

Thế nhưng còn thiếu, còn Hà Liên đâu? nàng ta cũng đã giúp cho thần vòng đánh lừa Dương Vũ, làm cho hắn tìm tới núi cô yêu, tuy hắn biết nàng sợ hãi cái thế lực đằng sau lưng nàng, bắt nàng phải làm như vậy nhưng trong hắn vẫn tồn tại điểm không thỏa đáng, lúc này sau khi đã được trục xuất thần vòng ra khỏi cơ thể thì Lệ nhi dần dần tỉnh lại, khuôn mặt và bộ dáng đã trở về như trước chỉ có điều có vẻ hơi xanh xao nhưng cũng dễ hiểu vì đó là biểu hiện bị chiếm nhục thân trong thời gian ngắn, vừa mới mở mắt thì nàng đã nhìn Dương Vũ thì thào nói

-có rất nhiều người...rất nhiều tiếng la hét...thứ đó đã nhốt trùng lại, cả tôi...

Nói đến đây thì ho liên tiếp, tiểu Nguyệt thấy nàng như vậy thì hết sức lo lắng, tiến lại ôm lấy Lệ nhi mặc cho trước đó suýt chút nữa đã bị Lệ nhi lấy mạng, khẽ nói vào tai cô

-tỷ tỷ, không sao rồi, Dương Vũ đây rồi, tỷ sẽ không sao đâu

Nói rồi dùng ánh mắt cầu khẩn nhìn Dương Vũ, lúc này chỉ thấy hắn nhìn chăm chăm vào thần vòng kia, một lúc sao mới nhìn qua bên phía hai người tiểu Nguyệt và Lệ nhi, có chút tức giận nói

-cái này dành cho những gì người dám làm với nàng ta

Lập tức tay bắt quyết, niệm sinh tử quyết, một loại pháp thuật rất tàn nhẫn của đạo gia mà nhiều đạo sĩ chưa nghĩ rằng sẽ dùng tới, một câu chú sẽ khiến hồn phách tan biến, vĩnh viễn không thể phục hồi, nếu như có thể cũng sẽ không bao giờ có thể tiến vào âm ty để hưởng luân hồi lần nữa, dĩ nhiên cái giá phải trả quả là không nhỏ

Vừa lẩm nhẩm niệm chú, lá phù trên người thần vòng kia đã sáng bừng lên, đem quang ảnh chiếu qua toàn thân như thể ngàn vạn lưỡi kiếm, chỉ kịp nghe thần vòng kia hét lên một tiếng rồi lập tức tan vào trong hư không. Thanh Trường cũng đã biết hắn vừa làm gì, thực là có chút sững sờ vì không ngờ hắn lại dám dùng sinh tử quyết, thế nhưng đó chưa phải đã hết, từ nơi thần vòng kia tan biến đi có rất nhiều đốm sáng từ đó bay ra, lượn lờ trong không trung một lát rồi đáp xuống đất, hóa thành nhiều nhân ảnh mờ ảo, có lẽ đó chính là những người sáu số bị thần vòng này bắt đi, trong đó ở phía ngoài cùng nhất Dương Vũ nhận ra một người, không ai khác đó chính là Hà Liên, đám hồn phách kia sau khi được trả tự do xem chừng vẫn còn mê man bất định, duy chỉ có Hà Liên vừa nhìn thấy Dương Vũ thì liền tiến lại quỳ xuống mà khóc lóc ni non

-cầu pháp sư tha mạng, ta cũng chỉ là bất đắc dĩ

-đứng lên đi, ta không nhận nổi

Dương Vũ có chút khó chịu nói, chung quy việc này từ đầu cũng là vì nàng, dĩ nhiên Dương Vũ cũng không chấp nhắc gì, và lại tình cảnh của nàng cũng đã bị thần vòng kia khống chế cho nên hắn không còn muốn bức bách gì thêm nữa, lúc này mới quay xuống phía lão già kia lạnh lùng nói

-giết người nuôi thi, dung túng thần vòng bắt hồn người sống, xem ra tội của người đáng chịu vạn kiếp bất phục ở huyết ô tri

Lão ta nghe hắn nói vậy thì cười sằng sặc, nhìn lại bằng con mắt thách thức

-người cứu được người thi đã làm sao? tất cả các người cũng đừng hòng mà rời khỏi đây an toàn

Lại khẽ nhếch mép gần lên từng chữ

-muốn chết thì cùng chết

Vừa dứt lời lão ta liền tiến lên phía pháp đàn, cầm chuông kinh hồn rung lắc liên tục, tên a Trương thấy sư phụ thi pháp thì cũng lập tức tiến lên cầm đao mộc kiếm, đâm vào một lá bùa rồi đốt cháy, mưa may liên tục

Phía trên, khi hai người Dương Vũ và Thanh Trường đang phải gồng mình để giữ thế kim hãm đám cương thi kia thì giường như sự tác pháp của hai thầy trò lão già kia càng làm cho hai người nặng nhọc hơn, cảm thấy như càng lúc sự kim hãm này càng mạnh hơn, đến khi mà lão già kia đâm thẳng ngón tay mình lên trên đỉnh cái chuông làm cho máu của lão từ từ chảy xuống phía bề mặt chuông thì khiến cho hai người Dương Vũ và Thanh Trường gần như đã mất hoàn toàn sự khống chế, hơn nữa còn bị một uy lực phản phệ đập vào người khiến họ bị lùi ra sau mấy bước, đều phải lấy pháp khí chống đỡ, mắt thấy hàng ngàn con cương thi đang lao đến thì có chút khó thở mà nhìn nhau, tình hình dần rơi vào tuyệt cảnh

Với sức lực của hai người bây giờ thì đấu với cả ngàn con cương thi cũng giống như châu chấu đá xe, lại còn chịu sự điều khiển của lão già kia thì cơ hội thắng gần như là không thể, đến lúc này Dương Vũ lại lấy ra một lá địa hỏa phù, vũ động trên không thì lập tức là phù bắt lửa, vội vã quay về phía sau

hét lớn

-tiểu Nguyệt, mau đem Lệ nhi rời khỏi đây

-không, muốn chết thì cùng chết

Tiểu Nguyệt gào lên, đúng là cứng đầu, Dương Vũ biết rằng kể cả khuyên họ như thế nào thì họ cũng không nghe, liền phải quay qua phía Thanh Trường

-huynh mau dẫn họ rời khỏi đây, nếu như phải chết thì hôm nay đệ sẽ chết cùng chúng

Cảm thấy như chưa thuyết phục được Thanh Trường, lại đưa hắc hạo diệt thần châm tới nói

-huynh phải nghĩ cho đại cục, còn luân phái là một trong thất đại phái, sau khi rời khỏi đây hãy hiệu lệnh họ tới diệt trừ thi sào này, tránh gây họa cho bá tánh, khẩn cầu huynh hãy mang cây châm này về cho tệt phái, còn nữa...

Nói đến đây hắc có vẻ ngập ngừng

-mong huynh hãy chăm sóc cho Lệ nhi, on trời biển này Dương Vũ sẽ không quên

Đến lúc này thì Thanh Trường đã không còn cách nào khác, đúng, còn luân là một trong thất đại đạo môn, sau khi rời khỏi đây có thể hiệu lệnh toàn giới pháp thuật đến tiêu diệt nơi này, đó cũng xem như là một niềm an ủi đối với Dương Vũ, vội cầm lấy thần châm rồi kéo hai người tiểu Nguyệt và Lệ nhi ra ngoài, mặc cho tiểu Nguyệt đang gào khóc trong đau đớn

Thấy họ đã đi đến phía miệng giếng thì Dương Vũ cũng đã yên tâm một chút, cảm lá phù lên nói lớn

-lão rùa già, đồng quy vu tận, một đôi một ngàn...hà hà...ta thắng rồi

Mấy người Thanh Trường vừa leo lên đến miệng giếng thì từ phía dưới một tiếng nổ lớn vang lên, từ đó bụi mù kéo lên đến tận chỗ họ đứng, tiểu Nguyệt và Lệ nhi lúc này cũng chỉ biết ngồi bệt xuống đất mà khóc, Thanh Trường tuy đã cố an ủi họ nhưng xem chừng không có kết quả, đành phải ngồi xuống mà dựa đầu vào thành giếng, suy nghĩ về việc làm của tên Dương Vũ này, đây mới đích thực là pháp sư nhân gian

Một lúc sau giương như tiểu Nguyệt vẫn chưa tin rằng Dương Vũ đã chết, chạy tới thành giếng tính leo xuống một lần nữa nhưng bị Thanh Trường cản lại

-cô đang làm gì vậy?

-Dương Vũ, chắc chắn hắc chưa chết

Tiểu Nguyệt tuyệt vọng nói, Thanh Trường biết rằng lúc này cô đang rất đau lòng nên không muốn to tiếng, cầm chắc tay cô gần lên từng chữ

-đệ ấy đã hi sinh mạng sống cho chúng ta, đừng làm đệ ấy thất vọng, ta hứa, dù có phải đào tung mảnh đất này lên cũng sẽ tìm bằng được hài cốt của đệ ấy đem đi an táng

Nói rồi lại đành thờ dài nhìn nàng

-bây giờ thì về thôi

Tiểu Nguyệt đến lúc này đã chấp nhận sự thật, từ từ leo xuống rồi lững thững bước ra ngoài cửa hang, thấy vậy Thanh Trường cũng đành đi tới cổng Lệ nhi đi theo, ba người trở về quán trọ mà không ai nói với ai một câu gì

#notice : hôm nay 20/11 tập thể giáo phái Liễu tiên nói riêng và tam giới nói chung kính chúc cho các người thầy, người cô, những người đang hằng ngày thực hiện hành trình trồng người cao cả, một lời chúc sâu sắc và tốt đẹp nhất, chúc các thầy, các cô sẽ có một ngày 20/11 thật ý nghĩa và hạnh phúc, chúc cho các thầy cô sẽ có một sức khỏe thật tốt, luôn giữ được sự nhiệt huyết và năng động, sự tươi trẻ và lòng yêu thương

tái bút: xin chúc cho các người thầy, người cô đã và đang dìu dắt em trên con đường của kiến thức, sẽ nhớ mãi những lời răn dạy, những kỉ niệm không đơn thuần là kỉ niệm, nó là một thế giới mà ở đó, em biết em sẽ luôn được che chở

-thăng viết truyện-

Bạn đang đọc truyện *Bút Kì Huyền Môn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 60: Ván cờ này , ta thắng

Cũng trong lúc đó, giữa đồng đất đá và khói bụi mù mịt trong hang động, một thân ảnh đang nằm bất động trên mặt đất, thương thế xem ra rất nặng, trên người hần máu chảy không ngừng, có thể hần đã chết, không, hần vẫn chưa chết, trong tâm thức dần dần hiện ra một điểm sáng, ban đầu rất mờ nhạt nhưng dần dần lại trở nên chói lòa, một cảnh tượng bắt đầu hiện ra, hần thấy bản thể đang rơi xuống một nơi vô định, bốn phía đều là lửa đốt, phong lôi, tuy không thể cử động nhưng hần biết đây là ảo cảnh, từ từ mở mắt thì một giọng nói âm trầm lại vang lên

-Dương Vũ, đây chính là kiếp số của ngươi, đây chính là kiếp số của ngươi

Kiếp số, quả thực là giọng nói này đã làm cho hần một chút giao động, thế nhưng chưa kịp hồi phục tinh thần thì bốn phía cảnh vật vỡ vụn rồi trở lại một mảng đen kịt, ánh sáng kia cũng từ từ mà biến mất, đến lúc này chợt hần lại có thể mở mắt tỉnh dậy, thở hắt ra mấy tiếng, cảm giác đầu tiên là sự đau đớn từ khắp thân thể, từ từ chống tay đứng lên thì phát hiện tay trái đã bị gãy, cũng may trước đó đã đưa hắc hạo diệt thần châm cho Thanh Trường nếu không hần cũng không biết mình có vác nổi thanh sắt đó hay không, từ từ lết từng bước từng bước ra khỏi hang động, tuy về mặt biểu lộ sự khổ sở nhưng sau khi nhìn về phía đồng đồ nát kia thì hần lại khẽ mỉm cười “ván cờ này, ta thắng”

Thế nhưng ngay sau đó trong đầu hần lại bắt đầu hồi tưởng đến khoảnh khắc đó, nó lại khiến cho hần một chút gì đó mất mát, lại không thể cười nổi

Lúc đó sau khi Thanh Trường dẫn tiểu Nguyệt và Lệ nhi rời khỏi, hần đã quyết định ném lá phù xuống để làm nổ cả hang động, vui lấp đám cương thi cùng lão già kia, thế nhưng ngay khoảnh khắc đó Hà Liên giường như đoán biết được hần định làm cái gì, lập tức lao lên cầm lấy lá bùa khi mà chỉ một chút nữa thôi là đã chạm vào hai quả thuốc nổ kia, địa hỏa phù gặp tà vật lập tức được kích hoạt, Hà Liên bị ngọn lửa từ lá phù thiêu đốt thế nhưng lại không kêu lên một tiếng đau đớn, quay mặt về phía Dương Vũ ủy khuất nói

-Lục thiên sư, ta có lỗi với ngài, đây xem như là sự tạ lỗi của ta

-cô bị điên rồi sao

Dương Vũ kêu lên, cô là tà vật, kể cả ngọn lửa trên người cô có cháy dữ dội như thế nào cũng không thể tác động được đến những vật thể của dương gian, đang tính nói ra điều này thì trong đầu Dương Vũ như có một tia sét đánh ngang qua, trừ phi là cô ấy tự thiêu đốt nghiệp lực của bản thân, tách tam hồn thất phách ra làm hai, như vậy ngọn lửa của tam hồn sẽ có thể tác động đến vật thể, nhưng nếu như thế thì cô sẽ vĩnh viễn không thể tụ hồn đồng nghĩa với việc không thể nào tiến nhập lại luân hồi một lần nữa

Thế nhưng mọi thứ đã quá muộn, trên mặt Hà Liên hai dòng lệ đã chảy xuống thế nhưng vẫn nở một nụ cười, từ từ thân ảnh mờ nhạt dần rồi bay về phía hai cục thuốc nổ kia, không còn cách nào khác, Dương Vũ liền quay đầu chạy về hướng đáy giếng thế nhưng vụ nổ quá lớn khiến hần bị bất tỉnh, khi tỉnh dậy thì thấy bản thân cũng thương tích đầy mình thế nhưng may mắn vẫn còn sống sót, từ từ quay về thế nhưng khi đến được chỗ đáy giếng thì hần chợt cảm thấy bất lực, nội thương lẫn ngoại thương đều khá nghiêm trọng thế mà miệng giếng quá cao, thực lòng là khó mà lên nổi, thế nhưng hần vẫn muốn thử, thử một hơi thật sâu rồi nhún chân mà lẳng không bay lên, thế nhưng chỉ đập lên ba bước thì thương tích trên người hần lại không cho phép hần leo lên thêm nữa, khiến hần lại rơi xuống, nhấn nhó một hồi vì các vết thương vẫn còn đang rỉ máu, tuy thế nhưng ý chí sống còn của hần vẫn chưa cho hần được chết ở đây, tiếp tục như vậy tới năm bảy lần, lần nào cũng bị rớt xuống dưới, các vết thương đã khá nặng mà còn bị va đập mạnh thì càng nặng hơn, có thể vì bị mất quá nhiều máu cho nên dần dần hần thấy mắt mình không còn nhìn rõ nữa, đột nhiên một giọng nói lại vang lên trong đầu hần

“Dương Vũ, Dương Vũ, huynh không được chết”

Là giọng nói của Lệ nhi, rồi một giọng nói nữa lại tiếp tục vang lên

“tên đạo sĩ khốn kiếp, không được bỏ ta một lần nữa đâu”

Lần này là của tiểu Nguyệt, những giọng nói đó cứ luân phiên nhau mà lượn quẩn trong đầu hần, một lúc lâu sau hần mới có thể từ từ đứng dậy, khẽ lắc bả

“Liễu Tiên thiên sư mà phải chết ở đây sao, ta không cam tâm”

Lập tức nhún chân lẳng không lên một lần nữa, một hơi đập vào vách tường bảy tám phát rồi túm được một tay lên miệng giếng, dồn hết sức mình mà leo lên nhưng xem chừng không chịu nổi, lại nghĩ đến những ngày tháng mà hần tu luyện đạo thuật, chẳng phải hai mươi mấy năm đó hần lại bỏ uổng hay sao? hần không thể nào từ bỏ dễ dàng như thế được, hét lên một tiếng rồi dồn hết sức còn lại về cánh tay để tự kéo bản thân mình lên, cuối cùng thì hần cũng thành công, leo lên được miệng giếng thì đã không còn sức lực liền ngồi bệt xuống đất mà thở dốc, nhìn ra bên ngoài thì đã thấy ánh nắng chiếu vào tận đây, có lẽ hần đã ngất đi khá lâu, tịnh dưỡng một hồi thì xem chừng cũng đã hồi phục một chút sức lực, đưa tay xé một mảnh đắp lên bả vai nơi máu vẫn đang chảy sôi sả rồi từ từ lết ra khỏi hang động

Đi ra khỏi khu rừng một lúc thì bản thân mất máu quá nhiều mà hần lại cảm thấy sức lực lúc này tiêu tán, hai mắt mờ dần rồi ngất lịm đi

Quay trở lại quán trọ, tiểu Nguyệt liền ngồi thờ thần trên ghế, ánh mắt vẫn còn đăm lẹ, Thanh Trường cũng đặt Lệ nhi xuống giường rồi tiến lại chỗ tiểu Nguyệt, thấy nàng như vậy cũng muốn an ủi vài câu nhưng biết rằng lúc này có nói gì đi nữa thì cũng chẳng thể thay đổi được tình hình nên cũng chỉ biết thờ dài, rót ra hai tách trà rồi từ từ uống, lại nhớ về cái gì thì liền rút từ trên lưng hắc hạo diệt thần châm xuống, đặt lên trên bàn

-đây là vật mà đệ ấy đã giao lại cho ta

Tiểu Nguyệt nghe Thanh Trường nói vậy thì liền quay ra, thấy đó chính là hắc hạo diệt thần châm thì có chút mừng, đưa tay lên khẽ chạm lên mà trong

lòng lại nhớ đến Dương Vũ, nhớ đến khoảnh khắc hấn đánh tan thanh bảo kiếm của nàng, bộ dáng thực là lãnh khốc, có chút không kìm được cảm xúc, hai hàng lệ lại rơi xuống

Lúc này Thanh Trường biết trong lòng nàng ta lại nhớ đến Dương Vũ, cũng không muốn phá đi cảm xúc của nàng cho nên liền đứng dậy đi ra ngoài, trong lòng cũng nặng trĩu một nỗi niềm khó tả

Trời đã về chiều, có mấy thôn dân cũng đã làm xong công việc ruộng vườn liền quay về, đang nói chuyện vui vẻ thì có một cậu thanh niên kêu lên

-Lương bá, giờ này ai còn nằm ở vệ đường kia

Nghe cậu ta nói vậy thì mấy người thôn dân cũng đưa mắt qua nhìn, thấy người đó nằm bất động lại còn đang chảy máu thì vội tiến lại xem xét, một nam nhân đứng tuổi vội buông quốc chạy tới, đưa tay lên mũi người kia thì vội quay ra nói với mấy người còn lại

-còn thở, mau đem về cứu chữa

Nói đoạn liền cử lấy mấy người khiêng người đang bị thương kia về

Bạn đang đọc truyện *Bút Kì Huyền Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 61: Lương gia thôn

Một lần nữa tỉnh dậy, Dương Vũ vẫn phải nhắm mắt vì những vết thương nhưng nhìn lại đã thấy bản thân được băng bó, tay trái còn đang đắp một loại thảo dược nào đó, lấy tay phải quyết quyết một chút rồi đưa lên mũi ngửi thì chút nữa nôn thốc nôn tháo vì quá khó ngửi, khề lê người xuống dưới giường rồi bước ra bên ngoài

Phía ngoài sân thì nắng đã lên gần tới đỉnh đầu, có thể vì nhiều ngày hấn không được tiếp xúc với ánh mặt trời cho nên hơi chói mắt, bên ngoài là một mảnh sân nhỏ lát gạch, nhìn chung cũng khá sạch sẽ, trên sân còn bày mấy sạp thuốc bắc đang phơi khô, còn không biết chuyện gì đã xảy ra thì có một giọng nói của một nữ nhân chuyển đến

-cha, người đó tỉnh lại rồi

Giọng nói rất lớn, như để thông báo một tin rất hệ trọng vậy, tiếng nói vừa dứt thì nữ nhân đó chạy lại, đỡ lấy tay kia của hấn ân cần nói

-huynh còn đang bị thương nặng, đừng đi lại nhiều kéo vết thương lại tái phát

Dương Vũ còn muốn hỏi gì thêm thế nhưng bị cô kéo vào trong phòng, hơn nữa cô còn đang bám vào một vết thương nên chỉ biết nhăn nhó mà đi theo, trong miệng khẽ kêu lên

-đau...đau

Nữ nhân kia nhìn lại thì thấy tay mình đang nắm lấy vết thương của hấn thì vội buông ra, gãi gãi đầu nói

-thực xin lỗi, là không cố ý...

Dương Vũ cũng chỉ biết thở dài lắc đầu, bất chợt từ bên ngoài tiếng của một lão bá vọng vào, vừa chạy vừa nói

-đâu, người đâu?

Vừa mới chạy vào thì đã thấy Dương Vũ đứng đó, khuôn mặt biểu lộ sự không tương, đứng hình một hồi rồi mới nói

-thật không thể tin được, cậu vẫn sống

-ý ông là sao?

Lão bá kia sợ hấn hiểu lầm nên liền giải thích

-tôi không có ý đó

Nói rồi tiến lại đỡ hấn đi về phía giường, thấy Dương Vũ vẫn nhìn mình bằng ánh mắt kì lạ thì lão bá kia mới từ từ kể lại

-tôi là thầy lang duy nhất của vùng này, năm ngày trước có mấy thôn dân mang xác cậu đến, tình trạng rất nguy kịch, tôi xem chừng chỉ còn cách cái chết không bao lâu, thế nhưng không muốn bọn họ uống công mang cậu về đây cho nên mới nhận lời chữa trị. thú thực, lúc đó tôi cũng đã tính phó mặc, thế

nhưng đứa con gái này của tôi cứ nhất quyết đòi cứu chữa cho cậu

Nói rồi nhìn sang nữ nhân kia, nàng ta thấy nhắc đến mình vội chạy đến, nhéo vào tay lão một cái rồi dí sát vào tai lão, nhẹ giọng nói

-cha, đừng nói nữa

Rồi vội chạy ra ngoài, thấy vậy lão bá kia chỉ cười cười rồi thở dài

-xem ra nó cũng đã lớn rồi

Dương Vũ nghe lão bá này kể lại sự tình như vậy thì khẽ động, “mình đã ở đây những năm ngày rồi sao?”, có chút cho hai người tiểu Nguyệt và Lệ Nhi nhưng cũng có một chút an ủi vì có Thanh Trường ở đó, hoặc nếu không với thân phận quận chúa thì có lẽ tiểu Nguyệt sẽ không để cho Lệ Nhi một cuộc sống túng thiếu, nghĩ đến đây lại nhìn qua lão bá kia, khẽ gật đầu nói

-đa tạ ân cứu mạng

Lại có chút thắc mắc hỏi

-cho hỏi đây là đâu, cách trấn nhỏ phía trước bao xa?

Lão bá kia biểu lộ sự khó tin

-cậu không phải người ở đây sao?

Thấy Dương Vũ lắc đầu thì mới từ từ tiến lại phía chiếc bàn, rót ra hai tách trà, đem đến cho hắn rồi tự mình nhấp một chút, thở dài nói

-đây là Lương gia thôn, ta tên Lương Sinh, từ đây đi đến trấn phía trước vào khoảng gần hai dặm đường

Nói đến đây thì có vẻ như có chút sàu não, nhấp thêm một chén trà rồi nhìn ra phía ngoài cửa

-tôi làm nghề thầy lang được gần mười năm nay, cái thôn nhỏ này trước đây cũng thực là rất giàu, nhưng một năm trở lại đây không hiểu vì lý do gì, tất cả mọi thứ những người dân trong vùng canh tác đều bị khô héo, ngay cả thảo dược ta trồng cũng không thể nào sống nổi, chỉ có hái ở trên những ngọn núi cao, thành thử ra việc trị bệnh cũng rất khó khăn

Liếc qua Dương Vũ thì đang thấy hắn nhìn mình, khẽ lắc đầu cười để lộ ra một chút sự cay đắng

-tại sao tôi lại kể chuyện này ra cho cậu chứ? thậm chí tôi còn không biết cậu là ai

-vì tin tưởng

Dương Vũ khẽ nghiêng đầu sang một bên, lại hơi giọng dậy nói

-thức có thể gọi ta là Dương Vũ

Lương bá đang tính nói điều gì thì bên ngoài cửa tiếng của nữ nhân kia lại vọng vào, tỏ vẻ gấp gáp

-cha, cha, trưởng thôn mời được pháp sư về rồi, còn nói nhấn mọi người cùng ra xem ngài ấy tiêu diệt thủy quái

-được, ta ra ngay, con chạy sang mấy nhà bên cạnh thông báo đi

Lương bá vội vã nói, lại quay về phía Dương Vũ

-cậu đang bị thương, cứ ở nhà tĩnh dưỡng, ta đi một lát sẽ quay về ngay

Nói rồi vội chạy ra ngoài, Dương Vũ vừa nghe nàng ta nói là có pháp sư đến để tiêu diệt thủy quái thì chân tay lại có chút ngứa ngáy, cảm thấy đây không phải chuyện bình thường, tính hiếu kỳ lại nổi lên cho nên cũng lật đật đi ra ngoài, theo hướng dòng người đang chạy mà đi theo

Đến một đoạn sông dài cách đó không xa thấy mọi người đang tập tụ lại rất đông, đa phần có lẽ đều là thôn dân ở đây, ai nấy đều mặc quần áo bình dị, chỉ chỉ chỏ chỏ về hướng con sông kia, Dương Vũ tiên lại tìm một chỗ ít người rồi lặng lẽ quan sát, mặt sông thực là có lớn vồn một chút yêu khí, thế nhưng rất nhẹ nhàng, từ đó suy ra thủy quái này tu vi còn khá thấp

Đứng đó một hồi thì có một giọng nói của một nam nhân vang lên

-mọi người xin tránh đường cho pháp sư tác pháp

Giọng nói đó là từ một tên mang trên người đạo bào màu vàng, khuôn mặt còn bung ra sữa, ánh chùng chỉ lớn hơn tiểu đồng của Thanh Trường một chút nhưng vẻ mặt cực kỳ cao ngạo, đi trước hắn là một tên đạo sĩ mặc đạo bào xanh dương, để râu cá chép, bước đi ngênh ngang, tay liên tục vẽ về vòm râu của mình, thấy vậy Dương Vũ cũng chỉ biết thở dài mà lắc đầu, trong đầu chỉ nghĩ một câu “quả thực là bại hoại”

Vừa mới suy nghĩ tới đó thì đằng sau một ai đó khẽ vỗ nhẹ vào vai hắn, quay đầu lại thì thấy đó chính là ái nữ của Lương bá, có chút giật mình hỏi

-cô làm gì vậy?

Nữ nhân kia làm ra bộ dáng khó hiểu, hỏi ngược lại hắn

-câu này tôi phải hỏi huynh mới phải, thương tích huynh nhiều như vậy sao không ở nhà đi? sao còn ra đây làm gì

-là xem náo nhiệt thôi

Dương Vũ thuận miệng nói, nữ nhân kia nghe vậy thì khẽ cười, đứng lên bên cạnh hắn, nhìn về tên pháp sư đó một hồi rồi quay qua phía Dương Vũ hào hứng nói

-làm pháp sư thật oai! lúc nào cũng có tiểu đồ đi bên cạnh mang vác đồ đạc, đi khắp nơi hàng yêu diệt ma cứu giúp bá tánh

Dương Vũ khẽ nhìn cô, rồi lại đảo mắt qua tên pháp sư kia

-không sung sướng như cô nghĩ đâu

Nữ nhân kia nghe câu nói của hắn, giương mắt nhìn như hiểu được một chút hàm ý

-tại sao huynh biết, huynh cũng là pháp sư sao?

Nghe nàng hỏi như vậy thì hắn có chút bối rối, nhưng suy nghĩ một chút lại nói

-không, tôi chỉ đoán vậy thôi

Hắn không muốn thừa nhận thân phận của mình vì biết bản thân của mình đang mang trọng thương, lại nhìn về cái tên pháp sư kia thì đến tám phần là loại bại hoại, nếu lỡ như hắn đang tác pháp mà bị con thủy quái dưới sông kia phản kích thì với thân phận cùng trong đạo môn Dương Vũ sẽ không thể không cứu, cảm thấy quá sức phiền hà cho nên cứ nói không phải, chờ xem tên kia có thể làm được gì đã rồi sẽ tính tiếp

Lại có chút tò mò, quay qua nữ nhân kia hỏi

-ta vẫn chưa biết tên của cô

-tôi tên Lương Thu Linh

Thu Linh, cái tên đẹp thật, và lúc nào cũng thế, cái bản tính nham nhở của hắn lại nổi lên

-cái tên đẹp như chủ của nó vậy

Thu Linh nghe vậy thì có chút đỏ mặt, tính nói gì nhưng ở phía dưới tên pháp sư đã leo lên thuyền cùng tên tiểu đồng của hắn, rút từ trong tay ra một thanh đao mộc kiếm rồi ra hiệu cho tên lái đó bắt đầu chèo ra giữa con sông

Bạn đang đọc truyện *Bút Kí Huyền Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 62: Đúng là bại hoại

Lập tức tất cả những thôn dân đang đứng xem náo nhiệt đang nói chuyện rôm rả liền im bật, mọi ánh mắt đổ dồn vào tên pháp sư kia, như chỉ chờ có thế, tên pháp sư kia háng giọng nói vọng lên

-mọi người yên tâm, bản đạo đã ra tay thì quý yêu mạnh cỡ mấy cũng phải vong mạng

Có mấy người đứng ở trên nghe thấy thế còn có vẻ như mừng muốn khóc, một số khác còn chỉ chỉ chỏ chỏ về phía hắn mà to nhỏ, xem chừng rất điệu bộ rất sùng bái, tên pháp sư kia khẽ vuốt vuốt bộ râu cá trê của mình một chút rồi rút ra hai lá bùa ném xuống nước, trong miệng lầm thầm niệm chú, chỉ thấy bùa chạm nước mà không bị ướt, hơn nữa còn đang dần dần xoay theo một hình tròn, tạo thành một xoáy nước nhỏ.

ở phía trên Thu Linh nhìn thấy một màn này nhưng xem ra vẫn chưa có gì là kinh động, lại quay qua Dương Vũ to nhỏ

-hay thật, bùa gặp nước còn không bị ướt

- đơn giản thôi, cô chỉ cần quét thêm một lớp hồ ở trên thì dù có ngâm trong nước bao lâu cũng chẳng thể ướt

Dương Vũ nhàn nhạt đáp, lại nhìn về phía Thu Linh thấy nàng cũng đang nhìn mình với một ánh mắt hiếu kì, ngộ ra là mình lỡ lời liền phải xoay sở

- ngày trước nhà tôi có làm vàng mã, điều này dĩ nhiên là phải biết

Thu Linh nghe qua cũng thấy hợp lí, không còn thắc mắc nên liền nhìn về phía tên pháp sư kia đang tác pháp, lần này có vẻ chăm chú hơn, còn Dương Vũ thì trong lòng cũng hơi khẽ động, cũng đang nhìn về phía hắn mà đánh giá “song đồ chiếu thủy, cũng không tồi”

Song đồ chiếu thủy là loại pháp thuật trung cấp trong đạo môn, dùng linh lực của hai lá thủy linh phù để tìm kiếm tà vật sinh sống trong nước. tuy thế cũng còn tùy thuộc vào pháp lực của người thi pháp thì mới có thể truy tìm được trên phạm vi lớn hay nhỏ.

Tên pháp sư kia niệm chú một hồi mà vẫn không có tác dụng, hơn nữa hai lá phù đang ngày càng chìm dần, trên mặt bắt đầu vài tia đen xạm đi, lập tức ra lệnh cho tiểu đồng đổ vôi sông xuống sông, lại quay qua sai tên phu thuyền trèo đến hết đoạn sông này đến đoạn sông khác, tới hơn nửa canh giờ, vôi cũng đã hết mà cũng không có động tĩnh gì, cảm thấy như không ổn thì hắn liền rút từ trong tay áo ra một lá phù khác, ném xuống sông mà niệm chú, thật không ngờ hắn vừa rút câu chú thì ở dưới làn nước một bóng trắng bay lên, thét lên những tiếng dữ dội khiến mấy người đang đứng sát bờ sông hoảng sợ tới mức chen chúc nhau mà chạy, đến lúc này tên pháp sư kia liền lấy thanh đao mộc kiếm đang cầm trong tay chém lên không trung một nhát, chỉ thấy bóng trắng kia hét lên một tiếng rồi rơi xuống, thấy vậy tên pháp sư kia liền lấy ra một cái bình hồ lô, trên có khắc rất nhiều thứ loằng ngoằng, mở nắp rồi hô một tiếng

“THU”

Lập tức bóng trắng kia bị thu vào trong hồ lô. vậy là hắn đã tiêu diệt được thủy quỷ, những thôn dân ở phía trên khi thấy một màn này thì liền mừng rỡ hết sức, thấp thoáng còn có người ôm nhau mà khóc, lại có người còn quỳ xuống mà bái tạ, tên pháp sư kia thấy vậy thì có vẻ như khá hào hứng, về về chòm râu rồi cười một cách đắc tiện, lại không quên sai tên phu thuyền chèo thuyền vào bờ, thế nhưng con thuyền vừa cách bờ một chút thì dưới đáy nước phát lên một dị động làm chao đảo con thuyền, thế nhưng sau đó mọi thứ liền trở về như cũ, tên pháp sư leo lên bờ trong tiếng hân hoan của mọi người, mấy thôn dân ở đây chắc có lẽ vì quá cảm kích đại ân đại đức của hắn mà mang hết tiền bạc hoa màu ra đem tặng hắn, thế nhưng tên kia chỉ lấy vàng bạc, còn mấy thứ lúa ngô khoai sắn thì hết sức từ chối và lấy cớ “đó là mồ hôi công sức của bá tánh. hắn không thể lấy được”

Dương Vũ có lẽ cũng đã đủ chướng tai gai mắt, quay qua phía Thu Linh nói

- tôi cảm thấy không được khỏe, xin phép về trước

Thu Linh cũng tỏ vẻ đồng ý, lại hỏi hắn có muốn nàng đi về hay không thì hắn lắc đầu nguây nguây, lập tức hòa vào đám đông rồi biến mất

Sau buổi lễ thì mọi người cũng tản hết, chỉ còn hai thầy trò tên pháp sư kia, đến lúc này thấy sung quanh đã không còn ai thì tên tiểu đồng mới khẽ cười gian manh

- sư phụ, xem ra lần này lại kiếm được không ít

- cái thôn này trông có vẻ nghèo nàn mà cũng rất khá đó chứ

Tên pháp sư khà khà cười, lôi từ trong áo ra mấy thỏi bạc và mấy xâu tiền, tên tiểu đồng cũng không kém cạnh mà lấy ra những thứ mà được những thôn dân ở đây tặng, hai người đếm đếm rồi chia chát, đúng lúc này một giọng nói vọng tới làm cả hai như đứng hình

- đại pháp sư, tiểu pháp sư, xem ra đạo hạnh ngút ngàn, khiến kẻ phàm trần này phải nể phục

Tên pháp sư kia dù đang khá run rẩy nhưng vẫn cố ra vẻ gân gọng

- kẻ nào, ... là ... kẻ nào, mau ra đây

Từ trong phiến đá một nam tử đi ra, khắp mình vết thương, khẽ nói

- thứ lỗi trong người đang có thương tích, ta không thể hành lễ được

Tên pháp sư kia thấy đó chỉ là một tên nhai ranh, lại còn thương tật như vậy thì cười lên mấy tiếng, không ngần ngại mà hỏi

- người là ai, đến đây có mục đích gì, nói mau, nếu không đừng trách ta vong tình

Dương Vũ nghe hắn nói vậy, thái độ có vẻ như không giữ nổi bình tĩnh, chỉ thốt ra hai chữ

- bại hoại

Một tiếng keeng, tên đạo đồng rút ra một thanh đoản kiếm tính lao về phía Dương Vũ nhưng lại bị tên pháp sư kia ngăn lại

- người cũng là người trong đạo môn

Tên pháp sư kia hỏi, thế nhưng để đáp lại Dương Vũ chỉ giữ im lặng mà nhìn hắn, tên pháp sư kia như thể đã hiểu được vấn đề, cười hề hề rồi xoa tay

-nếu cùng là đồng đạo thì khó dễ nhau làm gì, vậy đi, ta chia cậu một ít, chúng ta vẹn cả đôi đường, ngay hôm nay ta sẽ rời khỏi đây, cậu về nhà của cậu, chúng ta sau này sẽ làm như không quen biết, cậu thấy như thế nào?

Tên đạo đồng kia nghe vậy có chút bất bình, nói

-sư phụ, cần gì nhiều lời với hần, cứ để con giết hần đi là xong

Thế nhưng tên pháp sư kia lại tỏ vẻ ôn tĩnh, khẽ nói với tên đạo đồng

-dù gì cũng là đồng đạo, trên giang hồ đều là vì muốn kiếm sống cả, hà tất phải làm khó nhau

Nói rồi làm bộ dáng thân mật tiến lại phía Dương Vũ, thế nhưng vừa tiến tới hai bước thì Dương Vũ chợt lên tiếng

-ngươi là môn đồ của phái nào

-sư phụ ta chính là Triệu Kha, Triệu chân nhân của Lương hoa sơn

Tên tiểu đồ nhanh miệng, lại nhìn Dương Vũ một cách khinh miệt

-nếu là người trong đạo môn sao còn không hành lễ

Dương Vũ có chút thắc mắc

-tại sao ta phải hành lễ

Đến lúc này tên Triệu Kha kia mới lên tiếng, nói bằng giọng trưởng bối

-ngươi là đạo đồng của phái nào, có thể ta quen với sư phụ ngươi

-Lục Dương Vũ, đệ tử trần chuyền của Liễu giao tiên tử

Dương Vũ lạnh lùng đáp, những tưởng tên kia sau khi nghe thấy tên sư phụ mình sẽ kinh tâm lạc phách ấy vậy mà hần chỉ đơ ra một chút rồi cười phá lên

-cái gì mà tiên tử, ta chưa từng nghe qua

Bạn đang đọc truyện *Bút Kì Huyền Môn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 63: Thanh lí môn hộ

-sư phụ ngươi có phải là Viễn chân nhân, Viễn Lăng hay không?

Dương Vũ lạnh lùng hỏi

Tên Triệu Kha kia khi nghe Dương Vũ nhắc đến cái tên này thì vẻ mặt lập tức thay đổi, không còn có thể cười được nữa, hơn nữa còn xuất hiện đôi chút ngạc nhiên

-đó là sư thúc của ta

Hần đáp, Dương Vũ có vẻ như đã hiểu ra, lập tức quay mặt đi hướng khác, khẽ thở dài một hơi rồi nói

-vậy xem ra sư phụ ngươi chính là Ngôn Thừa Chí, Ngôn chân nhân

-tại... tại sao ngươi biết

Tên Triệu Kha lấp bắp, tới lúc này thì hần đã nhìn nhận Dương Vũ không phải kẻ tầm thường, ngay cả sư phụ của hần mà Dương Vũ cũng biết, về phía Dương Vũ, ngay sau khi nghe tên Triệu Kha kia sắc nhận thì mới từ từ nói rõ

-tứ đại hộ pháp của Lương Hoa sơn thì chỉ có Viễn Lăng và Ngôn Thừa Chí là ở bài vị chân nhân, dĩ nhiên chưa từng tham gia lăng hoa hội, vậy nên nếu ngươi không biết đến Liễu tiên phái ta thì chắc chắn ngươi là đệ tử của một trong hai người đó

rồi vừa tiến lại phía tên Triệu Kha kia lạnh lùng mà nói

-ngươi không những học được sự gian manh của sư phụ ngươi, hơn nữa sự vô liêm sỉ của hắn mà ngươi cũng kế thừa không ít

Từng câu từng chữ mà Dương Vũ thốt lên như chọc điên tên Triệu Kha, khiến hắn biến chuyển sắc thái liên tục, trên mặt đã lộ vẻ tức giận tới cùng, liền đoạt lấy thanh kiếm của tên đạo đồng kia mà chĩa thẳng vào mặt Dương Vũ

-súc sinh, ngươi là ai mà dám nói ta như vậy

Đổi lại, Dương Vũ vẫn giữ thái độ điềm tĩnh, đi tới trước hai bước cho lưỡi kiếm chạm chúng vào yết hầu của mình, gần lên từng chữ

-đam đi, ngươi dám không

Tên này thấy vậy thì con giận dữ bắt đầu lui bước, thay vào đó là một sự sợ hãi đến khó tả, tên nam nhân kia quả là có một ánh mắt sắc lạnh đến mức khiến một tay cầm kiếm mà không dám đâm tới, hơn nữa còn có chút run rẩy, khẽ lùi ra sau một chút rồi áp ứng nói

-đừng...đừng ép ta ra tay

Dương Vũ vẫn giữ nguyên ánh mắt đó mà không nói gì, vì hắn quá hiểu về sư phụ của hắn, chính là tên Ngôn Thừa Chí kia, không những là một tên bại hoại mà còn rất nhất gan, cư nhiên đệ tử của hắn cũng chẳng khá hơn là bao, con nhà tông không giống lông thì cũng phải giống cánh, Triệu Kha đến bây giờ tay run lấy bấy, mồ hôi trên trán bắt đầu chảy ra, đột nhiên hét lên một tiếng rồi nhảy lên chém tới một nhát trước mặt Dương Vũ

Vừa đảo mắt thấy kiếm đang chém tới, Dương Vũ khẽ lách nhẹ qua một bên, đường kiếm của tên Triệu Kha vừa đưa tới thì đã chém trượt, tính rút kiếm về thế nhưng Dương Vũ đã nắm chặt lấy cổ tay hắn mà bẻ một cái, rắc một tiếng, nghe như tiếng sương cốt bị bẻ vậy, tên Triệu Kha kia liền buông kiếm mà kêu lên oai oái, không ngừng ôm bàn tay mà gào lên như lợn bị chọc tiết

Tên đạo đồng kia thấy sư phụ bị như vậy thì có chút gấp gáp chạy tới, sắc định sư phụ hắn không bị ảnh hưởng tới tính mạng thì mới đứng lên, tính tiến lại chỗ Dương Vũ nhưng bị ánh mắt của hắn một lần nữa khuất phục, lại phải chạy về phía sư phụ hắn

Dương Vũ nhìn tên thảm hại kia một hồi thì cũng đã thấy ngứa mắt, lại thêm tiếng kêu thảm thiết của hắn thì có vẻ như không thể chịu nổi thêm, cúi xuống nhặt thanh kiếm lên mà tiến về phía hai sư đồ kia, tên tiểu đồng thấy hắn trong tay cầm kiếm, ngữ khí lại lạnh lùng như vậy thì vội tiến lại hai bước, quỳ rạp xuống mà cầu xin

-cao nhân...cao nhân xin tha mạng..xin tha mạng

Thế nhưng Dương Vũ cũng chẳng quan tâm, vẫn tiến lại phía tên Triệu Kha kia, một kiếm chém xuống, tên tiểu đồng thấy một cảnh này thì kinh tâm lạc phách, khẽ nhắm mắt lại mà chờ tới lượt của mình, thế nhưng chờ một hồi mà không có gì xảy ra, chỉ đến khi nghe có tiếng kim loại rơi xuống đất thì mới giật mình mà nhìn lại, thấy sư phụ hắn vẫn chưa chết, lại quay qua thấy Dương Vũ đang cầm một nhúm tóc, hóa ra hắn chỉ định cắt vài sợi tóc của tên Triệu Kha kia, có chút bình tâm thì mới quay về phía sư phụ hắn

Dương Vũ cầm trong tay một nắm tóc của tên Triệu Kha kia thì có vẻ như suy nghĩ cái gì, đưa tay về phía trong người tính lấy gì đó thì lại có chút chán nản, đúng vậy, hắn tính lấy phù, thế nhưng bây giờ thì làm gì còn lá phù nào cho hắn, mọi thứ pháp khí hắn đều đã bỏ lại trong huyết động kia, bây giờ muốn thì pháp cũng là vấn đề nan giải, suy nghĩ cái gì thì lại tiến về phía tên Triệu Kha kia, lục lọi trong người hắn một lúc thì lấy được một lá lam phù, đến lúc này mới thở dài một hơi, quay qua phía tên tiểu đồng kia mà nói

-đáng lý ra là ta đã phế pháp thân của sư phụ ngươi, bất quá trong người không mang theo phù ấn, ngươi muốn sống thì mau tìm một cái nghề nào tích đức mà làm, đừng đi theo hắn nữa

Nói rồi một mạch quay đi, tên tiểu đồng nghe hắn nói vậy thì có chút suy nghĩ, lại chạy tới phía sư phụ hắn mà đỡ dậy, tên Triệu Kha kia sau khi thấy Dương Vũ rời đi thì có chút nóng giận quát lên

-ta thề...ta thề...có thành quỷ ta cũng phải giết ngươi

Quay trở về tiệm thuốc của Lương Sinh lão bá, Dương Vũ đứng trước cửa một lúc, tính đẩy cửa đi vào nhưng có chút do dự, đến một lúc sau mới có thể đưa tay đẩy cửa thì cánh cửa đột nhiên mở ra, đứng phía trong là Lương Sinh lão bá, thấy hắn đang đứng phía bên ngoài thì Lương bá mới hỏi

-cậu đang bị thương mà còn đi đâu vậy?

-à, tôi chỉ muốn đi dạo chút thôi

Dương Vũ bâng quơ, lại nhìn về phía Lương bá thấy trong tay ông ấy là một cái giỏ đi chợ thì mới thấy có chút khó hiểu

-Tại sao bá lại không để Thu Linh đi chợ?

-hãy da, chuyện dài lắm, cậu đi vào đi, một lát nữa tôi sẽ kể cậu nghe

Nói rồi Lương bá tiến lại dìu hắn vào bên trong, Dương Vũ thấy vậy thì có ý mình có thể tự đi được, kêu Lương bá muốn đi đâu thì cứ đi, Lương bá cũng không cố kị nữa mà lập tức tiến ra ngoài để cho Dương Vũ tự đi, mặc dù có chút kì quái nhưng hắn vẫn chỉ nghĩ là chuyện thường tình, tiến vào

trong sân rồi tự ý ngồi vào một cái ghế gần đó, hít thở vài hơi thì phía trong Thu Linh cũng đi ra ngoài, thấy hán ngồi đó thì nàng cất tiếng hỏi

-sao bây giờ huynh mới quay về?

Dương Vũ nghe thấy giọng nàng thì thoáng chút giật mình, khổ sở quay ra phía sau tùy tiện nói

-tôi muốn đi dạo một chút, sẵn tiện thăm thú nơi đây thôi

Nghe vậy thì nàng cũng không nói gì thêm, lại tiến về phía hán rót lấy hai tách trà, đưa cho hán một li, lúc này Dương Vũ mới nhớ ra việc ban nãy nên mới nói

-tôi không có ý gì đâu, nhưng tại sao Lương bá không để cho cô đi chợ vậy?

Thu Linh nghe hán hỏi vậy thì có chút ngập ngừng, buông tách trà xuống, vẻ mặt có chút nghiêm trọng

-dạo gần đây trong thôn có xảy ra rất nhiều việc kì quái, những gia đình trong thôn bị mất tích rất nhiều con gái, mấy ngày trước họ tìm thấy thi thể của vài người, đều là trong tình trạng bị khô héo, chết rất thảm khốc, cha tôi vì thế cũng không muốn cho tôi ra ngoài, ban nãy tôi cũng chồn cha để đi xem nào nhiệt thôi

Bạn đang đọc truyện *Bút Kì Huyền Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 64: Tình như cốt nhục

Lúc này ở ngũ tiên quán, thất đại phái đã quy tụ đầy đủ lại, Từ Thanh Trường hướng ngũ tiên nhân mà hành lễ rồi đứng lên trên đài, rồng rọc nói

-kính hỏi những vị đồng đạo, vị nào dám theo tôi đột phá huyết động kia, tận diệt yêu tà cũng bản đạo xin hãy lên tiếng

ở phía dưới vô số những đạo sĩ đang nhìn về phía hán, một số người sau khi nghe lời đề nghị này thì xem ra có chút lảng tránh, số còn lại cũng không thấy lên tiếng, thấy vậy Thanh Trường bèn quay về phía sau hướng ngũ đại tiên nhân đang ngồi, chấp tay nói

-Lục Dương Vũ, Lục thiên sư của Liễu tiên phái, một mình dám đối chọi cả một thi sào, thực là công đức vô lượng, thế nhưng chẳng may đã thiệt mạng, xin ngũ đại tiên nhân cho cao kiến

Một lão đạo sĩ đứng lên, chính là Trương Hoàng Bách của Long Hồ sơn, hướng xuống phía dưới mà nói

-kính hỏi Liễu giao tiên tử nay có đến họp mặt?

Vừa dứt lời thì từ phía một góc của đám người, một nữ nhân thân vận đạo bào màu trắng đứng lên, chấp tay hành lễ đối với Trương Hoàng Bách

-tiểu đồ xin diện kiến sư thúc

Trương Hoàng Bách khẽ nhú mày, quan sát một chút thì mới xác thực là Liễu Giao tiên tử thì lại nói

-Lục thiên sư là môn đồ của người, việc này hơn hết là nên do người định đoạt

Liễu Giao tiên tử có chút im lặng, nhìn sang phía Đằng Thanh thì mới thấy hán có ý muốn nói gì

-sư phụ, Dương Vũ một thân đạo hạnh, vì một lòng hàng yêu trừ tà mà có kết cục thế này, vậy mà đám người kia coi như không có gì, thật là quá khinh người, con nghĩ...

Thế nhưng chưa nói hết câu đã bị Liễu giao tiên tử ra hiệu im lặng, lại hướng về phía ngũ đại tiên nhân mà nói

-người đã chết thì thôi, xin hỏi thể xác của đồ đệ ta ở đâu?

Đến lúc này ngũ đại tiên nhân lại nhìn về phía Thanh Trường, ý định kêu hán nói ra chân tướng, Thanh Trường tuy có điều khó xử nhưng đối với ngũ đại tiên nhân cũng không giám sai ý, lại đành hành lễ đối với Liễu giao tiên tử thành khẩn

-vụ nổ quá lớn, thực lòng bản đạo đã huy động hết đồ đệ của Côn Luân sơn nhưng cũng không thể tìm thấy thân xác của đồ đệ ấy

Liễu giao sư thái trong lòng đang như thiêu đốt, lại được thêm câu nói của Thanh Trường làm người như muốn rụng rời, tuy cái tên khốn kiếp đó khiến người không bao giờ cảm thấy được an tâm thế nhưng nói gì thì nói, người cũng đã chăm sóc hán từ khi hán mới chào đời, tình cảm không khác gì mẫu tử, dù cho có là người sắc đá tới mấy khi nghe đến việc đứa con của mình đã chết, hơn nữa còn không tìm thấy xác thì ai mà không đau lòng

Trông mặt của sư thái lúc này cũng đã rung rung lệ, thế nhưng vẫn cố cứng rắn

-nếu đã đến nước này rồi thì ta cũng không còn gì để nói, cáo từ

Nói rồi lập tức quay người đi về phía ngoài cửa, Đằng Thanh cũng nhìn về phía Thanh Trường một cái rồi đi theo, thế nhưng chưa bước tới bước thứ ba thì Thanh Trường đã chạy tới phía hai người, gấp gấp nói

-xin sư thái đừng bước

Thấy hai người họ đã quay lại nhìn mình thì lập tức ra hiệu cho hai tên tiểu đồng, Thanh Tâm và Thanh Trí thấy vậy liền hiểu ý, chạy ra đằng sau một lúc rồi vác ra một cái bao lớn, có vẻ hết sức cực nhọc vác tới trước mặt Thanh Trường, hắn đưa tay cầm lấy rồi mở bao ra, chính là hắc hạo diệt thần châm, nhìn một cái rồi cung kính đưa tới trước mặt Liễu giao sư thái, còn không quên nói

-đây là vật cuối cùng đệ ấy gửi gắm lại cho bản đạo, nay vật quy hồi chủ, mong sư thái đừng quá đau buồn

Liễu giao sư thái nhìn hắc hạo diệt thần châm một cái, sắc mặt lại có chút cảm xúc khó tả nhưng lập tức quay lưng phất phất tay ra hiệu cho Đằng Thanh nhận lại vật còn mình thì tiến ra phía ngoài cửa, Đằng Thanh thấy sư phụ đã rồi đi thì cũng không muốn nán lại lâu, đưa tay cầm hắc hạo diệt thần châm rồi cũng đi ra bên ngoài

Lúc này ở phía trong, một lão ni cô thấy vậy liền lên tiếng

-bản đạo đức hạnh thấp kém, thế nhưng nguyện dùng cái thân già này để tận diệt yêu tà, trả thù cho Lục hiền điệp, kính hỏi các vị đạo hữu, ai muốn tham gia cùng ta

Đó chính là Tịnh Hải sư thái trưởng môn nga mi phái, có giao tình cực tốt với Liễu giao sư thái, vốn sau khi đến đây nghe được tin đồ đệ chân truyền của Liễu giao tiên tử bị sát hại thì cũng đã một lòng muốn giúp cho Liễu Tiên phái báo thù, chỉ là người thân là ni cô, bối phận khá thấp cho nên không dám lên tiếng, ai ngờ thất đại phái cũng chỉ là một đám bù nhìn, hữu danh vô thực, sau khi Liễu giao sư thái rời khỏi thì bà cũng biết là Liễu giao sư thái sẽ cùng Đằng Thanh đồng quy vu tận với đám tà ma ngoại đạo kia cho nên đã không ngần ngại mà lên tiếng

ấy vậy mà bà cũng chỉ nhận lại được sự im lặng từ phía dưới, có chút cười khổ, đang tính quay về phía ngũ đại tiên nhân hành lễ cáo lui thì ở dưới một giọng nói lại lên tiếng

-ta thân mạng đại ân của sư thái, dù có thịt nát xương tan cũng không từ, Tịnh Hải sư thái, ta đi cùng bà

Không ai khác đó chính là Từ Phúc Thiện của Côn Luân, Thanh Trường thấy vậy cũng thập phần hào hứng, chạy lại

-đúng, không cần nói đến ân đức, việc làm của Dương Vũ cũng đủ để chúng ta thế thiên hành đạo

-tốt, chúng ta đi

Tịnh Hải sư thái khẽ nở một nụ cười, chấp tay hành lễ đối với ngũ đại tiên nhân rồi lập tức quay người đi ra ngoài, Từ Phúc thiện và Thanh Trường cũng lập tức hành lễ rồi đi theo đoàn người của Nga Mi

ở phía trong, sau khi đám người của hai phía côn luân và Nga Mi đi khỏi, Trương Hoàng Bách khẽ quay sang phía bên cạnh thì thầm

-Giác Nhãn đại sư, việc này...

Giác Nhãn đại sư tay đang lần tràng hạt, nghe thấy Trương Hoàng Bách nhắc đến điều này liền hiểu ra, hô một tiếng phật hiệu rồi nói

-A ĐI ĐÀ PHẬT, tiêu diệt huyết thích quỷ vương là chuyện lớn, báo thù là chuyện nhỏ, thế nhưng hành động của Lục thiên sư quả là động tâm

-ý của đại sư là...

Trương Hoàng Bách có vẻ đã hiểu ra, có chút suy nghĩ rồi đứng dậy đi ra ngoài

Trở lại với Lương Gia thôn, lúc này Lương bá cũng đã đi chợ về, thấy Thu Linh đang ngồi cùng Dương Vũ nói chuyện gì đó thì liền sai con gái chuẩn bị cơm nước còn mình thì chỗ nâng ta mà nói chuyện với hắn, Dương Vũ thấy vậy liền giả bộ như không biết chuyện gì liền hỏi lại về tình hình trong thôn, Lương bá cũng thành thật mà kể lại, đa phần đều là những chuyện mà Thu Linh đã nói với hắn, từ đó biết được qua hai năm nay xảy ra không ít những biến cố khiến cuộc sống của người dân trong thôn trở nên cực kì bất an, vì thế họ đã mời thầy pháp về để trừ tà, thế nhưng chẳng ai có thể biết được đó là một tên lừa đảo

Lúc này Lương bá cũng nhắc tới chuyện lão pháp sư kia

-cậu nói xem, tại sao khai quang trừ tà mà phải mời tới nhiều người như vậy

Dương Vũ nhìn thẳng mặt của Lương bá, khẽ khẽ cười lắc đầu

-chẳng phải là bá cũng đã quá hiểu rồi sao

Lại chốt dứt câu mà nhấp một ngụm trà

-hắn làm vậy chỉ là để phô trương thanh thế, hơn nữa cũng là để người dân thấy hắn tác pháp thành công để nhân cơ hội đó mà bòn rút tiền công cán

Lương bá nghe hắn giải thích thì thực có chút hợp lí, thế nhưng suy nghĩ một chút thì lại thấy bất ngờ hơn về câu trả lời của hắn, một người trẻ tuổi như vậy nhưng tại sao lại biết nhiều tới như vậy

Bạn đang đọc truyện *Bút Kì Huyền Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 65: Trù tà

Trong đầu Lương bá tuy có sự hoài nghi nhất định nên cố ý hỏi

-phải rồi, tại sao cậu lại bị thương như vậy?

Nhận ra được ý tứ của Lương bá cho nên Dương Vũ cũng chỉ cười nhẹ rồi lắc đầu mà qua loa nói

-chuyện dài lắm, sau này sẽ kể cho bá nghe sau

Đến đây trong lòng nổi lên một chút lo lắng, lại quay sang nói với Lương bá

-phiền bá cho tôi mượn bút với giấy được không?

Lương bá thấy hắn muốn tìm mực giấy thì cũng đoán hắn định viết thư cho thân nhân nên cũng lập tức đứng lên, một lúc sau thì quay lại thì đưa cho hắn thứ hắn cần, thế nhưng Dương Vũ đến lúc đặt bút xuống lại không nghĩ ra nên viết cái gì, sau gần nửa ngày mới viết được có một dòng chữ, gói gém cẩn thận rồi đưa cho Lương bá

-phiền bá nhờ ai đưa bức thư này tới quán trọ Lý Nguyên ở trấn phía trước, cứ đưa thẳng cho chủ tiệm nói người gửi là Dương Vũ, lão ta sẽ hậu đãi

Lương bá nhận lấy thư rồi để vào trong người, nói với hắn cứ yên tâm, người vùng này rất hay giúp đỡ người gặp hoạn nạn, còn nếu như không có ai chịu đi thì đích thân Lương bá sẽ đi, Dương Vũ nghe vậy thì vô cùng cảm kích, lại nghĩ đến những người này mặc dù không quen biết mà đối xử với hắn không khác gì người nhà thì lại thấy mắt hơi cay cay, từ nhỏ hắn chỉ sống trên núi, dù cho Đẳng Thanh và Liễu giao sư thái đối với hắn vô cùng tận tâm nhưng những lần đi theo hai người xuống núi khai quang thấy cảnh đũa trẻ khác được mẹ hoặc cha công trên lưng, trên tay còn cầm một sâu hồ lô ngào đường, không ít thì nhiều cũng có phần tủi thân, cũng thầm nghĩ sẽ có ngày tìm về gia đình nhưng hắn lại không hiểu tại sao họ lại nở vút bỏ hắn như vậy, lâu dần câu hỏi đó cũng khiến hắn không còn ý định đó nữa

Đang trong lúc tâm trạng thì bên ngoài đường có tiếng hô thất thanh

-Lương bá ... cứu, Lương bá, mau tới cứu con tôi

Lương bá đang uống dở ly trà nhưng khi nghe đến vậy vội buông xuống rồi chạy vào trong nhà, một lúc sau lấy ra một cái túi đeo lên người rồi chạy ra phía bên ngoài, Dương Vũ cũng không chịu ngồi yên, lập tức chạy theo

Chạy tới một nhà ở phía đầu làng thấy một số người đang đứng tùm tùm trước cổng, Lương bá vừa chạy đến vừa hô

-mọi người nhường đường, mọi người xin hãy nhường đường

Đám người kia quay lại thì thấy đó là Lương bá thì không ai bảo ai, lập tức tránh qua hai bên để cho ông ấy chạy vào trong nhà, Dương Vũ cũng thừa dịp này mà chạy vào theo

Vào tới trong nhà thì thấy một tên nam nhân đang nằm dưới đất co giật liên tục, tứ chi thâm đen lại, mắt trợn trừng trừng, miệng không ngừng sùi bọt, Lương bá vội chạy tới lấy trong túi ra một bao vải xếp, mở ra thì thấy ở trong một đồng kim châm dài ngắn khác nhau, rút ra một cây dài nhất, định đâm vào lòng bàn tay tên nam nhân kia nhưng hắn cứ rung lắc liên tục làm Lương bá không tài nào châm được, Dương Vũ đứng cạnh bên thấy vậy liền ngồi xuống, đưa tay phải ra đo từ khoang bụng lên trên một gang tay, đo sang bên trái thêm một ngón tay trở rồi điểm mạnh một cái, tên nam nhân kia đang co giật dữ dội nhưng lập tức im bất, chỉ còn có thể giật giật vài cái ở cẳng chân, Lương bá thấy tên nam nhân kia đã có vẻ bình ổn hơn một chút thì liền quay sang nhìn Dương Vũ ý muốn cảm tạ thế nhưng lại vội vã đưa kim châm lên lòng bàn tay tên kia, cảm thấy đã ngập đến một nửa lòng bàn tay hắn thì lập tức rút ra, từ chỗ châm kim máu đen từ từ chảy ra từng giọt, thấy vậy Lương bá có chút không tin lấp bắp

-kì quái, không phải bị trúng gió

Đến lúc này xem ra mẹ của tên này cũng chạy vào, thấy con mình bị Dương Vũ đánh một chương bắt động thì có vẻ như nổi đóa lên, quát tháo

-ngươi...ngươi đã làm gì con ta

-tôi đang cứu hần, nếu bà muốn hần sống thì đừng nói gì nữa

Dương Vũ quay ngoắt lại thét lên, bà mẹ kia có chút sững sờ nhưng thấy điệu bộ của hần thì lại có chút bình tâm lại, lùi về sau hai bước rồi thút thít khóc, Dương Vũ ngồi xuống cạnh tên nam nhân kia, khẽ chấm một chút máu trên lòng bàn tay hần mà xoa xoa, thấy không những là máu đen mà rất hôi thối, trong lòng cũng đã biết hần bị cái gì, nhìn Lương bá mà nói thầm

-hần bị trúng tà

Câu nói của Dương Vũ có vẻ như kích động Lương bá

-không thể nào, chẳng phải là pháp sư vừa mới trừ tà cho chúng ta rồi sao, sao có thể...

-chẳng phải tôi đã nói hần là loại lừa đảo hay sao

Dương Vũ có chút bất lực, nhìn tên nam nhân này một cái rồi lớn tiếng như để nói cho cả Lương bá cùng người mẹ kia nghe

-ba cân gạo nếp, hai cân hùng hoàng, hai cái mật rắn, đẳng sâm ba hào, tuyết minh tử ba hào

Nói rồi quay sang phía hay người nhưng vẫn chỉ nhận lại được những ánh mắt khó hiểu đang nhìn mình thì có chút khó chịu

-nếu muốn hần sống thì mạng tôi đây nhanh lên

Lập tức cả hai người họ chạy ra ngoài, Lương bá là thầy lang cho nên mấy thứ hần nói đều chạy về một lúc là có, duy chỉ có mật rắn là có phần khó kiếm, tuy thế nhưng đối với Dương Vũ cũng không sao, kêu người mẹ kia tìm một cái thau lớn đồ đầy nước, đem mấy thứ hần vừa yêu cầu cho hết vào rồi trộn đều, song xuôi liền tự cắn tay rồi nhỏ vào đó hai giọt máu, trong lòng cảm thấy thực là phiền hà, nếu trong tay hần lúc này chỉ cần có một lá bùa thì mọi chuyện đã song xuôi từ lâu, chẳng có việc gì phải bày ra những thứ như thế này

Đến lúc này xem ra vết đen đã lan đến gần hết người tên kia, Dương Vũ vội kêu hai người đem hần bỏ vào thau nước kia, thân thể vừa chạm phải thứ nước này thì lập tức bốc ra khói đen, trong miệng bắt đầu gào thét lên những thứ âm thanh quái dị, pha lẫn vào đó là một cái thứ tiếng ngao ngao ghê rợn, cả Lương bá cùng người mẹ kia thấy một màn này thì hết hoảng không thôi, Lương bá hành nghề y cả đời nhưng chưa thấy trường hợp như thế này bao giờ, có chút không tin nổi mà nhìn Dương Vũ, chỉ thấy hần ánh mắt như có phần sắc lạnh mà nhìn người kia, người mẹ kia cũng không thể tin con mình lại có bộ dạng như thế này, nhưng thấy hần phải kêu gào trong đau khổ thì lại không đành lòng, khóc lóc thê lương, đôi lúc muốn tiến lại để ôm lấy hần nhưng bị Dương Vũ và Lương bá giữ lại

Một lúc sau thì tên kia bắt đầu đuối sức, không còn kêu gào nữa mà bắt đầu nhìn chằm chằm Dương Vũ, nói bằng cái giọng the thé

-nếu ta chết, thì tên này cũng phải chết, phải chết, phải chết

-ngươi cũng cứng gan lớn mật đấy, chỉ tiếc hôm nay ngươi gặp sai người thôi

Dương Vũ tỏ vẻ lạnh nhạt nhưng trong lòng lại đang rất bất an, tại sao mật rắn lại lâu như vậy

Đúng lúc này từ ngoài cửa chạy vào một người khác, vừa thấy ba người Lương bá thì vội hỏn hển nói

-Lương bá, mật rắn đây

Không để cho Lương bá tiến đến nhận thì Dương Vũ đã vội chạy lại mà giành lấy, từ trong cái bọc bằng lá sen mà người kia đưa cho, ở bên trong có hai quả mật rắn cho hơn ngón tay cái, Dương Vũ khẽ đưa mũi vào ngửi một cái, cảm giác muốn nôn tại chỗ nhưng lại gật gật đầu ý nói đây đúng là thứ hần cần, cầm trong tay hai cục mật rắn rồi tiến đến phía tên kia

Tên kia thấy hần đang tiến đến, trong tay lại cầm mật rắn thì sắc mặt lập tức biến đổi, lại kêu gào lên như trước, tay chân khuỵu xuống loạn xạ làm cho nước bắn lên tung tóe, Dương Vũ tiến lại, nhanh như chớp tung cái bọc lá sen kia lên, lại đánh một quyền vào bụng khiến hần phải ói ra một chút nước, ngay lập tức đưa tay tóm lấy bọc lá sen kia mà nhét thẳng vào miệng hần, đưa tay tới kéo yết hầu hần một cái xuống dưới bắt hần phải nuốt vào, chỉ nghe ực một cái, tên kia vừa nuốt vào hai cục mật rắn thì cả người sụi lủi, không còn khuỵu tay múa chân như trước nữa, như biết chuyện gì sắp xảy ra, Dương Vũ vội lùi về sau phía Lương bá và người mẹ kia đang đứng, thế nhưng chờ đợi một lúc mà không có gì xảy ra, Dương Vũ cảm thấy có chút kì quái

Định tiến lại xem xét thì đúng lúc này, tên kia ộc ộc ra hai tiếng rồi phun ra một thứ chất lỏng đen xì, cực kì tanh tưởi rồi ngất lịm đi, từ trong cơ thể một làn khói bốc ra tạo thành một hư ảnh, nó gào lên một tiếng rồi hướng Dương Vũ bay tới, và vẫn như mọi khi, Dương Vũ đứng đó bất động một hồi, đợi cho nó bay tới trước mặt thì dướn người lên một bước, dùng tay phải bóp vào cổ nó hô một tiếng

“thiên địa huyền không

Chu diệt yêu tà

Sát”

Rồi siết chặt tay, lập tức hư ảnh kia bị vỡ nát, biến thành vô vàn đốm sáng rồi bay đi mất

Bạn đang đọc truyện *Bút Kí Huyền Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 66: Cố sự bi thương

-cậu, cậu...

Lương bá lấp bắp sau cảnh tượng vừa diễn ra, có thể nói trong suốt cuộc đời của ông ấy chưa bao giờ thấy qua thứ gì giống như thế này, cảm thấy như mọi thứ bị thay đổi một cách quá đột ngột, thế nhưng Dương Vũ cũng đã đoán biết được điều này, chỉ quay lại nhìn hai người kia một cái rồi cắt ngang suy nghĩ của họ

-tốt hơn hết nên đưa người kia ra trước đã, cứu người quan trọng hơn, quay về tôi sẽ giải thích với bá sau

Rồi tiến lại phía chỗ người mẹ kia dặn dò

-mỗi ngày để cậu ấy hưởng dương quang nửa canh giờ, sau năm ngày là sẽ bình phục như thường

Rồi vội rời đi vì hẳn biết bốn sự của hẳn đã hết, ở lại chỉ tỏ cho hai người kia chất vấn, ra đến ngoài cửa thấy đám người kia vẫn đang nhòm ngó vào bên trong, liền tiến lại lớn tiếng

-mọi người không cần lo lắng, Lương bá đã chữa khỏi cho người bệnh rồi, mọi người quay về đi

Nói xong cũng không đợi bọn họ di tán, tự thân đi thẳng về nhà của Lương bá, vừa vào đến sân thì một mùi hương thoảng thoảng bay qua, thì ra là Thu Linh đang nấu cơm. Có vẻ như tay nghề không tệ, thấy hẳn về nàng liền lên tiếng

-huynh về rồi sao, cha tôi đâu?

-chắc cũng sắp về tới rồi

Dương Vũ thân nhiên đáp, lại nghĩ về điều gì nên lại hỏi

-cô không muốn hỏi người bệnh kia ra sao rồi sao?

Thu Linh khẽ mỉm cười, bưng ra một khay đồ ăn đặt lên bàn, trả lời Dương Vũ nhưng mắt vẫn đang chú tâm vào mấy đĩa đồ ăn

-không cần hỏi, cha tôi đã ra tay thì nhất định sẽ qua khỏi

Rồi cô lại hướng phía bếp mà đi vào, Dương Vũ cũng chỉ cười một cái, đang tính nói chuyện phiếm với cô thì từ ngoài cửa Lương bá đi vào, nhìn Dương Vũ một cái rồi tiến thẳng đến phía hẳn ngồi xuống, lập tức hỏi

-cậu là pháp sư sao?

Dương Vũ khẽ quay đầu sang nhìn ông ta, hỏi ngược lại

-quan trọng lắm sao?

-nói đi

Lương bá gằn lên, có vẻ như cảm xúc đang rất khốc liệt, cảm thấy không ổn nhưng Dương Vũ cũng thực lòng thừa nhận bằng một cái gật đầu, Lương bá lập tức đứng dậy, chỉ thẳng vào mặt hẳn mà quát

-cút, cút ngay ra khỏi nhà ta

Dương Vũ cũng đứng lên, dù không hiểu chuyện gì nhưng hẳn biết đối với thân phận của mình cũng khiến cho Lương bá cảm thấy khó chịu nên vẫn chỉ đứng đó, một lúc sau mới nói

-Lương bá, tôi không hiểu vì sao bá lại căm ghét pháp sư như thế, nhưng hãy nhìn những gì tôi làm, tôi không phải người xấu

Thế nhưng có vẻ như Lương bá vẫn rất kiên quyết, mắng chửi hẳn hết sức thậm tệ, một mực muốn đuổi hẳn đi, xem ra âm thanh khá lớn nên ở trong bếp

Thu Linh cũng đã nghe được toàn bộ, đến lúc này mới chạy ra đứng trước mặt Dương Vũ can ngăn

-cha, huynh ấy là người tốt, không như cha nghĩ đâu

-con thì biết cái gì, ta chiều con quá rồi con không nghe lời ta sao? con không nhớ chị gái con như thế nào mà chết sao?

Nói rồi tiến lại đẩy nàng ra một bên, thế nhưng nàng vẫn rất kiên quyết

-hôm đó con đã thấy Dương Vũ có thể giết tên pháp sư lừa đảo kia, nhưng huynh ấy không làm, cha, kể cả nếu không tin huynh ấy thì cha cũng phải tin con, huynh ấy thực sự không phải người xấu

Có vẻ như Dương Vũ hơi động tâm bởi câu nói của Thu Linh, thế nhưng lúc này không phải lúc tra xét nàng về việc này, ở phía đối diện, Lương bá xem ra đã bớt giận, thở gấp mấy hơi rồi nhìn chằm chằm vào Dương Vũ, một lúc sau mới nói

-mong cậu sau khi bình phục thì rời khỏi đây cho, tệt xá này không dám giữ cậu lại

Rồi một mạch đi thẳng vào trong phòng của mình, đóng cửa mạnh đến mức nghe một tiếng đồm làm cho Thu Linh có chút giật mình

Quay lại thấy Dương Vũ đang nhìn mình, cảm thấy không được tự nhiên lắm nên vội chạy vào bếp, bụng nổi mảy ngứa thức ăn ra bàn rồi ngồi xuống, nhìn lại vẫn thấy hấn đang đứng như trời trồng

-đến đây ăn chút gì đi

Thu Linh khẽ nói, Dương Vũ thấy nàng đề nghị vậy nên cũng tiến lại ngồi vào bàn nhưng không cầm đũa lên ăn mà chỉ nhìn nàng bằng một ánh mắt kì lạ, Thu Linh liếc sang một cái thì vẫn thấy hấn đang nhìn mình thì hơi ngượng ngùng nói

-sao huynh còn không ăn đi, đồ ăn nguội sẽ không ngon đâu

-cô không định mời cha cô ra ăn cùng sao?

Dương Vũ thắc mắc, thế nhưng Thu Linh lại khẽ lắc đầu, thấy nàng không muốn nói thì hấn cũng không ép, định nói sang chuyện khác thì nàng lại nhìn về phía phòng của Lương bá

-tôi hiểu cha tôi mà, khi ông ấy giận sẽ chẳng màng ăn uống đâu, huynh đừng nghĩ nhiều, cha tôi nóng giận nên mới nói những lời như vậy, thực chất cha tôi là một người rất tốt

Đối với Dương Vũ thì hấn cũng hiểu điều này, cảm thấy trong đây có một cố sự nào đó rất đau buồn đối với ông ta nên liền hỏi

-tôi nghe cha cô nhắc đến cô có một biểu tỷ, vậy tỷ ấy đâu

Vừa dứt câu thì thấy Thu Linh đang cầm trong tay đôi đũa mà vội buông xuống, ánh mắt hướng về xa xăm, thoáng chút đỏ hoe lên, có vẻ như là hấn đã nói một điều mà nàng không muốn nghe, thế nhưng suy nghĩ một chút thì nàng lại quyết định kể lại cho hấn

-cách đây hai năm sau khi trong thôn xuất hiện những sự kiện linh dị, trưởng thôn cũng có mời đến một thầy pháp nghe nói rất cao tay, thế nhưng đến khi làm phép thì lão ta nói cần phải hiến tế một trinh nữ có cung mệnh thuộc hành thổ, mà trong thôn lúc đó lại chỉ có duy nhất tỷ tỷ của tôi là nữ nhi thuộc hành thổ mà còn trong trắng, cho nên dù cha tôi có phản đối như thế nào thì mọi người vẫn nhất quyết bắt tỷ ấy đi, vì nghĩ cho cả thôn này nên cha tôi mới đành lòng mà đồng ý

Kể đến đây xem ra nàng không kìm được cảm xúc, đưa tay lên lau hai giọt nước mắt rồi lại nói

-sau khi có được tỷ ấy thì tên pháp sư đó liền dờ dờ ô nhục, tỷ ấy chống cự lại thì liền bị hấn đâm liên mấy nhát kiếm rồi ném sác xuống sông, lại nói với mọi người rằng hấn đã hiến tế tỷ ấy rồi bỏ trốn, sau thất tuần thì tỷ ấy có báo mộng về cho cha tôi, kể hết mọi việc còn nói ở dưới sông có thứ gì đó không cho tỷ ấy đi đâu thai, cha tôi lúc này mới vỡ lẽ ra, có kẻ với trưởng thôn cùng mọi người nhưng ai cũng nói rằng tại vì ông quá nhớ thương con gái nên mộng mị linh tinh, một thời gian sau khi không có ai tin tưởng nên cha tôi mới để chuyện này chìm vào dĩ vãng

Thì ra mọi chuyện là như vậy, chẳng trách khi biết Dương Vũ là pháp sư thì Lương bá lại có phản ứng như vậy, âu cũng là chuyện dễ hiểu, thế nhưng hấn còn một thắc mắc muốn hỏi nàng, đang định mở lời thì nàng đã chen ngang

-tôi biết huynh định hỏi gì, sau đó sau khi huynh rời khỏi thì tôi đã bám theo huynh, tôi đã cảm thấy huynh không phải là một người không bình thường, sau khi thấy hết tình cảnh lúc đó thì tôi mới biết huynh là pháp sư

-vậy tại sao cô không ghét tôi?

Dương Vũ có chút ấp úng, thế nhưng để đáp lại thì nàng chỉ khẽ cười thốt lên hai chữ

-tin tưởng

Bạn đang đọc truyện *Bút Ki Huyền Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 67: Quy hồn

Dương Vũ trong lòng khê động, nàng và hấn gặp nhau chưa quá một ngày mà đã có một thứ được gọi là tin tưởng sao? có chút gì đó không tin được

-nếu thực sự tôi là loại người như cha cô nói thì sao? cô không sợ tôi sẽ dờ trò với cô ư?

Thu Linh có chút mỉm cười, nhìn hấn tự tin nói

-xem bộ dáng của huynh kìa, bây giờ ngay cả việc thở còn khó khăn, huống gì là làm hại được tôi

Đến đây nàng mới lại cầm đôi đũa lên, vừa gấp cho hấn một chút thức ăn vừa hỏi

-a Tam sao rồi, không nguy hiểm tới tính mạng chứ

-không sao, chỉ là một vong hồn bình thường, bất quá hấn thường xuyên lui tới những nơi có âm khí nặng, lâu dần bị thấm vào cơ thể thôi

Nói đến đây Dương Vũ chợt dừng lại vì biết mình đang nói cái gì, thế nhưng nhìn qua thấy Thu Linh vẫn còn thần nhiên mới hiểu nàng đã đoán biết được việc này, có chút không ngờ tới

-sao...tại sao cô biết

Thu Linh quay sang nhìn hấn

-ngày hôm qua tôi còn thấy hấn vác hai bó củi to, không thể nào mà ngày hôm nay đã lăn ra bệnh được, dĩ nhiên phải liên quan đến việc gì kì quái

Đến đây thì cũng không còn gì để giấu, Dương Vũ liền kể lại sơ qua toàn bộ sự việc ban nãy, Thu Linh thấy hấn kể lại thì vội buông đũa nghe một cách chăm chú, thực tình nàng cũng rất hiếu kì những chuyện như thế này, hơn nữa là từ chính một pháp sư thì quả thực là không thể bỏ lỡ, sau khi nghe hấn kể xong thì nàng nàng đã vội thắc mắc

-sao huynh không bắt vong hồn đó lại mà thẩm vấn, có khi biết được chuyện gì hệ trọng thì sao?

-tôi đã nói rồi đó, nó cũng chỉ là một vong hồn bình thường, đến tám phần là chẳng biết gì, chỉ là thấy hấn âm khí quá thịnh nên mới nhập thân, chỉ là không ngờ gặp phải tôi thôi

Dương Vũ có chút đắc ý, lấy tay cầm đũa gấp thức ăn hưởng thụ mà không để ý Thu Linh vẫn còn đang ngơ ngác nhìn hấn với cái ánh mắt ngưỡng mộ, đến một lúc sau xem ra đã hồi phục tinh thần thì nàng mới lại hỏi

-vậy phải làm như thế nào đây

Thế nhưng đáp trả lại nàng thì Dương Vũ chỉ dửng dưng nói một câu làm Thu Linh suýt nữa té ngửa

-tôi không biết

Rồi lại cầm củi vào ăn, cũng không phải vì hấn tham ăn mà chỉ vì mấy ngày qua ngất đi hấn chưa được một chút gì vào bụng, ban nãy còn phải tác pháp cho nên đói bụng là điều đương nhiên, đến một lúc sau, sau khi vợ vét đến gần nửa mâm thức ăn cùng hai chén cơm to thì xem như cũng đã căng bụng, thở dài thành tiếng làm bộ dáng sáng khoái, Thu Linh thấy hấn đã song xuôi thì mới gắng hỏi

-huynh là pháp sư, tại sao nói không biết

-tôi đùa thôi, muốn biết chuyện này thì phải bắt đầu từ tên a Tam kia

Dương Vũ mỉm cười, thấy Thu Linh cũng đã hiểu ý mình cho nên liền dờ giọng của một kẻ hiểu biết

-chỉ cần biết nơi hấn hay đến thì sẽ tra ra ngọn nguồn của việc này, hơn nữa có thể sẽ rất liên quan đến những sự kiện linh dị trong thôn

Thu Linh cũng ồ ồ mà gật đầu đồng ý, chỉ có điều nàng đã thấy hấn trùng chạ hai tên pháp sư dõm kia thì biết chắc khúc sông mà bọn chúng tiêu diệt cái thứ gọi là thủy quái vẫn còn đó, cảm thấy bất an nên vội nhắc tới, Dương Vũ nghe nàng nói đến chuyện này thì lại im lặng mà không nói gì, hấn vẫn nhớ lúc đó nhìn hình dáng con sông và yêu khí tích tụ trên đó có điểm gì khá bất hợp lí, cụ thể hấn đã xác định đoạn sông đó chính là một long đàm, tức là một cái điểm uốn của một con rồng, chiếu theo phong thủy thì vượng khí rất thịnh, thế nhưng hai bên sông không tồn tại lấy một ngọn cỏ, chứng tỏ rằng yêu khí đã quá mạnh, lấn át đi thịnh khí của cái long đàm này, cur nhiên lúc đó hấn chỉ nhìn thấy yêu khí luân quần ở khắp mặt sông, nếu là pháp sư bình thường thì sẽ khinh thường mà coi đó là một yêu vật bình thường,nhưng đối với Dương Vũ thì đó mới thực sự là một thứ ghê gớm, và cũng biết chắc rằng

việc này nguy hiểm tới cỡ nào nên không dám nói cho nàng, đến cuối cùng, biết càng ít thì tính mạng càng được đảm bảo.

Vì muốn nàng không đề cập tới chuyện này nữa cho nên Dương Vũ liền đề cập tới thứ khác

-cô giúp tôi một việc được không?

Thu Linh nghe hẳn muốn nhờ vả mình thì cũng chú ý lắng nghe, thế nhưng Dương Vũ đang tính nói gì thì lại trở nên im lặng, Thu Linh biết hẳn có chuyện khó xử cho nên cười tươi một cái nói

-huynh cứ nói đi, nếu như không quá đáng thì ta hứa sẽ giúp huynh

Thấy nàng có vẻ hào sảng như vậy thì Dương Vũ cũng thành thật mà nói

-ở trần phía trước có một quán trọ tên Lý Nguyên, tôi có để lại vài món đồ đặc ở đó, đáng lẽ ra ta đã nhờ cha cô tới đó thế nhưng không ngờ sự việc lại thành ra thế này...cô có thể giúp ta được không

Thu Linh tưởng hẳn nói đến việc gì, có chút hồi hộp nhưng khi hẳn nói xong thì nàng mới bật cười một cái

-an tâm đi, tưởng việc gì chứ cái này tôi làm được, nếu cười ngửa thì chỉ khoảng hai canh giờ là về tới

-được, đa tạ cô trước

Dương Vũ khẽ cúi đầu, thế nhưng Thu Linh lại có chút thắc mắc

-nếu tới đó người ta không cho tôi lấy đồ thì sao?

Dương Vũ nghe nàng nói thì mới nghĩ tới, cũng không muốn mất công viết thư mà trực tiếp chấm ngón tay vào ly trà viết ra hai chữ lên bàn, bảo cô đến đó cứ nói với tên chủ quán hai chữ này thì lập tức sẽ không làm khó dễ cô, Thu Linh cũng có chút an tâm nên liền đứng dậy thu dọn bàn ăn, còn không quên nói mấy lời kêu hẳn cứu an tâm, một lúc sau song xuôi thì liền bước ra ngoài cửa, thế nhưng Dương Vũ lại nổi lên một chút lo lắng, gọi nàng lại rồi cầm lấy tay nàng, Thu Linh còn tưởng hẳn định làm gì thì khẽ dứt tay lại, nhưng khi thấy hẳn cắn đầu ngón tay lại cho rỉ máu ra thì có chút tò mò, Dương Vũ vừa về cái gì đó lên lòng bàn tay cô vừa nói

-đây là khu thiên án, nếu như trên đường đi gặp phải tà vật thì cứ trực tiếp đánh lên người nó, ít ra cũng sẽ cứu cô một mạng

Về song lại nói

-án này chỉ dùng được ba lần, sau ba lần sẽ tự mất đi, cho nên phải cẩn thận

-yên tâm đi, không cần đến thứ này đâu

Nói vậy nhưng Thu Linh cũng cảm thấy một chút gì đó an toàn, nhìn hẳn một cái rồi ra ngoài, Dương Vũ ngồi trên bàn một lúc, nghĩ nàng đã khởi hành cho nên cũng lập tức đứng dậy, vào trong phòng thuốc tìm một ít chu sa rồi nhét vào trong áo, lại tìm thêm một chút pháp dược rồi đi ra ngoài tiến thẳng tới đoạn sông kia

Tới nơi, hẳn lấy mọi thứ cần thiết ra, chu sa đồ trực tiếp vào một cái bát, lại cho vào đó một thứ bột gì đó rồi nhỏ thêm vài giọt máu, lấy tay khuấy đều tạo thành một thứ hỗn hợp, nhìn qua một cái rồi có chút lắc đầu, ao ước bây giờ trong tay có những thứ pháp khí kể cả sơ dụng nhất thì hẳn cũng đâu phải dùng tới những thứ này. cúi xuống vẽ lên mặt đất một hình quy hồn phù thật lớn trên mặt đất rồi đổ thứ hỗn hợp kia lên cuối cùng đặt cạnh đó là một bộ quần áo của nữ nhi, chính là đồ của biểu tỷ Thu Linh, vì không biết tên lần sinh thân bất tử của nàng nhưng có đồ vật khi sống mà nàng đã mặc thì với hẳn cũng là quá đủ, song xuôi mới lấy ra ba que nhang thắp lên rồi cắm lên mặt đất, khoanh chân ngồi xuống đọc quy hồn chú

“hoàng tuyền đơn hành

Âm ty mờ lối

Dương gian sở cầu

Minh tướng linh thông

Dẫn dắt âm hồn

Tức tốc quy đàn”

Lập tức hình vẽ quy hồn phù trên mặt đất kia sáng lên một cái, chiếu theo đó là một vùng tối sầm lại, đầu đó trong tiếng gió vang lên những tiếng hú hét nghe qua đã sồn gai ốc, thế nhưng thứ mà Dương Vũ tìm thì lại không thấy, âm hồn của biểu tỷ Thu Linh vẫn chưa xuất hiện, theo lý mà nói đến âm ty thì phải qua hết bảy đường sáu nẻo, lại phải kinh qua không ít các bộ, ty thì mới đến được luân hồi, hơn nữa hẳn cũng cảm thấy một lực lượng thần bí nào đó đang ngăn trở nàng ta quay lại, rất có thể nàng ta vẫn còn đang ở tại dương gian

Bạn đang đọc truyện *Bút Kì Huyền Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 68: Tình thế cấp bách

Cổ niệm một lần nữa quy hồn chú nhưng càng niệm thì hần càng cảm thấy một thứ lực lượng nào đó chèn ép, bỗng nhiên từ giữa làn khói mờ nhạt của mấy cây hương hiện lên một bóng người, Dương Vũ cố nheo mắt nhìn kĩ lại nhưng hình bóng kia chỉ thấp thoáng ẩn hiện lên như thể trực chờ tan biến, không muốn lãng phí thời gian nên hần lập tức hỏi

-có phải cô là biểu tỷ của Thu Linh không?

Bóng trắng kia khẽ gật đầu một cái, khuôn mặt có chút biểu cảm khổ sở, Dương Vũ nhìn kĩ một chút rồi lại tiếp tục hỏi

-tà vật dưới sông là loại gì?

Chỉ thấy bóng trắng kia cứ liên tục mà lắc đầu, cư nhiên không nói lấy một tiếng, lúc này trong đầu Dương Vũ cũng đã dần hiểu ra rằng nàng đang bị phong bế chỉ giác, cũng không còn cách nào vì nàng ta cũng chỉ là một chút niệm lực đang cố gắng đào thoát để liên hệ với hần, cảm thấy có một chút bất lực, thở dài ra một hơi rồi nhìn lại phía bóng trắng kia, thấy cô ta đang làm ra dấu tay thành hai đường song song, cố gắng đang diễn đạt cái gì đó, thế nhưng thực lòng với từng đó thông tin thì cũng là đang cho hần một bài toán không có kết quả vậy, cố sức nói cho nàng hiểu rằng có thể cho hần biết thêm điều gì nữa không nhưng xem ra không thể, đang muốn tiến lại thì bất ngờ từ dưới mặt sông hất lên một đợt sóng lớn, cuộn trào một cái rồi đổ vào hình vẽ quy hồn chú nơi bóng trắng kia đang đứng, ào một tiếng, tất cả mọi thứ đều biến mất kể cả nàng ta, Dương Vũ trong thoáng chốc còn không hiểu chuyện gì, vội chạy ra phía bờ sông quan sát thấy mặt sông còn đang tĩnh lặng như thể chưa có chuyện gì xảy ra, lại giật mình hơn khi nhìn lại chỗ mặt đất vừa nãy, trên đất không hề bị ướt, “điều này là không thể, thực sự không thể”, chẳng lẽ đợt sóng kia chỉ là ảo ảnh, không, hần là một thiên sư nhân gian, thiên nhân đã khai thông, có thể phân biệt chân giả những thứ huyền hoặc, lúc đó thực sự là hần đã thấy đợt sóng kia dâng lên từ mặt sông, thậm chí còn bắn vào mặt hần vài giọt nước, thực sự dưới sông là loại tà vật gì đây, đang tính tiến lại bờ sông một lần nữa thì đột nhiên trong đầu hần như có một chút gì đó khác thường, suy nghĩ kĩ một chút thì bất ngờ hần thốt lên

“nguy, Thu Linh gặp chuyện rồi”

Sở dĩ hần biết được như vậy là vì khu thiên ấn trong tay Thu Linh mà hần đã vẽ không giống như bình thường, mà được vẽ bằng chính máu của hần, đương nhiên là hần cũng sẽ có được một chút cảm tính nếu như có tà vật lại gần nàng ta, đang lo lắng cho nàng thì đột nhiên cảm giác kia biến mất, xem ra nàng vẫn bình an, trong lòng hần mới thấy nhẹ nhõm một chút, nhìn quanh thì trời cũng đã về tối, liền thu xếp đồ đạc rồi ra về, không quên ngoái đầu lại nhìn mặt sông một lần nữa rồi mới bước đi

ở đâu đó phía dưới lòng sông, một đôi mắt đỏ như máu trợn trừng đang nhìn lên, không biết là nó đã nhìn lên từ bao giờ, chỉ khi Dương Vũ rời đi thì nó mới lấy ra từ bên hông ra một cái bình hồ lô, khẽ lắc lắc rồi giếch răng bật lên từng chữ

-còn không ngoan ngoãn, ta sẽ cho ngươi vĩnh viễn không siêu sinh được đâu

Rồi lặn mất tăm trong dòng nước

Quay trở về thấy trong nhà đã sáng đèn, biết Lương bá đã chịu ra ngoài thế nhưng thực lòng là hần không dám làm kinh động, vừa bước vào nhà thuốc cất đồ thì phát hiện ra Lương bá đang gói thuốc trong đó, Dương Vũ có chút giật mình nhưng vẫn nói

-bá đang làm gì vậy

Lương bá nghe thấy tiếng của hần nhưng không thèm ngoái đầu lại, tay vẫn cầm cái cân nhỏ mà bốc thuốc vào đó, Dương Vũ cũng hiểu rằng bá ấy đang có chút bất đồng với mình nên cũng không dám nhiều lời, trực tiếp đi ra ngoài, nhưng khi vừa bước đến cửa thì Lương bá lại hỏi

-Thu Linh đâu rồi

Đang không biết phải trả lời làm sao, có chút ấp úng thì Lương bá quay lại, nhìn về phía hần, lại chợt đảo mắt thấy trong tay hần đang cầm bộ đồ của biểu tỷ Thu Linh thì cảm xúc như bị dồn nén, gắt lên

-ngươi tính làm gì

-quy hồn

Dương Vũ thành thật trả lời, dù hần biết có thể Lương bá sẽ phát tiết thế nhưng cũng chẳng biết xoay sở làm sao, đành phải nói sự thật, thế nhưng không như những gì hần nghĩ, Lương bá có chút đau khổ mà cười chua chát, hai hàng nước mắt tuôn ra

-quy hồn... quy hồn, nó đã chết được hai năm, quy hồn thì có tác dụng gì

-tôi không muốn cái chết của cô ấy là vô ích

Dương Vũ lại nói, lúc này mới tiến lại gần Lương bá, dùng một loại cảm giác đặc biệt mà nói

-tôi sẽ trả lại công bằng cho cô ấy, bá đã cứu tôi một mạng, xem như để tôi trả ơn cho bá

Rồi quay trở ra, Lương bá sau khi nghe những lời này thì liền ngồi bệt xuống, nhìn theo bóng dáng của hắn, con người này thực là không thể hiểu nổi, đến bây giờ Lương bá cũng không thể định hình được hắn là loại người gì, thế nhưng chưa kịp thay đổi tâm trạng thì ngoài đường lại có tiếng la thất thanh

-cứu...cứu...có ai không, cứu con tôi với

Dương Vũ cũng vừa mới đi ra ngoài nên cũng nghe thấy giọng nói này, cảm thấy có chút quen thuộc, chạy ra ngoài thì nhận ra đó là mẹ của a Tam, có chút khó hiểu nhưng không muốn hỏi nhiều, một mạch chạy tới nhà tên a Tam kia, vừa mới sông vào nhà thì một cảnh tượng kinh khủng hiện ra, a Tam tay cầm một con dao nhọn hoắt, đang tự cứa vào người mình, máu chảy không ngừng nhưng trên miệng vẫn còn nở lên một nụ cười the the, một lúc lại thấy đưa lưỡi liếm vào lưỡi dao như để hưởng thụ từng giọt máu của mình, Dương Vũ cũng không vội vã, từ từ nhắm mắt rồi trong miệng lầm nhảm cái gì đó, là thiên nhân thông, Dương Vũ tuy đã biết hắn bị quỷ nhập thể nhưng hắn không nghĩ rằng tại sao lại có sự trùng hợp như thế, mở mắt ra nhìn thì mới thấy chân thân của nó là một con huyết ngư quỷ, là một loại quỷ sinh ra ở cuối huyết thủy vực, thế nhưng bây giờ thực tình hắn không dám manh động, chỉ cần một sơ sót nhỏ là con quỷ này có thể tự tay điều khiển a Tam tự cứa cổ mình, cái hắn cần là nhất kích tất sát, thế nhưng trong tay không có lấy một lá bùa thì có thể làm gì được đây

A Tam ngồi dưới đất, tay quơ quơ con dao trước mặt Dương Vũ, nói giọng của một nữ nhi cực kì mê hoặc, thế nhưng bản thân là một tên nam nhân máu me đầy người càng khiến cho người khác kinh tởm

-pháp sư trẻ tuổi, ngươi không cứu nổi hắn đâu

Dương Vũ tuy biết con quỷ này đã nhìn thấu hắn, thế nhưng vẫn phải tỏ ra lãnh khốc, giữ im lặng, đến lúc này Lương bá cùng bà mà kia đã chạy vào, thấy con mình thành ra bộ dáng như vậy thì càng lúc bà mẹ kia càng khóc lóc dữ dội hơn, có vẻ như Lương bá không đành lòng nhìn cảnh này nên quay qua nhìn Dương Vũ có chút khẩn thiết

-cậu... mau cứu hắn đi

Thế nhưng Dương Vũ vẫn cứ im lặng, không phải vì không muốn cứu, mà vì muốn chờ một sơ hở nào đó để kéo con quỷ này ra, nhưng hắn biết cũng chỉ là vô vọng, bị huyết ngư quỷ nhập thân thì đối với hắn cũng chỉ là chuyện còn con, nhưng trong tay không có gì để áp chế nó, lỡ như sơ sẩy để nó làm hại tới a Tam thì mọi công sức đều đổ xuống sông xuống bể

Người mẹ kia thấy hắn cứ đứng trơ trơ như vậy thì liền chạy lại lập tức quỷ xuống, khóc lóc van xin

-tôi van xin cậu, nhà tôi chỉ duy nhất một đứa con này, xin cậu hãy cứu lấy nó, trong nhà có bao nhiêu vàng bạc xin dâng cả cho cậu

Những tiếng van xin, thúc dục của cả hai người như làm hắn trở nên bất lực hơn, tình trạng này nếu không hành động nhanh thì dù có trục được quỷ ra thì tên a Tam kia cũng sẽ chết vì mất máu quá nhiều, phải làm sao đây

Bạn đang đọc truyện *Bút Kì Huyền Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 69: Kẻ chủ mưu

-tiểu pháp sư, ngươi không định cứu hắn sao, hắn sắp chết rồi

Tên a Tam kia lại dùng cái bộ dáng e thẹn mà nói, Dương Vũ đến lúc này xem ra đã chịu hết nổi, tay phải đưa ra phía sau lưng siết chặt nắm đấm, hai bên tai không ngừng nghe được những âm thanh than khóc, van nài của người mẹ kia khiến hắn có chút không đành lòng, Lương bá đứng bên cạnh thấy hắn cứ giữ nguyên cái bộ dáng đó thì thập phần lo lắng, không khỏi sốt ruột mà túm lấy cánh tay hắn

-cứu cậu ta đi, sắp chết người rồi

Có vẻ như Dương Vũ đã nhẫn nhịn hết sức, bước một chân định tiến lên thì a Tam lại đưa lưỡi dao vào sát yết hầu nhường nhường

-tiểu pháp sư, ta xem thân thủ của cậu nhanh hay là dao của ta nhanh hơn

Quả là không ngoài dự tính, con huyết ngư quỷ này muốn lấy mạng sống a Tam ra mà uy hiếp hắn, thế nhưng mục đích của nó là gì đây? nếu như muốn lấy mạng a Tam thì đã dễ như trở bàn tay, đâu cần chơi trò mèo vờn chuột này với hắn, nghĩ đến thế thì Dương Vũ liền trở lại bộ dáng cũ, lạnh lùng nói với tên a Tam kia

-giết hắn đi, ta cũng muốn hắn chết

Tên a Tam kia cười sáng sặc lên, không nói hai lời liền kề dao vào cổ, người mẹ kia cùng Lương bá thấy Dương Vũ làm điều này thì nghĩ hẳn chắc bị điên rồi, vội vàng phi nhò hấn không thương tiếc, thế nhưng Dương Vũ một chữ cũng không thém nghe, chỉ nhìn về phía a Tam một hồi, thấy hẳn chỉ giữ nguyên con dao ở đó mà không dám làm gì thêm thì nở một nụ cười đắc chí

-sao? ngươi không dám giết hẳn ư?

-ngươi quả là thông minh, xem ra ta đã đánh giá thấp ngươi

A Tam khẽ đặt dao xuống, lại loạng choạng đứng lên là cái lưỡi dính đầy máu của mình mà liếm quanh miệng một cái, bộ mặt có vẻ rất hưởng thụ

-hình thái nhập thân của ngươi rất đặc thù, có thể dung hòa vào bảy phách của hẳn, nhưng nếu như giết hẳn thì ngươi cũng sẽ tự động bị trục ra khỏi bản thể, ta nói không sai chứ

Dương Vũ nhàn nhạt nói,lại tiến về phía trước mấy bước kề sát vào mặt tên a Tam mà thì thầm

-nói đi, thực ra là ngươi muốn cái gì đây?

Tên a Tam kia khẽ lùi lại một bước, thân thể giật giật mấy cái rồi có vẻ như lịm đi, trên cổ có một chút dị động liền nghiêng đầu sang một bên, từ chỗ đó mọc ra thêm một cái đầu mới của một nữ nhi, ngũ quan rất mỹ hoặc. một màn này làm cho Lương bá cùng người mẹ kia như chết đứng tại chỗ, chỉ có thể đứng đó mà run lấy bầy, đó không gì khác chính là chân thân của huyết ngự quý, nó khẽ đưa lưỡi của mình tiến sát mặt Dương Vũ quơ quơ vài đường

-ta chỉ muốn chơi với ngươi một chút thôi

Cảm thấy có chút kinh tởm, Dương Vũ vội lùi ra xa, tạm thời tên a Tam kia sẽ không thể chết do bị con quý kia hãm hại, thế nhưng các vết thương vẫn không ngừng rỉ máu ra “Thu Linh, cô đâu rồi?” Dương Vũ nhìn ra thì thấy trời cũng đã tối, có lẽ nàng cũng đã gần về tới nơi rồi,” a Tam, chịu đựng một chút nữa, ta nhất định sẽ cứu cậu “

-Dương Vũ, đón lấy

Là giọng nói của Thu Linh, Dương Vũ như là tìm được một thứ cảm giác mãnh liệt, quay lại nhìn nàng thì thấy trên không trung một gói đồ gì đó đang bay tới, vội đưa tay đón, nhận ra chính là pháp khí của mình thì không khỏi mừng rỡ, nhưng không phải là lúc để nói mấy lời sáo rỗng nên chỉ thoáng nhìn qua Thu Linh một cái rồi mỉm cười, trực tiếp cỡi gói đồ ra rồi nhanh tay lấy từ trong đó ra sáu đồng ngũ đế, ném thẳng về phía tên a Tam kia, lại liên tục lấy ra bốn đạo phù khác nhau ném lên không trung rồi lẳng không lên lao thẳng đến phía trước, tay phải hóa trường chỉ ngay cái đầu của huyết ngự quý mà đánh tới, tất cả chỉ xảy ra trong chớp lát làm cho con huyết ngự quý kia có chút bối rối, lùi về sau hai bước, từ hai lòng bàn tay kết ấn pháp không ngừng phóng ra quý khí tạo thành kết giới hồng ngân chặn đòn tấn công của hẳn

“là quý thuật” Dương Vũ lẩm bẩm, không ngờ nó còn biết cả quý thuật, thế nhưng điều đó cũng không làm hẳn nhụt chí, vận cương khí lên lòng bàn tay kết thành lan hoa chỉ, từ trên mà đánh xuống, hai luồng linh lực gặp nhau thì có chút cân bằng, Lương bá đứng ở bên cạnh đó cũng thực lòng là hoảng sợ tới mức hai chân không thể chạy được nữa, Thu Linh cũng cảm nhận được nguồn linh lực thoát ra từ trong cuộc chiến có vẻ rất kịch liệt, vội kéo cha mình cùng người mẹ kia chạy ra phía bên ngoài

-ngươi chỉ có thể thôi sao?

Huyết ngự quý xem ra vẫn còn có vẻ nhàn nhã, đối với Dương Vũ mà truyền tới một ánh mắt tà mị

-đoán xem

Dương Vũ khẽ mỉm cười, lập tức đọc to chú ngữ

“hỏa diện chân quân

Tức tốc hiệu triệu “

Dứt lời lại đọc to từng chữ

“vô cực” – một đạo bùa sáng lên, bùng cháy lên vô cực thánh hỏa

“địa ngục”- ở một góc khác, địa ngục liệt hỏa cũng bùng bùng cháy lên

“tử vi” – cũng chính là tử vi thiên hỏa

“tam vị” – cuối cùng là tam vị chân hòa

Bốn ngọn lửa của ba cõi được hẳn thấp lên, một kích này hòng thiêu chết con huyết ngự quý kia

-nếu thế thì bản thể hẳn cũng sẽ bị thiêu chết cùng ta, pháp sư, ta không chịu cô đơn đi xuống hoàng tuyền đâu

Thế nhưng Dương Vũ mặt không biến sắc, lạnh nhạt giải thích

-nếu người đã học quỷ thuật thì chắc cũng biết, tứ phương liệt hỏa cũng sẽ chỉ tác động đến tà vật, cùng lắm chỉ là đốt hồn phách của người kia tan biến

-người... người điên rồi

Con huyết ngự quý kia thét lên, biết mình không đối chọi nổi bốn ngọn lửa này, còn cố so đo với tên pháp sư kia thì chỉ có nước thành tro bụi, vội thoát khỏi thân xác của a Tam tìm đường chạy trốn, thế nhưng vừa định bay ra khỏi thì bị một lực phản phệ đánh cho bay ngược vào trong, nhìn lại thì thấy chính là sáu đồng tiền kia, vô hình đã tạo nên một kết giới ngăn cản cho ả ta có thể chốn thoát, nhìn lại Dương Vũ một cái rồi nghiêng răng oán giận

-được, nếu không thoát khỏi thì cũng đừng hòng cứu lấy tên này

ả ta lại muốn nhập thân vào người của a Tam thêm một lần nữa, ý muốn đồng quy vu tận, thế nhưng Dương Vũ cũng đã lường trước được việc này, phóng ra một lá khu quỷ phù về phía a Tam khiến cho mọi nỗ lực của ả ta để nhập thân trở nên vô ích, đến lúc này tự thân hắn tiến lại đỡ a Tam đi ra ngoài, con huyết ngự quý kia thấy mình không còn con đường nào khác, liền quỷ xuống van xin

-đại pháp sư tha mạng, xin cho một con đường sống, nếu như ngài chịu thả tôi ra thì tôi xin quay về huyết thủy vực vĩnh viễn không quay lại nhân gian

Dương vũ nghe đến đây thì dừng lại, khẽ quay đầu hỏi

-nói ta biết sự thật, kẻ đứng đằng sau việc này là ai?

nói rồi lại nhìn về phía ả, thấy lúc này hình như ả ta có điều gì khó nói, lập tức thét lên

-nói mau

-là quỷ lão

Dương Vũ khẽ nhếch miệng cười, rồi lại điu a Tam quay trở ra, huyết ngự quý kia thấy vậy liền đứng dậy, hướng phía hắn mà van nài

-đại pháp sư, xin thả ta ra

Thế nhưng Dương Vũ vẫn cứ bước đi, ra đến cửa thì thấy mấy người Lương bá đang đứng bên ngoài, vội ra hiệu cho mấy người bọn họ tới đỡ a Tam còn mình thì lại bước vào nhà, hướng phía con huyết ngự quý kia mà nói

-loại phản phúc như ngươi, chết dưới tay ta cũng đáng lắm

Dứt lời trong miệng lăm lăm niệm chú, bốn ngọn lửa kia lại cháy bùng lên dữ dội, trực tiếp thiêu ả ta đến thừa sống thiếu chết, không ngừng vang lên tiếng chửi rủa, la hét. đợi đến khi ngọn lửa cháy hết thì Dương Vũ mới quay trở ra, tiến lại tới chỗ a Tam thì thấy Lương bá cùng Thu Linh đang cầm máu cho hắn, người mẹ kia thấy hắn đã đi ra thì lập tức tiến lại mà xì xụp quỷ lạy

-đại pháp sư, cảm tạ... cảm tạ người đã cứu con tôi

Dương Vũ vội đỡ bà ta dậy, nói mấy lời khách sáo, ý nói hàng yêu trừ ma là bổn phận của hắn, kêu bà ta cũng đừng quá câu nệ, lại nghĩ đến vấn đề gì thì lại quay trở vào trong nhà, lấy trong túi đồ của mình ra một lá bùa rồi trực tiếp dán lên trên cửa, có vẻ như đã yên tâm thì mới tiến lại chỗ bà ta nói

-đó là huyết quang phù, tuyệt đối không được tháo xuống, nó có thể giữ an toàn cho hai người, trong thời gian này không được cho a Tam ra khỏi nhà, nếu như bức thiết thì phải đứng vào giờ ngọ, khi đó dương khí sẽ thịnh, tà vật cũng không thể xâm hại tới hắn

Bạn đang đọc truyện *Bút Kì Huyền Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 70: Người đó muốn tìm người

Sau khi băng bó cho a Tam, xác định hắn vẫn còn có thể giữ được tính mạng thì mấy người bọn họ cũng bình tâm hơn một chút, vì căn phòng khá nhỏ hẹp cho nên Thu Linh cùng Dương Vũ đi ra ngoài trước để cho Lương bá ở trong mà điều trị cho hắn, đến khi ra tới ngoài sân thì Dương Vũ mới tò chút cảm thán

-nếu cô về muộn hơn chút nữa thì không thể cứu nổi hắn rồi

Thu Linh chỉ cười cười, nhìn vào căn phòng rồi lại quay ra

-phải, quả thực là may mắn

-chưa hẳn đâu

Hắn quay qua phía cô, dùng một loại ánh mắt phức tạp mà dò xét. đến một lúc sau mà không phát hiện chút dị thường thì trực tiếp kéo tay cô lên

-cô vẫn chưa sử dụng ấn?

Thu Linh thắc mắc, gãi gãi đầu thành thật

-chưa có

Lại thấy Dương Vũ vẫn cứ nhìn mình thì lại thấy tò mò

-sao vậy? trên mặt tôi dính gì à?

Nếu nàng nói như vậy thì có lẽ nàng không biết thật, Dương Vũ suy nghĩ một lát thì mới quyết định nói ra sự tình

-ban nãy tôi có cảm ứng được cô gặp phải tà vật, tuy trong thoáng chốc lại biến mất, thế nhưng tôi đã xem xét kỹ trên người cô không lưu lại một chút tà khí nào, quả là có chút không hợp lý

Nghe đến đây thì Thu Linh mới hiểu được vấn đề trong lòng dâng lên sự sợ hãi, ngay lập tức nhớ lại quãng đường của mình mà nói

-quả thực là tôi không gặp điều gì dị thường cả

Thế nhưng vừa dứt câu thì nàng như nhớ ra cái gì, lập tức thốt lên

-có, tôi nhớ rồi

Dương Vũ thấy nàng như vậy nên liền thúc giục, Thu Linh vội hỏi tường lại sự việc, có chút sắp sếp lại câu từ rồi nói

-lúc tôi đang quay trở về có gặp một nam nhân, tướng tá trung niên, ăn bận rất giống đạo sĩ, tuy nhiên có vài phần hung tợn, khi tôi vừa đi qua thì hắn liền gọi lại, tra hỏi xem tôi có từng gặp một người nam nhân cỡ hơn hai mươi tuổi, có thể bị trọng thương quanh khu vực này hay không, vừa nói đến đó thì tôi đã biết lão ta muốn tìm anh

“đạo sĩ, lại cỡ trung niên “ trong đầu Dương Vũ có chút hình dung nhưng với những gì nàng ta nói cho hắn thì vẫn quá mập mờ, đạo sĩ trong thiên hạ không hề thiếu, tính trong thất đại phái thì đệ tử bậc hai cũng đã chiếm mấy trăm, còn không nhắc tới những tán tu dân gian ít khi tiếp xúc với trần thế. thế nhưng người đó thực sự muốn tìm hắn ta sao? nghĩ đến đây thì trong lòng lại dấy lên một trảng sấm đánh, là pháp sư tà tu, ắt hẳn là pháp sư tà tu thì mới có thể phát ra tà khí, đoán rằng đến tám phần kẻ đó cũng chẳng phải mang đến điều tốt lành gì, lại hỏi Thu Linh

-hắn còn nói thêm gì nữa không?

Thu Linh cũng thành thực trả lời

-không có, và lại tôi thấy bộ dáng hắn cũng không phải người tốt, cho nên nói không biết gì cả rồi rời đi ngay

Dương Vũ cũng có chút cảm khái, khẽ lắc đầu thờ dài rồi nhìn lên bầu trời

-có thể cô đã cứu tôi một mạng đó

Nói xong liền quay qua, thấy nàng có vẻ vẫn còn điều thắc mắc thế nhưng thực lòng là trong ngày hôm nay hắn đã tác pháp quá nhiều, tinh lực cũng hao tổn đi không ít, liền nói muốn quay trở về trước, Thu Linh cũng biết điều này cho nên cũng gật đầu đồng ý, lại muốn tỏ ý cùng về vì trời cũng đã về khuya, lục tục chạy vào hỏi thăm tình hình của a Tam nhân thể nhắc cha nàng mau về, một lúc sau mới đi ra, cùng Dương Vũ quay về.

Về đến phòng thì hắn lập tức trèo lên giường, tuy đã khá mệt mỏi thế nhưng vẫn còn rất nhiều điều khiến hắn phải suy nghĩ, tại sao a Tam lại liên tục bị tà vật nhập thân như vậy? thứ dưới sông kia là gì? và quan trọng nhất là tên đạo sĩ tà tu kia là ai? mới tỉnh dậy chưa lâu mà đã gặp biết bao nhiêu là chuyện, thật là không dễ cho hắn một lúc nào được bình an mà thờ một hơi, những suy nghĩ cứ liên tục xoay vòng vòng trong đầu hắn thì đến một lúc sau cũng khiến hắn trở nên mệt mỏi mà ngủ thiếp đi.

Ngủ một mạch tới sáng sớm hôm sau, khi thấy tay trái của mình hơi đau thì hắn mới chợt tỉnh dậy, thấy Thu Linh đang thay phần thuốc đắp cho hắn, thấy hắn thức dậy thì nàng liền nghỉ tay, ân cần hỏi

-sao, làm huynh đau à

Dương Vũ có chút ngượng ngùng

-à...không...có một chút thôi

Lại thấy trời đã nắng to, đoán cũng đã gần trưa thì mới ngồi dậy

-khoan đã, chưa có song

Thu Linh vội ngăn lại, một tay đẩy hấn nằm lại xuống giường, Dương Vũ cũng không phản kháng mà để mặc nàng ta muốn làm gì thì làm, lúc này mới thấy nhìn từ góc độ này thì Thu Linh cũng phải gọi là một trang tuyệt sắc, thế nhưng suy nghĩ đó vừa thoáng hiện lên thì hấn liền có chút lắc đầu, “mình đang suy nghĩ cái quái gì vậy? “ lại muốn hỏi sang chuyện khác nhằm quên đi những thứ trong đầu hấn, thế nhưng chưa kịp mở lời thì Thu Linh đã lên tiếng

-song rồi, huynh ra ngoài đi, bà con đang muốn gặp huynh đó

-gặp tôi, sao lại muốn gặp tôi?

Dương Vũ thắc mắc, còn đang không hiểu chuyện gì thì Lương bá tử bên ngoài đi vào, mặt mũi đỏ đầy mồ hôi

-Dương Vũ, cậu mau ra ngoài, tôi không thể ngăn họ được nữa rồi

Xem thái độ của ông ta thì đoán biết rằng không phải sự việc tầm thường, khoác vội chiếc áo rồi khăn trương đi ra ngoài cổng, vừa thấy hấn đi ra thì một số người dân vội nhao nhao lên, không ít người chen vào nhưng bị mẹ của a Tam ngăn lại, từ trong đám người đó không ít người lớn tiếng gọi hấn

-đại pháp sư..đại pháp sư..

-đại pháp sư xin xem cho tôi một quẻ

-đại pháp sư ngài có nhớ tôi không, chính tôi là người đã cứu ngài hôm đó đó

Đám người liên tục công kích khiến hấn càng trở nên mơ hồ, tình cảnh có chút trở nên hỗn loạn, vội tiến về phía trước chắn an bọn họ, thế nhưng xem ra vẫn không xoay chuyển được tình thế, đến lúc này từ phía ngoài nhất của đám người, một lão nhân đi tới, vừa thấy Dương Vũ đang phải xoay xở thì liền lớn tiếng

-im hết đi, các người không thấy cậu ấy đang bị thương sao?

Giọng nói đầy uy lực khiến đám người kia cũng im lặng hết, quay lại nhìn thì không ai bảo ai, liền tách ra hai bên để cho người đó đi vào, vừa bước đến trước mặt Dương Vũ thì người đó nói ôn tồn nói

-thật ngại quá, người dân ở đây vừa nghe tới chuyện của cậu nên muốn tới ghé thăm, thực chất họ không có ý gì xấu cả

-tôi hiểu, còn ông là...?

Dương Vũ có chút đánh giá, người này thập phần chính trực, lại rất được người trong thôn kính nể, có vẻ như không phải hạng tầm thường, thấy hấn hỏi như vậy thì người đó mới có chút cười cười, thẳng thắn nói

-ta là trưởng thôn của Lương gia thôn, ta đã nghe Hoa thẩm kể về việc cậu cứu con trai bà ta, thực lòng rất lấy làm cảm kích

Dương Vũ không phải loại người thích dè dặt, lập tức đề cập

-có việc gì xin cứ nói

Lão trưởng thôn quay người lại nhìn đám thôn dân kia, rồi lại nhìn về phía hấn, chấp hai tay hành lễ, đang tính nói ra thì Dương Vũ liền hiểu, lại lập tức quay vào trong nhà, nói vọng ra

-có chuyện gì xin vào nhà hãy nói

Lão trưởng thôn bây giờ mới lộ ra vẻ khó xử, nhưng vẫn chỉ dám thờ dài một hơi rồi lập tức đi vào, đến sân thấy Dương Vũ cùng Thu Linh đang ngồi ở đó thì mới tiến lại, Thu Linh thấy đó chính là Trưởng thôn thì lập tức đứng lên, nói muốn đi phoi thảo dược nên liền đi về phía sân sau, thấy nàng đã rời đi thì Dương Vũ mới hướng phía trưởng thôn nói

-được rồi, tôi hiểu là ông muốn tôi giúp cho thôn này không còn những sự kiện thần quái nữa phải không?

Trưởng thôn biết mình bị nhìn thấu thì có chút ngượng, nhưng vẫn nói

-tại sao cậu lại nghĩ như vậy?

-ông đem cả đám người tới để gây sức ép với tôi, muốn tôi bắt buộc phải đồng ý, vậy còn việc gì quan trọng hơn việc này nữa?

Dương Vũ có chút chán ngán giải thích, ngay khi lão trưởng thôn tiết lộ thân phận của ông ta thì Dương Vũ cũng đã hình dung được tại sao lại có một đám người đứng trước cửa như vậy, thế nhưng vẫn muốn giữ cho ông ta một chút thể diện nên mới kêu ông ta vào đây

Bạn đang đọc truyện *Bút Kì Huyền Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 71: Kẻ thù lại kẻ thù

-xem ra cậu không phải người tầm thường

Lão trưởng thôn ghé sát mặt thần thì thầm, biểu lộ một nụ cười đầy ẩn ý

-vậy ông nghĩ tôi là loại người nào?

Dương Vũ khẽ nhấp một ngụm trà, lại có chút dò xét người này, thấy vậy lão trưởng thôn liền trở lại trạng thái ban đầu, giọng nói có vẻ khẳng định hơn

-loại người không thể để cho người khác chết

-xem bộ dáng của ông không giống như đến để nhò và?

Dương Vũ lúc này có vẻ lưỡng lự hơn đôi chút, trong đầu có vẻ như dần hiểu ra con người này có chút không đơn giản, lão trưởng thôn thì vẫn giữ điệu bộ đó, đứng dậy nói

-nhờ và? người ở đây chẳng phải ruột thịt của cậu, như cậu cũng thấy đấy, những người này cũng rất nghèo, chẳng thể cho cậu tiền tài

Lại tiến về phía Dương Vũ một chút

-thế nhưng tôi biết cậu sẽ giúp

Xem ra lão trưởng thôn đã làm cho Dương Vũ có một chút ngập ngừng, thấy hắn chỉ nhìn mình với một ánh mắt kì quái thì lại có chút mỉm cười hỏi

-tôi có thể gọi cậu là gì đây

Dương Vũ nghe vậy thì liền đứng dậy

-cứ gọi tôi là Dương Vũ

Lão trưởng thôn kia nghe chừng đã đạt được mục đích, liền làm ra bộ dáng thân thiết vỗ vai hắn hai cái rồi lập tức tiến ra phía cửa, đi được vài bước thì lại ngoái đầu lại nói với hắn

-nếu cần gì thì cứ nói với tôi, chỉ cần cái thôn nhỏ này được yên bình thì người dân ở đây suốt đời đội ơn cậu

Nói xong liền lập tức rời đi, Dương Vũ nhìn theo một lúc mà trong lòng không khỏi suy nghĩ, ông ta quả là khôn lùng, lại có thể khiến người ta có một cảm giác bị lép vế như vậy, suýt nữa Dương Vũ luôn là người khiến kẻ khác phải dè chừng, nhưng hôm nay quả thực là đã bị ông ta làm cho bị đè bẹp như vậy, thế nhưng lại không hề thấy khó chịu mà thay vào đó là một loại cảm giác vô cùng cảm khái

Ngồi lại vào bàn nhâm nhi tách trà một lúc, trong đầu đang suy nghĩ xem phải bắt đầu việc này từ đâu đây, mọi liên kết đều chỉ dẫn đến ngõ cụt, người duy nhất hắn có thể tìm bây giờ chính là a Tam thế nhưng thương thế của hắn ít nhất phải ba ngày nữa mới có thể bình phục đôi chút, trong khoảng thời gian này nếu như xảy ra thêm nhiều biến cố thì hắn quả thực là không thể xoay sở, đang mải mê với những suy nghĩ thì Thu Linh từ trong nhà đi ra, thấy hắn có vẻ đang trầm tư suy nghĩ thì liền tiến đến bắt chuyện

-huynh đang nghĩ điều gì vậy?

Dương Vũ hơi có chút giật mình, quay qua nhìn Thu Linh nhưng lại tỏ ra có phần thắc mắc hỏi ngược lại nàng

-nếu cô đang ăn một cái mìn thầu nhưng bị người khác cướp mất, liệu cô có muốn giành lấy cái mìn thầu đó không?

Thu Linh nghe xong thì lập tức thành thật trả lời

-cái đó còn tùy thuộc vào người lấy là ai nữa

Quay sang thấy Dương Vũ lại trở nên trầm tư như vậy thì nàng có chút hiểu ra, có chút không kìm chế được mà thốt lên

-ý huynh nói đến a Tam

Dương Vũ thấy nàng đã hiểu được ý mình liền gật gù đầu đồng ý, có chút muốn giải thích

-ban đầu tôi chỉ nghĩ hấn bị quỷ nhập thân là do tà khí quá nặng, nhưng đến đêm qua hấn lại bị quỷ nhập thân một lần nữa thì quả là điều bất thường, hơn nữa con quỷ đó cũng không thể tự nhiên xuất hiện ở dương gian được

Nói đến đây lại thấy có chút mập mờ, Thu Linh lại vội hỏi

-ý huynh là sao? chẳng phải quỷ đều do oan hồn người chết hóa thành sao, tại sao lại không thể ở tại dương gian?

Vì đang có chút bế tắc và lại không có việc gì làm cho nên hấn liền giải thích cho nàng ta

-người có rất nhiều loại, quỷ cũng vậy, ở bờ bắc sông hoàng tuyến có một nơi được gọi là huyết thủy vực, do không thuộc quản lý của âm ty và lại được hưởng nguồn quỷ khí rồi đào, tụ sinh được rất nhiều loài tà vật, sau này khi giới pháp thuật biết đến nơi này thì có nhiều kẻ vì muốn đạt được những thứ cấm thuật thượng cổ nên đã đến đó tu luyện, thế nhưng luyện thành hay không thì chưa biết, chỉ biết đều trở thành những miếng mồi ngon cho những thứ tà vật dưới đó

Thu Linh lần đầu được nghe những kiến thức này thì thập phần khoái chí, cảm thấy rất li kì, tuy thế nhưng vẫn chưa hết được sự tò mò

-vậy không đúng, huynh nói chúng không thể xuất hiện ở dương gian sao, vậy tại sao nó còn nhập được vào a Tam?

-như tôi đã nói đó, có rất nhiều pháp sư tà tu đến đó để tu luyện, tử thương cũng không ít thế nhưng còn sống thì không phải là không có, những kẻ này thường không xuất hiện để tránh sự truy sát của âm ty lẫn giới pháp thuật nhân gian, nhưng nếu bọn chúng đã ra tay thì quả thực là thực lực đã rất mạnh, có lẽ kẻ làm ra điều này cũng là một trong số đó

Dương Vũ trả lời, lại nhớ đến những điều mà con huyết ngự quý kia đã nói với hấn “quỷ lão” này thực sự là cái gì, có phải chính là tên pháp sư mà Thu Linh hôm qua đã gặp mặt hay không, nếu đó là một pháp sư tà tu thì việc này quả là không đơn giản, nhưng suy nghĩ kĩ một chút thì việc này lại không hợp lí, vì nếu quỷ lão đã sai huyết ngự quý kia đến lấy mạng a Tam thì dĩ nhiên đã biết có sự tồn tại của Dương Vũ, đâu phải mất công đi lòng vòng mà kiếm hấn, vậy đó là hai người khác nhau, nói cách khác bây giờ hấn đã có hai kẻ thù, không những thế xem chừng đều là những kẻ cường đại.

Thu Linh thấy sắc mặt hấn càng ngày càng khó coi thì liền muốn an ủi

-chẳng phải huynh nói là do pháp sư tà tu làm sao? sao huynh không đến âm ty nhờ hỗ trợ đi?

Dương Vũ nghe nàng nói vậy thì có chút thờ dãi, tay phải chống cằm vuốt vuốt

-đó chỉ là phỏng đoán, mà kẻ cả có phải đi chẳng nữa thì cũng không thể, pháp sư nhân gian mà có chuyện gì cũng phải nhờ tới âm ty thì cần gì làm pháp sư nữa

Cảm thấy điều hấn nói cũng có lý, Thu Linh cũng không nói được gì nữa, lại trở nên im lặng giống như hấn, bất chợt từ ngoài cổng có một đám quan binh chạy sòng sọc vào trong sân làm cho hai người bọn họ có chút sửng sốt, Thu Linh lập tức đứng dậy, quay qua thấy Dương Vũ vẫn ngồi đó, gương mặt biểu lộ một chút khó chịu, nàng ta đang tính hỏi đám quan binh này có việc gì mà lại tự ý vào nhà nàng như vậy thì từ ngoài cổng có hai người nữ nhân khác chạy vào, vừa nhìn thấy hai người này lập tức Dương Vũ phải thay đổi thái độ, đứng dậy mà nhìn hai người, không ai khác chính là Lệ nhi cùng tiểu Nguyệt

Chính là hai người họ, Dương Vũ lập tức muốn tiến lại thế nhưng chưa kịp mở lời thì tiểu Nguyệt liền rút một cây đoản kiếm của tên lính bên cạnh rồi chỉ phía trước mặt hấn, trông mặt trở nên rung rung, một màn này làm cho cả đám người kia phải sửng sốt, Thu Linh tính chạy lên thì bị Dương Vũ dùng tay ra hiệu ngăn lại, Lệ nhi cũng đang đứng cạnh tiểu Nguyệt, vội chạy lên cầm lấy tay nàng tha thiết nói

-tiểu Nguyệt, bình tĩnh lại đã

Thế nhưng tiểu Nguyệt vẫn không buông xuôi, đưa lưỡi kiếm gần hơn về phía Dương Vũ, nghẹn ngào nói

-tên đạo sĩ khốn kiếp, sao ngươi không chết quách đi, sao còn sống làm gì nữa

Dương Vũ hiểu bản tính của nàng ta, cũng không biết phải nói gì lúc này, chỉ dám nhìn nàng ta, tiểu Nguyệt như bị hấn làm cho phát tiết, thế nhưng vẫn không thể ngừng rơi lệ

-ngươi có biết ta đã khóc nhiều như thế nào không? ngươi có biết vì ngươi ta đã đau lòng thế nào không? tại sao ngươi chỉ biết làm cho người khác phải chịu đau đớn vì ngươi? tại sao?

Lúc này Dương Vũ cũng chẳng biết giải thích làm sao, tiến lại hai bước cho lưỡi kiếm đâm vào da thịt, từ chỗ vết thương một chút máu từ từ rỉ ra, tiểu Nguyệt vừa thấy vậy thì lập tức rút kiếm ra, đến lúc này thì Dương Vũ mới có chút mỉm cười

-đó, cô đâu có muốn giết tôi đâu

Bạn đang đọc truyện *Bút Kì Huyền Môn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 72: Tái ngộ Liễu tiên phái

Tiểu Nguyệt có chút nghẹn lại, thế nhưng không vội mà lập tức sai mấy tên lính đi ra ngoài trước, căn bản vì nàng không muốn quá nhiều người chứng kiến bộ dáng ủy mị này của nàng, đám quân lính thấy quận chúa ra lệnh thì một câu không dám trái, lục tục kéo nhau đi ra ngoài hết, lúc này tiểu Nguyệt mới tiến lại phía trước mặt Dương Vũ, hẳn thấy như vậy thì liền nhắm mắt nhắm mặt, chuẩn bị tâm lý cho mấy cái tát trời giáng của nàng, thế nhưng không theo những gì hẳn nghĩ, không có cái tát nào cả, chỉ cảm giác được một chút gì đó đang siết chặt thân thể nhưng lại ấm áp vô cùng, Dương Vũ từ từ cảm nhận được một mùi hương của nữ nhân, từ từ mở mắt ra thì thấy nàng ta đã ôm chặt lấy mình, trên mặt hai dòng lệ không ngừng tuôn

-tên đạo sĩ thôi, ngươi còn đau không?

Dương Vũ có chút cứng họng, nhìn lại phía Lệ nhi một cái, vẻ mặt có chút khó xử thế nhưng xem ra Lệ nhi cũng không mấy phiền lòng, lúc này mới đáp trả lời

-thương thể cũng đã lành... chỉ là tay trái hơi đau một chút

Tiểu Nguyệt nghe vậy thì càng cảm thấy xót xa, càng xiết chặt hơn, nói vài lời trách móc, thật tình Dương Vũ chưa từng rơi vào hoàn cảnh này, nhất là đối với nước mắt của nữ nhân thì càng làm hẳn khó xử, suy đi tính lại không biết làm sao nên đành mặc kệ, lúc này từ ngoài cổng lại vọng vào tiếng của một người khác, nghe qua rất quen thuộc

-quận chúa, nếu người cứ ôm hẳn chặt như vậy xem chừng hẳn phải gãy thêm mấy cái xương nữa cũng nên

Dương Vũ hai mắt sáng bừng, trong giây lát tuy chưa thấy người đâu nhưng hẳn đã chắc chắn đó là ai, lớn tiếng gọi

-sư phụ, là người phải không?

Liễu giao sư thái cười lên một tràng mang ý vị sáng khoái, cùng Đằng Thanh và Thanh Trường đi vào phía trong sân, tiểu Nguyệt thấy là bà ta nên có chút ngượng ngùng mà buông Dương Vũ ra, khép nép đi về phía sau bọn họ, Dương Vũ vừa nhìn thấy ba người kia đi vào thì lập tức vui mừng mà chạy tới

-sư phụ, sư huynh, Thanh Trường huynh, sao mọi người biết ta ở đây

Thế nhưng ngay sau đó liễu giao tiên tử lập tức đổi thái độ, phá bỏ cái bộ dáng tiên phong đạo cốt mà cảm phát trần vụn túi bụi vào móng hẳn, miệng không ngừng mắng chửi

-hay cho tên Dương Vũ nhà ngươi, ta tưởng ngươi quyền sinh để hàng ma vệ đạo, ai ngờ ngươi chốn đến đây hưởng lạc

Bị sư phụ bắt ngờ đánh cho mấy cái, Dương Vũ cũng chẳng kịp giải thích, chỉ biết ôm móng mà chạy quanh sân, một người đánh một người chạy, chẳng còn ra bộ dáng của sư đồ trong môn phái cả, Thanh Trường đang định lên can ngăn thì bị Đằng Thanh kéo tay lại, tùm tùm cười

-Thanh Trường huynh, bây giờ ngay cả sư tổ ta có sống lại cũng chẳng thể nào giúp hẳn đâu

Đuổi đánh một hồi thì liễu giao tiên tử cũng đã thấy mệt, liền ngồi bệt lên trên bàn rồi hướng Dương Vũ mà gọi

-ngươi, tên nghịch tử, đến rót trà cho ta

Dương Vũ biết sư phụ cũng đã hết giận, liền tiến lại tươi cười rồi rót lấy một ly trà, dâng cho sư thái, sư thái từ từ nhấp một ngụm trà, vẻ mặt có chút sáng khoái, thở ra một hơi dài rồi từ từ nói

-lần này ngũ tiên quán triệu tập giới pháp thuật vì chuyện của huyết sách quý vương, chắc ngươi cũng biết rồi chứ

Dương Vũ gật đầu tỏ vẻ xác thực, thấy vậy liễu giao tiên tử lại nói

-thế nhưng sau đó không ai xác định được tung tích của hẳn, các tông phái đang chuẩn bị rút về thì Thanh Trường đến báo tin ngươi đã tử nạn, ta cùng Tịnh Hải lão ni, Từ thiên sư dẫn theo chúng đệ tử đi công phá đám cương thi kia, sau hai ngày thì cũng diệt hết, thế nhưng hai tên đạo sĩ kia đã đào thoát mất.

Suy nghĩ một chút thì Dương Vũ cũng thấy điều này hợp lý, hai tên bọn họ đào thoát ra được khỏi đồng đồ nát đó cũng là may mắn lắm rồi, hơi sức đâu mà dắt theo cả ngàn con cương thi, chỉ để cho người khác chú ý, và lại ý đồ đoạt ngọc thanh ấn của bọn chúng cũng đã thành, vậy còn cần gì tới bọn chúng nữa. nói đến đây Liễu giao tiên tử gọi tiểu Nguyệt lại, nói

-việc tiếp theo cứ hỏi cô ta đi

Nghe vậy tiểu Nguyệt cũng thực lòng mà kể lại

-sáng xớm hôm nay lão chủ quán trọ đã tới Bình vương phủ gặp ta, thông báo việc ngươi vẫn sống, ta cùng Lệ nhi liền báo cho Thanh Trường huynh, nói

huynh ấy biết địa điểm rồi tới đây trước, phải dò hỏi mãi thì mới tới được đây

Nàng vừa dứt lời thì Liễu giao tiên từ lại nói xen vào

-ta thấy ngươi thương tích không nặng tới mức không trở về được, ở đây đã xảy ra chuyện gì phải không?

Vẫn là sư phụ hần hiểu hần, Dương Vũ liền kêu mấy người họ tiến sát lại rồi nói sơ qua tình hình, Liễu giao tiên từ vẫn là người lên tiếng đầu tiên

-tạm thời không phải lo về thứ được gọi là quỷ lão, thứ cần tìm chính là kẻ ở dưới sông kia.

Cả Dương Vũ và Đằng Thanh vừa nghe liền lập tức hiểu ngay, duy chỉ có Thanh Trường là còn hơi mập mờ, thấy vậy Dương Vũ liền giải thích

-huynh nghĩ thử xem, tại sao hần không tự mình đến để đòi công với đệ mà chỉ cử một con huyết ngự quý, tại sao hần chưa hành động, hần còn chờ điều gì nữa?

Thanh Trường như đã hiểu ra, trong mắt ánh lên một tia sáng

-ý đệ nói hần ta không thể tự mình làm những việc đó

-đúng hơn là bị phong ấn

Dương Vũ khẽ mỉm cười

-vậy nên có lẽ khám phá được dưới mặt sông kia là thứ gì thì sẽ giải quyết được hết những vấn đề này

Thế nhưng nói đến đây có vẻ như mọi người lại trở nên im lặng, trên thực tế là vậy, thế nhưng không có bất kì ai trong số họ là có thể thành thực thùy chiến cả, nếu như mạo hiểm xuống đó xem chừng là tự tìm vào chỗ chết. Dương Vũ thấy mọi người như vậy cho nên liền nói ra ý định của mình

-có một khả năng

Vừa nghe hần có ý tưởng gì đó thì cả đám liền chăm chú, đến lúc này Dương Vũ mới lấy ra một viên đá lấp lánh màu đỏ tươi, nắm chặt trong bàn tay rồi nói

-xuất đi nguyên thần

Lập tức liễu giao sư thái lộ rõ vẻ không đồng ý, lắc đầu

-quá nguy hiểm, dưới đó tà khí rất nặng, rất dễ làm nguyên thần bị thương tổn, nếu như không cẩn thận có khi không thể hoàn xác

Đám người tiểu Nguyệt cùng Lệ nhi xem ra không hiểu bọn họ đang nói gì, có ý tò mò, Thanh Trường liền giải thích

-nguyên thần là một phần của linh thân, đạo sĩ tu luyện đến một cảnh giới nhất định có thể xuất ra nguyên thần để thăm dò những nơi nguy hiểm, đặc điểm là không ai hay, không ai biết, thế nhưng rất tốn pháp lực, nếu như gặp phải bất lợi gì đó có thể bị ảnh hưởng, nhẹ thì tổn thương, nặng có thể vĩnh viễn không thể hoàn xác

-là...

Tiểu Nguyệt có chút ấp úng, liễu giao sư thái nhìn nàng mà chỉ thốt lên một từ khiến nàng cảm thấy có đôi chút lạnh gáy

-là chết

Bạn đang đọc truyện *Bút Kì Huyền Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 73: Dưới đáy sông

Khi nghe Dương Vũ nhắc tới chuyện này thì tiểu Nguyệt cùng Lệ nhi đã đoán đến tám phần hần tính làm điều gì, thế nhưng vì có sư phụ cùng sư huynh hần ở đó cho nên không dám nói lời can ngăn, trong lòng mỗi người đều dâng lên những cảm xúc sợ hãi, sợ phải mất đi hần một lần nữa

Đằng Thanh đến lúc này mới lên tiếng

-huynh là xà tinh, có thể xuống đó thám thính

-huynh đúng là xà tinh, chính vì thế yếu khí rất mạnh, nếu bề khí cũng đồng nghĩa với việc thứ ta vật đó có thể kết liễu huynh chỉ trong vòng nháy mắt, mà nếu như không phát hiện ra huynh đi nữa thì huynh cũng vô pháp mà nhìn thấu chân thân của nó

Dương Vũ lắc đầu giải thích, đến lúc này thì Đằng Thanh cũng không nhiều lời nữa, điều hắn nói đúng là sự thực, việc này còn nguy hiểm hơn rất nhiều vì thực lực của kẻ thù là bao nhiêu bọn họ cũng chưa biết, nhưng với những gì đã xảy ra thì cũng chắc tới tám phần là không phải dạng vừa, suy nghĩ một hồi thì cũng chỉ còn lại cách mà Dương Vũ đã nói, thế nhưng chợt Thanh Trường như nghĩ ra điều gì đó rất hệ trọng

-đệ thử nói xem, lúc đó nó có thể thu hồn phách của nàng ta rất dễ dàng, tại sao lại không nhân cơ hội đó mà giết đệ.

Một câu nói này như làm Dương Vũ như có chút ngẩn ngơ, đúng, từ lúc hắn bắt đầu câu hồn thì chắc chắn thứ đó cũng đã biết, thế nhưng tại sao lại để cho nàng ta có thể đề tẩn niệm của nàng ta trốn thoát, và tại sao hắn có thể dễ dàng phá bỏ quy hồn chủ của hắn mà không nhân cơ hội đó giết quách hắn cho rồi đi, việc này đúng thực là không đơn giản như hắn nghĩ, lúc này liễu giao sư thái lại tiếp nói

-rất có thể vì thứ đó muốn chúng ta tới tìm thứ đó một lần nữa, hoặc có thể thứ đó muốn nhắc nhở rằng chúng ta không phải đối thủ của nó, muốn chúng ta rời đi

-khả năng kia không có, vì nếu như vậy hắn phải gây một chút thương tổn lên con mồi phải, ít nhất phải để con biết hắn mạnh cỡ nào

Dương Vũ nói, lại có chút vuốt cằm

-cũng có thể đó là một cái bẫy

Lời này không phải của một ai trong số mấy người họ mà chính là từ Thu Linh, từ lúc mấy người kia đến tới bây giờ nàng mới dám nói điều này, dĩ nhiên không phải là nói đùa nên nàng liền giải thích

-có thể đó là kẻ dẫn dụ mọi người tới, và nếu như vậy bọn chúng có thể một lần thu lưới một mẻ

-ở đây có chỗ tới lượt cô nói sao?

Liễu giao sư thái lộ vẻ khó chịu, liếc ánh mắt sắc lạnh nhìn về phía nàng, trong thoáng chốc Thu Linh liền cảm giác được sự lạnh gáy, lùi về phía sau hai bước, thế nhưng sau khi sư thái nhìn lại về hướng Dương Vũ thì lại thờ dãi một hồi

-suy cho cùng lời cô ta nói cũng đúng, việc này quả là không đơn giản

Thế nhưng trái ngược với sự lo lắng của sư thái, Dương Vũ vẫn còn tâm trạng đùa cợt, khẽ tùm tùm cười

-sư phụ, người sợ sao?

Nói xong liền chạy ra phía xa vì hắn biết nếu lỡ chọc giận người thì một trận đòn roi là không thể tránh khỏi, tuy nhiên sư thái vẫn giữ lại sự điềm đạm, khẽ vung phát trần mấy cái rồi nói

-cái tên nghịch tử nguoi, đến bao giờ mới chịu khôn lớn đây, việc gì cũng bộp chộp may mắn lần này phán quan không thêm gạch tên nguoi khỏi sổ sinh tử mà làm như mình là bất diệt sao

Nói xong lại nhắm mắt suy nghĩ, thấy sư phụ mình hôm nay tính tình trở nên điềm đạm như vậy thì Dương Vũ thật sự có đôi phần khó hiểu, lại tiến đến gần, lúc này sư thái lại nói

-ta thật không nghĩ ra kẻ đứng đằng sau truyện này thực lực có thể lớn tới cỡ nào, mục đích của hắn chắc chắn cũng không phải nhỏ

Mấy người họ còn nói chuyện rôm rả đến một lúc sau, cuối cùng thống nhất lại là việc ngồi đây đoán già đoán non cũng không phải là cách, gộp mấy người bọn họ lại thì thực lực cũng chẳng mấy thứ có thể địch nổi, quyết định rằng đêm nay sẽ tới khúc sông đó một lần nữa

Trời vừa tối, bốn người Đằng Thanh, Dương Vũ, Thanh Trường cùng liễu giao sư thái đã chuẩn bị sẵn sàng, vừa tính rời đi thì tiểu Nguyệt cùng Lê nhi cũng muốn đi theo, tuy nhiên việc này không giống như những lần trước, rất có thể ở đó đã chuẩn bị sẵn mai phục đợi bọn họ tới, lúc đó nói không chừng lo giữ mạng còn không xong, ai rảnh tay mà mà chiếu cố được bọn họ. nói một hồi nhưng hai người họ vẫn không chịu nghe, vẫn là tiểu Nguyệt nhất quyết đòi đi cho bằng được, đến lúc này liễu giao sư thái lại phải ra tay, kéo bọn họ vào trong phòng, nói vài ba câu rồi đi ra, thấy họ liền thay đổi thái độ, nhất là tiểu Nguyệt không còn cứng đầu nữa, đúng là chỉ có nữ nhi mới có thể hiểu được nhau, tuy nhiên Dương Vũ cũng có chút hiểu kì, gắng hỏi mãi sư thái mới nhàn nhạt đáp

-không nói gì nhiều, chỉ nói nếu như không muốn ta giết nguoi thì cứ ngoan ngoãn ở nhà đi

Nói rồi liền lập tức bước đi, Dương Vũ trượt trong lòng như muốn vỡ toang thành từng mảnh, dẫu biết câu nói của sư phụ hắn chỉ là nửa đùa nửa thật nhưng có cần quá đáng tới vậy không, đang tính bước đi thì Đằng Thanh kêu hắn lại, đưa tới trước mặt hắn hắc hạo diệt thần châm, cuối cùng vật cũng về lại chủ, Dương Vũ có chút háo hức cầm lên rồi cảm nhận, thời khắc trong huyết động kia hắn chưa từng nghĩ sẽ được cầm lại thứ này một lần nữa, thực là có chút vui sướng, từ từ phóng thích cương khí vào thần trâm, chỉ thấy trên thân liền rung lên một hồi rồi lại trở lại như thường, trong lòng Dương Vũ hào hứng lại nổi lên “cuối cùng vẫn nhận ra ta là chủ của nguoi”

Nhìn lại thấy sư thái đã đi ra ngoài cổng cho nên vội chạy theo, suy nghĩ có chút gì đó không ổn thỏa thì lại quay qua nói với Đằng Thanh

-hay huynh ở lại trông giữ các nàng ấy, tránh để họ lên theo chúng ta, hơn nữa nếu có bất trắc gì thì cũng kịp thời mà ứng phó

Đằng Thanh suy nghĩ thấy hợp lí liền gật đầu đồng ý, không quên nói thêm

-nếu như gặp bất trắc thì nhớ kích hoạt hồn ấn, ta sẽ tới ứng cứu

Dương Vũ cũng tỏ ra đồng ý rồi lập tức rời đi, tiểu Nguyệt đứng nhìn theo một hồi thì trong lòng có chút trùng xuống “vậy mà hắn cũng nhìn ra”

Mấy người Dương Vũ đi một hồi theo sự chỉ dẫn của hắn thì cũng đến được bờ sông, cũng giống như Dương Vũ, liễu giao sư thái cùng Thanh Trường vẫn chỉ cảm nhận được một chút yếu khí nhẹ nhàng, nhìn ngang nhìn dọc một hồi với ánh mắt đề phòng, sau khi không thấy có sự bất thường thì mới quyết định tác pháp. Ba người ngồi lại đối diện với nhau thành một hình tam giác, ở giữa đặt một cái lư đồng thấp lên ba nén nhang, Dương Vũ sẽ là người xuất ra nguyên thần bởi vì hắn đang bị thương, nếu như để một trong hai người kia làm việc này thì khi gặp bất trắc với cơ thể đầy vết thương của hắn sẽ khó lòng mà ứng phó, vẫn là để cho họ trợ trận sẽ an toàn hơn, từ trong miệng niệm chú, Dương Vũ khẽ mở mắt ra rồi hòa vào trong làn khói của mấy nén nhang kia, từ từ xuất ra nguyên thần rời khỏi cơ thể

Vì việc này rất tiêu hao pháp lực nên không thể chậm trễ, một mạch bay xuống tận đáy sông, cả một mảng nước đen kìn kịt, càng xuống sâu làn nước càng lạnh, Dương Vũ có thể cảm nhận thấy từng dòng yếu khí chảy qua thân thể, cảm thấy hơi khó chịu nhưng còn ở trong mức chịu đựng, vì dưới đáy sông lúc này không có lấy một tia sáng nên chỉ có thể lướt theo làn yếu khí kia mà tìm kiếm, một lúc sau thì hắn tự nhiên khựng lại, cảm nhận trước mặt có một vật thể gì đó, nói cách khác hắn đã cảm nhận được chính thứ đó là ngọn nguồn của dòng yếu khí kia, tính tiến lại một chút để có thể xem xét thật kĩ thì thứ đó chợt phát ra tiếng nói

-ngươi đã đến rồi sao

Bạn đang đọc truyện *Bút Kí Huyền Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 74: Người thứ sáu

Không, không phải là cách nói chuyện bình thường, nói chính xác là một giao thức tâm linh tiến thẳng đến Dương Vũ, làm như vậy thì chỉ có mình hắn mới có thể nghe được, nhưng tại sao nó lại có thể biết được sự tồn tại của Dương Vũ, xem ra là hắn không muốn động thủ, thế nhưng việc bị phát hiện vẫn còn làm hắn có chút bối rối nên không thể nói lấy một câu, lúc này cái thứ kia lại lên tiếng

-ta có thể cảm nhận được ngươi, pháp sư có thể phóng thích nguyên thần cũng không phải dạng tầm thường, cư nhiên còn có thể xuống tới tận đây, tu vi của ngươi chắc chắn không thấp

Trong lòng Dương Vũ dâng lên một chút cảm khái, đã có thể thực thi giao thức này đã là một chuyện khó, tuy nhiên việc phát hiện ra hắn mới thực sự là điều khó có thể tưởng tượng được, suy nghĩ một hồi thì trong đầu cũng đưa ra được một kết luận mà hắn cho rằng là chắc chắn nhất, liền tụ lại một chút linh lực, khai mở ra giao thức kia để chuyển ý nói của mình tới thứ kia

-ngươi cũng là một pháp sư?

-đúng

Thứ kia trả lời, lập tức Dương Vũ cảm nhận được khí tức của hắn xoay chuyển, dần dần trước mặt lóe lên hai vệt sáng màu xanh lục trong dòng nước hệt như hai con mắt vậy, càng ngày ánh sáng càng lan rộng ra khiến cả bản thể của thứ đó dần dần lộ diện

ở trên bờ, liễu giao sư thái cùng Thanh Trường vẫn còn đang ngồi trợ đân bên cạnh xác của Dương Vũ, đột nhiên một làn âm phong lướt qua khiến hai người thoáng chút giật mình, không ai bảo ai liền mở mắt đứng dậy nhìn quanh bốn phía, xem xét kĩ thì thật sự không có gì kì lạ, thế nhưng chắc chắn phán đoán của hai người là không sai, đột nhiên liễu giao sư thái cảm thấy có chuyện chẳng lành, lấy từ trong tay áo ra hai lá bùa đề, niệm chú lầm rầm rồi đặt lên lòng bàn tay của Dương Vũ, chờ đợi một lát thì thấy màu lá vẫn xanh, lúc này mới thấy nhẹ nhõm một chút

-hắn vẫn không sao

Thanh Trường đứng cạnh đó, trong lòng vẫn cảm thấy có chút không yên nói

-nhang đã gần hết mà sư đệ vẫn chưa về, chẳng lẽ thứ dưới đó thật sự là muốn tìm chúng ta?

-chỉ mong là vậy

Liễu giao sư thái nói, lại ngồi xuống bên cạnh Dương Vũ tụng niệm cái gì đó, Thanh Trường vì còn chưa an tâm vì làn gió kia nên đi hết trái phải xem xét kĩ càng, xác nhận là không có điều gì bất thường thì mới tiến về chỗ cũ

Trong lúc đó khi ở dưới đáy sông, Dương Vũ sau khi nghe được tường tận sự việc của thứ kia thì lộ rõ vẻ kinh ngạc không thôi, còn đang định nói gì thì phía trước mặt một màn quỷ khí xuất hiện, từ đó hóa thành một nhân ảnh, từ ánh thứ ánh sáng xanh lục mà thứ kia phát ra thì Dương Vũ có thể mờ ảo thấy được là một ông lão nhìn qua thấy rõ sự phúc hậu, râu tóc đã bạc phơ, tay trống một cây gậy tích trượng đầu quý, từ từ tiến lại chỗ thứ kia

-mấy kẻ ở trên bờ là ai?

Tiếng nói trầm trầm vang vọng, phát ra một loại quỷ lực đáng sợ, Dương Vũ lúc này cảm thấy linh thân có chút mờ nhạt dần, cũng chính là do bản thể nguyên thần đã thoát ra quá lâu, nếu như không hoàn xác sớm thì đến tám phần là sẽ không thể cứu chữa, tuy nhiên việc xuất hiện lão già kia lại khiến hắn càng thêm tò mò, quyết định đánh liều một phen, thứ kia nghe lão ta hỏi vậy thì cũng thần nhiên mà trả lời

-ba người bọn chúng đến tám phần là pháp sư, xem ra cũng không phải là loại chỉ biết khua môi múa mép

Thấy lão ta chỉ hừ lạnh một tiếng mà không nói gì, thứ kia có chút nhếch miệng cười

-ngài tới đây có việc gì không?

Lão già kia chống gậy tiến lại vài bước, lờm thứ kia một cái rồi nói

-dạo gần đây ngươi có vẻ như không muốn nghe lời

Cái thứ kia thế mà vẫn còn nở nụ cười, lại dí sát vào tai lão thì thầm

-ai lại dám chống lệnh quý lão ngài chứ

Tiếng thì thầm này vang lên đủ lớn để khiến Dương Vũ nghe thấy, quý lão, chính lão ta là quý lão, trong lòng dâng lên một tràng kích động, nhưng đúng lúc này thân thể hắn có dấu hiệu mờ nhạt dần, càng ngày càng cảm thấy yếu ớt, “không phải lúc này chứ” nhìn lại thứ kia một cái thì thấy nó đang đưa tay về phía sau lưng, ngoắc ngón tay trỏ vào ngón giữa, đây chính là kí hiệu trong đạo môn ý nói ngươi cứ lui trước nếu có thể ta sẽ tới tìm ngươi, Dương Vũ thấy vậy thì liền hiểu ý, một hơi trở lại mặt sông, nguyên thần nhập lại vào thân xác

Mở mắt ra thấy sư phụ cùng Thanh Trường đang ngồi cạnh, không dám chậm trễ liền kêu họ trở về, tuy có chút khó hiểu thế nhưng hai người họ cũng không dám hỏi nhiều, một hơi quay về nhà của Lương bá, đến khi vào trong sân thấy mấy người Lệ nhi đang ngồi ở trong đó thì Dương Vũ liền lên tiếng kêu mấy người họ vào trong nhà, nói có việc quan trọng muốn bàn riêng, thấy hắn đã bình an vô sự quay về thì Lệ nhi cùng tiểu Nguyệt cũng an tâm phần nào, theo lời hắn đi vào trong sân trong chỗ Thu Linh đang phân loại mấy thứ thảo dược, đến lúc này Dương Vũ mới ngồi xuống hướng liễu giao sư thái hỏi

-sư phụ, trong phái ta tổng cộng có bao nhiêu người

Liễu giao sư thái khi nghe hắn hỏi vậy thì cũng thành thật trả lời

-nếu tính cả sư công của ngươi, sư cô, ta và hai người thì tổng cộng có năm người

Nói đến đây thì lại nhớ ra cái gì

-không đúng, nếu nói chính xác thì phải tính cả sư bá của ngươi, tổng cộng là sáu người, thế nhưng sư bá của ngươi đã bị sư phụ ta trục xuất khỏi sư môn

Dương Vũ vẻ mặt lộ rõ sự trầm ngâm, đưa tay với lấy một ly trà uống một ngụm, khẽ nhìn lại về phía sư phụ hắn

-đúng, chính xác là sáu người, nhưng người đó không phải là sư bá

Liễu giao tiên tử khẽ giật mình, không hiểu hắn đang nói cái gì, Đằng Thanh cũng không kém phần nghi ngờ liền hỏi

-sư đệ, đệ nói gì vậy, người đó không phải sư bá thì là ai

Dương Vũ nghĩ lại tình cảnh lúc đó, gãi đầu

-đó là sư bá, không, không phải, nói làm sao đây?

-ngươi đang nói cái gì vậy? vị sư bá khác là sao?

Liễu giao sư thái thắc mắc, những lời hắn vừa nói xem chừng rất mâu thuẫn, thực lòng hắn không biết phải giải thích làm sao cho nên đành kể lại

-trước đây sư công trên đường xuống núi có nhận thêm một người đệ tử, người này đích thực cũng là kì tài đạo môn, nhưng không hiểu vì lý do gì mà sư công lại không cho người ấy lên trên núi để bái tổ sư

Nói đến đây thì nhìn lại phía hai người vẫn còn có chút mơ hồ nên đành nói tiếp

-tám năm trước khi sư công quyết định đại chiến một trận cùng huyết sách quý vương, trước đó đã từng giao đấu với bốn tên quỷ thủ dưới trướng của

hắn, giết được hai, phong ấn lại một còn để một con chạy thoát, vì tu vi của hắn quá mạnh, lại sợ một ngày hắn có thể thoát ra nên sư công đã nhờ vị đệ tử đó canh giữ kết giới, cũng chính là thứ ở dưới đáy sông mà chúng ta tìm kiếm

Điều hắn vừa nói ra làm mấy người còn lại nhất là Liễu giao sư thái cảm thấy quá sức tưởng tượng, có chút nóng giận quát lên

-hoang đường, chẳng lẽ ta có một sư đệ mà ta không hề hay biết

Dương Vũ biết rằng người sẽ phản ứng như vậy, liền đứng lên khẽ giọng nói

-sư phụ, từ đời tổ sư có truyền lại một thứ được gọi là hỏa kim ngọc hải lô, người còn nhớ chứ?

-ngươi làm sao biết được, ta đâu có nói đến cho ngươi bao giờ đâu?

Liễu giao sư thái hồ nghi mà nhìn hắn, đến lúc này Dương Vũ mới khẽ cười, nói

-nó đang trong tay vị sư thúc kia, điều này đủ chứng minh thân phận của ông ta rồi chứ

Lại nói thêm

-sư phụ, kể cả người không tin con thì cũng phải tin sư công, người cũng thừa hiểu rằng pháp bảo chí tôn đó không phải ai muốn cầm là cầm được.

Xem ra liễu giao sư thái đến lúc này cũng đã tin những lời hắn nói, tâm trạng dần trở nên hỗn loạn, Dương Vũ lại tiếp tục kể

-ba năm trước con quý thủ lúc trước chạy thoát đã quay lại, cũng chính là thứ được gọi là quý lão, lợi dụng vị sư thúc kia không thể ra khỏi kết giới mà bắt ép ông ấy hấp thụ một lượng máu của thiên thụ tinh, khiến cho ông ta biến thành nửa người nửa yêu, chịu sự sai khiến của tên quý lão đó, nguyên do truyện này là thế nào thì con chưa kịp hỏi ra tận tình, cũng chỉ vì lúc đó xuất hiện quý lão

Nghe câu này thì cả Thanh Trường lẫn liễu giao sư thái chợt nhớ ra lúc đó, thật không ngờ lần âm phong kia chính là tên quý lão, cũng không ngờ tu vi của hắn đã sâu như vậy, có thể ẩn hình qua mắt được hai người pháp lực cao cường như bọn họ

Bạn đang đọc truyện *Bút Kì Huyền Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 75: Chân tướng

Lúc này trong lòng mọi người đều có những suy nghĩ hỗn tạp, nhất là về liễu giao sư thái khi biết mình còn một sư đệ ngoại môn, hơn nữa còn được sư phụ giao cho hỏa kim ngọc hải lô, một trong tam đại pháp bảo của liễu tiên phái mà đến ngày cả bản thân bà ta còn chưa tận mắt nhìn thấy, có chút đâm chiêu liền ngồi xuống bàn mà chống tay suy nghĩ, Đằng Thanh có vẻ như hiểu ý, liền kêu Dương Vũ cùng Thanh Trường cùng mình đi ra ngoài vì hắn biết những lúc như thế này thứ cần nhất cho sư phụ mình chỉ là một chút yên tĩnh, Dương Vũ vì mấy ngày nay không được gặp lại hai người Lệ nhi và Tiểu Nguyệt nên liền đi ra phía sân sau, còn Đằng Thanh cùng Thanh Trường thì muốn tản bộ một lát, nói gì đi chăng nữa thì Thanh Trường từ lâu cũng muốn tìm hiểu kỹ hơn về quý thuật cho nên đây xem ra cũng là một cơ hội tốt, Đằng Thanh nghe hắn đề nghị thì cũng vui vẻ mà đồng ý, liền bước ra ngoài đường.

Vừa vào đến sân sau thì Dương Vũ đã thấy hai người kia cùng Thu Linh nói chuyện rất vui vẻ, vì trước đây Lệ nhi đã có một thời gian đi theo Quảng Viễn chân nhân cho nên mấy thứ pháp được cùng thảo được nàng cũng biết chút đỉnh, tiểu Nguyệt nghe hai người họ nói chuyện với nhau về mấy loại lá thuốc này thì có chút mơ hồ nhưng xem ra khá tập trung, thấy vậy Dương Vũ liền tiến vào, nở một nụ cười nói

-tôi mong là sẽ không làm phiền mọi người

Nghe thấy tiếng hắn thì ba người liền quay qua, tiểu Nguyệt có chút giận dỗi vì ban nãy hắn không cho nàng cùng đi theo nên liền bĩu môi

-sao ngươi không đi chết quách cho rồi đi

Dương Vũ thấy nàng làm ra cái bộ dáng như vậy thì không nhịn nổi cười, khuôn mặt lại bộc lộ cảm xúc meo mào như của tiểu Nguyệt ban sáng, còn không quên bắt trước ngữ điệu của nàng

-Dương Vũ, ngươi còn đau không, ta thực sự rất lo cho ngươi

Hai người Lệ nhi cùng Thu Linh liền phá lên cười, duy chỉ có tiểu Nguyệt như bộc phát nộ khí, cả khuôn mặt đỏ ửng lên, lập tức đứng lên đuổi theo hắn, hét lên giận dữ

-tên đạo sĩ khốn kiếp, ta không tha cho ngươi

Tuy nhiên càng đuổi thì hần càng khoái chí, không ngừng làm ra cái bộ dáng kia để châm chọc nàng, tình cảnh này làm cho Lệ nhi cùng Thu Linh càng cười rộ lên, đến nỗi tiểu Nguyệt rơi vào thế bất lực, ngồi xuống mà ôm mặt khóc nức nở, thấy vậy Dương Vũ cũng không muốn đùa cợt nữa, tiến lại lay lay vai nàng vài cái thế nhưng xem ra nàng ta vẫn không có biến chuyển, tiểu Nguyệt cứ nghĩ nàng làm như vậy thì hần ta sẽ phải hạ mình mà dỗ dành nàng, nhưng sau vài cái lay vai kia thì mọi thứ lại không như ý nàng mong muốn, sự giận dữ lại dâng lên, mở mắt ra định mắng chửi hần vài câu nhưng chưa kịp mở miệng thì Dương Vũ lại đưa ngón tay lên miệng “suyt” một tiếng ra hiệu cho nàng im lặng, gương mặt lộ ra một chút cảm xúc khó tả, còn chưa hiểu chuyện gì xảy ra thì Dương Vũ đã tiến đến sát bờ tường mà ngó mặt ra như là đang lén lút nhìn trộm thứ gì, ba người kia thấy vậy thì cũng tiến lại bắt trước theo hần, ngó đầu nhìn ra, trong mảnh sân liễu giao sư thái vẫn còn ngồi đó, khí định thần nhàn mà nhìn về một cỗ bạch khí đang lưu chuyển, còn chưa hiểu chuyện gì thì Lệ nhi liền hỏi

-đó là thứ gì vậy? là quý sao?

Dương Vũ lại làm động tác suyt một lần nữa, thế nhưng vẫn khẽ giọng giải thích

-đó chỉ là một du hồn bình thường, cư nhiên lại dám tìm đến tận mặt sư phụ ta, dĩ nhiên là không phải tự tìm đường chết, có lẽ nó đến vì lí do nào đó

-vậy sao chúng ta không trực tiếp ra đó mà phải lén lút như vậy làm gì?

Tiểu Nguyệt lại hỏi, Dương Vũ cảm thấy việc này khá phiền phức nhưng nếu không giải thích thỏa đáng thì chắc chắn nàng ta sẽ không để cho hần yên, khẽ thở dài một hơi nói

-cô nhìn xem, du hồn đó đang trong trạng thái khá yếu ớt nên chỉ tồn tại ở dạng bạch khí, nếu chúng ta đồng loạt ra đó thì dương khí của chúng ta sẽ dễ làm cô ta tổn thương, hơn nữa cô thử nghĩ xem, tại sao nó không tìm sư huynh ta, tìm Thanh Trường huynh hay là tìm ta, mà nhất thiết phải tìm sư phụ ta?

-do may mắn?

Tiểu Nguyệt thần nhiên trả lời, thấy Dương Vũ mặt tối sầm lại, một lúc sau hần mới từ từ nói bằng giọng bất lực

-là nó được chỉ định đi tìm sư phụ ta, đừng nói nhiều nữa, xem đi

Lúc này liễu giao sư thái cũng đoán biết được du hồn kia muốn tìm gặp mình, liền phe phẩy phát trần một cái, cỗ bạch khí kia như được tiếp thêm một loại lực lượng, trong thoáng chốc liền hóa ra một nhân ảnh, vừa nhìn thấy thì Thu Linh liền lấy tay bịt miệng mình lại, xem ra nàng vừa thấy một điều gì đó không thể tin nổi, du hồn đó vừa hiện ra bản thể của biểu tỷ Thu Linh, Dương Vũ đến lúc này cũng nhận ra, khẽ đặt tay lên vai nàng ý vị muốn nói nàng hãy giữ bình tĩnh. liễu giao sư thái vừa thấy người này thì lập tức hỏi

-ngươi muốn tìm ta?

Du hồn kia gật đầu, lại nói thêm

-đại pháp sư kêu tôi đến tìm bà, nói cho bà biết chân tướng của việc này

-ta chỉ cần biết tại sao hần lại chấp nhận biến thành yêu, gây ra bao nghiệp trướng như vậy?

Liễu giao sư thái lạnh giọng, khẽ liếc nhìn sang du hồn kia một cái, thấy nàng ta có chút quen mặt nhưng không định hình được là đã gặp ở đâu, du hồn kia nghe bà ta hỏi nên liền giải thích

-năm đó sau khi Lục thiên sư phong ấn con quỷ thủ cuối cùng đã lệnh cho đại pháp sư canh giữ kết giới, giao cho ông ta thần lô để làm vật tín tưởng, sau này nếu có gặp người trong đạo môn thì cứ lấy ra để cho họ hoặc là lượng sức mình để rời đi, hoặc có thể cùng đại pháp sư liên thủ để tiêu diệt nó

Liễu giao sư thái lại hừ lạnh một tiếng

-ngươi vẫn chưa trả lời câu hỏi của ta

Du hồn kia thấy bà ta không tỏ ý thân thiện thì có chút cau mày nhưng vẫn giải thích

-năm đó đại pháp sư có một hôn ước với một người, tình cảm họ rất sâu đậm, ngày ngày đều mang cơm cho đại pháp sư, ba năm trước khi con quỷ thủ cuối cùng kia quay lại hồng giải thoát cho thứ kia, lúc đó thực lực của đại pháp sư căn bản không thể đấu lại được nó, nhưng vì trong tay có thần lô nên con quỷ thủ đó và đại pháp sư vẫn bất phân thắng bại, đến khi nó biết được điểm yếu duy nhất của đại pháp sư chính là vị hôn thê kia, vì không thể một lúc bảo vệ hai thứ nên đã để con quỷ thủ kia bắt mất vị hôn thê của mình, sau đó hần ép đại pháp sư phải uống máu thiềm thử tinh, làm cho ngài ấy trở thành bộ dáng nửa người nửa yêu, không những thế còn bắt ngài ấy phải khai mở phong ấn, giải thoát cho con quỷ thủ kia

Nói đến đây thì nhìn lại sư thái, thấy bà ta vẫn còn nhìn mình với một ánh mắt hồ nghi thì lại nói

-vì phong ấn kia chỉ có duy nhất Lục thiên sư cùng vị đại pháp sư đó có thể giải, thế nên đại pháp sư không chịu khai mở, tuy nhiên vì để đảm bảo an toàn cho vị hôn thê của ngài ấy nên mới chấp nhận ngày ngày bộc phát yêu khí cho con quỷ thủ kia hấp thụ giúp hần gia tăng tu vi

Không phải nói thì liễu giao tiên tử cũng biết con quỷ thủ kia tại sao lại muốn làm như vậy, ban đầu chỉ nghĩ biến tên sư đệ của bà thành yêu rồi kiểm soát hần, nhưng không ngờ là hần chỉ bị khống chế một phần, sau lại muốn thấp thủ yêu khí của hần để tăng tu vi, muốn đột phá phong ấn giải thoát cho con

quỷ thủ còn lại, nghĩ đến đây thì liễu giao tiên từ lộ ra một chút buồn phiền nói

-xem ra người rất sùng bái ông ta?

Du hồn kia khẽ nở một nụ cười ý vị, nhìn liễu giao sư thái mà nói

-nếu như không có ngài ấy thì có lẽ tôi đã bị con quỷ thủ kia hấp thụ từ lâu rồi

Bạn đang đọc truyện *Bút Kí Huyền Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 76: Lời còn lại của Lục thiên sư

-vậy rốt cuộc người tới đây chỉ để nói những điều này với ta thôi sao?

Liễu giao sư thái lại ngồi xuống mà nhìn du hồn kia, vốn dĩ trong lòng cũng đã hiểu được những điều này tại sao tên sư đệ ngoại môn của bà không thể trực tiếp đến đây nói mà lại sai một du hồn tới đây, còn đang có chút thắc mắc như vậy thì du hồn kia lại nói

-đương nhiên là không, ngài ấy muốn nhắn với bà rằng phong ấn kia không hiểu vì lý do gì mà trong năm ngày gần đây phát ra rất nhiều động tĩnh dị thường, cộng với việc con quỷ thủ còn lại kia liên tục phá hoại, tuy ngài ấy có thần lộ nhưng sau khi biến thành yêu thì việc mượn sức của pháp bảo đó cũng đã bị hạn chế, sợ không thể duy trì lâu dài được

-vậy ra hần muốn nhờ chúng ta giúp?

Liễu giao sư thái liền hỏi, thế nhưng chưa kịp để cho du hồn kia trả lời thì lại quay người về phía sau, hướng mấy người Dương Vũ lạnh lùng nói

-lén lút cái gì, ra đây đi

Dương Vũ nghe sư phụ gọi thì có chút giật mình, cũng không biết bà ta đã biết bọn họ ở đó ngay từ đầu hay chỉ mới thoáng nhận ra, nhưng cũng không dám trái lời mà liền đi ra, lúc này không ai khác mà chính là Thu Linh là người lên tiếng đầu tiên, trong giọng nói không giấu nổi vẻ xúc động

-biểu tỳ

Du hồn kia nhìn về phía nàng, khẽ nở một nụ cười hiền hậu, nhưng xen vào đó cũng có chút chua cay, tính nói điều gì nhưng lại khẽ cúi đầu rồi lặng im, một lúc sau lại hướng mắt lên nhìn sư thái

-lần này đến không những là nhờ bà giúp đỡ, mà ngài ấy còn nhắn đến bà một điều

Sư thái liền biết là sự việc hệ trọng nên liền tập trung chú ý, du hồn kia khẽ xoay người một cái hóa thành hình dáng của một thứ gì đó rất ghê tởm, đáng người nhưng không hẳn là người, có lẽ khá cao nhưng lại gù lưng xuống, trên thân mình nổi lên rất nhiều cục u bướu, khuôn mặt cũng bị biến dạng một phần nào, vừa nhìn thấy Dương Vũ liền nhận ra đó chính là thứ mà hần gặp được ở dưới đáy sông, vừa kịp nói điều này với sư phụ hần thì thứ kia lại lên tiếng

-sư tỳ, thứ lỗi ta không thể đến, nhưng nếu ta dời khỏi thì quý lão sẽ nghi ngờ mà lập tức công kích phong ấn, lúc đó hậu quả sẽ khó lường

Hóa ra đây chính là hình dạng của vị sư đệ ngoại môn kia, hần ta không biết đã dùng cách nào đã đưa một luồng thần thức vào trong du hồn của biểu tỳ Thu Linh để truyền đến hình ảnh này, nhưng xem ra không phải là pháp thuật bình thường

Thu Linh thấy biểu tỳ mình hóa nên hình dạng này thì có chút sửng sốt, nhìn Dương Vũ một cái, thấy nàng như vậy thì Dương Vũ vội trấn an

- đây chỉ là một loại hình ảnh, đó vẫn là biểu tỳ của cô, tôi cũng không biết là làm cách nào để giải thích nhưng cô đừng quá lo, một lúc sau tỳ ấy sẽ trở lại hình dáng bình thường

Nghe vậy thì nàng mới bình tâm lại một chút, hình ảnh của vị sư thúc kia lúc này lại nói

-trước khi sư phụ đi đã để lại một lời, xin hãy nghe kỹ

“bất chi ngũ hành bất chi nhân

bất chi lục đạo bất chi thân

tướng giai hữu đạo, tâm vô đạo

ngịch thế chuyển thiên, thủ bại luân"

“những lời này...” Trong lòng Liễu giao sư có chút suy đoán, nhưng ngay sau đó trong trí nhớ lại nhớ ra một việc gì đó, đầu óc như bị một tiếng sét đánh ngang qua mà khê giật mình, chẳng phải năm đó quan âm đại sĩ cũng đã nói những lời này hay sao? lúc đó thực lòng sư thái cũng không hề bận tâm nhưng đến lúc này thì đã khác, tại sao sư phụ của bà lại để lại những lời này, ý nghĩa thì cũng đã quá rõ, không thuộc lục đạo, không thuộc ngũ hành, nhưng nó là để nói về thứ gì? không đúng, là để nói về ai đây, ánh mắt có chút liếc qua Dương Vũ, thấy hắn cũng đang nhìn mình thì trong lòng khê động

Hình ảnh của vụ sự đệ ngoại môn kia vừa nói xong thì lập tức tan biến, trả lại hình dáng của biểu tỷ Thu Linh, có vẻ như đã làm xong việc cho nên liền lập tức cáo lui, hóa thành một làn khói như ban đầu rồi tan biến vào trong hư không, đến lúc này sư thái mới đứng lên, khuôn mặt có chút đăm chiêu mà nhìn Dương Vũ, thấy vậy hắn liền tiến đến

-sư phụ, mấy câu đó có ý nghĩa gì?

Thấy bà ta chỉ lắc đầu, thở hắt ra một hơi rồi nói

-chẳng phải đã quá rõ rồi sao

Rõ, nhưng mà rõ cái gì, Dương Vũ vẫn còn đang có chút mơ hồ, trong đầu cũng thoáng qua mấy suy nghĩ nhưng hoàn toàn không có kết luận cụ thể, nhưng hắn biết có hỏi nữa thì sư phụ hắn cũng chẳng nói gì thêm nên đành phải im lặng, lúc này sư thái lại quay về phía hắn nói

-việc quan trọng bây giờ là phải tiêu diệt con quỷ lão đó, tránh cho nó giải thoát được thứ trong phong ấn kia ra, một khi bọn chúng đã đều được tự do thì có lẽ sẽ khó lòng mà địch nổi

Dương Vũ nghe thì liền thấy hợp lí, sau khi đợi cho Đằng Thanh và Thanh Trường trở về thì liền kể lại sự việc ban nãy, trong lòng ai nấy đều có những suy nghĩ, đối thủ lần này quả thực là không đơn giản, tu vi của nó dù chưa có thể xác định nhưng sau lần ở bờ sông thì cả Liễu giao sư thái cùng Thanh Trường đã đánh giá không thấp, thậm chí có thể đã vượt qua tu vi của quỷ thủ bạc hai, nếu như cộng thêm cả thứ đang bị giam giữ kia nói không chừng thực lực cũng chẳng kém một sát thần là bao.

-việc này không thể chậm trễ nữa, phải nghĩ cách tiêu diệt nó trước khi phong ấn bị phá

Liễu giao sư thái nói, Đằng Thanh cũng tỏ ra đồng ý nhưng lại nói thêm

-nhưng nếu như hắn cứ ẩn nấp như vậy thì làm sao mà diệt? người cũng đã nói hắn có thể bẻ khí âm hình, đến thiên nhãn thông của người còn vô pháp mà thấy

Đúng vậy, nếu hắn cứ âm thầm mà phá hủy phong ấn thì bọn họ đúng là không còn cách nào khác, thế nhưng bây giờ phải làm như thế nào đây? suy nghĩ một hồi thì bỗng nhiên Dương Vũ nhớ ra một việc gì đó rất hệ trọng thì liền kêu lên

-a Tam, đúng rồi, muốn biết quỷ lão ở đâu thì phải hỏi hắn

Tại sao bây giờ hắn mới nhớ ra cơ chứ, gỡ đầu hai cái nhưng lại cảm thấy mình thực sự là thông minh đi, liền nói xỏ qua một lần kế hoạch của mình cho đám người còn lại biết, nghe xong thì tất cả đều lộ rõ vẻ ái ngại, duy chỉ có Liễu giao sư thái là tỏ thái độ

-không được, quá mạo hiểm, nếu không thành công hậu quả sẽ khôn lường

-nhưng sư phụ nói xem, đến bây giờ đó cũng là cách tốt nhất rồi

Dương Vũ cười cười, nói truyện thêm một lúc nữa thì hắn kêu đã mệt nên liền đi ngủ trước, để cho mấy người kia ở lại, Thanh Trường cũng không nán lại mà đi theo Dương Vũ, vì ở nhà Lương bá cũng không có nhiều phòng cho nên hắn và Dương Vũ phải ngủ cùng nhau đêm nay, sáng ngày mai dự định sẽ tìm một quán trọ nào đó rồi sẽ rời đi sau, lúc này chỉ còn lại Đằng Thanh và Liễu giao sư thái là còn ở lại, Đằng Thanh cũng đã theo bà ta đã gần ba mươi năm, cũng đã hiểu rất rõ những biểu hiện của người, vừa nhìn vào khuôn mặt của bà ta thì hắn liền biết có chuyện gì đó không bình thường nên hỏi

-có chuyện gì vậy sư phụ

Thấy Liễu giao sư thái không nói gì, khuôn mặt vẫn cứ đăm chiêu suy nghĩ, thấy vậy Đằng Thanh cũng không dám làm phiền nữa, một hơi nhảy lên trên nóc nhà, lấy từ bên hông ra một hồ lô rượu mà nhấp từng ngụm, vẻ mặt có chút hưởng thụ

ở dưới, Liễu giao sư thái vẫn như vậy, trong lòng không ngừng vọng lên duy nhất một câu nói

“chỉ mong không phải như vậy...chỉ mong...là không phải như vậy“

Bạn đang đọc truyện *Bút Kì Huyền Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 78: Vô tình sinh hữu ý

Vừa vào tới trong phòng thì Dương Vũ lập tức leo lên giường nằm, đột nhiên cảm giác được trên giường mình có thứ gì đó khá lớn, vì trong phòng không có lấy một ánh nến nên liền đưa tay sờ soạn thì đụng trúng thứ gì đó mềm mềm, lập tức thứ trên giường kia bật dậy tát hấn một cái đau điếng

-đề tiện

Là tiếng của tiểu Nguyệt, Dương Vũ nghe thấy vậy thì cứng đờ người lại, thứ hấn vừa chạm phải... Thanh Trường đi phía sau, vừa nghe thấy tiếng quát tháo nên vội chạy vào, trong tay cầm một lá phù vũ động, lập tức lá phù cháy rực lên soi sáng cả căn phòng, thấy tiểu Nguyệt đang ngồi trên giường, tay đang kéo kéo cái chăn che trần trước ngực, ngồi cạnh nàng không ai khác chính là Dương Vũ, khuôn mặt lộ rõ vẻ cá kình, có phần còn hơn cả Dương Vũ, không phải nói thì Dương Vũ đang suy nghĩ trong đầu cái gì, vội giải thích

-không...không như huynh nghĩ đâu...là hiểu lầm

Nói xong lại quay qua phía tiểu Nguyệt

-cô nghe tôi giải thích đã...ban nãy trong phòng quá tối tôi...

Nhưng chưa kịp nói hết câu thì tiểu Nguyệt đã ra sức dùng chân đá chấn một cái, tức giận quát lên

-ra ngoài

Biết rằng lúc này có nói gì nữa thì nàng ta cũng sẽ chẳng chịu nghe, liền hướng mắt ra phía Thanh Trường biểu đạt sự sầu khổ, lắc lắc đầu một cái rồi liền đi ra ngoài, cả hai người vì một phần không có chỗ ngủ, cũng không muốn đánh thức Thu Linh để nàng phân phó cho họ nên đành ngồi trước thềm cửa, lúc này Thanh Trường mới khẽ giọng trách mắng

-sư đệ, nói nàng ta có tình cảm với đệ, thế nhưng sao đệ lại lơ đãng quá vậy?

Dương Vũ khuôn mặt khóc không ra nước mắt, gãi đầu

-huynh còn không tin đệ sao? lúc đó trong phòng thực sự rất tối, và lại đệ cũng không biết vì sao cô ta lại chọn đúng phòng đệ để làm chỗ ngủ nữa?

Thanh Trường nghe vậy thì cười cười

-ta tin đệ, nếu như đệ có ý đồ gì chẳng lẽ lại để cho nàng ta có thể hét lên được sao?

Nói xong khuôn mặt liền biểu lộ một chút gian trá nhìn Dương Vũ, thấy hấn lúc này ảo não vô cùng, xem ra cũng không có tâm trạng đùa giỡn nên liền không muốn châm chọc hấn nữa

-ta nói số đệ cũng rất đào hoa đi, lại có thể quen biết quận chúa xinh đẹp như vậy?

-đó là huynh không biết, cô ta còn rất hung dữ nữa

Dương Vũ đến lúc này xem ra có chút tiến triển, nhưng chưa được lâu thì trong phòng lại phát ra tiếng nói đánh đá

-tên đạo sĩ thôi, ta vẫn còn chưa ngủ đâu

Là tiếng của Thu Linh, thì ra nàng vẫn chưa ngủ, cả hai người Dương Vũ và Thanh Trường đều có chút giật mình, không cần nói thì hai người cũng tự biết là phải giữ im lặng, nhìn nhau một cái rồi cùng đứng dậy rời khỏi, cũng chỉ còn cách lánh tạm vào nhà thuốc để ngủ qua đêm nay

Sáng hôm sau, Dương Vũ thức dậy thì đã không thấy Thanh Trường đâu, đi ra phía ngoài sân thì đã thấy một mâm cơm thịnh soạn đã bày sẵn, đảo mắt qua nhìn thì thấy Đẳng Thanh đang cùng Thanh Trường bưng mấy đĩa thức ăn ra rồi đặt xuống bàn, thấy Dương Vũ cũng đã thức dậy thì liền kêu hấn tới dùng bữa sáng, thấy một cảnh này thì Dương Vũ có chút bật cười

-sư huynh, ta không biết rằng huynh cũng chịu vào bếp đấy

Nói đến đây thì Dương Vũ lại nhớ về quãng thời gian còn ở trên núi, từ khi hấn lên bảy tuổi thì những công việc bếp núc này lúc nào cũng về tay hấn, bản tính đã có chút lười biếng nhưng vì cả sư huynh và sư phụ hấn đều không chịu động tay động chân, đến khi đói bụng quá mức thì vẫn phải tự thân nấu nướng, lâu dần cũng đã thành thói quen, Đẳng Thanh nghe vậy liền tháo cái khăn đang cuốn ở bụng ra, có chút bất bình nói

-đệ đó, chỉ việc ngủ mà cũng có đồ ăn dâng tới tận miệng

Rồi liền ngồi xuống bàn

-bữa ăn này là Lệ nhi cùng Thu Linh chuẩn bị đó, hai nàng đã dậy từ rất sớm chuẩn bị cho chúng ta

Dương Vũ nãy ngày này cũng đã được thử tài nấu nướng của Thu Linh, quả thực là cũng không tệ, hơn nữa còn có bàn tay của Lệ nhi nữa, chắc chắn

cũng là mĩ vị, tiến lại ngồi vào bàn nhưng đang tính cầm đũa lên nếm thử thì lại nhớ ra việc gì đó liền hỏi

-sư phụ đâu?

-người vừa ra ngoài, kêu chúng ta cứ ăn trước, không biết lúc nào sẽ quay về

Lúc này từ phía trong tiểu Nguyệt cũng đi ra, vừa gặp Dương Vũ thì không hề biểu lộ một sự giận dữ nào cả, tâm trạng vẫn như ngày bình thường, tuy hấn vẫn còn ngại chuyện đêm qua nhưng thấy nàng như vậy thì cũng không muốn nhắc lại, tuy vậy khuôn mặt vẫn có chút ửng đỏ, vì không muốn Đẳng Thanh hỏi nhiều nên liền lấy cớ nói muốn đi rửa mặt, tới một hồi lâu sau mới quay lại.

Trong bữa ăn mấy người nói chuyện rất vui vẻ, duy chỉ có Dương Vũ là không thấy hé răng nói lấy một câu, thấy vậy Thu Linh liền muốn gọi truyện

-Dương Vũ ca, tay của huynh thế nào rồi

Hấn ta còn đang liếc khéo tới phía tiểu Nguyệt, nghe nàng hỏi thì thoáng chút giật mình

-à..cũng đỡ nhiều rồi

Thu Linh mỉm cười, từ phía tay trái hấn đánh nhẹ một cái, Dương Vũ theo phản ứng khẽ dụi tay kêu lên một tiếng, nhưng khi cảm nhận kĩ thì cũng không đau như hấn nghĩ. đưa tay trái của mình nhẹ nhẹ thì thấy thương thế đã phục hồi hơn rất nhiều, tâm trạng liền có vẻ kích động

-kì quái, thương tích đã khá hơn rất nhiều, thứ thuốc quả thực là kì được

Thu Linh vẫn giữ nụ cười đó, không quên gấp cho hấn một chút thức ăn

-nó được gọi là tiên mộc dạ hoa, là một thứ thuốc chỉ mọc trên những vùng rừng sâu, bốn năm thứ hoa này mới nở một lần, thực sự là rất hiếm, cha tôi đã phải cắt công hái từ rất lâu, điều chế theo công thức bí truyền, thực lòng chưa dám cho ai dùng, thứ thuốc này có tiền cũng không chắc có thể mua nổi đâu

Trong lòng Dương Vũ lại dâng lên một chút cảm thán, thực lòng hấn thập tử nhất sinh, giữ được cái mạng này đều là nhờ Lương bá, lại còn được dùng thứ kì hoa dị thảo này, nghĩ tới quả thực là súc động không thôi, nhưng nghĩ điều gì nên liền hỏi nàng

-Lương bá đâu, từ đêm hôm qua tới giờ còn chưa thấy về

Thu Linh nghe hấn hỏi thì cũng thành thật trả lời

-đêm qua cha tôi đến nhà a Tam để xem sét tình hình của hấn, đến sáng xóm nay mới quay trở về, vừa lúc năm nay thứ tiên mộc dạ hoa này nở nên liền muốn đi hái cho nên đã khởi hành từ xóm rồi

Dương Vũ cũng ồ ồ gật đầu, vội ăn hết bát cơm rồi đứng dậy, kêu muốn tới nhà của a Tam trước, không đợi mấy người kia nói gì thì đã liền quay đi

Nếu nói Lương bá đã tới thăm khám cho a Tam thì có lẽ mạng sống của hấn đã được đảm bảo, lúc này xem chừng cũng đã tỉnh, vừa bước vào trong nhà thì đã thấy mẹ hấn đang đứng chờ hấn ăn một chút cháo, thấy Dương Vũ tới thì bà ta liền tiến lên hành lễ, Dương Vũ liền xua xua tay ý bảo bà ta đừng có làm vậy, không nói gì thêm liền tiến tới chỗ của a Tam đang ngồi, thấy Dương Vũ tiến đến thì hấn ta cũng thều thào vài câu khách sáo, Dương Vũ cũng chỉ cười rồi hỏi thăm sức khỏe của hấn, đưa tay bắt mạch thì cảm thấy khí huyết đã có phần lưu thông, áng chừng vài ba ngày nữa là hấn sẽ bình phục, trong lòng cảm thấy an tâm đôi chút, lúc này mới đề cập tới vấn đề chính

-căn nguyên của việc cậu chúng ta chính là đã qua lại rất nhiều nơi bị nhiễm tà khí nặng, cậu nói cho tôi biết, những chỗ mà dạo gần đây cậu hay lui tới, nhất là những nơi đã xảy ra án mạng, hay có nơi nào cậu cảm thấy khá đặc biệt không?

Tên a Tam khuôn mặt có chút đăm chiêu suy nghĩ, đến một lúc sau mới có chút lắc đầu, Dương Vũ cảm thấy hơi có chút thất vọng, đang muốn hỏi hấn thứ khác thì a Tam lại nói

-trước nay tôi đều đồn cũi ở trên cánh rừng phía nam cách đây không xa, nhưng chưa từng gặp phải chuyện như thế này, dạo gần đây thì có đến bán cũi cho nhà họ Trang ở thôn kế bên, ngoài ra cũng chưa tới nơi nào khác lạ cả

Bạn đang đọc truyện *Bút Kí Huyền Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 79: Tất cả là nhờ cô

Nhà họ Trang? trong đầu của Dương Vũ liền nổi lên một cảm giác hồ nghi, không chần chừ liền hỏi rõ ràng vài thứ thông tin rồi lập tức rời đi

Quay trở về đến cổng nhà Lương bá thì đúng lúc gặp sư phụ hấn cũng vừa đi tới đó, suy xét về mặt hiện rõ về nghiêm trọng thì cũng đoán biết được đến tám phần rằng người đã đi đâu nên không muốn hỏi nhiều, trực tiếp kêu bà ta đi vào trong sân, thấy mấy người Thanh Trường và Đằng Thanh cũng đang ngồi ở đó thì liền tiến lại, một hơi kể hết sự tình, rồi nói

-có lẽ đó chính là nơi mà chúng ta cần tìm, đêm nay tôi sẽ đột nhập vào đó, rất có thể tên quỷ lão kia cũng ở đó

Thu Linh nghe hấn nói đến đây thì có chút gấp gáp ngăn cản

-không được, Trang lão thái gia chính là phụ thân của huyện lệnh huyện Lí Xương, và lại ở đó cũng canh giữ rất nghiêm ngặt, nếu như huynh đệ bị phát hiện, ngộ nhỡ bị bắt có thể liên lụy tới cả thôn chúng ta đó

Vậy không còn cách nào sao? tuy Dương Vũ cũng không ngại việc va chạm với bọn họ, thế nhưng đúng thực như nàng nói, rất có thể liên lụy tới người trong thôn, hơn nữa nếu như bút dây động rừng sẽ khiến cho tên quỷ lão đó tăng thêm phần đề phòng, như vậy thì kế hoạch của bọn họ cũng sẽ đổ sông đổ bể hết. lúc này tất cả mọi người đều im lặng suy nghĩ biện pháp phù hợp, nhìn qua Dương Vũ thì thấy hấn thật là có chút khó chịu, thế nhưng bất chợt Thanh Trường ghé vào tai hấn nói một câu mà khiến cho tâm trạng của Dương Vũ khá hơn rất nhiều, lộ vẻ đề tiện tiến lại phía tiểu Nguyệt, nàng ta thấy hấn tiến lại gần thì quay ngoắt mặt đi chỗ khác, chu chu cái mỏ lên

-sao? bây giờ người mới nhớ tới ta à?

Dương Vũ biết nàng cũng đã hiểu ý của hấn, khẽ huych huych vào tay nàng vài cái nài nỉ

-tiểu Nguyệt, chỉ với thân thể của cha cô thì việc đi vào nhà họ Trang đó hoàn toàn không có vấn đề

Lại khẽ liếc mắt qua phía sư phụ hấn ra hiệu, thấy vậy liễu giao sư thái cũng phải có chút hạ mình

-tiểu quận chúa, cứu một mạng người hơn xây bảy tòa phủ đồ, cô nếu có thể cứu sống được cả thôn này thì đúng là công đức vô lượng

Đến lúc này xem ra nàng ta cũng đã hồi tâm chuyển ý, nhưng lại vẫn còn mấy điều khó nói

-nếu như đề chiều lòng ta thì cha ta hạ cố tới đó một chuyến tới đó cũng chẳng hề hấn gì, thế nhưng mọi người nói xem, đường đột vào nhà họ lúc này chẳng phải là quá lộ liễu sao?

Lúc này Thanh Trường đang đứng một bên nghe bọn họ nói chuyện, thấy tiểu Nguyệt nói ra điều này thì liền cười cười, giọng nói có đôi chút nịnh nọt

-quận chúa, danh tiếng cô thì ai cũng biết, đến ngay cả hoàng đế cũng phải nể nang cô tới đôi phần, chẳng phải là lão thái gia nhà họ Trang kia là phụ thân của huyện lệnh Lí Xương sao?, cô chỉ cần tấu lên hoàng thượng rằng tên huyện lệnh đó ăn hối lộ vô số, nói hoàng thượng hạ lệnh cử cha cô tới điều tra, dù đúng dù sai cũng là lệnh của hoàng thượng, kẻ nào dám trái lời, việc này đối với cô không khó chứ?

Nói xong chỉ thấy mấy người còn lại nhìn mình chằm chằm, có chút sấu hổ nhưng vẫn cố gượng gạo

-sao lại nhìn ta như vậy? ta nói không phải là quá trang bức nhưng việc thế gian ta hiểu rất nhiều đó

Đến lúc này thì tiểu Nguyệt xem ra cũng không còn cách nào, quay ra nói với mấy người bọn họ

-vậy thì để ta thử một chuyến xem, mà bao giờ cần tới đó

-càng xồm càng tốt

Dương Vũ thực là lộ vẻ kích động, chỉ thấy tiểu Nguyệt quay ra lườm hấn một cái rồi lập tức rời đi, đến lúc này thì Dương Vũ mới nhớ ra chuyện chính liên hồi sư phụ hấn

-sư phụ, tình hình thế nào rồi?

Liễu giao sư thái từ từ ngồi xuống, nhớ lại tình huống ban nãy rồi mới thoáng chút mệt mỏi kể lại

-ta đã đến gặp hấn, đúng như người nói, trong tay hấn đúng thực là có kim hỏa ngọc hải lô

Nói đến đây thì bà ta thoáng qua một hơi thở dài, lấy từ trong áo ra một vật hình quả hồ lô đưa tới trước mặt mọi người, vừa nhìn thấy thì lập tức cả ba người Dương Vũ, Thanh Trường và Đằng Thanh đều hiện lên vẻ kinh hãi, đây chính là pháp bảo chí tôn của liễu tiên phái kim hỏa ngọc thần lô

-sư phụ, sư thúc lại giao thần lô cho người sao?

Dương Vũ còn đang không tin vào mắt mình, đưa mắt nhìn lên từng đường nét hoa văn trên thần lô, nhớ lại đêm hôm đó vị sư thúc kia cũng đeo nó bên hông, không cần phải quan sát kĩ thì hấn cũng biết được hai vật này là một, thế nhưng vẫn không hiểu tại sao sư phụ hấn lại vẫn còn buồn phiền, đang tính hỏi thì Đằng Thanh lên tiếng

-sư thúc giao thần lô cho người có phải hay không là việc muốn rời khỏi đạo môn?

Cũng chỉ có Đăng Thanh là hiểu được sư thái, thấy bà ta gật đầu tỏ vẻ đồng ý, lại nói thêm

-hắn đã là yêu, không thể nào gia nhập nội môn đệ tử, vì vậy nhất quyết rời khỏi môn phái

Thì ra là như vậy, nếu như hắn không còn ở tông môn, với vị trí của một pháp sư thì dĩ nhiên phải hàng phục ông ta, nhưng suy cho cùng thì ông ta cũng là sư đệ của bà, dù chưa có một ngày tình cảm nhưng cũng đã là cùng chung sư phụ, việc này đúng thực là khó mà giải quyết cho thỏa đáng.

Trầm tư một hồi thì liễu giao tiên tử cũng quyết định gạt bỏ chuyện này qua một bên, kêu mấy người họ chuẩn bị một chút pháp khí, chuẩn bị ứng phó với truyện trước mắt, sau này có xảy ra vấn đề gì thì tự thân mà ứng phó vậy

Dương Vũ vốn đã lười biếng, thứ duy nhất hắn cần là linh phù, đối với hắn mấy việc hàng yêu trừ ma nếu có thể thì cứ lấy cứng đối cứng, càng bày trận nhiều thì càng không thú vị, vì vậy liền quay về phòng tính ngủ một giấc nữa, dù sao thì trong ngày hôm nay cũng phải chờ tin của tiểu Nguyệt, có lẽ sẽ rất rảnh rang

Vừa đi vào thì thấy Lệ nhi cùng Thu Linh đang ngồi sàng thuốc, thấy vậy hắn liền tiến lại ngồi cạnh hai người, nói chuyện phiếm một hồi thì Lệ nhi có vẻ như nhớ ra điều gì, liền lập tức hỏi

-tôi nói, tại sao lúc đó huynh biết tôi bị quỷ nhập thân?

Dương Vũ cũng thành thật mà trả lời

-cũng là điều đơn giản, thứ nhất là trong tròng mắt cô giãn nở không bình thường, thứ hai khi lúc đó cô nói cô theo dõi tên a Tường kia có treo xuống dưới giếng, với sức khỏe của cô thì dĩ nhiên là bất khả thi, mà dù có thể đi nữa cũng sẽ để lại vài vết thương trên tay, lúc đó khi tôi nắm tay cô thì lại không hề có một vết thương nào, đó chính là điều đáng nghi nhất

-tôi không ngờ huynh có thể suy luận tốt đến như vậy

Lệ nhi cười cười cảm thán, cảm thấy đã đến lúc được thể hiện nên Dương Vũ cũng không từ cơ hội

-dĩ nhiên rồi, hàng yêu trừ ma không phải chỉ dùng pháp lực là đủ, dĩ nhiên phải cộng thêm sự nhạy bén, nếu không tôi đã chết từ lâu rồi

ở cách đó không xa, trên mái nhà Đăng Thanh và Thanh Trường khi nghe thấy mấy lời này của hắn thì thực là không thể nhịn nổi cười, trong lòng thầm nghĩ tại sao hắn có thể nói dối một cách trơn tru đến như vậy được, đúng là loại mặt dày mà.

Bạn đang đọc truyện *Bút Kì Huyền Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 80: Diện kiến Chung thiên sư

Cứ như vậy mà hết một ngày, tới lúc mặt trời đã dần xuống núi thì mới thấy tiểu Nguyệt quay trở về, nói với mọi người rằng công việc đã xong xuôi, chỉ còn đợi khẩu dụ của hoàng thượng ban xuống là có thể lập tức hành động. Dương Vũ nghe vậy thì không quên nói mấy lời nịnh hót, nhưng có vẻ như chuyện đêm qua nàng vẫn còn để ở trong lòng nên vẫn không thêm đếm xỉa tới hắn, lúc này Lệ nhi cùng Thu Linh nói muốn đi ra chợ để mua đồ ăn, trong nhà chỉ còn lại ba người sư đồ Dương Vũ cùng Thanh Trường, lúc này ở phía sân sau Dương Vũ đang tháo lớp thuốc ở tay trái ra, cử động một chút thì thấy khá thoải mái, không khỏi ngạc nhiên vì công hiệu của thứ thần dược này, thấy tiểu Nguyệt tiến vào thì hắn đột nhiên lại dâng lên một chút bối rối, nhưng không ngờ nàng lại tiến đến sát chỗ hắn mà ngồi xuống nói

-ta cũng không để tâm chuyện tối hôm qua, dù gì sau này ta cũng sẽ thành vợ của ngươi, chỉ là lúc đó vì quá sợ hãi nên mới nói ra mấy lời như vậy, ngươi ...

Nói đến đây thì nàng có chút ấp úng, khuôn mặt lại đỏ ửng lên, Dương Vũ xem thái độ của nàng thì thoáng chút nhẹ lòng, nhưng nỗi niềm vẫn không nguôi

-tôi đã nói tôi chỉ là tình cờ bắt chúng được tú cầu, cô không cần nghĩ nhiều như vậy

-ta mặc kệ, bây giờ cả phủ ta đều biết ngươi là phò mã của ta, nếu như không chịu lấy ta thì ta sẽ nói với cha ta giết ngươi, cả đời này cũng không lấy chồng nữa

Tiểu Nguyệt chu chu cái mỏ lên hờn rồi, quay mặt sang hướng khác mà khoanh tay lại, Dương Vũ đúng là chẳng thể nào hiểu nổi nữa, cũng chỉ đành mặc kệ, mặc dù hắn ta thích trêu đùa bỡn thật thê nhưng đạo tâm vẫn chưa hề nghĩ rằng mình sẽ tìm một lão bà, càng không nghĩ sẽ có tình cảm chân ái với bất kì nữ nhân nào cả, bây giờ bị vướng vào chuyện này thực là có chút khó nói, còn đang định nói với tiểu Nguyệt điều gì thì đột nhiên cảm giác phía trước mặt một luồng âm phong thổi tới mang theo một loại khí tức không thuộc nhân gian, lập tức đứng dậy đề phòng, luồng âm phong kia vừa bay tới trước mặt thì không chậm trễ, tay phải kết ấn, hô to chú ngữ

“thiên địa huyền không

Chu diệt yêu tà

Sát”

Rồi lập tức đánh một trường về phía trước, luồng âm phong kia như cảm nhận được hấn đánh tới thì lập tức dừng lại, tụ lại trên mặt đất rồi hóa thành một nhân ảnh của nam nhân, lùi ra phía sau hai bước xua xua tay

-là ta... là ta, không cần động thủ như thế

Dương Vũ vừa thấy vậy thì lập tức thu tay lại, vừa nhìn qua thì liền nhận ra đó chính là người quen, không những thế còn rất thân thuộc với hấn

-thiên tử, huynh tìm ta có chuyện gì

Đó không ai khác chính là Minh vũ tông Minh thiên tử, thấy Dương Vũ đã nhận ra mình thì liền thở hắt ra một hơi, giọng mang vẻ trách mắng

-ngươi cũng thực là tàn nhẫn, không cần biết là bạn hay thù mà vẫn xuống tay như vậy

Rồi lập tức chỉnh lại mũ mão quan phục, lấy lại một chút uy nghiêm

-lần này ta lên đây để đưa ngươi xuống địa phủ gặp một người

Dương Vũ có chút xuy sét, thực chất trước đây Minh thiên tử cũng đã nhiều lần lên để tìm hấn, nhưng đều vì mục đích trục nã phạm nhân trốn từ âm ty lên dương gian, thế nhưng lần này là khác, đích thân hấn ta, một người ở thiên tử điện mà còn phải đích thân lên đây để đưa hấn xuống địa phủ, ắt hẳn người mời hấn không phải địa tạng vương thì cũng là diêm la thiên tử, tuy biết mỗi lần dính líu tới mấy việc như thế này thì cực kì phiền phức nhưng cũng chẳng còn cách nào khác, lần này nếu như không đi thì cũng đồng nghĩa với việc chống đối lại người kia, nói không chừng cũng là chống đối với cả âm ty, một pháp sư nhân gian như hấn tuy có phần liều lĩnh nhưng cũng tự ý thức được rằng mình khó mà gánh nổi

-người đó là ai, huynh nói trước ta biết có được không?

Minh thiên tử khẽ mỉm cười, lại hạ giọng

-không được, ngươi cứ xuống đó rồi sẽ biết, thời gian cũng không có nhiều, ngươi lập tức đi theo ta

Nghe vậy Dương Vũ cũng không dám kì kèo thêm nữa, lại muốn ra báo với sư phụ hấn một tiếng, thấy hấn gật đầu thì lập tức tiến ra ngoài sân chỗ sư phụ hấn cùng Đổng Thanh đang ngồi, nói sơ qua sự tình một chút, còn không để họ nói một câu thì đã lập tức quay trở vào trong, ra hiệu cho Minh thiên tử có thể đi, thấy vậy thiên tử liền quay lưng về phía sau lưng, hai tay bắt quyết rồi chỉ thẳng về phía trước, từ trong hư không mở ra một con đường tối tăm, Minh thiên tử đi vào trước, không quên nhắc hấn đi theo phía sau mình, tiểu Nguyệt thấy hấn đi vào phía trong con đường đó thì có chút lo lắng, nhưng xem ra hấn và tên lạ mặt kia cũng quen nhau nên cũng không ngăn cản, lập tức sau khi Dương Vũ bước vào, cảnh cổng kia liền biến mất, trước mắt hấn hiện ra chính là hoàng tuyền lộ, ngay trước mặt mấy tên câu hồn quỷ sai đang áp giải một đoàn dài những du hồn đang tiến tới quỷ môn quan, lúc này Minh thiên tử mới quay qua phía Dương Vũ nói

-đi theo ta

Lập tức bước đi tiến về phía quỷ môn quan, Dương Vũ cũng không hỏi thêm bất cứ điều gì mà liền đi theo, đi qua quỷ môn quan thì thấy xung quanh có điều gì đó khá lạ, số quỷ tốt ở đây còn lại không nhiều, không giống như lần trước khi hấn tới đây, tuy vậy nhưng cũng không dám thắc mắc, một hơi đi theo Minh thiên tử, đến một cái tiểu đình, Minh thiên tử dừng lại, kêu hấn đứng ở đây chờ một chút rồi lập tức cáo lui, Dương Vũ thấy vậy thì càng khó hiểu, tại sao hấn dẫn mình xuống tới tận đây rồi phải lập tức quay về, đang suy nghĩ như vậy thì trong không gian văng vẳng lên một tiếng nói trầm đục, rất uy lực

-Lục thiên sư, bắt ngươi phải xuống tận đây, quả thực là vất vả cho ngươi

Vừa nghe thấy giọng nói này thì Dương Vũ có chút giật mình, trong đầu mường tượng ra một cái tên thế nhưng cũng không chắc chắn

Ngoài đầu lại nhìn thì thấy đó chính là một nam nhân mặc quan phục màu đỏ, đầu đội ô sa, khuôn mặt đen xì dữ tợn, cộng thêm hàm râu quai nón càng làm cho bộ dáng người kia thêm phần oai vũ, quả thực là bất phàm, vừa thấy tới đó thì Dương Vũ lập tức cả kinh, trong miệng lắp bắp “Chung.Chung...Chung thiên sư”

Là Chung Quỷ, Chung thiên sư, dù Dương Vũ là thiên sư nhân gian, qua lại với âm ty không ít nhưng đây là lần đầu tiên được diện kiến Chung thiên sư, cảm thấy như có một chút chấn động trong tâm lý, vì hấn cũng thừa biết trong bộ máy âm ty, chỉ có Chung thiên sư là người không bao giờ làm theo lệnh của ai, hành tung cũng rất tiêu dật

Lúc này Chung thiên sư cũng vừa tiến lại phía hấn, kêu hấn vào trong tiểu đình rồi nói

-có phải gần đây Lục thiên sư đang hàng phục hai con quỷ thủ mà trước kia sư công của ngươi đã để chúng chạy thoát không?

Dương Vũ lúc này cũng vừa chấn tĩnh được tâm lý, lập tức hành lễ rồi trả lời

-đúng, chẳng hay Chung thiên sư có cao kiến gì

-thực chất trước đây chúng là phạm nhân của âm ty, hai trăm năm trước khi huyết sách quý vương đại náo âm ty đã để bọn chúng chạy thoát, sau lại chốn tới tới huyết thủy vực, tám năm trước khi sư công của người giao đấu với năm kẻ bọn chúng, không ngờ vẫn để một con chạy thoát

Cái gì, hẳn là tội phạm của âm ty, một câu này khiến cho Dương Vũ có chút khó tin, nhưng còn khó tin hơn khi nghe về việc trước đây huyết sách quý vương đã từng đại náo âm ty, dù đã từng nghe rất nhiều lời đồn đoán về tu vi của hắn nhưng thực không ngờ là hắn ta lại kinh thiên tới như vậy, đến âm ty mà cũng dám quậy?

Bạn đang đọc truyện *Bút Kì Huyền Môn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 81: Thiên cơ

Đến lúc này Dương Vũ chợt hiện ra vài phán đoán, có phần nghi hoặc về việc này

-Chung thiên sư, không phải ngài gọi tôi đến đây chỉ để nói việc này thôi chứ?

Biết đối phương đã hiểu biết một nào nguyên nhân, Chung Quỷ liền quay lại, vẫn giữ phong thái uy nghiêm đó

-đó là phạm nhân của âm ty, theo bộ hình thì pháp sư nhân gian có thể giết không tha, nhưng bây giờ bọn chúng là thứ duy nhất để có thể truy tìm dấu vết của huyết sách quý vương, tuyệt đối không thể giết, người hiểu rồi chứ?

Thì ra là như vậy, thế nhưng có vẻ như lý do này chưa đủ để thuyết phục Dương Vũ, thứ nhất, năm xưa huyết sách quý vương cùng với sư công của hắn đã đánh tới địa phủ, về vấn đề này không thể nào những kẻ dưới này lại không biết, hà cớ gì phải đi tra khảo mấy tên quỷ thủ vốn đã bị phong ấn từ lâu kia, rốt cuộc chúng cũng đâu có tham gia vào trận chiến đó, cũng là vô pháp truy cứu, thứ hai, tại sao Chung thiên sư lại hẹn hắn đến nơi này, tại sao không trực tiếp dẫn hắn đến phủ của Chung thiên sư? lén lút như vậy để làm gì?

-Chung thiên sư không phải không biết, thực lực của bọn chúng hiện tại nếu như hợp sức có thể sánh ngang được với tứ phương sát thần, việc tiêu diệt đã là khó, bắt sống chúng thực lòng là càng khó

Dương Vũ dò hỏi, thực ra trong lòng hắn còn đang muốn biết Chung thiên sư đang định dự tính điều gì, muốn sau câu hỏi này tra rõ ra nguyên nhân, thế nhưng Chung thiên sư chỉ phất tay áo hừ một tiếng, vang lên giọng nói ầm ầm như sấm dậy

-từ khi nào pháp sư nhân gian các người lại hèn kém như vậy? nếu như không làm nổi thì ta có thể tự đi tìm người khác

-Chung thiên sư, thực lực của ngài thì cả tam giới đều biết, sao không tự mình đến bắt chúng về quy án.

Dương Vũ khẽ mỉm cười nói, như bị đâm trúng vào tim, Chung thiên sư đột nhiên lộ vẻ tức giận quát

-to gan, người dám thách thức bản tọa sao?

Thấy tình hình có vẻ xấu đi thì Dương Vũ cũng không dám lơ đãng, thực sự trong lòng hồ nghi không thôi về việc này, Chung thiên sư là chủ sự hàng yêu diệt ma của âm dương lưỡng giới, nếu nói việc này dù cho có liên hệ với Dương Vũ thế nhưng Chung thiên sư cũng không phải cất công mời hắn tới đây, cứ trực tiếp lên nhân gian tìm hắn không được sao? lúc này Chung thiên sư đột nhiên lại nói

-Lục thiên sư, mời theo ta

Nói rồi cất bước đi về phía trước, Dương Vũ cũng không hỏi nhiều mà lập tức đi theo, cả hai bước tới một dòng nước cách đó không xa, đến nơi thì Chung thiên sư dừng lại, tiếp đó bảo Dương Vũ tiến tới, một dòng nước này nhìn qua thì cũng như những mặt hồ trên nhân gian, thế nhưng để ý kỹ thì Dương Vũ mới thấy điều đặc biệt, liền hỏi

-Chung thiên sư, tại sao mặt hồ này không có một chút dao động nào vậy?

Chung thiên sư nhìn xuống mặt hồ, tay vuốt chòm râu giải thích

-đây là minh kính hồ, hồ này có thể trưng tâm, nếu người để cho lòng mình thanh tịnh có thể nhìn xuống mặt hồ mà hiểu thấu được thiên cơ

Thần kì vậy sao? thế nhưng Dương Vũ biết không chỉ tự dừng mà ngài ấy dẫn mình tới đây, không đợi cho Chung thiên sư đề nghị mà liền bước tới, nhắm mắt lẩm nhẩm băng tâm chú rồi mở mắt nhìn xuống mặt hồ

Từ chỗ hắn nhìn dần dần có một chút dị động, mặt nước từ từ gợn sóng như làn võ nát sự thanh tĩnh vốn có, ở chính giữa chỗ khoảng nước đen kịt kia

dần dần hiện lên một hình ảnh, có thể thấy được khắp nơi đều là đầu roi máu chảy, thàn, ma, nhân đang quyết liệt chém giết lẫn nhau, phía giữa trận chiến có một kẻ nam nhân toàn thân đen kịt, không nhìn rõ được hình dáng, đang điên cuồng sát hại tất cả những thứ ngang đường hắn, thấy một màn này thì Dương Vũ liền cả kinh, quay lại phía Chung thiên sư, chỉ thấy ngài ấy thở hắt ra một hơi, từ từ nói

-đó chính là huyết sách quý vương, cái mà ngươi đang thấy chính là kết quả nếu như để hắn xuất thế một lần nữa.

Lại nói

-hình ảnh này ta đã làm nhiều loạn âm ty trong thời gian gần đây, đến cả thập điện diêm vương cũng tỏ ra hết sức quan tâm, điều động rất nhiều quý tướng điều tra tung tích của tên quý vương kia, thế nhưng vẫn vô dụng, giờ chỉ còn lại hai tên quý thủ trước kia là thủ hạ của hắn, ngươi đã hiểu sự tình của việc này rồi chứ?

Dương Vũ chợt có chút giao động, nếu nói như vậy cảnh họa kiếp kia sẽ là sự thực nếu như để tên quý vương đó tại thế một lần nữa? thế nhưng vẫn muốn xem tiếp kết cục của việc này như thế nào nên liền quay về phía mặt hồ quan sát, tuy nhiên đã không còn hình ảnh kia nữa, một lần nữa lại niệm bằng tâm chú nhìn xuống, mặt nước vẫn như vậy, lại tiếp tục hiện ra một hình ảnh thế nhưng không còn là thứ mà Dương Vũ đã xem ban nãy, lần này là cảnh hai người thiếu nữ đang đi cùng nhau, trên tay một người còn cầm một chiếc giỏ đi chợ, Dương Vũ nhìn kĩ thì mới nhận ra đó là Thu Linh và Lệ nhi, hai người họ đang nói chuyện vui vẻ thì đột nhiên một cơn gió kéo theo một làn hắc khí kéo tới quấn lấy hai người, chỉ trong nháy mắt hai người họ đã biến thành hai cái cây khô, chỉ còn lại một chút phần da đang bọc vào bộ xương, Dương Vũ đến lúc này hoảng sợ cực điểm, không chần chờ mà đứng lên

-chuyện này là thế nào?

-là thiên cơ

Chung thiên sư nhận nhạ đáp, Dương Vũ chợt lúta giận công tâm, cắn chót lưỡi một cái định làm phép quay về nhân gian nhưng lại nhớ ra rằng mình đi xuống đây bằng bản thể, không thể dùng cách thường như mọi khi để quay trở lại, chỉ còn một cách duy nhất đó chính là quay lại phía quý môn quan, ở đó có dẫn hồn quý sứ, họ có thể mở ra thông đạo dẫn tới âm dương lưỡng giới, như vậy mới có thể để cả bản thể của hắn quay trở về, vừa nghĩ tới đó thì lập tức chạy như bay về phía trước, thẳng về hướng của quý môn quan, Chung thiên sư gọi hắn một tiếng quay lại nhưng thực lòng hắn ta làm gì có tâm trạng để nghe, vẫn một mực tức tốc chạy, đột nhiên trước mặt Chung thiên sư lại hiện ra trước mặt hắn, không nói một lời lập tức đưa tay về phía sau kết ấn, từ trong hư không hiện ra một cánh cổng dẫn về nhân gian, đúng nơi mà Dương Vũ đã cùng Minh thiên tử rời đi, Dương Vũ liền hiểu ra được ý tứ, đang tính tiến vào thì Chung thiên sư ném cho hắn một vật, chính xác hơn là một thẻ bài hình tròn, Dương Vũ nhận lấy nhưng không kịp xem xét đó là thứ gì mà trực tiếp nhét vào trong người rồi chạy về phía cánh cổng quay về nhân gian

Thấy hắn đã quay trở lại thì tiểu Nguyệt lộ ra sự mừng rỡ, thế nhưng đang tính hỏi hắn có gặp bất trắc gì không thì Dương Vũ đã chạy biến mất, hướng ra cổng mà không thèm ngoái đầu lại, lúc này ngoài sân Thanh Trường cùng hai sư đồ liễu giao sư thái và Đằng Thanh đang ngồi uống trà, thấy Dương Vũ có biểu hiện lạ lùng nên không khỏi thắc mắc, Thanh Trường liền đuổi theo hắn, thấy vậy liễu giao sư thái cũng kêu Đằng Thanh đi theo xem xét, nếu như có xảy ra bất trắc gì thì có thể tương hỗ lẫn nhau

Lúc này đang trên đường trở về, Thu Linh cùng Lệ nhi đang nói chuyện rất vui vẻ, đột nhiên phía trước thấy Dương Vũ đang chạy như bay tới, sắc mặt trắng bệch mà hét lên

-cẩn thận, cúi xuống

Bạn đang đọc truyện *Bút Kì Huyền Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 82: Quý anh xuất hiện

Cả hai người họ còn chưa hiểu chuyện gì, nhưng thấy Dương Vũ thập phần khẩn trương nên cũng làm theo, Lệ nhi vừa kéo người Thu Linh cúi xuống thì bất ngờ từ đằng sau một thứ gì đó trông giống một đám bụi đen kịt lao qua người bọn họ, vừa vặn né tránh, cả hai người họ liền lập tức đứng dậy bỏ chạy, đám bụi kia như vừa để mắt cơ hội liền lao theo, Dương Vũ dồn hết sức mà chạy tới, trong tay áo lấy ra một đạo phù kẹp vào giữa một đồng tiền ngũ đế, niệm chú rồi dồn sức ném vào giữa đám bụi kia, chỉ nghe một tiếng rú quái dị vang lên, đám bụi kia dừng lại rồi từ từ hạ xuống đất hóa thành một hình dáng của đứa trẻ ba tuổi mặc yếm đỏ, hai mắt đỏ lừ lừ không có tròng đang nhìn Dương Vũ giận dữ, khắp người là những vết thương chông chéo, từ những chỗ vết thương rồi bọt bàu kín lại lúc nhúc trông thập phần kinh tởm

đúng lúc này thì Thanh Trường và Đằng Thanh cũng chạy tới, cả ba người quan sát qua một lượt đứa bé kia mà đánh giá, đều cùng một suy luận, chính xác đó là một quý anh, loại quý này có thể vừa mới sinh ra đã đột tử chết, hoặc có thể vì bị cha mẹ bỏ rơi chết bờ chết bụi cho nên oán khí rất nặng, thường thì thứ này trên dương gian không hiếm, thế nhưng phần đông đều là bị người của âm ty đến bắt đi kịp thời, đa số là được cho đi luân hồi, số còn lại thì đều cho làm mấy chức vụ sai vặt, đợi đến khi dương thọ đã tận thì cũng sẽ được chuyển đến điện của tân quang vương, nhận bù đắp nếu như bị thiệt hại ở dương trần rồi cũng sẽ đi đầu thai, tuy nói như vậy nhưng có một số vì oán khí quá nặng, hận người đã bỏ rơi mình nên có thể quay lại trả thù họ, sau vì sợ chịu đại hình nên trốn tránh người của âm ty, trở thành những con quỷ anh.

Dương Vũ tỷ mỉ đánh giá, khí tức của con quý anh này lớn vòm quanh thân đều là hắc khí, chứng tỏ tu vi đã không thấp, thế nhưng hắn càng bất ngờ hơn

ở một điểm nữa “sao có thể...?”

Thế nhưng chưa đợi ba người họ động thủ, con anh sát kia đã bay vào, hai tay tích tụ quý khí ý đồ muốn chiếm thượng phong, Dương Vũ trong một khoảnh khắc như không kịp né tránh, may mắn có Đằng Thanh đứng bên cạnh kéo hẳn sang một bên, chỉ thấy phía say lưng hắn ở phía thân cây in hẳn lên năm vết cào sâu hoắm, thấy vậy Dương Vũ trong lòng khê động, không thể ngờ thân thủ của nó lại có thể nhanh tới như vậy, đòn đánh cũng hết sức chính xác, không nói một lời liền rút ra hắc hạo diệt thần châm lao vào công kích, thấy vậy Đằng Thanh cũng rút ra đoản kiếm lẳng không bay tới, Thanh Trường cũng không do dự rút ra đã thần tiên vậy công quý anh.

Cả ba người đồng loạt tiến đánh, người đâm, người chém, thế nhưng càng đánh thì thân thủ của quý anh lại càng nhanh, lướt đi trước mặt ba người y như một cơn gió, cứ mỗi lần ba người định tung chiêu thì đã thấy nó xuất hiện ở một vị trí khác, cư nhiên khuôn mặt không tồn tại ngũ quan mà có thể phát ra tiếng cười sáng sặc

Thấy vậy không phải là cách, cả ba người đều dừng lại không thi triển chiêu thức, lúc này Dương Vũ mới nói với Đằng Thanh

-huynh còn nhớ trò bịt mắt bắt dê hồi nhỏ huynh thường chơi với đệ không?

Đằng Thanh quay qua nhìn hắn, trong phút chốc như nhớ ra điều gì liền nhắm mắt lại, Dương Vũ thấy vậy thì khẽ mỉm cười cũng nhắm mắt, Thanh Trường thấy như vậy thì có đôi phần khó hiểu, đối thủ thân thủ đã nhanh như vậy, hai mắt đang mở mà còn không nhìn ra hành động thì làm sao nhắm mắt có thể đối phó lại đây, thế nhưng chưa kịp hỏi thì quý anh kia đã nhào người lên tấn công, Thanh Trường vội vùng đã thần tiên mà đánh tới, vô dụng, đòn đánh chưa tới nơi mà quý anh đã biến ảo ra hướng phía sau lưng hai người Dương Vũ và Đằng Thanh, được đà nó nhảy lên một cái, hai tay vận chuyển quý lực mà đánh tới, Thanh Trường vừa kịp quay đầu nhìn lại thì đã thấy nó chỉ còn cách hai người họ chưa đến một tấc, trong lòng dâng lên cảm giác vô lực chỉ kịp hét lên một tiếng

-cẩn thận

Thế nhưng hai người họ vẫn nhắm mắt một cách bình thản, khi đòn đánh của con quý anh kia đã chạm sát vào họ thì hai người mới nghiêng đầu né tránh, con quý anh kia biết mình đã bị lừa nên vội vàng thu người lại ý định biến ảnh qua hướng khác nhưng không thể ngờ Đằng Thanh đã túm lấy một tay của nó, Dương Vũ cũng vừa kịp quay người lại rồi dùng hắc hạo diệt thần châm hết sức đập thẳng lên đỉnh đầu nó một nhát, ngay lập tức bàn tay có cảm giác tê dại như vừa đánh phải một vật bằng kim loại, quý anh kia chịu một đòn này thì rống giận lên một hồi, Thanh Trường đang đứng đó thì có chút kinh ngạc, tính nhân cơ hội mà tận diệt, vội vã lao lên dơ cao đã thần tiên ý định đánh xuống, thế nhưng quý anh kia ngay lập tức cả cơ thể hóa thành một làn khói đen như ban đầu rồi bay đi mất, tuy nhiên cả ba người cũng không đuổi theo vì biết rằng với tốc độ của nó thì cũng vô pháp mà bắt giữ.

Nhìn theo hướng làn khói kia bay đi, Dương Vũ cộng với những chi tiết mà a Tam đã nói với hắn thì chắc chắn đến tám phần là nó sẽ bay về hướng của nhà họ Trang kia, khẽ thở hắt ra một hơi rồi thu lại hắc hạo diệt thần châm gọi lớn

-Thu Linh, Lệ nhi, hai người không sao chứ?

Thấy tình hình đã hết sự nguy hiểm thì cả hai nàng đang núp ở một bụi cỏ ven đường mới từ từ ngó đầu ra, chạy tới phía hắn hỏi han tình hình, sau khi biết chắc rằng họ đã không sao thì mới nhắc họ lập tức quay trở về

Đến nhà Lương bá thì thấy sư phụ hắn vẫn ngồi đó nhắm mắt dưỡng thần, thấy bọn họ đã trở về nên liền quay ra, lại quan sát thấy trên mặt Lệ nhi cùng Thu Linh toát lên một chút sợ hãi thì mới hỏi Dương Vũ

-có chuyện gì vậy?

Dương Vũ cũng tiến lại, uống vội một hớp nước rồi kể lại toàn bộ sự việc từ lúc trạm chân với quý anh kia, thế nhưng về việc hắn đã gặp Chung thiên sư thì hắn không nói, vì hắn cảm nhận được trong đây có điều gì đó thần bí, nếu ngài ta đã muốn dấu điểm thì mình cũng không nên để tiết lộ. liêu giao sư thái dù gì cũng là sư phụ của hắn, đã nuôi nấng hắn từ khi còn là một hài tử, chỉ cần nhìn sơ qua thì bà cũng biết mọi chuyện không chỉ đơn thuần là vậy thế nhưng vẫn làm bộ không quan tâm, lại nhắm mắt dưỡng thần

Lúc này Thu Linh mới tiến lại nhẹ giọng hỏi

-thứ ban nãy là gì vậy?

-là một quý anh

Dương Vũ trả lời, lại nhớ về con quý anh đó, trong lòng lại tràn đầy hồ nghi

-có một điều mà tôi đang nghĩ, những quý anh là hình thái quý hồn của những tiểu hài tử, nhưng trông nó không giống?

Thu Linh tuy vẫn còn sợ hãi, lúc mấy người họ còn đang giao đấu với con quý anh kia dù rằng tâm thần không thể bình tĩnh nhưng vẫn có đôi chút hiếu kỳ mà thỉnh thoảng vẫn hé mắt ra quan sát, nghe hắn nói như vậy thì nàng liền có sự thắc mắc

-có gì mà không giống, nó cũng chỉ là một đứa trẻ bình thường, có điều ngũ quan không có

Dương Vũ khẽ nhún mày

-ý tôi nói là về những vết thương trên người nó, một đứa trẻ bình thường thì làm sao mà có được

Lại giải thích thêm

-hơn nữa cái yếm nó mặc trông rất sắc sảo, vốn dĩ nhà bình thường sẽ không có điều kiện cho con mình mặc một chiếc yếm đẹp như vậy, chỉ có thể một loại khả năng là nó là hài tử của một gia đình giàu có

Bạn đang đọc truyện *Bút Kì Huyền Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 83: Vô khứ vô từ

Nói đến đây chợt hần liền im lặng, trong đầu có vài sự suy đoán về một loại khả năng thế nhưng thật sự là không dám nói ra, lại đứng lên đi vào phía trong bếp nơi Thanh Trường và Đằng Thanh đang lui húi làm cái gì đó, vào tới nơi thì mới biết họ đang nấu ăn, có thể nói hàng yêu tróc quỷ thì mấy người họ có thể nói là vượt bậc trong giới, vậy mà giờ đây lúc cầm con dao để chặt thịt thì lại lộ ra dáng vẻ vụng về, Dương Vũ có chút không nhịn nổi cười liền tiến lại trở tãi, dù gì thì trước đây hần cũng đã quá quen thuộc với công việc này, Thanh Trường từ nhỏ đến lớn đều được sự phụ đặc biệt ưu chiều, cho nên mấy việc này hần ta đâu có phải động tay động chân, đến giờ phút này bị Dương Vũ chê cười thì cũng có đôi phần sấu hổ, liền nói lảng sang chuyện khác

-phải rồi, ban nãy sao hai người có thể đọc được hướng đánh của con quỷ anh đó vậy?

Thấy Dương Vũ chỉ cười, Đằng Thanh đứng một bên vừa lật rau vừa nói

-thực ra đó là cách hồi đó ta rèn luyện thiên nhãn thông cho Dương Vũ, đối với những kẻ địch có thể bề khí ẩn hình điều duy nhất có thể làm đó là khai triển thiên nhãn thông

Thanh Trường vẫn vô cùng khó hiểu

-thiên nhãn thông chỉ có thể thấy được chân thân của tà vật, sự phụ ta cũng là một đời tông sư ấy vậy mà cũng chỉ nhìn ra được chân giả của tạo vật, không thể có chuyện đọc được hành vi đối thủ

Dương Vũ lúc này không giải thích, tay vẫn đang chặt thịt mà vẫn nói

-“tâm tịnh

Khí dồn thông thiên

Tĩnh như mặt hồ

Vô khứ vô từ “

“vô khứ vô từ “ Thanh Trường lẩm nhẩm, trong khoảnh khắc hai mắt sáng bùng, khẽ nhắm mắt lại làm theo những lời Dương Vũ đã nói, thấy hần ta như vậy thì Dương Vũ liền vơ lấy một củ tỏi ở gần đó ném thật mạnh về phía hần, chỉ thấy Thanh Trường liền vội né qua một bên, mở mắt ra nhìn Dương Vũ mà thốt lên

-đây...đây không chỉ là thiên nhãn thông

-thực ra đây chỉ là một cách cảm nhận sự lưu chuyển của khí tức xung quanh phạm vi huynh đứng, chúng ta lúc đó cũng chỉ biết đánh liều dùng chiêu này, thật không ngờ tu vi của con quỷ anh đó đã quá cường đại, chịu một kích của ta mà vẫn không chết

Dương Vũ nói, trong lúc đó tay vẫn đang sào nấu thứ móm ăn gì đó

Lệ nhi cùng Thu Linh có vẻ như đã bình tâm hơn một chút ít, lại nghe một mùi thơm thức ăn phát ra từ trong bếp thì lật đật chạy vào, thấy ba người Dương Vũ đang nấu ăn thì vội vã chạy lại

-huynh đi ra ngoài đi, để tôi làm phần còn lại

Dương Vũ cũng vừa làm xong một món ăn, múc ra đĩa đưa cho Thanh Trường kêu hần bung ra ngoài, thấy Thu Linh nói vậy thì tươi cười

-sao, khinh thường ta? sợ ta không biết nấu ăn à, nói cho cô biết trước kia ta từng dạy cho đầu bếp ở ngự thiện phòng đó.

Dĩ nhiên hần chỉ là nói khoác, lại nhớ đến điều gì thì ngó ngang ngó dọc, thấy vậy Lệ nhi liền tùm tùm

-huynh sợ tiểu Nguyệt nghe thấy sao?

Một câu của nàng làm Dương Vũ cứng họng, tất nhiên là như vậy, cảm thấy khuôn mặt liền đỏ ửng lên

-nói mới nhớ, nàng ta đâu rồi

Lệ nhi nghe Dương Vũ hỏi thì cũng thành thật mà trả lời

-muội ấy đang luyện công ở sân sau đó

Hắn ta cũng không hỏi gì thêm, ồ ồ vài câu rồi lại chăm chú nấu ăn, Thu Linh cùng Lệ nhi cảm thấy tài nấu nướng của hắn cũng không tệ, liền phó thác cho bọn họ mà đi ra ngoài, đến một lúc sau thì mọi việc cũng song xuôi, Dương Vũ liền gọi mấy nàng ta ra ngoài ăn cơm, thấy chỉ có hai người Thu Linh và Lệ nhi đi ra thì liền hỏi tiểu Nguyệt đâu, hai người họ nói nàng ta còn đang mài luyện công, bảo mọi người cứ ăn cơm trước, Dương Vũ thấy có chút lo lắng, luyện tập như nàng ta thì có thể nói là quá đáng đi, không muốn để nàng ta phí sức nên liền tiến vào sân sau, lúc này mới thấy tiểu Nguyệt đang múa may vài đường kiếm, nhưng chỉ được một chốc một lát rồi lại tiến vào chỗ thêm nhà xem sét một quyển sách, lật qua lật lại rồi mới tiếp tục luyện, có vẻ như là kiếm phổ gì đó, thấy cũng có đôi chút thú vị, hơn nữa cũng muốn để nàng ta múa may song xuôi thì mới định gọi nàng, thế nhưng xem sét một lúc thì hắn có chút ngơ người, bài kiếm pháp này có chút quen thuộc, một lúc sau thì nàng ta cũng song, lại tiến về bậc thềm lật lật mấy trang sách thì Dương Vũ tiến vào, vội cầm lấy quyển sách kia lật đến tờ bìa, trong lòng thập phần thoảng thốt, đây là kiếm pháp của bốn môn hắc.

-tại sao cô có thứ này.

-là sư huynh của người cho ta đó, thế nào, thấy ta tập luyện cũng không tồi chứ?

Thì ra là Đằng Thanh, Dương Vũ gãi gãi đầu mấy cái, thực ra trước đây hắn cũng từng bị ép học luyện kiếm thế nhưng vì tính lười biếng nên mãi không thể tiến triển, chỉ học được sáu phần quyền pháp mà sư phụ hắn bắt buộc phải học, chẳng qua vì đã kinh qua nhiều trận chiến với tà vật cho nên thân thủ của hắn mới được như hôm nay

-ta không cảm cô luyện, thế nhưng để cho thân thể kiệt quệ thì luyện cả trăm năm cũng không thể tiến bộ được, cô cứ ra ăn chút gì đi đã

Dù vẫn muốn cố sức nhưng xem ra lời hắn nói cũng có chút hợp lý nên đành phải làm theo, trong bữa ăn ai cũng khen tài nấu ăn của Dương Vũ khiến hắn có chút phong mũi, cũng không quên ba hoa về tài nghệ của mình, ai ai cũng cười nói vui vẻ, đến ngay cả sư phụ hắn cũng không ít lần nhoen miệng cười

Sau bữa ăn thì tiểu Nguyệt vẫn tiếp tục luyện kiếm, để cho đám người kia dọn dẹp, Dương Vũ vì có nghĩ đến chuyện chiều hôm nay nên tâm trạng có phần không yên, đi khắp các phòng, mỗi phòng lại dán một lá huyết quang phù, nhằm việc nếu như đêm nay có thứ gì đó không mời mà đến thì có thể phát hiện kịp thời, thế nhưng xem ra hắn đã lo xa, đêm hôm đó vẫn rất yên bình, không có lấy một dị động

Sáng sớm hôm sau khi Dương Vũ còn đang mơ màng thì đã bị Thu Linh đánh thức dậy, kêu hắn ra ngoài đường còn nói đã xảy ra án mạng rồi vội hét ha hét hải chạy ra ngoài, Dương Vũ còn chưa kịp mặc quần áo chỉnh chu nhưng thấy nàng gấp gấp như vậy thì cũng vội chạy theo

Vừa đi ra đến ngoài cửa thì thấy phía xa xa có một đám người bu lại, cả sư phụ, sư huynh của hắn cùng Thanh Trường cũng đang hướng phía đám đông kia mà đi tới, thấy vậy hắn liền chạy theo, đến nơi thì chưa kịp lên tiếng đã bị một đám đông dân chúng nhận ra, không cần hắn nói cũng tự biết dẹp qua một bên, để lộ ở phía giữa đám người một cái thân khô của một nữ nhân, Dương Vũ vội chạy tới xem xét thì giật mình, hình ảnh này giống hệt như những gì hắn thấy khi ở dưới mình kính hồ, thì ra thứ hắn thấy không phải là Lệ nhi mà chính là người này, tuy vậy hắn vẫn rất cảm giận, nghĩ mình thực quá là lơ là, không nghĩ con quỷ anh kia sẽ quay lại bắt những người khác, chỉ lo bảo vệ cho người thân của mình để rồi xảy ra sự việc này, đám mạnh xuống dưới đất một cái, quay ra nói với mấy người dân kia

-ai là thân nhân của người này

Lập tức một cặp vợ chồng già tiến tới, nước mắt nước mũi sụt sùi nhìn Dương Vũ, hắn ta biết họ thương sót con cái, thế nhưng trong tình cảnh này thực đã là quá muộn, chỉ nhấn nhủ họ đem thi hài người này về an táng, trực tiếp hắn sẽ làm lễ cầu siêu, cặp vợ chồng già kia còn không nỡ xa con, vẫn tiếp tục khóc lóc thê lương, nhìn một cảnh này càng làm cho Dương Vũ thêm phần giận dữ

Bạn đang đọc truyện *Bút Kí Huyền Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 84: Ngôi mộ thần bí

Đột nhiên Dương Vũ nghe thấy tiếng vó ngựa rầm rập từ xa vọng lại, ngoái đầu nhìn ra thì thấy đó là một toán kỵ binh phải đến hơn trăm tên, giáo mác chỉnh tề bước theo hàng lối, lại có dương cờ phấp phới, trên có một chữ Bình, trong lòng cũng đoán là đến tám phần chính là binh lính của Bình vương gia, đám thôn dân kia thấy đoàn binh lính kia đang tiến lại ngày càng gần, kẻ nào cũng tỏ ra khá rụt rè, nép hết vào hai bên lề đường nhường đường cho họ để tránh va lầy, lúc này Dương Vũ cũng can đảm cha mẹ của người con gái kia vài thứ, kêu họ cứ đem về khởi tang, còn hắn phải đi làm chút chuyện, sau khi song xuôi sẽ trực tiếp quay về lo hậu sự cho nàng, tuy đau xót nhưng đối với Dương Vũ cũng có chút tin cần nên cũng làm theo

Lúc này đoàn binh lính kia đã tới gần, Dương Vũ mới nhận ra người ngồi trên lưng ngựa ở ngay hàng đầu tiên chính là Bình vương gia, toàn thân khôi giáp

trông rất uy nghiêm, bên cạnh chính là tên thủ hạ đã bắt Dương Vũ về phủ nhận rở ngày hôm đó, thấy Dương Vũ thì vương gia lập tức xuống ngựa, tiến lại chào hỏi thân mật, nghe hắn nói qua đôi ba câu về sự tình ở đây thì ngài ta nửa tin nửa ngờ, nhưng trước mặt đám đông vì muốn giữ chút uy nghiêm cho nên cũng khen ngợi hắn vài câu, cũng không quên hỏi

-tiểu nữ nhà ta đâu

-nàng ta đang ở nhà một người bạn, mời vương gia theo tôi

Nói đoạn ý định quay đi dẫn đường cho vương gia về nhà Thu Linh, thế nhưng vương gia lập tức xua tay

-không vội, lần này ta nhận thánh chỉ của hoàng thượng đến tra xét nhà của huyện lệnh Lí Xương, sau khi hoàn thành việc này thì tìm nó cũng không muộn

Vương gia lại vuốt vuốt chòm râu, phát tay một cái, tên lính đằng sau liền hiểu ý đem khôi giáp trên người mình mà cởi xuống

-ta nghe tiểu Nguyệt nói cậu cũng muốn tới đó, nhưng nếu dẫn cậu theo thì ta rất khó ăn nói, cho nên cậu phải đóng giả một tùy tùng của ta, như thế sẽ tiện hơn

Vẫn là vương gia suy nghĩ chu toàn, vả lại Dương Vũ cũng đã nghĩ tới cái chủ đích này nên lập tức mặc vào khôi giáp, đứng vào vị trí tên lính kia gật gật đầu với vương gia, thấy vậy vương gia liền phát ngựa đi về phía trước, hướng Trang gia mà tới

Đi theo chỉ dẫn của Dương Vũ, bọn họ cũng đã tới được Trang gia, trông qua thì rất bề thế, chẳng ai có thể nghĩ rằng một tên huyện lệnh còn con có thể xây dựng nên một cơ ngơi như thế này, theo lệnh của vương gia hai tên lính liền chạy lên đập cửa, một lúc sau thì cửa cũng mở, là một tên người hầu, hắn ta vừa thấy có một toán quan binh đứng trước mặt thì cả người run rẩy, vương gia thấy vậy liền xuống ngựa, tiến đến phía tên người hầu kia mà túm lấy cổ áo hắn tét lên

-nói với tên huyện lệnh nhà ngươi, Bắc Bình vương Bình vương gia đưa thánh chỉ của hoàng thượng tới

Rồi xô tên người hầu đó ngã dúi xuống đất, tên kia ngã nhào hai vòng nhưng lập tức lồm cồm bò dậy, chạy một mạch vào trong nhà, Vương gia cũng không nề hà mà trực tiếp đi vào, lại phát tay cho đám binh lính kia vào theo

Vào đến trong tiền viện thì mới thấy, trong đây cảnh vật nguy nga, nhìn sơ qua chỉ cần thấy những thứ đồ trang trí tiểu cảnh ở đây cũng không phải loại có thể thấy ở nơi bình thường, Dương Vũ vừa đảo mắt qua mấy kiến trúc non bộ ở gần đó, vừa nhìn cũng biết là một thế cục phong thủy, thế nhưng cũng không hứng thú lắm, dù là cái gì thì chắc cũng chỉ vì một mục đích cầu tài lợi.

Lúc này từ phía trong hậu viện đi vào, tên huyện lệnh kia quần áo còn sộc sệch, mũ ô xa còn chưa kịp đội, vừa thấy đó là Bình vương gia thì vội quỳ xuống hành lễ, chỉ thấy vương gia hừ lạnh một tiếng, đợi cho hắn chỉnh chu song quan phục thì mới hô to

-huyện lệnh huyện Lí Xương Trang Kính Tài tiếp chi

Tên huyện lệnh kia vừa mới đứng lên, đầu gối còn chưa kịp phủi bụi thì lại lập tức quỳ xuống, Bình vương gia lấy từ trong người ra một cuộn lụa vàng thêu rồng phượng rất bắt mắt, ở ngoài còn có thêu hai chữ “THÁNH CHỈ”, vương gia từ từ cởi bỏ sợi lụa buộc trên đó, mở ta đọc lớn

-phụng thiên thừa vận, hoàng đế chiếu viết, trẫm nghe huyện Lí Xương đồ thần quan phụ mẫu là một kẻ tham tài háms lợi, ăn nhận đút lót làm cuộc sống bá tánh trăm phần cơ cực, thực hư chưa rõ, nay đặc phái Bắc Bình vương Bình vương gia làm bát phủ tuần án tra khảo việc này, khâm thủ

-tạ hoàng thượng long ân

Tên huyện lệnh kia run rẩy nói lên từ chữ, lại lê gối lại tiếp nhận thánh chỉ, vương gia như chỉ đợi cái thời khắc này liền quay qua phía đám quân binh, phát tay một cái

-Lục soát

Cả đám nghe lệnh liền chia năm xẻ bảy đi đến khắp nơi trong Trang gia, Dương Vũ cũng lập tức đi tìm kiếm, vừa bước ra sau hậu viện đến một mảnh vườn khá rộng, tuy vậy nhưng chỉ trông liểu, từ cuối mảnh vườn phát xuất ra một luồng hắc khí, vừa định chạy tới đó xem thử thì hắn nghe thấy tiếng lộc cộc như ai đó đang chống gậy, vội chạy đến sau một hòn non bộ gần đó mà ẩn nấp, càng ngày càng nghe thấy tiếng đó gần hơn, Dương Vũ từ từ lấy trong người ra một cái gương bát quái, khẽ đưa ra để có thể thấy được hình ảnh phản chiếu, trong giây lát hắn như ngừng thở, cái thứ phản chiếu trong gương đó chính là quỷ lão, hay nói đúng hơn là lão già mà hắn đã gặp dưới đáy sông ngày hôm đó, nhưng thật lạ, tại sao trong gương bát quái vẫn phản chiếu ra hình ảnh con người, điều này là không thể, âm dương kính của hắn nếu như là tà vật thông thường thì có thể thấy được chân thân, còn nếu tu vi đã thâm sâu có thể bề khi ẩn hình thì trong gương sẽ chẳng xuất hiện cái gì, tại sao lão ta vẫn có thể xuất hiện trong gương?

Chỉ có một loại giải thích, hắn là người chứ không phải quỷ, nhưng nếu vậy thì thứ hắn gặp dưới sông kia là gì? trong lòng tràn ngập những suy nghĩ, thế nhưng vẫn chưa thể giải thích nổi thực chất chuyện này là như thế nào

Một lúc sau thì tiếng chống gậy đó xa dần rồi biến mất, Dương Vũ ngoái đầu nhìn ra thì đã không thấy lão ta đâu, chắc có lẽ là đi đâu đó, liền lập tức tiến tới chỗ ngọn nguồn phát ra tà khí kia, một hồi đi đến góc vườn

Khuất sau những cành lá xanh biếc của lá liễu dần dần xuất hiện một ngôi mộ được xây bằng gạch đá, hai bên trái phải là hai cây liễu thế nhưng nhìn

chung hai cây liễu này trông có phần xanh tốt hơn so với những cây còn lại trong vườn, đột nhiên tới lúc này trong đầu hắn chợt nhớ ra điều gì, trước đó khi lần quy hôn biểu tỳ của Thu Linh thì nàng ta đã làm ra dấu tay song song, có phải hay không muốn nói với hai cây liễu này? cảm thấy chuyện này hết sức trùng hợp, liền quan sát thật kĩ ngôi mộ này, chỉ thấy trên bia mộ trắng trơn, xung quanh cũng không có lấy một ngọn cỏ dại, thế nhưng điều làm hắn chú ý tới nhất đó chính là về cái lư hương nhỏ trên ngôi mộ, trong đó không hề có một cái chân hương nào, trông qua thì có vẻ như ngôi mộ này được xây dựng cách đây cũng đã lâu vậy mà cư nhiên lại không có đến một cái chân hương, hơn nữa bia mộ còn trống, dĩ nhiên không ai điên tới mức xây dựng sẵn một ngôi mộ để đợi ngày mình chết có thể lập tức an táng, vậy ngôi mộ này là của ai

Bạn đang đọc truyện *Bút Kì Huyền Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 85: Tiếng du dưới hầm mộ

Đi quanh ngôi mộ này một vòng cũng không có gì khác biệt lắm so với những ngôi mộ thông thường, chỉ là hắn cảm nhận được sắc thực nguồn tà khí lớn vờn kia phát xuất ra chính là ở chỗ này, không loại trừ khả năng sảy ra thi biến, thế nhưng ngôi mộ này hoàn toàn được xây bằng đá, chỉ nghĩ đến việc phá bỏ cũng là không thể, hơn nữa thời gian cũng có hạn cho nên hắn liền từ bỏ ý định, thế nhưng đã làm thì phải làm cho chót, lấy từ trong người ra hai lá thất tinh thảo cùng một cái châm bạc đã quấn sẵn dây chỉ đỏ, ở ngay khoảng đất bên cạnh huyết mộ mà đặt hai lá thất tinh thảo xuống rồi cắm châm bạc lên xiên quan lún sâu xuống mặt đất, chờ đợi một chút rồi từ từ rút lên, chỉ thấy lá thất tinh thảo héo úa đi một chút thế nhưng cây châm không hề có biến chuyển, trong lòng dấy lên cảm giác kì quái

“kì lạ, không có thi khí”

Đây gọi là nhất châm định thi, sở dĩ pháp thuật này xuất phát từ những tên chộm mộ, hay còn được gọi với cái tên mỉa mai là mộ kim hiệu úy, vì từ xa xưa những vị vua chúa hay quan lại đều muốn xây dựng cho mình một lăng tẩm nguy nga, bên trong chứa rất nhiều vàng bạc châu báu, lại không muốn cho những kẻ thuật sĩ giang hồ phát hiện cho nên nhiều người đều xây dựng một loại cơ quan hoặc vật liệu ngăn cách đi khí tức của người chết nhằm bảo vệ cho nơi an nghỉ của thân nhân mình, thế nhưng dù có làm cách gì đi nữa thì thi khí lâu ngày cũng sẽ ngấm dần vào đất, làm cách này để những tên mộ kim hiệu úy đó có thể tìm được vùng đất bị nhiễm thi khí mà xác định vị trí của những huyết mộ ẩn sâu trong lòng đất, sau này vì sự tiện lợi nên giới pháp thuật cũng dần dần phổ biến, cốt yếu để đối phó với những việc như gia chủ không cho phá mộ của người thân hoặc sợ rằng cương thi bên dưới đã quá mạnh mà biết lượng sức mình.

Dương Vũ liền cảm thấy việc này không đúng, thứ dưới mộ không phải cương thi vậy luồng khí tức này xuất phát từ cái gì? không cần suy nghĩ mà vội đi quanh huyết mộ này một lần nữa, sờ soạn đủ chỗ rồi cuối cùng chạm tới cái lư hương kia, thấy giương như nó đã được cố định trên mặt đất, xoay chuyển thế nào cũng không được, cúi xuống nhìn cho rõ thì mới để ý kĩ trên hoa văn họa tiết trên lư hương có hình hai con rồng đang tranh dành một viên ngọc, hơn nữa viên ngọc này không được làm bằng đồng mà lại là một viên ngọc châu sáng lấp lánh được người ta gắn vào, khẽ đưa tay sờ vào thì đột nhiên huyết mộ kia xuất hiện dị động, cả huyết mộ dần dần bị đẩy sang một phía làm lộ ra một địa đạo, thế nhưng Dương Vũ không chỉ bất ngờ vì điều đó mà còn bất ngờ hơn là vì khi cổ huyết mộ này bắt đầu mở ra thì luồng khí tức kia như được thoát ra khỏi sự ràng buộc mà tuôn trào dữ dội, Dương Vũ có thể cảm nhận được từng dòng quỷ khí cường đại đang đập vào mặt mình, tuy không thể nói là cường đại nhưng nếu nói cho đúng thì những pháp sư có thể đã đạt tới cảnh giới chân nhân cũng chưa chắc dám đi xuống.

Không cần phải nói Dương Vũ một mạch bước xuống, nhìn sơ qua thì thấy địa đạo này được xây dựng khá tốt, hai bên cách một đoạn lại treo một ngọn đèn nên khá sáng, phóng mắt ra xa thì thấy đoạn đường khá ngắn, bước đi một lúc đã gần như đi đến cùng đường, trước mặt xuất hiện một cánh cửa bằng gỗ trông có vẻ đã cũ kĩ, không chậm trễ liền mở cửa ra, một cảnh tượng đập vào mắt hắn khiến hắn có chút ngỡ ngàng, trước mặt là vô số hòm đựng ngọc ngà châu báu, đếm sơ qua cũng phải có cỡ hơn năm mươi chiếc hòm như vậy, thật không ngờ đây lại là kho chứa châu báu của Trang gia, thế nhưng không biết là gia sản mà tiền nhân đã để lại hay có sự nhúng tay của tên chi huyện kia, nói thực lòng hắn không hề để tâm đến số tiền vàng này vì cơ bản chúng không phải thuộc sở hữu của hắn, vô công thì bất thụ lộc, chỉ có điều hơi ngờ ngàng chứ chưa hề có ý nào khác, thế nhưng chưa kịp phục hồi tinh thần thì bất ngờ truyền từ đâu đến âm thanh băng lạnh của một người mẹ đang hát du, tiếng hát trầm bổng nhưng thập phần da diết, thế mà lại không khỏi khiến người ta phải sồn gai ốc

“à ời tích tịch tình tang

Con ơi mau ngủ, trời đã về khuya

Không còn mặt trời, minh nguyệt dần lên

Khó thấy đường, lối về tăm tối

Kẻ cố hương biết tìm chốn nơi nào

À ời, tích tịch tình tang

Khăn trắng mẹ đeo, thương con còn thơ bé

Tiếng trống dài sao lấp nổi đầu hiu

Qua canh này, không còn giờ mẹ đợi

Đợi con về, trong đêm lạnh cô liêu

À oi ...tích tịch tình tang

À oi ...”

Dương Vũ khẽ đưa tay lau đi giọt lệ còn chưa kịp lăn trên má, không phải vì xúc động, hẳn cũng không hiểu vì sao mình lại khóc, khẽ đảo mắt qua lại thì mới để ý thấy một bóng người đang ngồi co ro ở phía gần sát bức tường, trong tay như đang ôm vật gì đó, vì ánh sáng không thể chiếu tới nên không thể thấy rõ nên hắn liền nhẹ nhàng bước từng bước đi tới, đến lúc chỉ còn cách người kia chừng mấy bước chân thì hắn mới nhận ra đó là một người phụ nữ, không, đó không phải là người, trên cơ thể của nữ nhân này tản mát ra một loại khí tức của lệ quỷ bậc thấp

Như cảm nhận được phía sau có người bước đến cho nên nữ nhân kia liền lập tức quay lại, Dương Vũ vừa nhìn thì liền lập tức sửng sốt, lần này trong lòng thực có cảm giác không yên, người phụ nữ này tóc tay rối bời, ánh mắt thập phần lạc lõng, vô định, tuy nói về sự kinh khủng thì không thể bị được với bất kì thứ gì mà hắn ta đã gặp trước đây thế nhưng thứ trên tay của nữ nhân kia quả thực là làm hắn trở nên hoảng hốt, thứ kia thật không thể ngờ là con quỷ anh mà hắn đã gặp ngày hôm qua, lúc này đang thiu thiu ngủ trên vòng tay nữ nhân kia, chỉ khác là bây giờ nó đã có ngũ quan, cơ thể cũng lành nguyên giống hệt như bao đứa trẻ khác, trông khá đáng yêu.

Dương Vũ nhìn qua thì đoán được mối quan hệ của bọn chúng thế nhưng không lên tiếng như đợi chờ điều gì, thế nhưng nữ nhân kia nhìn hắn một hồi rồi lại quay mặt vào tường, tiếp tục hát lại khúc hát du ban này, Dương Vũ khẽ nhíu mày nhưng vẫn giữ im lặng, tiếp tục để bà ta hát song thì mới lên tiếng

-đó là con bà sao?

Người nữ nhân kia không quay lại, nhưng vẫn cất giọng, một loại thái độ rất bình thản, ngây ngô như của người bị mất trí

-bọn chúng bắt con ta rồi, bọn chúng giết con ta rồi

Rồi cười lên sảng sặc, Dương Vũ biết bà ta tâm lý không được ổn định, từ từ bước lên đến sát người nữ nhân kia, ngồi xuống rồi đặt hai tay lên hai bên thái dương của bà ta, khẽ nhắm mắt phóng thích một dòng cương khí cảm nhận, thấy trong tam hồn thất phách đã bị lấy mất một hồn hai phách, vậy ra bà ta bị điên cũng là dễ hiểu

-tại sao chúng bắt con bà đi?

Tuy Dương Vũ biết việc này có thể sẽ không có kết quả thế nhưng vẫn muốn thử, người nữ nhân kia vẫn nói bằng giọng ngây dại

-chúng giết con ta rồi, chúng đã giết con ta rồi

Dương Vũ có chút thờ dãi, đứng lên, vì thời gian lục soát nhà cũng không được lâu cho nên hắn không muốn phí thời gian, đi quanh căn phòng xem xét qua một lần thì mới thấy được một dòng nước nhỏ chảy qua bức tường kia, còn chảy đi đâu thì hắn không biết, nhìn thật kĩ thì mới thấy bên trong dòng nước có những mảng yêu khí luẩn quẩn, đang từ từ tiến lại phía hai người kia, quỷ anh tuy đang ngủ thế nhưng thỉnh thoảng vẫn hít một cái, một bộ phận quỷ khí ở dưới dòng nước liền bị nó hút vào, khuôn mặt biểu tình sự sáng khoái

Đến lúc này thì Dương Vũ mới nghĩ ra điều gì, có chút rùng mình, hóa ra tên quỷ thủ kia không phải muốn hút yêu khí của sư thúc hắn, mà là để cho con quỷ anh này, điều này lí giải vì sao trên huyết mộ kia không tồn tại lấy một ngọn cỏ mà cả khu vườn liễu lại xanh tốt như vậy, liễu, đặc biệt là dương liễu đều là những loại thực vật hấp thụ âm khí rất tốt, cho nên người ta chỉ trồng liễu ở những nơi thắng cảnh đồng đức chứ không bao giờ trồng trong nghĩa địa vì sợ chúng có thể trở thành thụ tinh. không biết làm cách nào để có thể dẫn được dòng nước vào đây nhưng xem ra để có thể giữ được quỷ khí không bị tiêu tán trong dòng nước thì có lẽ phải nhờ tới một loại lực lượng trận pháp nào đó, mà có vẻ đến tám phần liên quan đến vườn liễu ở trên, trong lòng Dương Vũ thầm có chút khen ngợi “vừa có thể tạo ra trận pháp, vừa có thể dung dưỡng trận pháp, đúng là cao nhân “

Bạn đang đọc truyện *Bút Kì Huyền Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 86: Quỷ lão lộ diện

Tuy nghĩ vậy nhưng nếu đã là làm chuyện trái với đạo lý thì dù có tài phép thông thiên thì hẳn cũng chẳng thêm để mất tới, thế nhưng đột nhiên trong đầu hắn lại hiện lên một loại nghi ngờ, làm sao một tên quỷ thủ kia có thêm am tường trận pháp tới như vậy, dưới trướng quỷ phó đều biết quỷ thuật, ngay cả quỷ anh kia cũng biết di hình hoán vị, chẳng lẽ hắn ta cũng là một đạo sĩ, hoặc đã được cao nhân nào đó chỉ điểm, loại tình huống này trước kia hắn cũng đã từng gặp thế nhưng lần này có chút khác biệt hơn hẳn, nếu nói trước đây con quỷ thủ này cũng là đạo sĩ thì có phần vô lí, tại sao hắn lại chọn con đường tà tu, hơn nữa trước đây Chung Quỷ cũng đã nói hắn đã bị bắt giam dưới âm ty, chiếu theo âm điều thì pháp sư tà tu sẽ bị giam ở huyết ô tri, vĩnh viễn không được siêu thoát, nơi đó chắc chắn không ai có thể phá nổi vì nằm ngay dưới phạm vi của phong đô đại đế, còn nếu nói có cao nhân chỉ điểm thì tại sao người đó lại giúp cho tên quỷ lão này thực hiện hành vi, và vị cao nhân đó pháp lực thâm sâu tới cỡ nào mà có thể thao túng được tên quỷ lão này?

Tất cả dường như tạo nên một câu hỏi lớn hơn nữa, so với trước khi xuống tới đây thì còn khó giải đáp hơn, thế nhưng trong lòng Dương Vũ như bỏ qua một thứ gì, một thứ rất quan trọng mà hẳn không tài nào có thể nghĩ ra, nhưng hẳn biết hẳn đang nghĩ về cái gì, sâu chuỗi những tình huống lại với nhau thì tạo nên một màn kịch rất sống động, không, không thể nào như vậy được, chắc chắn là có nguyên do nào khác.

Tạm dẹp bỏ những suy nghĩ này qua một bên, Dương Vũ lại tiếp tục đi quanh căn phòng một lần nữa, lúc này vừa đi qua phía mấy cái hòm kia thì hẳn lại khê ngửi thấy một mùi thơm nhàn nhạt, loại mùi hương này rất dễ chịu nhưng, tuy hẳn nhớ được đã từng ngửi qua ở đâu thế nhưng trong chốc lát không nhớ nổi, lập tức tìm kiếm xung quanh, lúc này mới xác định được mùi hương phát ra từ mấy cái hòm phía gần hẳn, Dương Vũ ban đầu chỉ nghĩ mấy cái hòm này cũng là đựng ngọc ngà châu báu cho nên không muốn quan tâm, lúc này mới thấy mấy cái hòm này đúng là không giống mấy cái kia, được bảo quản khá tốt, bên ngoài còn được đồ thêm một lớp sáp ong, giường như có người muốn không được cho bất kì thứ gì được lọt vào đây, liền tiến lại phía một ngọn đèn trên tường tháo xuống, hơ hơ trên lớp sáp ong kia, sáp ong gặp phải lửa thì một lúc cũng chảy ra hết, Dương Vũ đặt lại cây đèn về vị trí cũ rồi tiến lại phía cái hòm kia mở ra, trong hòm là những thỏi gì đó hình tròn, xếp rất tỉ mỉ, được bọc bên ngoài là một lớp giấy, bên trong cỡ chừng gần trăm thỏi như vậy, Dương Vũ cũng tùy tiện bốc lên một thỏi, mở lớp giấy kia ra rồi đưa lên mũi ngửi ngửi, còn không tin vào trực giác của mình nên liền đưa tới nơi có ánh sáng ngọn đèn chiếu tới, lật qua lật lại rồi mới dám chắc “là thuốc phiện”

Trước đây hẳn cũng đã từng sử lý mấy việc linh dị ở những nhà “thuốc”, cũng đã ngửi qua mùi hương này, nhưng cũng chỉ là vài lần, vậy nên trong chốc lát không thể nhớ ra, lại nói đến thứ này, khi những người truyền giáo tây dương du nhập vào trong đất nước này có đem theo hai thứ mà triều đình ban đầu xem chúng là rất tuyệt vời đó chính là thuốc súng và thuốc phiện, ban đầu thuốc phiện chỉ để dùng trong mục đích giảm đau thế nhưng sau này ngày càng bị lạm dụng tới mức hoảng sợ phải ra lệnh giới nghiêm, đưa ra rất nhiều hình phạt khắt khe cho những kẻ cất giấu và tàng trữ thứ thuốc này. thế mà bây giờ ở đây, Dương Vũ đếm sơ qua trong một hòm như thế này cũng phải tới cả trăm bánh thuốc phiện, mà không phải chỉ duy nhất một hòm, lại nhìn qua thiếu phụ cùng quý anh kia thì mới dâng lên sự căm phẫn, không ngờ tên huyện lệnh kia đã sát hại hai mẹ con họ chỉ vì mục đích biến họ thành vật giữ kho, bảo vệ cái khối gia tài cùng số thuốc phiện này, liền một hơi chạy thẳng lên trên mặt đất, hướng về tiền viện nơi vương gia đang đợi sẵn ở đó, vừa ra tới nơi thì cũng đã thấy đám người Đổng Thanh cùng Thu Linh mấy người họ đã đợi sẵn ở đó, thấy Dương Vũ đi tới nhưng quan sát thấy trên người hẳn đang mặc quan phục thì không dám lên tiếng, Dương Vũ cũng không bận tâm, tiến đến trước mặt vương gia, tay đưa ra bánh thuốc phiện ban này nói

-bắt đại nhân, phát hiện một kho chứa thuốc phiện ở hậu viện Trang gia

Vương gia có chút kinh ngạc, cầm bánh thuốc phiện kia lên ngửi ngửi, lại đưa cho Dương Vũ, lúc này tên huyện lệnh kia mặt đã cắt không còn một giọt máu, chân run lên cầm cập, chưa đợi cho vương gia lên tiếng thì đã đi gúi tói trước mặt ông ta gào lên giải thích

- đại nhân, hạ quan bị oan, là hạ quan bị oan

Thế nhưng vương gia không có chút biến chuyển tâm tình, lạnh nhạt nói vọng ra phía sau

-người đầu, tước mũ ô sa, giải hẳn về đại lao chờ ngày xét xử

Lập tức mấy tên lính đứng phía sau chạy lên kéo hai tay tên chi huyện kia ra đằng sau, một tên khác liền cởi bỏ mũ, áo trên người tên huyện lệnh kia, thế nhưng chưa kịp dẫn hẳn đi thì bên trong nhà vang lên tiếng khóc thảm thiết của một lão nhân gia

-con trai...các người vì sao bắt con ta đi

Vừa dứt lời thì mấy người Dương Vũ liền đưa mắt về phía trong tiền sảnh, từ đó một lão già trông gầy đang lộc cộc chống gậy đi ra, không ai khác chính là lão già ban nãy mà Dương Vũ đã thấy khi ở trong vườn liễu

-các người nhìn cái gì, mau đưa phạm nhân đi

Vương gia lạnh lùng nói, thấy lão già kia vẫn cố mà chạy tới thì mấy tên lính khác liền tiến lên giữ lại không cho tiến tới nữa, lúc này tên huyện lệnh kia lại kêu gào thê lương, xin vương gia đừng làm khó dễ cha hẳn, rồi cả hai cha con họ đều xụi nước mắt, không ít người kẻ cả vương gia cũng không muốn nhìn thấy cảnh này nên liền quay mặt đi về hướng khác, Dương Vũ thấy vậy thì lửa giận lại sôi trào, nghĩ tới người quả phụ cùng quý anh kia thì tức đến siết chặt nắm đấm, liền một hơi đi về phía lão già kia, một tay phóng thích cương khí đặt lên vai lão ta cảm nhận, không có gì đặc biệt, thế nhưng bắt chợt hẳn nhận ra trong tâm mạch của lão ta có cái gì đó không bình thường, liền đưa cương khí vào đó thế nhưng liền bị thứ đó làm cho tiêu biến, lúc này liền nhếch miệng cười

-người còn giả bộ làm gì nữa?

Lão già kia lại nhìn hẳn, chỉ kịp thấy hẳn tay đang bắt quyết rồi đánh lên ngực lão một cái, mấy người Đổng Thanh cùng Thu Linh không ngờ Dương Vũ lại đánh một ông già, ngay cả vương gia cũng không giấu nổi sự cả kinh, không ngờ hẳn lại ra tay với một ông già, tên huyện lệnh kia thấy cha mình bị đánh cũng vùng vằng, thét lên giận giữ đòi sống đòi chết với Dương Vũ, thế nhưng xem ra hẳn không hề để tâm, ánh mắt vẫn nhìn chăm chăm vào lão già kia, chỉ thấy lão ta vừa bị trúng một đòn của hẳn thì lập tức lùi về sau hai bước, khoe miệng giật giật

Đột nhiên lão ta hú lên một tiếng quái dị, ngửa mặt lên trời, từ thất khiếu bay ra một luồng khói đen rày đặc, tích tụ lên trên không trung một hình dáng đáng sợ, Dương Vũ vừa nhìn qua thì liền lâm bầm “ma chướng quỷ thân”, tất cả mọi người xung quanh khi nhìn thấy một màn này thì sợ hãi không thốt lên lời, ngay cả tên huyện lệnh kia cũng không giấu nổi sự thần thờ, miệng đang không ngớt lời mắng chửi Dương Vũ thế nhưng cũng im bật, đưa mắt nhìn cha mình đang trong tình trạng quỷ dị như vậy

Bạn đang đọc truyện *Bút Kì Huyền Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 87: Rơi vào tuyệt cảnh 1

Ngay lúc này luồng hắc khí kia ngưng tụ thành một hình dáng của một tên tướng quân to lớn khủng bố mặc khôi giáp rách tả tơi, cả người chỉ còn là một bộ xương khô, trên tay còn cầm một thanh đại đao dài hơn hai trượng, trên lưỡi đao còn quanh quẩn một luồng khí màu đỏ như máu tươi, lơ lửng trên không trung, lão già kia sau khi bị thứ kia thoát ra bên ngoài thì lập tức ngã vật xuống đất.

Tất cả mọi người lúc này thần trí còn chưa kịp ổn định, ngay cả vương gia trước đây cũng đã chinh chiến trận mạc không ít, thấy qua không ít cảnh thương vong mà ngay lúc này đây còn cảm thấy tinh thần không được vững vàng, chỉ đến khi Dương Vũ hét lên một tiếng kêu mọi người lùi ra phía sau bọn hắn và Đằng Thanh thì vương gia mới hồi phục tinh thần mà làm theo lời hắn.

Dương Vũ hướng mắt về phía sau, hướng phía Thu Linh nói

- mau dẫn mọi người chạy khỏi đây

Thực chất hắn chỉ lo cho nàng là người yếu ớt nhất, chứ thực chất nàng ta cũng không có tiếng nói đối với đám quan binh kia, chỉ là ngay lúc này bọn họ tâm thần đã loạn, việc duy nhất có thể làm chỉ có thể là chạy, Thu Linh liền lập tức làm theo, nói lớn mấy tiếng rồi lập tức dẫn vương gia cùng đám quan binh kia chạy ra bên ngoài, lúc này chỉ còn lại Dương Vũ và Đằng Thanh đối mặt với tên quý thủ kia

-ta vẫn luôn thắc mắc tại sao ngươi không trực tiếp tới tìm ta, thì ra chân thân của ngươi đã bị hủy hoại, chỉ còn lại một phần nguyên thần

Dương Vũ vừa nói, tay rút ra hắc hạo diệt thần châm, Đằng Thanh cũng không do dự mà vũ hóa bản thân thành chân thân thanh xà, to lớn không kém tên quý thủ kia, con quý thủ kia không nói một lời, gào lên một tiếng rống giận, lập tức bầu trời như bị mây đen che phủ, vũ bão nổi lên làm cho cát bụi bay mù mịt, từ thân thể hắn từng luồng quý khí ngưng tụ thành một loại lực lượng cường đại rồi dần dần chuyển đến phía lưỡi đao, biết hắn chuẩn bị tấn công nên Dương Vũ liền không muốn bị ở thế hạ phong, lăng không lên phía trước, trong khoảnh khắc tung ra sáu đạo phù bay về phía tên quý thủ kia, niệm chú

“càn khôn vô cực

Tạo hóa vô biên

Đạo sinh thiên địa

Thiên địa sinh pháp

Thái thượng tam thanh cấp cấp như luật lệnh “

Lập tức sáu đạo phù sáng lóe lên tạo thành một vầng sáng chiếu toàn thân con quý kia, Đằng Thanh ngay lúc này cũng phi thân lên tính toán lấy con quý thủ kia mà chiến đấu, thế nhưng không thể ngờ ngay lúc Đằng Thanh đã gần chạm tới thì hắn liền mở miệng hét lên một tiếng, một dòng quý khí cường đại phun ra làm cho Đằng Thanh bị bay ra xa rơi xuống đất trở lại hình dáng con người, cả sáu đạo phù kia cũng bị đánh nát rơi tả tơi xuống đất, Dương Vũ cũng biết trước được rằng tu vi của hắn cường đại, một chiêu này của hắn mục đích duy nhất cũng chỉ để đánh lạc hướng hắn, ngay sau khi hắn ta trần vờ được sáu đạo phù thì Dương Vũ liền lao lên, một kích dùng hắc hạo diệt thần châm mà đánh tới, dồn hết sức lực mà đánh một kích này mong rằng sẽ gây ra được thương tổn nhất định thế nhưng con quý thủ đó đã nhìn thấu được âm mưu của hắn, ngay lập tức dương đại đao ra đỡ đòn, trong khoảnh khắc hai loại binh khí va đập vào nhau tạo nên một trận kinh lực làm rung chuyển mọi thứ, ngay cả đám người vương gia cùng Thu Linh đứng cách bên ngoài đã khá xa nhưng vẫn còn cảm nhận được, cảm thấy không lành, Thu Linh liền chạy đi thế nhưng vương gia một phần là lo cho Dương Vũ, vì dù sao hắn ta cũng là phò mã của ông ta, nếu như hắn xảy ra chuyện gì thì thực lòng ông ta cũng không biết ăn nói sao với ái nữ của mình, một phần khác cũng không thể trước mặt binh lính mà chạy trốn, như thế cũng chẳng còn chút thể diện nào, vậy nên cũng chỉ biết đứng như trời trồng ở đó.

Lúc này phía bên trong, Dương Vũ và con quý thủ kia vẫn đang dồn hết sức để đánh bại đối phương, Dương Vũ cũng thật không thể ngờ, chỉ duy nhất một phần nguyên thần mà con quý thủ này vẫn còn khủng bố như vậy, liên tục phát ra quý khí lên đại đao để chống cự với thần châm của hắn, ở một góc sân, Đằng Thanh ban nãy bị trúng một kích mà có vẻ như đã thừa sống thiếu chết, tuy nhiên vẫn cố gắng dậy rút ra đoản kiếm, phi thân lên thi triển quý thuật tích tụ mọi luồng yêu khí của mình lên trên lưỡi kiếm, ý đồ đâm tới, tưởng rằng một kiếm này đã có thể định đoạt được thế trận nhưng ngay lập tức sau lưng có thứ gì đó đánh tới, đòn đánh rất hung hiểm làm Đằng Thanh không kịp né tránh, ngã xuống đất thổ ra một búng máu, nhìn lên thì mới thấy đó chính là quý anh kia, Dương Vũ còn đang phải gồng sức thi triển hết sức lực mà dồn cương khí vào thần châm nhưng khi nhìn Đằng Thanh bị đánh lén thì trong lòng chợt nổi lên một chút sao động, tức khắc tâm thần bất ổn, nguồn cương khí đột nhiên bị đứt quãng cho nên vô tình tạo một cơ hội tốt cho tên quý thủ kia, hắn hét lên một tiếng vào mặt Dương Vũ, rồi thu hết quý lực về lưỡi đao mà đánh tới Dương Vũ, vì không có cương khí hộ thân cho nên khi bị trúng một kích này thì liền bị đánh bay ra xa, cả thân thể bị đập vào một bức non bộ gần đó, rơi xuống đất thổ ra một búng máu

Con quý thủ kia còn không muốn chừa cho hắn một con đường sống, lập tức chém đại đao về phía hắn, thấy bị công kích tới tuy thân thể thập phần đau nhức thế nhưng cố gắng gượng lần qua phía bên cạnh, đường đao kia vừa chém xuống thì liền tạo ra một đạo ảnh mang theo quý khí bay về phía trước, trên đường đi còn in hằn sâu trên mặt đất, “may thật, chút nữa bị chém làm hai” Dương Vũ thầm nghĩ

Phía bên kia, Đằng Thanh đang phải vật lộn với quý anh, tuy đã cố sức dùng cách cũ thế nhưng thương thế không cho phép hắn có được sự tập trung nhất định nên liên tục bị công kích, chỉ còn cách lăng không sung quanh để né tránh, trong lòng bất chợt nảy ra một thứ gì đó, tuy không chắc chắn cho

lắm nhưng xem ra cũng không còn cách nào khác, Đằng Thanh vừa lẳng không sung quanh, vừa lấy ra mấy đoạn chi đờ cùng đi đồng, buộc mỗi đầu của chi đờ vào đỉnh đồng rồi vội vàng cắm xuống đất, tuy nhiên quý anh dường như cũng ý thức được hắn đang tính làm điều gì đó, càng ra sức truy sát hắn hơn, dùng hư vô biến ảnh mà không ngừng gây sát thương lên người hắn, Đằng Thanh lúc này đã không còn sức mà lẳng không né tránh, chỉ biết tận sức cắm số đỉnh đồng kia xuống, đến cái cuối cùng thì cũng là lúc hắn cảm thấy bản thân đã dần kiệt sức, nhìn lại thì đã thấy số đỉnh đồng kia đã tạo thành một hình ngũ giác, lại lấy ra từ trong người năm lá cờ đen cắm ở năm cạnh rồi ngồi bệt ở giữa, quý anh kia không hiểu hắn đang làm cái gì, một hơi bay tới trước mặt hắn ý đồ lấy mạng, thế nhưng vừa bay vào thì Đằng Thanh đã kịp né một kích này, nhảy ra khỏi trận đồ mà hắn bày ra, lấy một lá bùa dán lên một ngọn cờ rồi nở một nụ cười

-để xem người có thể rờ trò gì nữa?

Quý anh kia hét lên một tiếng giận dữ, tính bay tới phía hắn nhưng khi vừa chạm vào danh giới của sợi chi đờ kia thì liền bị đánh ngược lại trở vào bên trong, cứ năm lần bảy lượt như vậy, thì ra Đằng Thanh bán mạng của mình để tạo ra một ngũ lôi định hồn, trận pháp phong ấn thuộc vào loại mạnh nhất đối với quỷ hồn trung cấp

Bạn đang đọc truyện *Bút Kì Huyền Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 88: Rơi vào tuyệt cảnh 2

Bên kia, Dương Vũ đang phải dùng hết lực lượng sức lực để xuất từng đòn phản kích thế nhưng thực lực của tên quỷ thủ này quá biến thái, hầu như mỗi đòn đánh của Dương Vũ không hề đem lại cho hắn một chút khó khăn né tránh, tình hình đang rơi vào thế bất lợi, Đằng Thanh thấy vậy thì không do dự lao kiếm vào yểm trợ sự đệ, cả hai người liên thủ dù đã giảm bớt phần nào sức ép nhưng cũng chỉ là không cho hắn cơ hội tập trung quý lực để ra đòn hung hiểm, thế nhưng qua năm mươi chiêu mà cả hai bọn họ thậm chí còn không thể đánh trúng hắn ta lấy một cái, Dương Vũ lại nhớ đến thứ mà trước đây Ngọc tiên cô đã dạy mình “bát quang lưỡng hợp chu tà quang” thật tiếc rằng Đằng Thanh không hề biết pháp thuật này, mà nếu dù có biết thì với sức lực hiện tại của hắn cũng khó làm thì triển qua đạo quang thứ tư chứ đừng nói là đến đạo quang thứ tám.

Chợt con quỷ thủ kia gào lên một tiếng, toàn thân bộc phát yêu khí rồi quét ra một đường đao, ép cho hai người bọn họ phải né tránh, bản thân thì lùi ra sau hai bước dơ cao đại đao, từ trong lòng bàn tay một luồng khí màu đỏ tươi từ từ lan tràn lên lưỡi đao, hai người Dương Vũ và Đằng Thanh biết hắn đang có ý đồ gì liền lập tức vũ động bay lên, rút từ trong người ta hai lá phù dán lên bình khí rồi niệm chú, đồng thanh hô lên

“vạn tượng thiên dẫn

Độ hóa kim thân

Hiện”

Lập tức mấy lá phù bùng sáng lên một vầng hào quang bao phủ cả hai người, quỷ thủ kia cũng ngay lập tức lao tới, vũ động lên trên không trung mà chém xuống một nhát, Dương Vũ và Đằng Thanh một trước một sau đỡ đòn, ngay trong tức khắc hào khí bùng phát, xung quanh cảnh vật bị chấn vỡ nát do hai nguồn lực va chạm, thế nhưng xem chừng cả hai người bọn họ cũng khó lòng đỡ nổi một kích này, lập tức cảm nhận được một lực lượng quý khí thập phần cường đại dồn xuống, ép cho hai bọn họ phải chống một chân xuống đất để giữ được thế cân bằng, quỷ thủ kia đang chiếm thượng phong, lại một lần nữa huy động quý lực giáng mạng xuống một cái, từ nơi hai người Dương Vũ và Đằng Thanh chống chân cả một khoảng gạch đá bị vỡ nát vì đòn đánh vừa rồi, Dương Vũ lúc này vẻ mặt có chút nhăn nhó, hét lên

-sur huynh, mau chạy đi, để đệ liều chết với nó

-khốn kiếp, ta không ngờ nó lại mạnh như vậy, sur đệ... mau chạy đi

Đằng Thanh cũng đang thờ dốt, tuy đã sức cùng lực kiệt thế nhưng hai bọn họ vẫn còn cố sức mà khuyên nhủ đôi phương, vì độ hóa kim thân là một pháp thuật khá tốn sức lực thế nên duy trì nó cũng tùy thuộc vào tu vi từng người, đến lúc này thì cả hai người họ đều biết là hiệu lực của độ hóa kim thân ứng với thân thể mình cũng đã sắp hết, nếu như còn nhất nhất muốn lấy cứng đối cứng với con quỷ thủ này thì dĩ nhiên sẽ là chết vô ích. dù chỉ là một người sống được mà rời khỏi đây cũng đã là sự lựa chọn cuối cùng, thế nhưng cả hai huynh đệ họ đều có chung một suy nghĩ, thà chết ở đây cùng với nhau còn hơn là sống tiếp cái quãng đời còn lại trong dằn vặt, cuối cùng mục đích của tu đạo cũng là để hàng yêu trừ ma, chết trong tay của tà vật thì cũng là điều dễ hiểu, thử hỏi trên đời có bao nhiêu pháp sư có thể sống đến khi hết được thọ mệnh đây?

Đúng lúc này, từ bên ngoài bay tới một luồng bạch ảnh hướng con quỷ thủ kia mà đánh tới, vì đang phải dồn toàn bộ lực lượng để không chế hai người Dương Vũ và Đằng Thanh cho nên nó không hề quan tâm tới xung quanh, bị trúng một kích này liền lập tức lùi ra đằng sau hai bước, hai người bọn họ cảm thấy trong chốc lát áp lực được giải tỏa, tức khắc quay người về đằng sau mừng rỡ

-sur phụ

Thì ra ban nãy là Thu Linh tức tốc quay trở về báo tin cho liễu giao sư thái, cũng không biết rằng nàng ta đã cứu hai người bọn họ một mạng

-còn đứng ngây ra đó

Sư thái gấp gáp nói, không đợi cho hai tên đồ đệ của mình kịp phản ứng liền lăng không lao tới, phần trần vũ động quét tới một đường tạo nên một luồng bạch khí công kích thẳng tới phía con quỷ thủ kia, hai người Dương Vũ cùng Đằng Thanh đang định lao tới trợ chiến thì đằng sau lại vang lên một giọng nói

-sư thái, đợi ta

Là Thanh Trường, hẳn bây giờ mới tới, cũng không trách được vì khinh công của hắn không thể nhanh được bằng sư thái, vừa tới nơi đã thấy sư thái đang quần chiến với con quỷ thủ kia thì lập tức lao theo mà không hề để ý tới hai người còn lại, té ra đã thân tiên, trong miệng niệm chú ngữ, lập tức đã thân tiên bảy đoạn văn tự sáng lên rực rỡ, Dương Vũ thấy một màn này thì trong lòng thâm cảm kinh, đã thân tiên là pháp khí chí cường, tương truyền trên thân gồm chín đoạn, mỗi đoạn lại có một loại đạo văn thượng cổ, người duy nhất có thể thi triển được tám đoạn đạo văn trên đã thân tiên mà trong điển tịch đạo gia có ghi chép lại đó chính là Khương Tử Nha, nằm đó tại phong thần bảng trong trận chiến phong thần, Khương Tử Nha đã dùng loại pháp khí này mà chiếm được linh uy, ấy vậy mà bây giờ chính mắt Dương Vũ có thể thấy được Thanh Trường có thể thi triển hết được bảy đoạn đạo văn, pháp lực quả đúng là không chỉ dừng lại ở mức thiên sư.

Sư thái phóng xuất cương khí lên phát trần, một hơi đánh liền tám đạo linh phù lên trên không trung, một tay bắt ấn, một tay huy động phát trần, lập tức tám đạo linh phù xoay tròn tạo nên hình đồ bát quái lưỡng nghi thái cực, từ đó mở rộng ra xung quanh một kết giới bao trùm bốn người cơ hồ không muốn để đối thủ chạy thoát, sau đó liền lao lên, tay vung phát trần mà đánh tới, Thanh Trường ở phía sau, lúc này cũng lập tức bắt ấn điểm lên ba đạo thượng cổ đạo văn trên thân của đã thân tiên, hào quang từ vàng lập tức hòa lẫn vào một chút xanh nhạt, từ bên trái đánh sang, quỷ thủ kia đến lúc này bị sự vây hãm của hai người bọn họ tuy rằng đã đề lộ ra nhiều sơ hở, thế nhưng mọi đòn đều dùng đại đao mà đỡ được, thấy vậy Dương Vũ cũng lập tức mà lao lên, từ bên phải đánh tới, ba người tấn công ba phía muốn chặn mọi đường lui thế nhưng không thể ngờ rằng tu vi của hắn thật quá khủng bố, mọi sự công kích đều có thể dễ dàng né tránh, tuy không phản kích thế nhưng vẫn không hề cho mình rơi vào trạng thái không thể chống đỡ nổi.

Đằng Thanh tuy đã thương tích đầy mình, nhưng lúc này cũng cố gắng dậy, hai tay kết ấn tạo ra một ảo ảnh thanh xà lập tức lao tới, bốn người bọn họ từ tứ phía mà vây công xem chừng đã tạo ra một chút khác biệt, Dương Vũ đứng bên tuy vừa ra đòn nhưng cũng vừa quan sát, chỉ cần con quỷ thủ kia vừa hướng đi chỗ khác đón thế công của ba người còn lại thì liền lập tức dồn hết sức mà đánh tới, tuy nói con quỷ thủ kia có thể chống đỡ nhưng đánh mười thì vẫn trúng được hai, sư thái vì không muốn mất thêm thời giờ, cứ đánh tới liền bị hắn chống đỡ thì có đến hết đêm cũng không thể xong chuyện, liền lập tức lùi ra sau hai bước, khuấy động phát trần đọc chú

“mục thị long uyên hiện

Phát trần quét yêu tà

Từ phương vạn thần quỷ

Tất thủy hữu bại vong

Diệt”

Từ trong tay, Long uyên phát trần lập tức được liễu giao sư thái đánh tới, lúc này Dương Vũ mới hét lên

-sư phụ, không thể diệt hắn

Bạn đang đọc truyện *Bút Kì Huyền Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 89: Sự xuất hiện bất ngờ

Hắn chưa nói dứt câu thì phát trần trong tay sư thái đã vũ hóa ra một vầng bạch quang sáng chói, nhắm thẳng đỉnh đầu của con quỷ thủ kia mà đánh tới, quỷ thủ kia còn đang mãi công kích với ba người còn lại nhưng chợt nhìn thấy một màn này thì cũng đoán biết được đây không phải loại sự tình bình thường, liền thối lui ra phía sau tránh đi sự phản công từ đám người Dương Vũ, từ thân thể quỷ lực tích tụ lên miệng, gầm một tiếng, từ trong miệng hắn bắn ra một chùm quỷ khí cường đại ý định ngăn trở lại đòn đánh của Liễu giáo sư thái

Từ trong người, liễu giao sư thái lập tức lấy ra một chiếc quạt màu đen, lầm lầm niệm chú thì trên thân quạt từng đường nét hoa văn lập tức bùng sáng lên một đạo quang ảnh, ném thẳng tới phía trước, khi được ném ra thì chiếc quạt kia lập tức được phóng đại ra nhiều lần, vừa chạm vào luồng quỷ khí kia thì lập tức chân vỡ, không những thế còn tiến thẳng tới phía trước mà công kích, tên quỷ thủ kia thấy chiếc quạt bay tới thì có vẻ như có chút biểu hiện trầm trọng, dương cao đại đao mà chém xuống, lập tức làm cho chiếc quạt kia bay sang một phía, lướt qua mặt Dương Vũ mà cắm sâu lên một hòn non bộ gần đó, thế nhưng đó cũng chỉ là hư chiêu của sư thái nhằm đánh lạc hướng con quỷ thủ kia, khi hắn ta vừa hạ đao cũng là lúc sư thái đánh tới, trên khóe miệng nở một nụ cười, nghĩ rằng có đến tu vi bằng hai lần của người thì cũng khó lòng đỡ nổi một đòn phát trần diệt thần chú này của ta, vậy mà cũng không thể tin rằng con quỷ thủ kia vẫn còn có thể phục hồi hành động mà dương đao lên đỡ đòn, thế nhưng uy lực của long uyên diệt thần chú thì ai cũng đã biết, con quỷ thủ kia vừa mới đưa lưỡi đao ra chặn đòn liền lập tức phải khụy một chân xuống đất, trên lưỡi đao từng chút từng chút một hiện lên vài vết nứt cơ hồ không thể trụ được lâu

Dương Vũ, Đẳng Thanh cùng Thanh Trường lúc này đã dừng đánh mà đứng ở một bên, không phải vì không muốn giúp sư phụ thế nhưng đối với hai người họ cũng đã quá hiểu long uyên diệt thần chủ này là pháp môn uy lực nhất của môn phái, mục tiêu ảnh hưởng trên phạm vi rất lớn, dĩ nhiên không muốn tiến lại để nhận thương tổn không đáng có, còn với Thanh Trường hai mươi năm trước cũng đã được kiến thức sự lợi hại của bà ta, cũng không nghi ngờ một đòn này mà không thể kết liễu được ma chướng quỷ thân kia. Dương Vũ dần trở nên có chút lo lắng, nhìn điệu bộ của sư phụ cũng biết người cũng đã dồn hết sức, còn con quỷ thủ kia sau một hồi chiến đấu với bốn người bọn họ cũng đã nhận không ít thương tổn, chắc chắn sẽ không đỡ nổi được lâu, cũng chỉ còn cách hết lên

-sư phụ, phải để cho hắn sống

Sư thái tuy nghe vậy nhưng vẫn quả quyết muốn tận diệt cho bằng được, nhưng vẫn không hiểu tại sao tên đồ đệ của mình lại muốn dừ lại mạng sống cho nó, lại dồn hết cương khí lên phát trần mà đánh xuống một kích nữa, đại đao của tên quỷ thủ kia chứng một kích này liền lập tức vỡ tan, thế nhưng không ngờ ngay thời khắc phát trần đánh xuống nhằm một đòn câu diệt thì từ đâu bay đến một cái hồ lô đỡ trước mặt con quỷ kia, phát trần của sư thái khi chạm phải thì liền bị phản phệ làm bà bị trần ra đằng sau lui hai bước, vừa chạm đất sư thái đã cả giận quát

-cao nhân phương nào xin hiện hình, cho bản đạo lãnh giáo đại danh

-tiên tử xin hạ thủ lưu tình, ta cũng chỉ làm theo chức trách thôi

Là một giọng nói âm trầm nhưng cực kì tôn nghiêm của nam nhân, hướng theo giọng nói mà nhìn ra phía sau lưng thì sư thái liền có chút kinh ngạc mà nhíu mày, trong miệng lẩm bẩm một cái tên “Chung Quỷ?”

Ba người Dương Vũ đứng một bên khi nhìn thấy Chung thiên sư dẫn theo một đội quỷ binh thì cũng lập tức cả kinh, riêng duy nhất Dương Vũ là có một chút điềm tĩnh nhất định vì cũng thừa biết ông ta đến đây với mục đích gì, chỉ là có phần hơi thắc mắc là vì sao ngay thời gian mấu chốt này mới lộ mặt, Chung thiên sư khẽ liếc qua Dương Vũ một cái, cũng không tỏ thái độ là đã quen biết hẳn, trực tiếp tiến tới, phát tay áo thu liễm lại hồ lô của mình, đối với sư thái mà nói

-bổn tọa đến đây để bắt giữ phạm nhân quy hồi thiên tử điện chịu án, mong tiên tử đừng gây khó dễ

Đến lúc này xem ra bà ta cũng đã hiểu được một chút sự tình, lại nhìn qua Dương Vũ một cái ý vị thâm trầm

-Chung thiên sư quá lời rồi, nếu đã là bổn phận thì ta cũng không thể không tuân theo

Chung thiên sư gạt đầu một cái, lập tức lấy ra trong người một cái ấn bằng ngọc, ném về phía con quỷ thủ kia, ấn vừa bay lên không trung thì lập tức hóa nên một họa phù, hướng thẳng phía trước mà đánh tới, con quỷ thủ kia cũng không né tránh nữa, mấy trăm năm trước chính nó cũng đã được kiến thức tu vi của Chung thiên sư, không muốn dẫn đến kết cục nguyên thần câu diệt nên chỉ bằng buông tay chịu trôi, họa phù kia vừa chạm phải thì liền làm cho nó kêu lên một hồi thảm thiết, cơ thể bắt đầu co rút lại cho tới khi chỉ còn lại bằng đúng một hạt châu, Chung thiên sư liền tiến lại mở nắp hồ lô ra rồi ném hạt châu kia vào trong, gạt đầu mấy cái mà hừ lạnh một tiếng rồi lại lại chiếc ấn kia, xong xuôi liền cáo từ, mở ra một cánh cổng hư không mà trở về âm giới

Liều giao tiên tử lúc này mới có chút đánh giá, thế nhưng lại lập tức hướng phía Dương Vũ nói

-lo liệu ổn thỏa ở đây đi, quay trở về ta sẽ nói chuyện với người

Dứt lời liền tiến tới phía hòn non bộ ban nãy, dùng lực mà thu chiếc quạt kia lại rồi lẳng không bay đi

Thảm rồi, Dương Vũ thầm nghĩ, hẳn biết đối với loại cảm xúc này của sư phụ thì hẳn sẽ nhận lại cái kết quả gì thế nhưng cũng chẳng còn cách nào khác, nhìn quanh lại cái bãi chiến trường này một vòng thì thấy cảnh vật đã quá hoang tàn, vẫn không nghĩ rằng mình vẫn có thể sống sót, thực sự lần này đúng là đã phải đánh với thứ mà tu vi không kẻ nào có trước đây, trong lòng lại dâng lên một chút gì đó khoái cảm, thế nhưng chưa kịp tận hưởng thì Đẳng Thanh đã quỷ rập xuống đất, một tay chống kiếm để giữ thăng bằng, trong miệng phun ra một ngụm máu, Dương Vũ cùng Thanh Trường có chút hốt hoảng, vội ngồi xuống vận khí để giúp sư huynh của mình vượt qua được sự hung hiểm nhất thời

-phiền Thanh huynh đưa sư huynh ta về trị thương trước, ta lo liệu ổn thỏa việc ở đây thì lập tức quay trở về

Thanh Trường cũng thấy hợp lí, dù gì cũng chỉ còn lại một con quỷ anh, dù có biết hư vô bộ pháp nhưng cũng đã bị khống chế, đối với Dương Vũ cũng không có gì khó khăn nên lập tức công Đẳng Thanh đi ra bên ngoài, vừa đến cửa thì lại gặp đám người tiêu Nguyệt, Lệ nhi cùng Thu Linh cũng đang chạy vào, hỏi thăm Thanh Trường mấy câu thì hẳn cũng kể xong về sự tình, xác định được tình huống đã được xử lí ổn thỏa thì mới có phần an tâm, lập tức chạy vào chỗ Dương Vũ

Vào đến trong sân thấy Dương Vũ đang ngồi khoanh chân để điều tức trị thương nên cũng không dám lên tiếng, đợi đến hơn một khắc sau thì Dương Vũ mới mở mắt, thấy xung quanh mình là ba vị nữ tử thì có phần hốt hoảng nhưng cũng ngay lập tức chấn tĩnh, ba người thấy hẳn trên người thương tích thì cũng có hơi lo lắng, nhưng Dương Vũ nhất mực nói mình không sao, một lúc sau mới an ủi được bọn họ thì mới hướng phía góc sân bên kia mà đi tới, nơi Đẳng Thanh lúc trước đã phong ấn quỷ anh bên trong ngũ lôi định hồn kì, ba nữ nhân kia thấy ở phía đó có một con quỷ nhỏ thì có đôi phần sợ hãi, thế nhưng vì có Dương Vũ ở đây nên tâm trạng liền được cảm giác bảo hộ nên cũng tiến tới, lúc này tiêu Nguyệt mới nói

-làm gì với nó đây?

Bạn đang đọc truyện *Bút Ki Huyền Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 90: Đến quý cũng động lòng

-không vội, lai lịch của nó không tầm thường đâu

Dương Vũ đêm chiều nói, lúc này vương gia cũng đã dẫn đội quân binh của mình trở vào, tên huyện lệnh kia vừa thấy cha mình đang nằm bệt ở dưới đất thì vùng vằng đòi chạy đến nhưng bị mấy tên lính giữ quá chặt cho nên cũng vô pháp, vương gia nhìn thấy cảnh này cũng không đành lòng, ra hiệu cho mấy tên lính thả người, dù gì với số lượng quan binh như vậy để vây bắt một tên tội phạm cũng không có gì là khó, hơn nữa cũng chẳng sợ hắn có thể chạy trốn được, cứ cho hắn tận hưởng một chút cũng chẳng sao, tên huyện lệnh kia vừa chạy tới thì liền kêu khóc thảm thiết, lay lay cha mình vài cái thì ông ta cũng tỉnh lại, cả hai cha con họ lại bắt đầu sụt sùi sụt nước mắt, Dương Vũ tuy trong lòng đã cực kì nóng giận nhưng vẫn phải kìm chế, đi tới trước mặt hai bọn họ

-xem hai cha con người thương yêu nhau như vậy ta cũng thật khâm phục, thế mà các người nữ đem đứa bé kia biến thành quý anh, không những chia lìa mẹ con chúng, lại còn bắt chúng phải giữ của cho nhà người?

Sau câu nói của hắn thì làm ai cũng phải kinh ngạc, vương gia đứng ngay bên cạnh hắn liền lập tức lên tiếng

-chuyện này là như thế nào?

Dương Vũ không nói, ánh mắt vẫn nhìn thẳng tên huyện lệnh kia tra sét, lúc này hắn ta cũng đã biết mọi việc không thể giấu được nữa, bèn một hơi khai hết

-chuyện này không liên can cha tiểu nhân, vì tiểu nhân ham hố tiền tài nên mới làm ra chuyện này

Dương Vũ khẽ nhếch miệng

-người, một mình người có thể làm ra nổi chuyện này sao? trận pháp dương liễu kia là do ai làm, thân thể mẹ con người kia là ai, nói mau

Đến bây giờ lão già kia mới gợn dậy, nhìn Dương Vũ bằng con mắt già nua vẫn còn ướt đầm nước mắt, đồ dẫn nổi

-ba năm trước ta có lâm vào trọng bệnh, đã nghĩ rằng sẽ không thể qua khỏi, nhưng tới một ngày thứ kia tới, hắn hứa là sẽ giữ cho ta sống, ta vì còn lưu luyến không muốn chết cho nên đồng ý, hắn cũng giữ đúng lời hứa, cũng không biết làm cách nào mà giữ cho ta sống tới bây giờ, nhưng sau đó hắn chiếm lấy thân thể ta, bắt ta làm rất nhiều việc, còn về trận đồ dương liễu kia là do một vị pháp sư chỉ điểm cho hắn

Nói đến đây ông ta liền cảm lấy tích trượng mà đứng dậy, tiếp tục kể

-người phụ nữ kia là ý chung nhân của vị pháp sư kia, chính vì cô ta mà pháp sư đó mới chịu giúp cho chúng ta làm những việc này

Dương Vũ nghe những lời này, lồng ghép lại với sự tình thì tạo nên một chuỗi liên mạch, thế nhưng vẫn có điều không hiểu

-vậy quý anh kia là như thế nào?

Lão già kia quay qua phía quý anh, ho khụ khụ vài cái, chưa kịp nói thì tên huyện lệnh kia đã cướp lời giải thích

-nó chính là con ruột của ta

-cái gì?

Cả đám người Dương Vũ cùng thốt lên, còn không tin vào tai mình thì tên huyện lệnh kia lại tiếp tục nói

-lúc đó sau khi cha tiểu nhân đưa vị cô nương này về phủ, ta đã không kìm chế nổi bản thân, làm cho cô ta bụng mang dạ chửa, sau liền sinh thành ra đứa bé kia, vì không muốn tiếng sấu đồn ra ngoài nên cha ta đã liền giết chết nó, lại đem những thứ huyền thuật tà dị biến nó trở thành quý, một phần là để canh giữ kho báu, một phần là để ngăn cho vị pháp sư kia đến cướp người.

Thì ra mọi chuyện là như vậy, Dương Vũ lúc này lửa giận đã sôi trào, thế nhưng việc này phải để luật lệ nhân gian xử lí, chưa tới lượt hắn có thể nhúng tay vào, hừ lạnh một tiếng rồi quay qua phía vương gia

-hai người này để cho vương gia xử lí, sau khi tôi giải quyết xong ở đây thì ngài có thể dẫn người đến tịch thu sổ thuốc phiện kia

Nói xong liền lập tức muốn quay trở lại huyết mộ kia, thế nhưng vương gia liền gọi hắn lại nhắc nhở

-lần này cậu lập được đại công, việc hàng yêu trừc quý thì ta không nói, nhưng không những tịch thu được một số thuốc phiện cực lớn, lại có thể phá được một vụ án như vậy, công của cậu ta sẽ bẩm báo lên hoàng thượng để ban thưởng thích đáng.

Dương Vũ cũng chỉ chấp tay hành lễ mà không nói gì, hướng phía mấy người nữ nhân đang đứng cạnh hắn nói cứ ở yên trên đây, hắn đi một lát sẽ quay lại, một hơi tiến xuống hầm mộ kia dẫn người nữ nhân ban nãy lên trên, lúc này có ánh sáng mặt trời thì Dương Vũ mới nhìn rõ, tuy là người này có chút suy nhược, cơ thể mềm yếu nhưng vẫn toát ra được một vẻ đẹp rất động lòng, thế mới hiểu tại sao vị sư thúc kia của hắn lại chịu chấp nhận làm mọi việc chỉ để giữ cho nàng ta được sống, vậy mà không ngờ...

Người phụ nữ kia vừa lên đến sân thì thấy đứa con của mình, vì muốn phá vòng vây trận pháp mà thân thể tràn ngập những vết thương, lập tức muốn chạy lại thế nhưng vừa chạm vào một trong năm ngọn cờ liền lập tức bị trấn bay ra xa, thế nhưng vừa ngã xuống đã lập tức đứng dậy, tiếp tục chạy lại, dang hai cánh tay ra muốn ôm lấy đứa con của mình, thế nhưng một lần nữa cả hai người họ đều bị trận pháp của Đổng Thanh cách trở, năm lần bảy lượt như vậy thì có vẻ như người mẹ kia hồn phách đã bắt đầu mờ nhạt dần, mấy người Thu Linh, tiểu Nguyệt và Lệ nhi đứng đó nhìn một cảnh tượng này thì đều không cầm được nước mắt, đặc biệt Lệ nhi và Thu Linh, hai người họ cũng đã đều trải qua cảm giác mất đi người mẹ của mình, bây giờ lại nhìn một màn như vậy thì có vẻ như cảm xúc khó lòng mà bình tĩnh, đưa tay che miệng sụt sùi nước mắt, tiểu Nguyệt cũng cảm thấy không đành lòng mà nhìn như vậy, tiến lên lay lay vai Dương Vũ nhẹ giọng nói

-có thể cho hai mẹ con họ đoàn tụ được không?

Dương Vũ tuy có chút khó xử, thế nhưng tận sâu trong thâm tâm hắn cũng không nỡ nhìn một cảnh như thế này, tuy nhiên quý anh kia nghiệp chướng đã quá nặng, việc siêu độ đã là không thể, nếu như để hai mẹ con họ gần nhau thì làm sao hắn nỡ tiêu diệt quý anh kia trong vòng tay của mẹ nó, thấy Dương Vũ còn lưỡng lự như vậy thì tiểu Nguyệt có chút khó hiểu, lại nhìn về phía hai mẹ con quý kia thì trong lòng liền cảm thấy khó chịu mà gắt lên

-người có căn tuyệt tình như vậy không? chẳng lẽ người muốn hai mẹ con họ không được ở bên nhau lần cuối sao

-cô nghĩ tôi hẹp hòi như vậy sao? cô nghĩ tôi không phải con người à? vậy cô thử nói xem, nếu như để hai bọn họ ở gần nhau, cô có đủ can đảm tiêu diệt quý anh kia khi vẫn còn đang trong vòng tay của mẹ nó hay không?

Hắn lớn tiếng, trong mắt bắt đầu hai dòng lệ chảy ra, hắn từ nhỏ đã không có mẹ, hơn ai hết hắn biết cảm giác này là như thế nào, tiểu Nguyệt thấy hắn phản ứng có chút thái quá thì hơi giật mình, Lệ nhi đứng phía sau mà nhìn lên, cũng chưa bao giờ thấy hắn trở nên như vậy thì liền tiến lên an ủi

-huynh đừng để ý, mọi chuyện cũng chỉ là không đành lòng nhìn hai mẹ con họ như vậy thôi

Dương Vũ thở hắt ra hai tiếng, khẽ lắc đầu, suy nghĩ điều gì thì liền tiến lên tháo bỏ một đoạn chỉ cùng một lá cờ trong trận pháp ra, quý anh thấy phong ấn đã không còn lập tức nhảy chồm ra ôm lấy mẹ của mình, từ trong miệng phát ra tiếng khóc ngoa ngoa của một đứa trẻ như vừa mới ra đời, Dương Vũ đợi cho hai người bọn họ bên nhau một hồi, xem như là để thực hiện di nguyện cuối, lúc này tiến lên phía trước mà rút ra một lá phù, trầm giọng nói

-thời gian đã hết rồi, đi thôi

Bạn đang đọc truyện *Bút Kì Huyền Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 91: Nó sẽ theo ta

Mấy người bọn họ ai cũng biết hắn định làm điều gì, tiểu Nguyệt đến bây giờ đã không kim được nước mắt mà quay mặt đi chỗ khác, nàng thực sự là không muốn thấy cái cảnh này một chút nào nữa, Lệ nhi và Thu Linh cũng giống như nàng ta, thế nhưng Thu Linh vẫn là cứng rắn hơn một chút, đi lên mà ắp ứng nói

-không...không còn cách nào sao?

Dương Vũ chỉ khẽ lắc đầu

-oán khí của nó quá nặng, hơn nữa đã hấp thụ một lực lượng yêu khí đã mấy năm, không thể siêu độ được nữa!

Cũng đành vậy, Thu Linh chẳng còn cách nào nên đành im lặng, đi qua vỗ vai tiểu Nguyệt mà an ủi vài câu, thực chất thì ai cũng hiểu chức trách của Dương Vũ, không ai trách cứ hắn, chỉ là điều này...

Dương Vũ tiến lên phía trước một chút, cánh tay run run là đưa lá phù lên, chưa bao giờ hắn đọc chú mà tâm trạng tồi tệ như lúc này, và cũng chưa bao giờ hắn ước hắn được làm một người bình thường chứ không phải là pháp sư diệt ma như lúc này, quý anh kia thấy hắn tiến tới thì không phản ứng, chỉ nhìn hắn bằng ánh mắt của một đứa trẻ tội nghiệp, có vẻ như nó cũng biết được mình sắp phải đối mặt với cái gì, “chạy đi, chạy hết sức đi, tại sao đến bây giờ người lại không chạy” Dương Vũ cay đắng mà thở hắt ra một hơi, người mẹ kia vẫn giữ cái nét mặt thần thờ nhưng vòng tay vẫn ôm chặt con mình mà dẫu vào trong lòng, trong miệng lục cục ra mấy chữ

-đừng...đừng giết con ta...đừng giết con ta

Tự thấy bản thân mình quá yếu lòng, tại sao bản thân hắn lúc này lại ủy mị như vậy? Dương Vũ đành cắn răng tự nhủ bản thân mình rằng không hề nghe

thấy bất kì điều gì, cũng không nhìn thấy bất kì cái gì, cái duy nhất hắn thấy chỉ là tà vật, và điều quan trọng nhất bây giờ là phải tiêu diệt nó, hắn nhắm mắt, trong miệng lầm nhảm đọc chú, hai tay bắt ấn rồi đánh về phía quý anh kia, thế nhưng ngay trong khoảnh khắc đó trong không gian vang đến một giọng nói quen thuộc của một nữ nhân

-ngươi tính giết nó thật sao?

Dương Vũ liền khựng lại, nhìn quanh bốn phía nhưng không thấy xuất hiện bất kì một ai, chẳng lẽ hắn nghe nhầm, thế nhưng giọng nói này rất quen thuộc, chưa kịp lên tiếng thì giọng nói kia lại vang lên

-ngươi giết nó vì nó làm điều ác, hay chỉ đơn thuần là làm đúng những gì mà một pháp sư sẽ làm?

Đến bây giờ thì hắn mới nhận ra được giọng nói này, chính là Ngọc tiên cô, có chút sững sờ nhưng lập tức lấy lại tâm trạng, biết rằng người cách đây có vẻ rất xa, cũng không biết được đã dùng cách nào để nói chuyện với hắn nhưng hắn vẫn phải trả lời

-nó đã giết quá nhiều người, dĩ nhiên phải tiêu diệt nó

-vậy trong chuyện này, là nó sai sao?

Tiên cô lại lạnh nhạt hỏi

Dương Vũ nghe tới một câu này thì tâm trạng lại trùng xuống, đúng, là nó sai, thế nhưng nó cũng chỉ là đang bảo vệ mẹ nó, nếu như nó không chịu nghe lời sai khiến của tên quỷ thủ kia thì chắc đến bây giờ đã không có cảnh mẫu tử tình thâm này, thấy hắn không trả lời nên tiên cô lại nói

-đúng sai chân giả phải nhìn từ hai phía, tạo hóa vô cực, ngươi chưa thể nào định đoạt được khi chỉ nhìn bằng cặp mắt của ngươi đâu.

-vậy người có cách vẹn cả đôi đường?

Dương Vũ thốt lên, hắn chợt nhận ra rằng tiên cô đang giúp hắn giải quyết vấn đề nan giải này, đám người tiểu Nguyệt và Lệ nhi thấy hắn độc thoại một mình thì có phần khó hiểu, đang định hỏi thì hắn lại ra dấu kêu các nàng yên lặng, Ngọc tiên cô biết hắn cũng đã hiểu được vấn đề cho nên cũng không vòng vo, trực tiếp đề nghị

-quý anh đó cứ giao cho ta, ta sẽ khiến nó tiêu trừ nghiệp lực, còn về phần người mẹ kia thì ngươi siêu độ đi

Dương Vũ tuy không biết tại sao tiên cô lại làm như vậy thế nhưng chuyện này có lẽ cũng ổn thỏa, với pháp lực của người có lẽ chỉ cần ba tháng có thể tiêu trừ sạch oán niệm của quý anh này, thế nhưng hắn vẫn còn có điều thắc mắc

-thiếu phụ kia đã thiếu mất tam hồn, làm sao mà có thể siêu độ được đây?

Tiên cô liền trả lời

-nhìn ra sau lưng ngươi đi

Theo lời tiên cô, hắn cũng quay ra nhưng cả mảnh sân chỉ còn lại những mảnh vỡ vụn của cây đại đào mà tên quỷ thủ để lại, thế nhưng chợt hắn nghĩ ra điều gì, tiến lại phía đó rồi cầm lên một mảnh, thấy lưỡi dao trong suốt, trong đó còn ẩn hiện một luồng khí đỏ tươi, không suy nghĩ nhiều mà trực tiếp dán lên đó một lá bùa, điểm ngón trỏ và ngón giữa lên đó mà đọc chú, vừa dứt thì từ trong lá bùa ồ ạt những luồng khí bao ra, Dương Vũ thấy vậy thì khẽ mỉm cười, nhặt nốt mấy mảnh còn lại trên mặt đất rồi làm tương tự, một lúc sau mấy luồng khói trắng kia từ từ hóa thành hình dạng của nữ nhân, ai nấy cũng hết sức tiêu tụy, thì ra tên quỷ thủ kia muốn bắt hồn họ để luyện thành hồn khí, như vậy không phải tốn tu vi để tu luyện mà hồn khí còn mang oán khí của người bị bắt hồn, có khi còn mạnh hơn là tự thân tu luyện. ba người nữ kia thấy một đám quỷ hiện lên thì lập tức sợ hãi mà nép vào nhau, thế nhưng Dương Vũ liền lên tiếng

-đừng sợ, này, Thu Linh, cô lên đây xem có nhận ra ai trong chỗ này không?

Thu Linh tuy có vẻ ái ngại nhưng có Dương Vũ đứng đó nên cũng liều lĩnh mà đi lên, vừa tới thì kinh hoàng nhận ra toàn là những gương mặt quen thuộc

-Hà Tú, Tuệ Linh, còn có cả Lí Đình, chính là người mà sáng nay thiệt mạng đó

Nàng Nói, tay chỉ về một vong hồn đứng phía sau cùng, Dương Vũ liền gật đầu, lại nói với đám du hồn kia

-các vị phải chịu khổ, tới âm ty ắt có thiện báo, riêng Lí Đình mới chết sáng nay nên tôi sẽ đưa cô về gặp gia đình lần cuối, còn lại tôi sẽ siêu độ cho mọi người

Ngược mặt tìm kiếm xung quanh, bất chợt hắn thấy được một gương mặt quen thuộc, tuy hơi hốc hác nhưng chính đó là người thiếu phụ kia, tiến lại dùng một lá phù thu cô ta vào trong, đặt vào trong người rồi quay lại phía chỗ hai mẹ con quý kia, thế nhưng vừa quay ra đã không thấy quý anh đâu, người thiếu phụ kia thì đang mê man trên mặt đất, hỏi mấy người Lệ nhi thì bọn họ cũng nói không biết vì không để ý, Dương Vũ cũng chỉ biết thở dài ra một hơi, đặt lá phù lên trước ngực của thiếu phụ kia, từ trong lá phù một luồng hắc khí dần dần thoát ra, như là tìm được vật chủ, nó lập tức chui vào trong người thiếu phụ kia, lúc này Dương Vũ mới đỡ bà ta dậy, ấn lên hai bên thái dương một cái để giúp bà ta tỉnh lại nhanh hơn, người phụ nữ này một lúc sau cũng tỉnh lại, câu đầu tiên mà bà ta hỏi cũng chính là “con của ta đâu”, Dương Vũ cũng chỉ biết thuật lại tình hình rằng Ngọc tiên cô sẽ lo cho con bà ta, khuyên bà ta không nên lo lắng mà chấp nhận cho hắn siêu độ, tuy rằng đau lòng thế nhưng bà ta vẫn mỉm cười vì biết ít nhất con bà vẫn an toàn, đi

từng bước lê thê tới chỗ đám vong hồn kia, Dương Vũ cũng tiến lại, một tay lấy ra một nắm tiền giấy vung lên không trung, một tay lắc chuông kinh hồn “trần quy về trần

Địa tại về địa

Âm dương xoay chuyển

Nhân quả tuần hoàn

Dương quang che lấp

Địa ngục mở đường

Đầu trâu mặt ngựa

Tức tốc dẫn lối”

Bạn đang đọc truyện *Bút Kì Huyền Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 92: Tìm người trong hồ Lô

Mỗi câu chú hòa cùng chuông kinh hồn tạo ra một loại âm thanh vang vọng khắp hai cõi âm dương, những linh hồn kia cũng càng lúc càng mờ dần, mờ dần, cho đến khi hần đọc tới câu chú cuối cùng thì hình bóng của họ đã không còn tồn tại ở trong không gian, cảm thấy đã song xuôi, Dương Vũ đứng dậy bứt lấy ba sợi tóc rồi lấy ra một lá phù trắng, họa vài nét chu sa lên đó tạo nên một lá trần tình phù, đặt ba sợi tóc của mình vào rồi gói ghém cẩn thận, đang tính niệm chú thì một giọng nói khác lại văng vẳng phát ra phía trước mặt

-sau này nếu gặp lại con tôi, xin pháp sư hãy nói với nó xóm đến câu nại hà, tôi sẽ chờ nó cùng đi đầu thai

Dương Vũ neho mắt, thấy trước mặt người phụ nữ kia hồn phách còn không tan, vẫn còn đọng lại một chút gì đó mơ hồ, hần biết là bà ta vẫn còn lưu luyến cho nên liền gật đầu chấp thuận, người phụ nữ kia có vẻ như đã thỏa nguyện, mỉm cười một cái rồi cũng tan dần vào hư không, Dương Vũ lúc này lại tỏ ra một chút dăm chiêu, lắc đầu thờ dài một hơi rồi đặt lá bùa vào trong lòng bàn tay niệm chú, bất ngờ lá phù kia dần dần đốt cháy trong tay hần, từng làn khói đều bay về một hướng nhất định, một lúc sau bùa đã cháy hết, Dương Vũ liền kêu mấy người còn lại trở về, không quên nhấn với tiểu Nguyệt rằng nhờ nàng báo với vương gia một tiếng có thể đến đây để tịch thu bằng chứng, nếu có thể hãy lấy số châu báu kia phát lại cho dân nghèo quanh vùng, như thế có thể tích được âm đức, tiểu Nguyệt nghe lời nên liền đi trước báo tin, còn lại Dương Vũ, Lệ nhi cùng Thu Linh đều trở về nhà.

Trên đường đi, Thu Linh nhớ lại hành động của Dương Vũ thì thắc mắc, liền hỏi

-lúc đó ta thấy huynh nói chuyện một mình, là huynh nói chuyện với ai vậy?

Dương Vũ cũng thành thật trả lời

-là sư cô của ta, một người rất xinh đẹp

-thế còn lúc sau khi huynh siêu độ cho đám vong hồn đó còn đốt bùa làm gì?

Nàng lại hỏi, thế nhưng Dương Vũ chưa kịp trả lời thì Lệ nhi đã lên tiếng

-là huynh ấy cho đám vong hồn kia âm đức đó, mỗi một sợi tóc ứng với mười năm âm đức, như vậy khi đám vong hồn kia đi đầu thai sẽ có thể được hưởng phúc đức ở kiếp sau

Thu Linh nghe vậy thì ồ lên một tiếng, Dương Vũ còn không khỏi có chút kinh ngạc

-tôi không ngờ cô lại biết điều này đây

Lệ nhi khẽ cười, quay sang hần nói

-trước đây khi còn ở cùng với Quảng Viễn chân nhân ta cũng đã thấy ông ấy làm điều này rồi

Lúc này thì Dương Vũ cũng đã hiểu, lại nhớ đến vị Quảng Viễn chân nhân kia, tương lai nếu có dịp sẽ đến võ đang một chuyến, dù gì ông ta cũng một đời tông sư, không thể bỏ mạng ở nơi đất khách quê người thế này được, báo với tông môn của ông ta một tiếng cũng là điều cần làm

Quay trở về nhà thì đã thấy Thanh Trường đang băng bó những vết thương của Đằng Thanh do bị quý anh kia gây ra, trông tình hình cũng không nguy hiểm lắm, chỉ là chân khí bị tổn thương có phần nghiêm trọng khi đấu pháp với quý thủ kia nên tạm thời không thể thi pháp được nữa, đang tính hỏi hai người họ rằng sư phụ đầu thì từ trong nhà thuốc Liễu giao sư thái liền bước ra, trên tay còn cầm một khay chứa đầy những bình sứ nhỏ, thấy Dương Vũ đã trở về thì liền giao lại cái khay thuốc kia cho Thanh Trường còn mình thì trực tiếp ngồi xuống bàn, tay phe phẩy phát trần mà an nhàn nói

-khá khen cho người, cả ta người cũng dám lừa gạt

Dương Vũ liền tỏ ra bối rối, xua xua cánh tay

-sư phụ, là không có

Sư thái vẫn giữ thái độ im lặng mà tra xét hần, ánh mắt vẫn chăm chăm như đợi hần giải thích, thấy vậy nên Dương Vũ cũng chẳng còn cách nào khác, đành thuật lại sơ qua sự tình của mình và Chung Quý, lại nói

-người nói xem, chuyện này có rất nhiều điều khó hiểu, chưa nói đến việc tại sao ông ta lại biết chúng ta đang phải đối đầu với con quý thủ đó...

Chưa nói dứt câu thì sư thái đã giơ tay ra hiệu cho hần im lặng, nhàn nhạt nói

-nghe người nói thì ta xem ra đã trách lầm người?

-sư phụ, người

Hần lấp bắp, thế nhưng cũng không dám nói gì thêm, trực tiếp ngồi xuống bàn, suy nghĩ về điều gì đó thì vội nói

-chuyện này để nói sau, quan trọng bây giờ còn lại thứ ở trong phong ấn kia, kế hoạch lúc trước coi như đã bị loại, bây giờ chúng ta phải tính cách khác

Liễu giao sư thái cũng không để tâm chuyện cũ, tính cách của người là vậy, việc nào ra việc đó, nếu để nói thì việc cốt yếu cũng chỉ còn thứ ở trong phong ấn kia, giải quyết xong thì sự trí tên đồ đệ này cũng chưa muộn, liền quay sang đợi hần nói, Dương Vũ thấy vậy liền nói ra cái suy nghĩ của mình, tất cả mọi việc từ trước đến nay bọn họ làm thực chất đã sai rồi, sự tình xảy ra ở Lư gia thôn này chính là một vở kịch lớn, một vở kịch mà chính bọn họ là những sự kiện chính đã được sắp đặt từ đầu, tất cả mọi người kể cả Liễu giao sư thái khi nghe xong sự giải thích từ hần thì lập tức khuôn mặt biến sắc, không thể nghĩ ra được rằng mọi chuyện là như vậy, Đằng Thanh dù đang trọng thương cũng không khỏi tức giận, nện xuống bàn một cái

-thật không thể ngờ hần ta lại làm những điều như vậy

Dương Vũ nhìn Đằng Thanh như vậy thì liền vỗ vai hần một cái, lại nói với sư phụ hần

-sư phụ, việc này người nghĩ thế nào?

Liễu giao sư thái vẫn đang cau mày lộ vẻ suy tư, nghe hần hỏi thì trong đầu liền suy nghĩ một chút, một lúc sau mới nói

-cứ làm như người nói đi, nhưng việc quan trọng bây giờ là phải tìm được phong ấn kia.

Dương Vũ liền gật đầu một cái, lại nói

-đến tám phần là ở phạm vi xung quanh bờ sông kia, vì chỉ có vậy thì sư thúc mới có thể bảo trì kết giới thường xuyên được.

Nói đến đây thì mọi người vẫn phải đồng loạt nghĩ rằng sẽ đến tìm vị sư thúc kia một chuyến nữa, nếu là trước đây thì không nói, nhưng giờ ông ta đã rời khỏi sư môn, nếu như gặp lại thì cũng chỉ với tư cách là pháp sư và tà yêu, căn bản rất khó nói chuyện, Dương Vũ liền cảm thấy khó nghĩ, đưa tay vuốt vuốt chán, đột nhiên trong đầu hần này ra một thứ gì đó, vội thốt lên

-sư phụ, vị sư thúc kia có nhốt một du hồn ở trong thần lô, chính là biểu tỳ của Thu Linh, người thử mở ra xem cô ta có còn ở trong đó không?

Thực chất hần cũng không nghĩ là cô ta còn trong đó, nếu như vị sư thúc kia đã quyết định rao trả thần lô cho sư phụ hần thì dĩ nhiên sẽ phải thả cô ta ra, thế nhưng hần vẫn là muốn chắc chắn một chút, Liễu giao sư thái tuy không nghĩ tới rằng cô ta vẫn còn ở trong thần lô nhưng nghe Dương Vũ nói vậy thì cũng muốn kiểm tra một chút, lấy từ bên người ra hỏa kim ngọc hải lô từ từ mở nắp, ghé mắt vào bên trong thì chỉ thấy man mác toàn là những đợt khí xanh đỏ lẫn lộn, gõ gõ vào thân hồ lô mấy cái cũng không thấy xuất hiện điều gì quái dị, Dương Vũ đứng một bên có vẻ sốt ruột, hét lớn vào bên trong hồ lô

-có ai ở trong đó không, mau ra đây đi!

Đợi một lúc lâu sau mà vẫn không có gì xảy ra, hai người cũng đành thờ dài một cái, có lẽ vị sư thúc kia đã thả nàng ta ra thật, sư thái lúc này cũng không còn hy vọng, đang định đưa tay đóng nắp hồ lô thì bất ngờ từ bên trong trào ra một làn khói trắng nhẹ nhẹ đáp ở trên mặt đất, một lúc sau từ từ hóa thành hình dạng của một nữ nhân, không ai khác chính là biểu tỳ Thu Linh

Bạn đang đọc truyện *Bút Kì Huyền Môn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 93: Ta tên An Di

Nàng ta vừa hóa thành hình dáng con người thì cả đám người vây quanh đều ngậy ra một lúc, bởi chính bộ dáng của cô ta bây giờ trông không hề giống với những lần gặp trước đây, đã không còn sự yếu mềm nhẹ nhàng mà trông rất sắc sảo, trên người y phục cũng đã không còn mặc một bộ đồ nhũn nhúm mà thay vào đó là cả một trường bào thướt tha, nàng ta vừa hiện ra đã bắt gặp những cặp mắt thần thờ đang nhìn mình thì lộ rõ vẻ e thẹn, đưa tay vuốt vuốt mái tóc khẽ nói

-các người..các người sao lại nhìn tôi lạ vậy?

Dương Vũ vẫn là trấn tĩnh đầu tiên, ngó sang sư phụ một cái rồi nói

-sao lần này trông cô khác quá vậy, thật không giống với những lần trước chúng tôi gặp cô

Nghe vậy thì nàng ta liềm nở ra một nụ cười ý vị, khẽ phất tay áo nói về phía hắc

-quý thì cũng cần đẹp mà, hơn nữa đại pháp sư cũng đã tháo bỏ phong ấn cho ta, dĩ nhiên ta có thể thay hình đổi dạng.

-phong ấn?

Dương Vũ có chút thắc mắc, thấy hắc vẫn không nhận được mà hỏi

-để bảo vệ cho hồn phách của ta không bị tên quỷ lão đó cướp đi nên đại pháp sư đã hạ một phong ấn bên trong thần lô, kìm hãm đến tám phần hồn phách của ta lại, vì vậy nên mấy lần trước ta tới đều phải dùng bộ dáng lúc mới chết, sáu hồn chết đi được. giờ đại pháp sư trao trả lại thần lô cho sư thái dĩ nhiên sẽ cởi bỏ phong ấn cho ta rồi.

Hóa ra là như vậy, thế nhưng hắc vẫn không nhận được mà hỏi

-vậy tại sao cô không đi đầu thai đi, còn cố gắng bám trụ trong hồ lô làm gì?

Thực chất hắc cũng lờ mờ đoán ra được nguyên nhân, chỉ là muốn đùa giỡn với cô ta một chút, tuy nhiên khi liếc qua sư thái thì thấy bà ta đang nhìn mình, biết rằng đã hỏi một câu hết sức ngớ ngẩn thì liền nhún vai mà đánh trống lảng

Cô ta nghe Dương Vũ hỏi điều này thì liền đổi thái độ nghiêm túc

-thực ra đại pháp sư vẫn còn giao phó cho tôi một việc, sau khi làm xong tôi sẽ có thể đi đầu thai

Lại nhìn qua bốn phía thấy ai cũng đang nhìn mình chằm chằm, không muốn dài dòng mà lập tức nói

-ngài ấy nhấn lại với mọi người, phong ấn kia chính là ở tại nhà của trưởng thôn chúng tôi

Cái gì? Dương Vũ khẽ thốt lên thành tiếng, còn không tin vào những gì hắc nghe thấy thì cô ta lại nói

-đừng trách tôi nhiều truyện, có nhiều thứ phải kể lại từ đầu thì mọi người mới có thể hiểu được.

Nói đến đây thì lập tức ngừng lại, trong đầu có chút muốn xấp xếp lại câu chữ rồi mới kể

-năm đó khi Lục thiên sư của bốn môn tới đây thì Lương gia thôn vẫn chưa hình thành, sau khi đại chiến với bốn con quỷ thủ kia thì giết được hai, một con thì mới chỉ có phá được nhục thân, còn quỷ thân vẫn có thể chạy thoát, còn một con đã bị người nhốt tại một phong ấn ở cạnh bờ sông, cũng chính là nhà của trưởng thôn bây giờ, lúc đó có giao cho đại pháp sư trách canh giữ phong ấn kia, đợi một ngày nào đó có cao nhân đến giúp có thể tận diệt được hậu họa, nhưng sau đó một năm thì người của Lương gia thôn tới, dù cho đại pháp sư có ngăn cản thế nào thì cũng không thể ngăn được họ thành trại lập ấp ở đây, vừa hay vị trưởng thôn đó đã xây dựng nhà của mình bên trên phong ấn đó

Nói đến đây thì chợt nàng ngừng lại, Sư thái đang tập trung thì lại bị gián đoạn, tâm trạng thập phần khó chịu

-sau đó thì sao?

-sau đó quỷ thân kia sau một thời gian tu luyện thì thương thế đã lành, muốn quay lại để giải thoát cho con quỷ thủ còn lại, nhưng gặp phải sự cản trở của đại pháp sư nên nó mới quyết định làm ra một kế hoạch, thâm nhập vào nhà của Trang gia, sau đó như thế nào thì mọi người cũng biết rồi đó.

Tất cả những chuyện thì bản chất bọn họ cũng đã nắm được hết, thế nhưng đối chiếu với những gì nàng ta nói thì cái khả năng của Dương Vũ là không thể sảy ra, dù cho đó cũng chỉ là suy luận của hắc thế nhưng không vì thế mà hắc bị lung lay, nhưng cũng không muốn hỏi gì thêm, trực tiếp ra hiệu với sư phụ hắc, sư thái cũng không còn điều gì muốn hỏi thì hắc mới đề nghị

-được rồi, bây giờ tôi sẽ đưa cô đi đầu thai, sự tình của cô đặc biệt, tôi sẽ trực tiếp vẽ một lá trần tình phù để chuyển luân vương suy xét.

Nói rồi lấy từ trong người ra một lá bùa, nhưng vừa định lấy bút chu sa vẽ đồ hình lên đó thì nàng ta liền ngăn lại

-khoan đã, tôi còn có điều muốn thỏa nguyện

Hắn nghe vậy thì liền im lặng lắng nghe, nàng ta cũng thành thật mà đề nghị

-tôi muốn gặp lại cha tôi lần cuối

Trong một khoảnh khắc Dương Vũ không cần suy nghĩ nhiều liền lập tức có câu trả lời

-không được

Kể cũng đúng, cốt yếu cũng chỉ vì hắn không muốn nhìn thấy cảnh li tán như mẫu tử quý anh kia mà thôi, thế nhưng nàng ta vẫn không từ bỏ ý định mà tiếp tục van nài, xét thấy hắn không được thì liền quay qua phía sư thái, rồi cả Đằng Thanh lẫn Thanh Trường, tuy nhiên bọn họ cũng hiểu được nỗi lòng của Dương Vũ mà chỉ biết thở dài rồi quay đi, đến lúc này xem ra đã hết hy vọng, nàng ta cũng chỉ biết úp mặt mà khóc, tuy Dương Vũ có thấy chút hơi chạnh lòng nhưng vẫn cố kìm nén, thà để cho cô ta hụt hẫng chứ tuyệt đối không để cho phụ thân họ phải chịu cảnh chia lìa một lần nữa, thế nhưng lúc này từ trong nhà đi ra, Thu Linh trong mắt ngấn lệ mà nói với Dương Vũ

-huynh coi như nể mặt ta, cho tỷ ấy gặp mặt cha lần cuối được không?

-cô không hiểu, không phải là ta không muốn cho cô ấy gặp mặt cha, chỉ là ta không muốn thấy cảnh như ban nãy nữa, nếu đổi lại là cô, cô có thể làm được không? lúc đó chỉ là may mắn nên quý anh đó mới được sư cô ta thu nhận, còn biểu tỷ của cô....

Dương Vũ lộ vẻ u sầu nói, nghe được lời này thì Thu Linh cũng hiểu được dụng ý của hắn, trong lòng lại dâng lên sức cảm lúc đó, quả thực nếu là hắn thì khó lòng mà chịu đựng, lại định cúi xuống để an ủi biểu tỷ của mình thì chợt nhớ ra sự âm dương cách biệt nên đành thôi, lúc này biểu tỷ của Thu Linh mới lại đứng lên tóm chần hắn mà quỳ xuống van xin

-đại pháp sư, tôi cầu xin ngài, kể cả cho tôi ẩn nấp ở một chỗ nào đó cũng được, chỉ cần thấy được cha tôi thì lập tức tôi sẽ tới địa phủ, thế sẽ không làm gì sai lệch để khiến ngài khó xử

Dương Vũ vội kéo nàng ta dậy, có chút ấp úng

-cô ...cô mau đứng lên, ta thực sự là không nhận nổi

Thế nhưng nói thế nào thì cô ta vẫn một mực quỳ ở đó, lại nói nếu như không thỏa được nguyện ước thì sẽ quỳ ở đây đến khi nào hắn luân chuyển ý định mới thôi, cảm thấy cũng không còn cách nào khác nên hắn đành phải gật đầu đồng ý, không quên căn dặn nàng phải giữ đúng những gì nàng nói

Thấy hắn đã đồng ý thì nàng mới đứng dậy, lại nở lên một nụ cười tươi roi rói

-đại pháp sư, cảm tạ ngài nguyện ý, ta sau này tới địa phủ sẽ truyền tụng công danh của ngài

Dương Vũ nghe vậy thì chỉ hừ lạnh một tiếng

-cô không đi nhục mạ ta thì đã gọi là tạo phước rồi, nếu không có việc gì nữa thì chui vào hồ lô đi

Nàng ta thấy vậy cũng không dám trái lời, yếu điệu mà chào hắn một cái rồi hóa thành một làn khói chui vào trong hồ lô, thực chất Dương Vũ cũng chỉ là muốn cho nàng ta không được gần gũi với Thu Linh, tránh cho âm khí của cô ta làm ảnh hưởng, tưởng mọi chuyện đã xong xuôi thì sư thái mới cất hồ lô vào lại chỗ cũ, thế nhưng lúc này từ phía bên trong hồ lô lại phát ra một tiếng nói

-đại pháp sư, ta tên An Di

Dương Vũ cũng hết mà nói nổi, thế nhưng cũng chỉ biết cười khổ một cái, cũng không biết bên trong có thể nghe được những gì bên ngoài nói hay không nhưng hắn vẫn nói vọng tới

-ta tên Dương Vũ, cứ gọi ta là Dương ca ca

Bạn đang đọc truyện *Bút Kí Huyền Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 94: Hoàn thành tâm nguyện

Thấy sư phụ đang liếc mắt nhìn mình nhưng hắn cũng chỉ cười cho qua chuyện, mọi chuyện bây giờ cũng đã đến những giai đoạn cuối cùng, căn bản là

cũng không phải vội, mọi người thống nhất là hai ngày sau, lúc đó thương thế của Đằng Thanh đã bình phục đôi chút sẽ trực tiếp hành động, trong quãng thời gian này vẫn là phải để cho hần nghỉ ngơi là tốt nhất, hơn theo như những gì mà Dương Vũ nói thì sư thái cũng có chút nửa tin nửa ngờ, dù muốn chứng thực một chút nhưng lại sợ bút dây động rùng cho nên đành phải bỏ qua. Lúc này đã có chút rảnh rang, sư thái liền hỏi hần một số chuyện, cái điều mà bà ta để tâm nhất chính là chuyện mà Dương Vũ đã gặp mặt Ngọc tiên cô, hần cũng không muốn giấu diếm cho nên một mạch kể hết sự tình cho bà nghe, lại nhớ tới chuyện về hai tên sư đồ mao sơn bắc tông kia thì trong lòng lại dâng lên một sự tiếc nuối

-con nói không phải là khoa trương, sư phụ, không ngờ bốn môn lại có nhiều thần khí chí cường như vậy, ngay cả ngọc thanh ẩn trong truyền thuyết cũng có, vậy mà người chỉ đưa cho con một thanh sắt gỉ là sao?

Sư thái tuy cũng có đôi chút bất ngờ về chuyện này, đa phần mọi thứ bảo vật trong bốn môn bà đều biết, kể cả hóa kim ngọc hải lô, thế nhưng thực tình về ngọc thanh ẩn thì bà hoàn toàn mờ mịt, nhưng vẫn muốn giáo huấn tên đồ đệ của mình một chút, lập tức ngữ khí lạnh nhạt nhưng từng lời nói đều mang tính dạy bảo

-pháp khí tối thượng thì đã sao, ngươi nếu không biết phân đấu đi lên thì dù có cả thần lực trời sinh cũng chẳng thể làm nổi trò trống gì, hơn nữa pháp khí cũng giống như một thứ phân xét đạo tâm của từng pháp sư, pháp khí càng mạnh thì lực phản phệ càng lớn, nếu như ngươi dùng nó để gây ra họa nghiệp thì xóm muộn gì chính thứ pháp khí tối cường đó sẽ là thứ giết ngươi, ngọc thanh ẩn đó rơi vào tay người tốt thì cũng chẳng nói, nếu rơi vào tay người xấu thì hần cũng chẳng thể dùng được lâu.

Nếu sư thái đã nói như vậy thì hần đâu thể nói thêm được gì nữa, đành ngậm ngùi mà im lặng, lại rút ra hắc hạo diệt thần châm đặt lên bàn, tay đưa lên từng đường vân thô ráp mà lâm bầm “ngoài sức nặng ra thì cái thứ chết tiệt này có làm được gì đâu chứ”

-không làm được gì thì trả lại cho ta

Sư thái quát, thấy vậy hần liền vội quơ lấy thần châm rồi ôm vào lòng cười hề hề

-sư phụ, chẳng lẽ người bắt con suốt đời phải dùng kiếm gỗ đào sao, có cái này dùng tạm cũng được

Một lúc sau thì thấy mấy người Lệ nhi cùng Thu Linh đã mang thức ăn ra, gọi mọi người chuẩn bị dùng bữa chiều, thực lòng là sau một ngày đấu pháp cật lực thì cái bụng của Dương Vũ đã sôi lên ục ục, đang chuẩn bị cầm đũa gấp thức ăn thì ngoài cửa có tiếng người đi vào, quay ra thì thấy đó là Tiểu Nguyệt, hần hơi bất ngờ bởi bây giờ cô đã quay trở về, thấy cô tiến lại thì ngạc nhiên đôi chút liền hỏi

-không ở lại cùng cha cô dùng một bữa cơm được sao?

Tiểu Nguyệt chu chu cái mỏ tỏ vẻ trách khừ

-ta phải trở về ngay, thực sự cha ta cũng muốn giữ ta ở lại, thế nhưng nếu ngăn cản ra chết thì chỉ ít cũng được gặp người lần cuối

Nói đoạn liền ngồi vào bàn ăn, thế nhưng có vẻ nhớ ra điều gì thì lại tỏ ra hào hứng vào nói với Dương Vũ

-ta có bắt ngờ cho người đó

-bất ngờ gì?

Dương Vũ còn đang phân vân không biết nên ăn món nào trước, nghe nàng đề cập tới chuyện này thì liền chú ý

-người không cần hỏi, ngày mai sẽ biết

Dương Vũ khẽ thở dài một hơi, đúng thật là nói chuyện cùng mấy người này rất khó chịu, cứ phải tỏ ra thần thần bí bí làm gì không biết, một lúc sau thì mọi người đều đã có mặt đông đủ bên bàn ăn, dĩ nhiên là Đằng Thanh, Dương Vũ cùng Thanh Trường là ba người ăn nhiều nhất, cũng may là Lệ nhi đã đoán biết trước được điều này cho nên đã cố ý nấu nhiều hơn một chút, trong lúc ăn uống vui vẻ thì Dương Vũ cũng không quên kể về cái chiến tích hôm nay, còn nói hần nếu như dốc toàn sức thì cái tên quỷ thủ đó chỉ tiếp nổi ba chiêu của hần, Đằng Thanh và Thanh Trường ngồi một bên nghe hần khoác lác thì có chút muốn bật cười, nhớ lại lúc đó tình cảnh hần phải khổ sở mới có thể đỡ được một đòn của đối thủ thì Đằng Thanh không khỏi chán ngán mà lắc đầu.

Đang trong lúc cười nói vui vẻ thì Thu Linh đột nhiên đứng phắt dậy, hướng ra phía ngoài cửa mà gọi lớn

-cha

Tất cả mọi người đều đổ dồn hết ánh mắt về cùng một hướng, thấy đó là Lương bá thì không ai bảo ai đều đứng dậy mà nhìn ông ta, Thu Linh vội vã chạy tới ngoài cửa để đỡ cái gối to tướng đựng đầy những thứ lá thuốc linh kinh, không quên hỏi cha mình đi đường có gặp chuyện gì bất lợi không, có mệt không, đáng vẻ rất ân cần, về phần Lương bá sau khi chứng kiến thực lực của Dương Vũ thì cũng không còn các cảm với hần nữa, hơn nữa lại có đôi chút tin tưởng, đám người còn lại thấy đó là cha của Thu Linh thì cũng hết sức cung kính mà chào hỏi, sau khi nghe Thu Linh nói họ đều là đồng đạo của Dương Vũ thì ông ta cũng không nhiều chuyện mà hỏi thêm điều gì, nhấn với họ cứ tiếp tục ăn uống còn mình phải đi sắp xếp một chút, sau đó nếu có thể sẽ ra tiếp kiến họ sau, nói xong liền lập tức lấy từ trong gối ra một bọc hoa quả trên rừng đưa cho Thu Linh, kêu nàng sau khi ăn uống xong xuôi thì mời mọi người còn mình thì đem đồng lá thuốc kia vào sân sau, thấy bóng dáng của ông ta đã đi khuất thì Dương Vũ mới nhường nhường mày qua phía mọi người, nhưng lại cố ý nói với Thu Linh

-đến lúc làm việc rồi

Sư thái liền hiểu ý hần, lấy từ trong người ra thần lô mà mở nắp ra, khẽ lắc lắc vài cái rồi khẽ nói

-ra đây đi

Từ trong hồ lô An Di từ từ chui ra bên ngoài, thấy sư thái gọi mình thì liền biết là có chuyện gì đó nên lập tức đi ra, vừa thấy nàng thì sư thái mới ôn tồn nói

-đi gặp cha ngươi lần cuối đi

Rồi lại hướng phía Thu Linh

-cô đi vào nói chuyện với cha cô đi, đánh lạc hướng ông ta, tốt nhất đừng để cho ông ta nhìn thấy biểu tỷ của cô

Thu Linh nghe vậy liền đồng ý, quay qua nhìn biểu tỷ một cái, ánh mắt thoáng qua sự buồn bã nhưng vẫn tiếp tục bước đi, vào đến sân thấy cha mình đang mãi mê với những thứ được liệu thì nàng liền ngồi xuống, tay với lấy một đám tuyết mình từ rồi hái xuống từng chiếc lá, nói

-hôm nay cha không được xem Dương Vũ ca thi triển phép thuật, thực sự là rất uy vũ đó

Lương bá khẽ cười, nhìn sang phía con gái, thấy trên mặt nàng lộ ra một chút cảm xúc đặc biệt thì liền hiểu, lại thờ dài

-con cũng đã lớn rồi, ta cũng muốn gả con cho một người phù hợp, nhưng nếu con ưng hần thì ta cũng chỉ biết chấp nhận thôi

-cha...

Thu Linh khẽ nhéo tay Lương bá một cái, khuôn mặt liền đỏ ửng lên

-huynh ấy tốt như vậy, lại còn pháp thuật cao siêu, nào con dám mơ tới, sung quanh huynh ấy còn biết bao mỹ nữ vây quanh, con cũng tự biết thân biết phận

Lương bá nghe vậy thì bật cười thành tiếng, lắc lắc đầu rồi tiếp tục làm công việc của mình

Cách đó không xa, phía bờ tường An Di đang thấp thòm mà nhòm vào, trong tròng mắt hai hàng quỷ lệ đang trực chờ rơi xuống, Dương Vũ đứng cạnh nàng, nhìn thấy như vậy nhưng cũng không giám lên tiếng, chỉ đợi hơn nửa canh giờ sau mới thấy sắc trời đã dần tối, liền vỗ vai nàng, nhẹ giọng

-đến giờ rồi

An Di quay lại nhìn hần, đang tính nói gì thế nhưng lại im lặng, một lúc sau mới ngẩng mặt lên nhìn hần, Dương Vũ trong lòng liền có chút xúc cảm, thế nhưng cũng chỉ có thể biểu lộ qua ánh mắt, An Di đứng trước mặt hần một hồi rồi mới nói

-ta giao lại Thu Linh cho ngươi, nhớ chăm lo cho nó thật tốt, đừng phụ lòng của cô ấy

Dương Vũ nghe một câu này thì thực tình cảm thấy không đúng một chút nào, còn đang định phân bua thì hình bóng An Di càng ngày càng mờ dần, mờ dần, đến một giới hạn liền tan biến vào trong hư không.

Bạn đang đọc truyện *Bút Kí Huyền Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 95: Thiên kiếp khó tránh

Rốt cuộc là nàng ta đã đi, Dương Vũ nhìn lại chỗ nàng ta đứng ban nãy rồi lại ngó đầu vào nhìn cha con Thu Linh, trong lòng khẽ động một tràng nhưng cũng rất nhanh bình ổn, đi về phía bàn ăn tiếp tục ăn uống cùng mọi người, một lúc sau Thu Linh cũng đi ra, thấy Dương Vũ đối với nàng gật đầu một cái thì nàng cũng hiểu mọi chuyện đã êm xuôi, tuy có chút thương tiếc cho biểu tỷ của mình nhưng nghĩ đi nghĩ lại nàng ta cũng đã chết cách đây hơn hai năm, để cho nàng ta tiến nhập âm ty cũng là điều nên làm.

Cách đó không xa trên một ngọn cây cổ phong, một bóng dáng đen xì đang nhìn chăm chăm bọn họ bằng một cặp mắt đỏ thẫm sáng quắc, cũng không biết hần đã ở đó từ lúc nào thế nhưng khi vừa thấy nhân ảnh của An Di tan biến đi thì hần liền nở một nụ cười nhảm hiềm rồi quay đi, co chân mà nhảy lên, mỗi phát nhảy lại bay đến một ngọn cây cách đó mấy thước rồi hòa lẫn vào trong bóng đêm mà biến mất.

Trở lại với nhà Lương bá, sau khi mọi người ăn uống nó say thì ai làm việc nấy, vì đã đặt ra kế hoạch ba ngày cho nên bọn họ muốn thành thoi một chút, Dương Vũ vừa ăn xong liền muốn tới thăm tên a Tam kia, vì không có việc gì làm cho nên tiểu Nguyệt nói muốn đi cùng hần, sẵn tiện nàng cũng muốn tản bộ một chút, Dương Vũ thấy nàng cứ phải ngồi buồn chán, thì thoáng chỉ nói chuyện cùng Thu Linh và Lệ nhi nên cũng đành phải dẫn nàng theo, trên đường đi thì hai người cũng có nói chuyện đôi ba câu, đại khái chỉ là tiểu Nguyệt tò mò về một số điều liên quan đến tâm linh, Dương Vũ cũng thẳng thắn

mà trả lời, đột nhiên hấn vô thức mà nhìn lên bầu trời, khuôn mặt lập tức xám lại, tiểu Nguyệt thấy hấn đang vui vẻ bỗng chốc tâm trạng ngưng trọng như vậy thì cũng hướng mắt theo hướng mà hấn đang nhìn, chỉ thấy trên trời là một bầu trời đầy sao giống hệt như mọi buổi tối khác thì thắc mắc

-ngươi đang nhìn cái gì vậy?

Dương Vũ vẫn giữ nguyên nét mặt đó thế nhưng không nói nguyên do mà lại tiếp tục bước đi, tiểu Nguyệt vốn bản tính không thích lòng vòng giấu diếm nên có phần cá giận mà chạy lên phía trước mặt hấn mà gắng hỏi, lúc này Dương Vũ mới lại hướng mắt lên bầu trời, giọng điệu tỏ ra ảo não

-cô còn nhớ ta từng nói về ba ngôi sao kì lạ kia không?

Tiểu Nguyệt nghe hấn nói vậy thì lục lại trí nhớ một chút, liền nhớ ra nên gật đầu tỏ vẻ nàng còn nhớ, Dương Vũ thấy thế liền chỉ tay lên trời nói

-lần trước tôi nói có một ngôi sao bị mờ đi tức là mạng sống của tôi sắp gặp nguy hiểm, tưởng rằng sau lần tôi cho nổ địa đạo kia đã là tận mạng, ai ngờ vẫn có thể sống đến ngày hôm nay, tưởng rằng tai kiếp đã qua nhưng có vẻ tôi đã nhầm

Tiểu Nguyệt liền tỏ ra hốt hoảng, hướng mắt lên trời nhìn quanh một lượt, ánh mắt liền đổ dồn lên ba ngôi sao kia, đúng thực là một trong số đó vẫn bị lu mờ hơn hai ngôi sao còn lại, có vẻ như đã hiểu ý định hấn muốn nói nhưng không biết phải làm gì lúc này, suy nghĩ một chút rồi mới nói

-ngươi đã tai qua nạn khỏi một lần, chắc chắn sẽ có lần thứ hai

Dương Vũ lắc đầu

-có một số chuyện đã được định sẵn, nếu như ông trời bắt ta chết thì có lẽ ta không chống nổi, dù có sống được thêm một lần thì đã sao? ngôi sao đó vẫn bị mờ chứng tỏ số kiếp của ta đã định là không thể sống tiếp được rồi.

Thế nhưng đến đây hấn lại phì cười, nhìn sang tiểu Nguyệt thấy nàng đang thập phần lo lắng thì liền đưa tay vỗ nhẹ lên đầu nàng một cái

-ta đùa thôi, nếu ta không muốn chết thì ai bắt ta chết được, ta phải sống tới một trăm tuổi, phải chứng kiến con cái ta trưởng thành nữa chứ

Tiểu Nguyệt liền cá giận, lắc mình nguẩy nguẩy

-con cái, ngươi tính xa quá vậy, ai mà thêm lấy ngươi!

Dương Vũ liền tỏ ra ngơ ngác

-cô chứ ai

Bị hấn chiếm tiện nghi quá mức cho nên tiểu Nguyệt liền bị đả kích, khuôn mặt nóng ran lên, tự biết mình không giữ nổi cảm xúc cho nên cố chống chế

-ta nhỏ vào, ta sẽ không thêm lấy ngươi đâu

Nói rồi liền quay lưng bước thẳng tới phía trước, Dương Vũ cũng không thêm đuổi theo, khẽ mỉm cười rồi nói vọng tới

-sai đường rồi

Nói đoạn liền rẽ vào một con ngõ nhỏ, tiểu Nguyệt thấy vậy tuy vẫn còn chút giận rồi thế nhưng lại chẳng còn cách nào khác mà đành đuổi theo

Đến nhà a Tam thì thấy mẹ hấn đang đút cho hấn ăn mấy thìa cháo, Dương Vũ cùng tiểu Nguyệt liền chào hỏi mấy câu, thấy hấn đến thì bà mẹ kia còn chút nữa quý xuống mà chào hấn, phải ngăn cản mãi thì bà ta mới chịu bỏ qua, liền mời hấn ngồi vào trong phòng khách, Dương Vũ cũng tự tiện mà đi vào thế nhưng không vội ngồi xuống mà trực tiến tới phía a Tam, đưa tay bắt mạch của hấn, cảm nhận mạch đập đã bình thường, gật đầu một cái rồi trực tiếp phóng xuất một luồng cương khí cảm nhận, đến một lúc sau mới quay qua phía người mẹ kia ân cần nói

-tà khí đã tiêu tán hết, chỉ cần tĩnh dưỡng thêm nửa tháng là có thể hoàn toàn bình phục

Người mẹ kia nghe hấn nói vậy thì lập tức mừng rỡ mà cảm ơn rồi rít, đối với Dương Vũ thì mấy chuyện khách sáo như thế này hấn thực lòng không chịu nổi, cũng chỉ gật đầu mà cho qua, ngồi nói chuyện với hai mẹ con họ một lúc thì Lương bá cũng tới, thấy Dương Vũ thì cũng biết hấn tới thăm bệnh nên chỉ hỏi vài câu qua loa. bản thân Dương Vũ lúc này đã bắt mạch cho a Tam thế nhưng vẫn không muốn Lương bá sang đây vô ích nên đành im lặng cho ông ta làm việc, Lương bá bắt mạch cho hấn một lúc, tỏ vẻ mọi chuyện đã bình ổn, lại lấy từ trong cặp ra mấy thang thuốc đưa cho người mẹ kia, dặn dò kĩ lưỡng cách sắc thuốc, những điều cần lưu ý, người mẹ kia cũng nghe kĩ từng lời rặn rồi cảm ơn ông ta rồi rít, Lương bá cũng ngồi đó mà nói chuyện với họ một hồi, được vài ba câu thì quay sang Dương Vũ

-ta có chuyện muốn nói với cậu, đi ra ngoài sân đi, chúng ta nói chuyện một chút

Liền lập tức tiến ra ngoài cửa, Dương Vũ khẽ nhíu mày, hấn với ông ta thì có chuyện gì để nói cơ chứ? còn đang suy nghĩ xem là chuyện gì thì có vẻ như chỉ có một loại khả năng là về đám người bọn họ, có khi nào ông ta không đồng ý việc họ tự tiện ở nhà ông ta hay không? thế nhưng hấn lập tức mà gạt ngay suy nghĩ đó, Lương bá chắc không phải người hẹp hòi như vậy, đến đây thì tiểu Nguyệt khẽ túm lấy tay áo hấn giật giật

-ngươi cứ ra ngoài đó xem, biết đâu là chuyện gì quan trọng thì sao

Dương Vũ nghĩ cũng phải, gật đầu một cái rồi trực tiếp đi ra ngoài, hướng phía Lương bá mà đi tới, thấy hắn đã đứng cạnh bên mình thì Lương bá lập tức lên tiếng

-cảm ơn cậu

Rồi thở dài một hơi, Dương Vũ trong lòng vô cùng mập mờ, còn không biết ông ta đang nói về chuyện gì thì Lương bá lại lên tiếng

-không phải vì chuyện của Lương gia thôn, chúng tôi không có lý do gì bắt cậu phải giúp chúng tôi cả, cậu hiểu chứ, việc tôi nói là về An Di, con gái đầu lòng của tôi

Dương Vũ có chút hốt hoảng về câu nói của ông ta, trong miệng lập tức lắp bắp

-sao ...sao bá biết chuyện này?

Lương bá khẽ mỉm cười, giọng điệu có vẻ chua chát

-tình cảm thân thích ruột thịt kì diệu vậy đấy, ta có thể cảm nhận được nó, nhận ra nó ở rất gần ta, thế nhưng ta biết cậu có nỗi khổ riêng mà không thể để ta gặp nó, chỉ ít cậu cũng để cho nó có thể gặp

Dương Vũ liền cảm thấy tâm thần nhẹ nhõm, nhẹ nhàng gật đầu một cái, lại nói

-cô ấy đi đâu thai rồi

Lương bá có vẻ như đã nghĩ tới cái kết cục này, lại mỉm cười nhẹ nhẹ, một lúc sau lại thở dài ra một hơi nào nề, quay sang vỗ vai hắn một cái rồi đi thẳng vào trong nhà, Dương Vũ nhìn theo bóng ông ta một chút, cảm giác như một loại cảm giác đặc biệt vừa chạy đến toàn thân, một lúc sau định thần lại mới có thể đi vào bên trong

Bạn đang đọc truyện *Bút Kì Huyền Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 96: Ta cùng người luyện kiếm

Quay trở vào thì cũng chỉ hỏi thăm một số tình hình cơ bản về gia đình a Tam, được biết hai mẹ con họ cũng chỉ có nương tựa vào nhau mà sống, cha của a Tam trước kia đã từng tham gia quân dịch nhưng không may trong một lần bị chết trận nên a Tam vốn là trụ cột ở trong nhà, mẹ của hắn khi nhắc đến chuyện này thì có chút xúc động mà dom dóm nước mắt, Dương Vũ cũng biết ý nên cũng không muốn hỏi thêm, căn dặn họ vài điều rồi xin cáo từ trước, cũng bởi một phần là vì tiểu Nguyệt cứ ngồi im như phỗng vì không biết nói chuyện với ai, hơn nữa còn bị mẹ của a Tam gán ghép với Dương Vũ, nói họ đúng là một cặp trời sinh, không biết trong lòng nàng ra sao nhưng biểu hiện thập phần sầu khổ.

Về đến nhà thì hắn trực tiếp đi tới phòng thuốc mà tìm chỗ tối hôm qua để ngủ, sau một ngày dài như vậy thật là chẳng muốn làm gì nữa, tiểu Nguyệt đang định tìm Lệ nhi và Thu Linh để tâm sự thế nhưng lại không thấy hai nàng đâu nên một mực bắt Dương Vũ phải thức để nói chuyện cùng nàng, dù đã rất mệt mỏi thế nhưng bên tai cứ vang vang tiếng của tiểu Nguyệt thúc giục thì đúng là một cực hình, đành phải thức dậy mà nghe nàng nói chuyện, Đàng Thanh cùng Thanh Trường đang mãi mê uống rượu ngắm trăng trên nóc nhà đột nhiên lại thấy đôi nam nữ này đang ngồi dưới sân tâm sự thì liền cao hứng, không nhịn được mà đọc một bài thơ

-trên trời tiên chúng vẫn vui ca

Trần gian lạc tận người với ta

Rồi cười lên một tiếng sáng khoái, nghe thấy giọng của sư huynh mình thì Dương Vũ tỉnh cả ngủ, quay lại thấy trên nóc nhà hai tên đạo sĩ đang ngồi uống rượu thưởng trăng rất tiêu sái, tuy nhiên nhớ lại mấy câu thơ vừa rồi thì hắn liền cảm thấy trong lòng như dâng lên giông tố, cái gì mà vui ca, cái gì mà lạc tận, thật chẳng ra cái thể thống gì. Thanh Trường liếc xuống thấy Dương Vũ nhìn mình oán hận thì không những không kiềm chế mà còn quay sang Đàng Thanh có ý nói lớn

-huynh đệ cho họ tự nhiên đi, huynh không muốn có tiểu đồ sao?

Nghe một câu này tiểu Nguyệt liền giật mình một cái, quay lại nhìn hai người bọn họ mà chu chu cái mỏ lên hờn rồi, lập tức quay bước vào trong phòng, Dương Vũ còn đang định với tay nàng lại để giải thích nhưng thực sự cũng chẳng biết nói làm sao, đành kệ nàng ta vậy, vì hắn biết đến sáng mai mọi chuyện sẽ như chẳng có gì xảy ra cả, lại quay đầu lại nhìn hai người bọn họ trù ẻo

-huynh cẩn thận xương đùi, cái thân thanh xà của huynh cũng không trông nổi cảm lạnh đâu

Rồi phất tay một cái, quay người đi vào nhà thuốc tìm chỗ ngủ, Đàng Thanh và Thanh Trường đợi khi hắn đi khỏi mới lại cười phá lên một trận, đúng là

mấy đứa trẻ này vẫn còn rất ngây ngô đi.

Sáng hôm sau khi nắng đã chiếu tận vào mặt của Dương Vũ nhưng hắn vẫn không muốn dậy, vừa định xoay người ra hướng khác thì tiểu Nguyệt đã chạy vào lay vai hắn gọi lớn

-dậy đi, tên đạo sĩ thôi, dậy để luyện kiếm với ta

-cái gì, ai cho cô kiếm phở thì kiếm người đó mà luyện

Dương Vũ lí nhí, lại với lấy mấy cái giấy bọc thuốc ở gần đó mà che lên mặt, tiểu Nguyệt liền đứng dậy, hừ lạnh một tiếng, ra chân đá cho hắn một cái vào mông, Dương Vũ đang ngủ ngon nhưng bị một đòn này cũng phải choàng tỉnh dậy, kêu lên oai oái, nhìn nàng oán hận một hồi thế nhưng hai tròng mắt chỉ trực chờ khép lại, thấy vậy tiểu Nguyệt lại ra thế tính đá cho hắn một cước nữa, Dương Vũ thấy vậy thì tỉnh cả ngủ, bật dậy thật nhanh mà chấp tay

-ta tỉnh, ta tỉnh rồi

-tỉnh rồi thì đi rửa mặt rồi ra ngoài sân luyện kiếm với ta

Tiểu Nguyệt mỉm cười, không đợi hắn mà trực tiếp tiến ra ngoài sân

Thấy bóng nàng đã bước ra thì hắn cũng lục tục mà đứng dậy, bước ra sân thì đã thấy sư phụ cùng Đằng Thanh đã đợi sẵn ở đó, tiểu Nguyệt còn đang cầm cái quyển sách ngày hôm qua mà hỏi Đằng Thanh một số điều, thấy khung cảnh không được đúng lắm thì hắn mới lên tiếng hỏi

-Thanh Trường huynh đâu?

Sư thái tay phe phẩy phát trần, cất giọng nói

-trở về ngũ tiên quán rồi, hẹn sau ngày hôm nay sẽ trở về

Dương Vũ vẫn thắc mắc

-trở về đó làm gì? gặp Từ sư bá sao?

-một phần là vậy, một phần là để cùng thất đại phái truy lùng huyết sách quý vương

Sư thái nói, lại nhấp một ngụm trà

-lát nữa ta cùng sư huynh ngươi cũng phải tới đó, ngươi có đi cùng không?

Nghĩ đến chuyện nếu mình đi cùng thì sẽ chắc chắn phải dẫn theo tiểu Nguyệt thì lập tức từ chối, đến tham dự một đại hội giới pháp thuật mà phải dẫn theo nữ nhi ngoại đạo thì thật là chẳng dễ dàng ăn nói, kể cả đám người kia không dị nghị thì chắc chắn trong lúc tất cả mọi người đang tranh luận sôi nổi thì cái tính hiếu kì của nàng ta sẽ lại bộc lộ, rất có thể mạo phạm nhiều người. một hồi đi ra phía sau nhà thì thấy Lệ nhi và Thu Linh đang nấu ăn trong bếp, hỏi bọn họ đêm qua đã đi đâu thì mới biết đêm qua hai người họ đến ngôi miếu đầu thôn để cúng bái theo tập tục trong thôn, còn đang định nói chuyện một lúc thế nhưng tiểu Nguyệt đã nói vọng vào

-đạo sĩ khốn kiếp, ngươi định cho ta đợi tới bao giờ đây?

-tới ngay

Hắn mệt mỏi nói, lại đi vào bên trong vệ sinh một hồi, lúc sau đi ra trong tay đã xách theo hắc hạo diệt thần châm, đi tới trước mặt tiểu Nguyệt

-ngươi chơi ăn gian

Nàng chỉ tay về phía hắn, lại quay qua Đằng Thanh giả bộ không nghe

-sư phụ, lần trước hắn dùng thứ đó đánh vỡ bảo kiếm của con rồi

Cái gì vậy? Dương Vũ suyt chút nữa té xỉu, không ngờ tên sư huynh mình lại nhận cô ta là đệ tử, không biết là đã dạy cô ta được chút nào chưa thế nhưng bộ dáng rất thân mật, Đằng Thanh khẽ cười, đưa tay ra phía sau rút thanh kiếm của mình ra đưa cho nàng, không quên dặn dò

-đừng làm ta thất vọng

Tiểu Nguyệt nhận kiếm mà mặt tươi như hoa, nắm lấy kiếm phong rút kiếm khỏi vỏ, chỉ về phía hắn, Dương Vũ còn chưa kịp định thần, ngó qua sư phụ hắn mà không nói nên lời, thế nhưng không ngờ sư phụ hắn xem như không có chuyện gì to tát, bình thản đáp

-đừng nhìn ta, hắn nhận đồ đệ là việc của hắn, ta không quản được

Ra là vậy, thì ra bọn họ đã sắp đặt việc này từ trước. đã vậy thì Dương Vũ cũng chẳng còn gì để nói, liền bước tới hai bước, còn không thèm thủ thế, tự

tin nói

-đến đây

Tiểu Nguyệt hét lên một tiếng, lập tức nhún chân lẳng không lao về phía hấn, Dương Vũ trong nhất thời không nghĩ ra thân thủ nàng lại nhanh như vậy, may mắn vẫn kịp mà né tránh, vội quay qua phía Đằng Thanh thoát lên

-huynh còn dậy người ta lẳng không bộ pháp?

Đằng Thanh mỉm cười không đáp, lại hất hất mặt về phía sau lưng hấn như ra hiệu điều gì, Dương Vũ nhìn theo hướng đó thì thấy tiểu Nguyệt lại đang lao tới, đường kiếm mạnh bạo chém xuống, Dương Vũ một chân lùi ra sau, nâng thân chồm lên đỡ, nhưng không ngờ đó chỉ là hư chiêu của nàng, lập tức xoay người một vòng, đường kiếm từ trên liền đâm xuống dưới, Dương Vũ có vẻ như đã lường trước, chân trụ đứng vững mà nhào người ra phía sau, chỉ thấy đường kiếm kia cách mặt hấn chưa đến một đốt ngón tay

Bạn đang đọc truyện *Bút Kì Huyền Môn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 97: Người bệnh là con trai trưởng thôn 1

Tâm trạng của Dương Vũ lúc này biến chuyển dữ dội, thật không thể ngờ chỉ sau hai ngày kiếm pháp của nàng ta lại có thể tiến triển như vậy, nếu cứ đà này thì chỉ trong vòng hai mươi chiêu nữa thì ai thắng ai thua còn khó mà nói được, không thể tiếp diễn như vậy, hấn liền phải tốc chiến tốc thắng, xoay người mấy vòng sang bên cạnh để né tránh đường kiếm của nàng ta đang chém xuống, từ cánh tay dồn lực mà quét một đường lên phía trước, lập tức một đạo hắc quang được hấn đánh ra bay thẳng về phía nàng, tiểu Nguyệt thấy chiêu thức bay tới thì mới chỉ kịp trở mình, mắt thấy đạo hắc quang kia đã tới gần sát bên người thì đưa lưỡi kiếm ra mà đỡ, ai ngờ luồng hắc quang kia vừa chạm tới lưỡi kiếm liền tràn nàng lùi xa mấy bước, còn không giữ nổi thăng bằng mà ngã huych xuống đất, đưa tay xoa xoa mông, khuôn mặt lộ vẻ nhăn nhó

Dương Vũ khẽ mỉm cười, còn đang tự đắc một chút trong lòng thế nhưng thấy tiểu Nguyệt có vẻ không ổn nên liền tiến lại đỡ nàng dậy, vẫn cái nét mặt đó, tiểu Nguyệt lại cảm nhận y hệt cái cảm giác như lần đầu bọn họ tỷ thí, thế nhưng chưa kịp hưởng thụ thì Dương Vũ đã cười trơ trẽn

-về học lại đi, năm trăm năm nữa mới có thể đấu với bốn pháp sư ta

Tiểu Nguyệt trừng mắt nhìn hấn một cái, vung tay hấn ra rồi cúi xuống nhặt kiếm, tiến lại phía Đằng Thanh lí nhí nói

-sư phụ, con thua rồi

Đằng Thanh cười ôn hòa, trả lời nàng nhưng ánh mắt vẫn nhìn Dương Vũ

-không, con thắng, ta đã giao ước từ đầu là đấu kiếm pháp chứ không đấu nội lực, ai phạm quy là người đó thua

Dương Vũ liền tròn mắt trừng trừng nhìn sư huynh của mình, lại không thể nhịn được mà thắc mắc

-huynh giao ước bao giờ?

-ta có nói, sư phụ cũng nghe thấy rồi, phải không sư phụ?

Đằng Thanh nói, lại quay sang sư thái ý định sắc thực, liễu giao sư thái khẽ phe phẩy phát trần, lãnh đạm

-đúng, ta có nghe

Thôi rồi, hấn cũng đã biết mình bị chơi một vỏ, thế nhưng chẳng thể nào phản kích vì mấy người bọn họ đã theo phe nhau hết rồi, làm gì con ai đứng ra làm chủ cho hấn bây giờ, tự nhủ trong lòng'sư phụ người được lắm, tên đồ đệ hai mươi mấy năm mà còn không coi ra gì, lại cùng với người ngoài ức hiếp ta như vậy, thực là quá đáng mà''

Đến lúc này thì Lệ nhi cùng Thu Linh cũng đã bung một số đĩa thức ăn ra đặt trên bàn, mấy người bọn họ ăn uống một hồi thì Dương Vũ mới thấy hình như còn thiếu sót ai đó, lại hỏi Thu Linh

-cha cô đâu?

Thu Linh cũng thành thật mà trả lời hấn

-sáng nay lúc mọi người chưa tỉnh dậy thì Hường thăm có tới tìm cha tôi, nói con bà ấy đột nhiên phát bệnh nên cha tôi đã đi chữa trị cho con bà ấy từ sáng, giờ vẫn chưa thấy về

Dương Vũ ô ồ gật đầu, đúng là lương y như từ mẫu, có chăng cũng là cái nghiệp của bản thân, không cứu người thì đúng là có lỗi với chính bản thân mình, với chính cái nghiệp thầy thuốc mà từ xưa tổ tông đã truyền lại. ăn uống song xuôi một hồi thì Đàng Thanh cùng sư thái lập tức rời đi, lại hỏi một lần nữa rằng Dương Vũ có muốn đi không, hần vẫn kiên quyết từ chối, lấy đại một lí do rằng phải ở đây nếu lỡ xảy ra biến cố gì cho mấy vị nữ nhi thì còn có thể nhanh gọn ứng phó, thế nhưng nói song lại cảm thấy lời vừa rồi quá sức hoang đường, quý lão đã bị bắt, quý anh kia thì đã theo Ngọc tiên cô, chỉ còn lại một con quý thủ cuối cùng thì đang bị phong ấn, chẳng còn một loại thể lực nào khiến hần phải bận tâm bây giờ nữa cả, thế nhưng có vẻ như sư phụ hần hiểu được dụng tâm của hần, không nói thêm một lời liền lập tức rời đi.

Bọn họ đi được một hồi thì Dương Vũ liền nhớ ra việc về phong ấn kia, ngay lập tức muốn đi tới nhà trưởng thôn nên liền đề nghị Thu Linh dẫn mình đi, nàng ta cũng vui vẻ đồng ý, đáng lí cũng nên gọi thêm tiểu Nguyệt cùng Lệ nhi thế nhưng Thu Linh lại nhờ Lệ nhi trông coi nhà cửa, còn tiểu Nguyệt muốn ở nhà luyện kiếm, sẵn tiện tâm sự với Lệ nhi cho nàng không phải cô đơn một mình, Dương Vũ cũng phó mặc, kệ cho họ muốn làm gì thì làm, lần này tới cũng chỉ là xem xét tình hình chứ không có ý định gì với phong ấn kia, vốn không có gì nguy hiểm cho nên mới muốn dẫn bọn họ theo, Thu Linh thì không nói thế nhưng về Lệ nhi và tiểu Nguyệt suốt ngày chỉ ở trong nhà, hần sợ cứ thế này thì hai nàng cũng sẽ không chịu nổi mất.

Thấy tiểu Nguyệt có vẻ kiến định như vậy thì hần cũng không cưỡng cầu, lập tức theo Thu Linh đi ra ngoài mà tiến đến nhà của vị trưởng thôn kia, thế nhưng đi được nửa đường thì đã thấy trưởng thôn đã lật đật chạy tới phía bọn họ, vừa thấy Dương Vũ thì ông ta liền dừng lại, thờ hồng học mà gấp gáp nói

- mau, mau đến xem tình hình con trai tôi

Thật không bình thường, hần nhớ lại bộ dáng lúc đó của ông ta rất bình tĩnh, thực không giống như lúc này, đoán phỏng chừng việc này có vẻ như rất hệ trọng, không muốn dài dòng liền lập tức cùng ông ta trở về nhà. hướng theo đúng hướng con sông kia đi tới một ngôi nhà nhỏ nhỏ theo đúng kiến trúc của những căn nhà trong thôn, Dương Vũ có vẻ như không tưởng tượng ra một vị trưởng thôn mà nếp sống có vẻ như rất đậm bạc, thế nhưng ý nghĩ kia chưa kịp tan biến thì một âm thanh gào rú của một ai đó phát ra từ bên trong, hần không kịp đề ý bất kì cái gì nữa mà trực tiếp lao thẳng vào, bên trong thấy một người phụ nữ đang đứng bên giường khóc thút thít, là Hường thắm, trên giường một nam tử đang kêu gào thảm thiết, đầu tóc rũ rũ, một người đàn ông trung niên đang phải vật lộn để giữ chặt cậu ta lại, không ai khác chính là Lương bá, vừa thấy cảnh này thì Dương Vũ vội tiến lại, một tay nắm lấy đỉnh đầu của cậu ta mà phóng thích cương khí, cảm nhận được một luồng quý khí đang cố sức phá hủy tâm mạch, có chút giật mình liền buông tay ra, quay ra nói với lão trưởng thôn

- mau mang hùng hoàng, nếp sống, máu gà, máu chó đen và máu ngựa đen đến đây

Lão trưởng thôn nghe vậy thì không nói thêm một lời, lập tức chạy ra ngoài, Dương Vũ lấy từ trong người ra một lá bùa, lại kêu Thu Linh mang đến cho hần ấm trà đang đặt trên bàn, cất vào trong đó ba giọt máu rồi lắc đều, kêu nàng đổ từng ra từng chén, thôi hơi nóng trực tiếp lên mặt người nam nhân kia, còn mình sau khi dán lá bùa kia vào sau gáy cậu ta thì nói Lương bá giữ chặt lấy tay hần, hai tay bắt quyết rồi đánh thẳng vào lồng ngực, trực tiếp dùng cương khí của mình để ngăn cho dòng quý khí kia tàn phá lực phủ ngũ tạng của nam nhân này, cứ liên tục như vậy thì người kia cũng không còn kêu gào nữa mà nằm rên từng tiếng hừ hừ, cho tới khi Thu Linh đã thôi hết năm chén nước thì lão trưởng thôn mới quay trở về, đặt trước mặt Dương Vũ những thứ gì mà hần cần, Dương Vũ tay chân không tiện nên liền quay ra hôn hần nói

- đi đâu mà lâu vậy, ông còn muốn con ông sống sót không

Lại không để cho ông ta giải thích nên liền nói

- trộn tất cả những thứ đó lại, mức lấy một bát rồi cho con ông uống, còn lại đem đổ vào một cái thùng lớn, hòa thêm nước nóng, mau lên

Nghe vậy hai vợ chồng họ liền răm rắp nghe theo, mang tất cả đồng đồ đó đi ra ngoài, tới một lúc sau thì Hường thắm mang vào một bát hỗn hợp đỏ nhoe nhoét mà hần nói, Dương Vũ liền rút một tay lấy từ trong người ra một lá bùa màu trắng, gói ghém cẩn thận rồi ném vào cái bát kia, lại nói với mấy người còn lại

- mau, mau cho hần uống

Thu Linh đặt ấm trà xuống mà nhận lấy cái bát kia, vừa đưa tới trước mặt thì một thứ mùi thối kinh tởm sộc lên mũi nàng khiến nàng chút nữa ói mửa, còn đang tính hỏi thứ này người có thể uống được hay sao? thì Dương Vũ lại lớn tiếng

- mau lên, ta không giữ nổi nữa

Bạn đang đọc truyện *Bút Kì Huyền Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 98: Người bệnh là con trai trưởng thôn 2

Thu Linh đành gạt qua cảm giác muốn ói mửa kia qua một bên, thế nhưng khi đưa cái chén kia đến trước mặt người nam nhân kia thì hần ta lại vùng vẫy liên hồi, đến Lương bá đang giữ cánh tay của hần mà có vẻ như còn không giữ nổi, đến lúc này Dương Vũ đành phải thực hiện một việc mà rất ít khi hần muốn làm, đứng qua một bên, đẩy Thu Linh ra một bên rồi túm lấy tóc hần ta mà kéo cả người hần lên, chưởng một cú thật mạnh vào mặt, lập tức nam nhân kia bị ngất lịm đi, không còn có thể cự quấy được nữa, Hường thắm thấy con trai của mình đang bệnh tật mà còn bị đánh một cú trời giáng

như vậy thì không khỏi sốt xa, chạy lại đẩy Dương Vũ qua một bên, oán độc nói

-súc sinh, sao ngươi lại đánh con trai ta

Dương Vũ cũng chẳng bận tâm lời nói của bà ta lắm, vì trong tình thế này thì bà ta cư xử như vậy cũng là điều dễ hiểu, cúi xuống đất nhặt ẩm trà tu một hơi dài rồi nói với Thu Linh

-cho hấn uống đi

Hương thâm còn không biết hấn định làm gì, thế nhưng thấy con mình sắp phải uống một bát toàn những thứ máu tanh tươi thì lập tức ngăn nằng lại, Lương bá đến lúc này cũng chỉ biết tin Dương Vũ, lần trước hấn cũng đã cứu sống được a Tam thì lần này nhất định cũng vậy, liền tiến lại trấn tĩnh Hương thâm, lại lấy bản thân mình ra bảo đảm cho Dương Vũ sẽ cứu sống con bà ta, đến một lúc lâu sau thì Hương thâm mới chịu buông con bà ta ra, đứng qua một bên để họ tiếp tục công việc, còn không quên quay qua nói với Dương Vũ

-con ta mà có mệnh hệ gì, ta sẽ liều cái mạng già này với ngươi

Dương Vũ nhún nhún vai, đợi sau khi Thu Linh cho người kia uống hết được một bát hỗn hợp mấy thứ máu kia thì hấn mới tiến lại, quay sang Lương bá nói

-bá dùng ba cây hào châm định lại kinh mạch cho hấn

Lương bá liền lập tức làm theo, lấy từ trong túi đeo ra một bọc vải nhỏ, trái dài ra, trong đó là tập hợp mấy chục cây châm dài ngắn khác nhau, sau khi rút ba cây hào châm đâm vào cơ thể nam nhân kia thì lại đứng nhìn Dương Vũ, thấy hấn đang một tay bắt lan hoa chỉ, một tay đang điểm trên lá bùa sau gáy kia mà tụng niệm cái gì đó, một lúc sau mở mắt ra thì liền trực tiếp rút lấy một cây châm dài hơn ngón tay đâm lên đỉnh đầu người kia, lúc này lại lên tiếng

-mang lư hương tới đây

Hương thâm tuy không biết hấn định làm gì, thế nhưng từ khi hấn châm cây châm kia lên đỉnh đầu con trai bà thì sắc mặt đã khá hơn rõ rệt nên cũng đành phải làm theo những gì hấn nói, chạy ra bên ngoài, một lúc sau thì cùng chồng mình mang một cái lư hương nho nhỏ đi vào, Dương Vũ còn đang không tiện tay, rút một nắm lá ngải khô đưa cho bọn họ, kêu họ đốt lên rồi đưa đến trước mặt tên nam nhân này, Hương thâm cầm nắm lá ngải đốt lên, mùi hương dần dần ngào ngạt cả căn phòng, thế nhưng bao nhiêu lần khói bay ra thì nam nhân kia lại hít vào đến đó, đến khi ngải cháy hết thì Dương Vũ mới buông tay, rút cây châm trên đỉnh đầu hấn ra rồi ngã hấn xuống giường, đứng dậy bước ra bên ngoài

Lão trưởng thôn thấy vậy liền lật đật chạy theo, lắp bắp hỏi

-nó...nó sao rồi

Dương Vũ nét mặt đăm chiêu, ngó ngang ngó dọc trái phải xung quanh nhà một hồi rồi mới nói

-việc này rất khó giải thích, đại khái căn nhà của ông bị nhiễm quỷ khí rất nặng, ta cũng không hiểu sao mà ông và vợ ông lại không bị làm sao, thế nhưng nguồn quỷ khí đó chính là nguyên nhân khiến con trai ông bị như vậy

Lão trưởng thôn khuôn mặt tái mét, thế nhưng trong đầu lại như nhớ lại chuyện gì thì liền sờ vào người lục lọi cái gì đó, một lúc sau thì đưa ra trước mặt Dương Vũ một lá bùa màu đỏ, nói

-có phải vì cái này không?

Dương Vũ nhận lấy lá bùa, mở ra thì thấy đúng là một lá bùa trừ tà, cũng đã hiểu vì sao nguồn quỷ khí kia lại không gây hại cho bọn họ, đoán chắc rằng vị phụ nhân kia cũng có một cái như thế này, lật qua lật lại thì cũng không có gì đặc biệt, bùa trừ tà này căn bản người nào học đạo cũng có thể vẽ được, chỉ là tu vi mạnh yếu khác nhau mà công dụng khác nhau

Lại đưa trả lại lão trưởng thôn không quên hỏi rõ ngọn nguồn vì sao lại có lá bùa này, và tại sao nam nhân kia lại không có, lão trưởng thôn cũng đành thành thật trả lời

-năm đó khi chúng tôi tới đây lập ra Lương gia thôn, mọi người đều đã chọn được phần đất ưng ý, vợ chồng chúng tôi là trưởng thôn, không thể cứ chiếm tiện nghi cho mình nên đành đến đây gây dựng cơ nghiệp, thế nhưng lúc đó có một vị đạo sĩ nói cái gì mà phần đất này phạm xung mệnh với chúng tôi, không thể ở được, thế nhưng cậu biết đấy, trong làng cũng chẳng còn phần đất nào nữa nên chúng tôi vẫn quyết ở đây, vị đạo sĩ đó cảm thấy không cản được chúng tôi cho nên chỉ đưa cho chúng tôi ba lá bùa, bảo phải giữ cẩn thận vì nó sẽ cứu mạng chúng tôi, gia đình tôi ba người ai cũng có một cái...

Nói đến đây lão chợt hiểu ra điều gì đó, nhìn về phía đứa con trai mình một cái rồi thở dài, Dương Vũ có vẻ như đã hiểu nói

-có vẻ như con trai ông không có rồi

-nó bản tính không tin vào chuyện quỷ thần, chúng tôi phải bắt ép thì nó mới chịu mang lá bùa này vào trong người, nhưng xem ra nó lại không nghe lời chúng tôi rồi

Lão cau mày, có sự này cũng chỉ là con trai lão chủ quan nhưng nói đúng hơn là do lão tự gây ra, nếu như lúc đó nghe vị pháp sư kia chuyển đi nơi khác thì mọi chuyện đã không tới nước này, lại quay ra hỏi Dương Vũ

-về con trai tôi, bao lâu thì nó mới có thể khỏe lại

Dương Vũ lắc đầu, lộ vẻ trầm ngâm

-còn tùy thuộc, con trai ông có bệnh trong người, giờ lại phải chịu quỷ khí công tâm, căn bản nếu tôi tới muộn thêm một chút thì chắc chắn sẽ không sống nổi, tôi vừa phải đưa cậu ấy từ hoàng tuyền lộ trở về đó

Nói rồi lại nhìn ngó xung quanh, nhưng lại nhớ đến điều gì liền căn dặn lão

-mang tới một cái xô, một lát nữa con trai ông tỉnh lại có thể hắt sẽ nôn ra hết những thứ ta vừa mới cho uống, lau dọn sẽ khá phiền phức đó

Lão trưởng thôn liền nghe theo mà chạy lật đật đi tìm xô, còn Dương Vũ cũng trực tiếp lấy ra âm dương bàn, đốt một lá bùa hương phía trên kê lằm nhảm, lập tức kim trên la bàn xoay vòng vòng một hồi rồi chỉ về một hướng, Dương Vũ liền đi theo hướng kim chỉ về phía trước, trong miệng lằm nhảm

-kì quái, chuyện này thực không thể nào

Bạn đang đọc truyện *Bút Kì Huyền Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 99: Bát môn thạch phiến

Chiều theo những gì mà hắn thấy trên âm dương bàn thì đây chính xác là một cái long mạch, không những thế còn là phần nối tiếp cái long đàm của đoạn sông kia, chỉ có điều xét trên phương diện phong thủy nếu như một phần long đàm kia đã bị hủy thì dĩ nhiên là cả cái long mạch này sẽ không còn tác dụng, ấy vậy mà phần đất này vượng khí còn rất thịnh, nếu như nói không khoa trương thì đáng lẽ ra gia đình của lão trưởng thôn này đã phải trở thành địa chủ của cả một vùng mới phải, thế nhưng suy nghĩ một chút thì hắn cùng ngờ ngợ ra một số điều, nếu như cái nguồn quỷ khí của con quỷ thủ kia phát xuất ra quá mạnh thì đương nhiên sẽ lấn át đi vượng khí của long mạch, hơn nữa nhìn vào địa thế xung quanh thì có vẻ như trước kia khi xây dựng căn nhà này thì lão ta không có đến một lời khuyên từ những người trong nghề huyền thuật, công chính hướng về tây nam đối diện mặt sông, thường thường thì xây nhà như thế hầu hết là do quan niệm dân gian thế nhưng trong thế cục phong thủy này thì làm như vậy khiến cho vượng khí không có chỗ tụ điểm, dù phát xuất mạnh mẽ nhưng cũng dần tự tiêu tán hết. tuy nhiên điều hắn quan tâm bây giờ không phải là việc này mà là để tìm ra cái phong ấn kia ở đâu, thế nhưng đi quanh nhà một hồi thì hắn lại có chút khó nghĩ, xung quanh quỷ khí đều đã quá thịnh khiến cho âm dương bàn cũng không thể tìm ra ngọn nguồn, lúc này đành phải ngồi bệt xuống một cái cối đá gần đó mà nhìn ngó xung quanh, từ đây hắn có thể thấy được thẳng ra phía mặt sông kia, trong lòng lại dâng lên những điều lằm nhảm trở “sự thúc, tại sao người lại làm như vậy?“, đến một lúc sau mới đứng lên, Dương Vũ còn đang định nghĩ cách khác thì Thu Linh đi tới phía hắn, hớn hờ nói

-Lục Hưng tỉnh lại rồi

Lục Hưng? Dương Vũ trong thoáng chốc đoán ra đó chính là người nam nhân ban nãy, cũng chỉ gật đầu cho qua, thấy hắn có vẻ đang có tâm sự thì nàng lại hỏi

-sao vậy? có chuyện gì nữa sao?

-không có gì, tôi chỉ đang tìm thứ làm cho tên kia suýt mất mạng, chỉ là không có cách nào tìm thấy

Dương Vũ bần khoản nói, Thu Linh nghe vậy như cũng hiểu được sự tình, thế nhưng đến chính hắn còn không biết cách giải quyết thì nàng cũng vô pháp mà giúp đỡ, cả hai im lặng một hồi thì nàng lại lên tiếng

-có đôi lần tôi cũng muốn tìm kiếm một thứ gì đó, thật sự là không tìm thấy, cũng đã lục lọi mọi chỗ thế nhưng vẫn không ra, tới cuối cùng nó lại ở ngay trước mắt mình mà mình không để ý tới.

Dương Vũ liền bật cười, ai mà chẳng có lúc như vậy, thế nhưng trong khoảnh khắc hắn liền tắt đi nụ cười mà nhìn nàng chăm chăm, Thu Linh thấy hắn thay đổi bộ dáng như vậy thì cảm thấy không tự nhiên cho lắm, nhưng chưa kịp nói gì thì hắn lập tức túm lấy vai cô lắc mạnh, trông vô cùng phản kích

-phải rồi, nó ở ngay trước mắt ta, vậy mà ta lại không tìm thấy

Lập tức lại lấy ra âm dương bàn, xoay xoay chỉnh chỉnh lại một chút, cây kim trên âm dương bàn xoay vòng vòng rồi lập tức chỉ về một phía, Dương Vũ liền lập tức tiến thẳng đến phía đó mà không nói lấy một câu, Thu Linh thấy hắn như vậy thì càng tò mò, không biết hắn định làm điều gì nên cũng lập tức chạy theo, thấy hắn đi đến phía sau nhà, tiến tới gần phía mấy cái chuồng heo, nói là chuồng heo nhưng bên trong cũng chỉ trống không, thực chất là vì mấy năm nay mất mùa cho nên đến lương thực cho người ăn còn không có, lấy cái gì mà nuôi heo. Dương Vũ cứ thế tiến thẳng về phía trước, đến gần cái chuồng heo cuối cùng thì dừng lại, trước mặt có một đồng cùi lớn toàn là những đoạn gỗ to ngang bắp chân, hắn không ngần ngại mà cật âm dương bàn vào trong người, sẵn tay áo tiến đến đỡ từng đoạn củi xuống, Thu Linh còn đang thắc mắc tại sao lại làm như vậy thì liền hỏi, Dương Vũ tay vẫn

nhắc từng đoạn củi ném sang một bên, miệng trả lời

-nguồn quý khí đó đã chiếm hết cả khu đất này, thế nên không thể tìm ra nơi phát xuất, nhưng nếu muốn phong ấn một thứ mạnh mẽ như thế thì dĩ nhiên phải là tâm điểm của nguồn long mạch mới có đủ nguồn linh lực chấn nhiếp

Thu Linh nghe câu được câu không, nhưng cũng đã hiểu đại ý của hấn

-theo như huynh nói chỗ này chính là tâm điểm của long mạch?

-đúng

Hấn đáp, hi hục một hồi thì cũng vận chuyển được toàn bộ số củi gỗ bên trên, phía dưới đất xuất hiện một phiến đá trắng lớn bằng hai người hấn, bên trên lở mờ có thể thấy được những đường nét hoa văn kì quái, Dương Vũ liền cúi xuống, phúi bỏ đi lớp bụi bên trên rồi đưa tay lướt qua từng đường vân được chạm khắc bên trên phiến đá, liền nhận ra ngay chính là bát môn thạch phiến, một loại phong ấn cổ xưa mà đến bây giờ người có thể làm ra một phiến đá như thế này chỉ có trên đầu ngón tay, để làm được một bát môn thạch phiến như thế này cần có một tảng đá trắng thật lớn, lớn hơn cái mà hấn đang thấy gấp nhiều lần, sau khi pháp sư lấy về có thể đưa một lực lượng linh lực hoặc cũng có thể là tà thuật vào trong phiến đá nếu là pháp sư tà tu, sau bảy ngày thì lại đổ gột một lần làm cho nguồn linh lực đó được được nén lại bên trong, lần tiếp theo là mười bốn ngày, tiếp theo nữa là hai mươi tám ngày, con số đó sẽ gấp đôi lên cho đến khi người thi pháp cảm thấy đã đủ sức để đè chặt tà vật thì sẽ dừng lại, sau cùng là khắc trên đó một loại kì đồ riêng biệt của môn phái, thứ đó sẽ trở thành bát môn thạch phiến, loại đá này trông có vẻ bé nhỏ nhưng nguồn linh lực được dồn nén lại đối với tà vật có thể nặng tựa thái sơn.

Thế nhưng đến lúc này hấn mới thấy việc này có vẻ như khó khăn hơn hấn nghĩ, để lấy được khối thạch phiến này ra không phải điều dễ dàng, nếu như không phải là chủ trận thì nói cho cùng vẫn là không có cách nào phá giải, hấn cũng thừa biết đây chính là do sư công Lục Thế Phương của mình đã hạ xuống để phong ấn thứ ở dưới kia, nếu xét về tính đồng môn thì có đôi phần là có khả năng hấn sẽ có thể mở được phong ấn này ra, thế nhưng suy cho cùng sư công hấn một đời tu vì đã có thể nói là thông thiên, có thể đánh được huyết sách quý vương xuống tận âm ty thì cái thứ ở dưới kia pháp lực phải như thế nào mới đủ cho sư công hấn phải lao tâm khổ tứ hạ một bát môn thạch phiến xuống để phong ấn mà không trực tiếp tiêu diệt đây?

Tâm trạng hấn lại trở nên trùng xuống, nhìn qua Thu Linh một cái rồi lại nhìn về khối thạch phiến kia, nhú mày một chút, suy xét nên đợi cho sư phụ hấn quay trở về thì sẽ tính tiếp, dù gì hấn cũng không nắm chắc phần có thể đánh lại thứ kia, nếu lỡ để cho nó thoát ra một lần nữa thì có khi cả Chung Quỷ có hiện thân chưa chắc đã tránh được thương vong, liền lấy ra mấy lá bùa trừ tà dán lên trên bề mặt phiến đá nhằm ngăn lại được dòng quý khí kia tuôn trào ra dữ dội hơn, đứng lên xem xét một hồi rồi cùng Thu Linh quay trở vào trong

Bạn đang đọc truyện *Bút Kí Huyền Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 100: Nhân quả luân hồi không ai tránh được

Bên trong nhà Lương bá đang cùng ngồi với lão trưởng thôn ở trên giường đỡ tên Lục Hưng kia dậy, thấy hấn chỉ nôn thốc nôn tháo ra ngoài một thứ chất lỏng đen xì, Thu Linh cũng ở ngay cạnh Dương Vũ nhưng khi ngửi được cái mùi này liền không chịu được mà bịt mũi đi ra bên ngoài, Dương Vũ vì có nhiều năm đối mặt với cái loại sự tình này nên căn bản cũng không đến mức như nàng, chỉ là vẫn thấy hơi khó chịu, tiến lại bên giường rồi trực tiếp kéo tay hấn ra mà bắt mạch, thấy trong người quý khí kia đã gần như tiêu tán hết thì khẽ gật đầu một cái, lại nói với lão trưởng thôn

-có gắng bồi bổ cho cậu ấy là được, trong vài ngày tới cậu ấy sẽ trở lại bình thường

Rồi liền ngồi ra phía cái bàn trà gần đó mà rót lấy một li nước, vừa định nhắc chén lên thì lại nghĩ ra việc gì

-nhắc cậu ta nếu muốn sống thì nên đeo lá bùa kia vào

Lão trưởng thôn lập tức đồng ý, đợi cho tên kia nôn hết mấy thứ trong bụng ra thì lão cùng Lương bá liền đặt hấn nằm lại xuống giường, tên Lục Hưng kia đến lúc này xem ra đã tỉnh táo ra một chút, cố sức nói

-ạ tạ ơn cứu mạng

-khỏi đi, giữ được mạng là may rồi, đừng nghĩ tới ân huệ làm gì, trả tiền là được

Thu Linh vừa mới đi vào trong, nghe thấy câu này của hấn mà như không tin nổi thế nhưng cũng chỉ nghĩ hấn nói đùa cho nên không đa kích, thế nhưng Hương thâm nghe một lời này của hấn thì liền hiểu ý, móc trong túi ra một nắm tiền hào mà đưa tới trước mặt hấn

-cả nhà chúng tôi còn có từng này...cậu...mong cậu nhận tạm

Dương Vũ nhìn vào đồng tiền trong tay bà ta, lấy ngón tay gầy gầy ra đếm thì chỉ còn tám đồng, liền thò tay nhặt lấy một đồng rồi bỏ vào trong túi, song xuôi thì liền đứng dậy cáo từ, không quên nói hấn sẽ tới đây một lần nữa để thăm bệnh cho tên Lục Hưng kia, nói xong liền lập tức đi ra ngoài, Thu Linh thấy người kia đã không sao, và lại ở đây cũng có cha nàng lo liệu cho nên cũng yên tâm mà đi ra theo hấn, tới lúc đi ra tới ngoài cổng nhà lão trưởng

thôn thì nàng mới kéo hẳn lại hỏi

-sao huynh còn đòi tiền của họ

Dương Vũ ngắt một ngọn cỏ ven đường, đưa lên miệng, nhấm nháp cảm nhận một chút rồi trả lời

-cứu người thì lấy tiền, có điều gì sai sao?

Thu Linh thấy hẳn vẫn cứ ung dung như vậy thì vô cùng khó hiểu

-ba năm nay Lương gia thôn mất mùa, gia đình trưởng thôn cũng đã giúp đỡ người quanh thôn rất nhiều, huynh cũng thấy trong nhà họ cũng làm gì còn nhiều tiền nữa, chẳng phải trước đây huynh cũng đã cứu a Tam sao, lúc đó ta có thấy huynh đòi họ một đồng nào đâu

Dương Vũ nghe nàng chất vấn như vậy thì liền đứng khựng lại, nhổ bỏ ngọn cỏ đang nhai trong miệng ra

-ta cứu con trai họ tức là họ mang ơn ta, ta lấy một đồng để trên danh nghĩa cứu người lấy tiền họ sẽ không còn mắc nợ ta nữa, bằng không món nợ này sẽ vẫn được tính, đến kiếp sau hẳn cũng vẫn sẽ phải trả lại ta, đây gọi là nhân quả

Lại nói

-gia đình tên a Tam kia cũng làm gì còn gì, ta không nỡ lấy nốt số khoai sắn để mẹ con người ta chết đói, nếu như đòi được nợ thì sẽ đòi, còn không cứ để mặc cho tự nhiên quyết định, thiên địa đại đạo không ai thay đổi được cả

Thu Linh có vẻ như đã hiểu ra vấn đề, cũng không chấp nhắc gì nữa, lại nghĩ tới việc trước đây khi hẳn xuống huyết mộ kia cũng không ít vàng bạc châu báu nhưng hiển nhiên không lấy một thứ, trong lòng lại nảy sinh ra một thứ cảm giác khâm phục, thế nhưng lại có chút tò mò

-vậy mỗi lần huynh cứu người như vậy cũng chỉ lấy một đồng thôi sao?

Dương Vũ cũng thành thật trả lời

-cũng rất khó nói, có nhiều lấy nhiều, có ít lấy ít, trong trường hợp này như cô cũng thấy, ta đã cứu hẳn một mạng, trên thực tế thì nhà họ dù có núi vàng núi bạc cũng không trả nổi cho ta

Thì ra là vậy, nàng gật đầu mấy cái tỏ vẻ đồng ý, hai người cùng đi về nhà, trên đường đi nàng cũng ngại mà hỏi hẳn rất nhiều điều liên quan tới pháp thuật, hẳn nghe thì cũng chỉ à ơ trả lời cho qua chuyện, tâm trạng của hẳn từ khi bước ra khỏi nhà của lão trưởng thôn như bị đảo lộn hoàn toàn, vậy ra suy đoán trước nay của hẳn thực là đã sai sao?

Về tới nhà thì vẫn chỉ thấy tiểu Nguyệt đang mài mê luyện kiếm, Lệ nhi thì đang ngồi cạnh đó nhìn nàng ta, thỉnh thoảng vỗ tay vài cái tỏ vẻ như rất ngưỡng mộ, thấy Dương Vũ quay trở về thì liền đứng lên mà tiến tới chỗ hẳn, hỏi vài ba câu tình hình thì cũng không có gì là quan tâm lắm, thực chất hai nàng chỉ lo hẳn bị làm sao, còn người khác bị cái gì thì cũng không để tâm lắm, lúc này mới trở vào trong nhà, ngồi nhìn tiểu Nguyệt một chút, chỉ cho nàng vài đường kiếm mà nàng còn tập sai, một hồi sau thì thấy đã có chút tiến triển nên mới đi vào trong phòng, muốn sắp xếp một chút đồ đạc cho những việc sắp tới thì mới ngó thấy một giỏ tiền giấy còn thừa ở góc nhà, biết đây là phần tiền giấy còn thừa sau khi Lệ nhi cùng Thu Linh đi cúng bái tới hôm qua, suy nghĩ một chút thì như nhớ ra việc gì, liền tiến lại nhặt lên rồi mang ra ngoài, không quên đem theo mấy cây nhang

Đi ra ngoài lướt qua chỗ tiểu Nguyệt thì liền khựng lại, ngó nàng một chút rồi nói

-cô đi theo tôi

Tiểu Nguyệt đang luyện nốt mấy chiêu cuối cùng, thấy hẳn gọi thì liền chạy theo, Dương Vũ không nói một câu mà lập tức bước ra ngoài ngõ, đặt đồng tiền giấy cùng mấy cây hương xuống đất rồi ngồi trước nó, tiểu Nguyệt còn đang thắc mắc không hiểu vì sao hẳn gọi mình ra ngoài này thì lập tức hỏi, Dương Vũ cũng không vội trả lời, rút ra mấy que hương đưa cho nàng, rồi mình cũng trực tiếp đốt lấy ba que hương, nói

-cô đã gọi sư huynh tôi một tiếng sư phụ thì cũng được tính là đệ tử ngoại môn của Liễu tiên, theo quy củ thì cứ tới mùng một đến mùng ba đầu tháng sẽ phải thực hiện một nghi thức bố thí vong nhân

Nói rồi đứng dậy, cầm ba nén hương khấn

Mời các vong nhân vất vưởng nhân gian, những vong hồn tứ phương tám hướng, nga quý, lệ quý khắp nơi về đây nhận bố thí vong nhân, bốn đạo là Lục Dương Vũ, là đệ tử nội môn Liễu tiên đạo thuật, vị nào sắp đến ngày siêu sanh thì xin mời siêu sanh, chư vị còn vất vưởng chớ buồn, ngày đầu tháng mỗi năm bốn đạo sẽ bố thí cho. Thái Ất Cứu Khô Thiên Tôn phổ đạo chúng sanh diệt trừ ác nghiệp.

Nói rồi liền cầm hương xuống đất, lại quay qua phía tiểu Nguyệt bảo nàng khấn theo hẳn, nàng cũng lập tức làm theo, nhưng có điều vì ban nãy hẳn đọc quá nhanh cho nên nàng thực là chẳng nhớ nổi, chỉ lí nhí trong miệng vài câu, song xuôi cũng cầm hương xuống chỗ ban nãy, Dương Vũ thấy nghi thức đã xong thì liền cúi xuống đốt tiền giấy, không quên giải thích cho nàng

-âm hồn còn vất vưởng thực rất khổ cực, họ đều là những người chưa hết thọ mệnh nhưng vì một lý do nào đó mà phải chết, không như người sống có thể làm ra vật chất để sinh sống, họ chỉ có thể hưởng được nhang khói mà tồn tại, những việc như thế này không những là gia tăng âm đức của pháp sư mà còn là để giúp họ một phần nào đó.

Viết đến đây thực là cảm xúc dâng trào, thằng viết truyện không thể tin rằng mình đã viết hết 100 chương đầu, nếu đọc đến đây thì cũng không biết nói gì hơn, chỉ biết cảm ơn quý vị độc giả rất nhiều, cảm ơn đã đồng hành cùng Dương Vũ và thằng viết truyện trong xuất quảng thời gian vừa qua, lời hay ý đẹp khó lòng nói hết.

Bạn đang đọc truyện *Bút Kì Huyền Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 101: Phong tước

Quả thực tiểu Nguyệt nghe qua thì thấy cũng rất đáng thương, chỉ là tưởng tượng ra cảnh một đám những thứ mà nàng không nhìn thấy đang đi đi lại lại nhặt đồng tiền giấy ngay trước mặt mình thì quả là không mấy dễ chịu, thế nhưng xem xét lại thân phận bây giờ cũng đã là đồ đệ của Đằng Thanh cho nên cũng lập tức ngồi xuống mà đốt tiền giấy, được một lúc không nhìn được mà hỏi nhỏ

-này, có ai đang ở đây không vậy?

Dương Vũ thắc mắc

-ai là ai? ý cô là gì? ở đây chỉ có tôi với cô thôi

Vừa dứt câu thì hần chợt hiểu ra ý của nàng, lấy từ trong người ra hai cái lá bùa, niệm chú một cái rồi đưa cho nàng, nói

-quyết lên mắt

Tiểu Nguyệt nhận lấy nhưng cũng không hiểu hần định làm cái gì, theo lời của hần cũng tự giác làm theo, quyết lên mắt một cái rồi bỏ ra, đột nhiên trước mắt nàng hiện ra một cảnh tượng khiến nàng sợ hãi mà té ra đằng sau kêu lên thất thanh, hai mắt bị chặt lấy mắt không dám hé ra lần nữa, Dương Vũ thấy một màn này thì cố gắng bịt miệng, không dám cười thành tiếng, từ trong nhà, Lệ nhi cùng Thu Linh chạy ra sau khi nghe tiếng hét của nàng, vừa ra đến cổng thì thấy tiểu Nguyệt tay bị chặt mắt mà không ngừng run rẩy, lại thấy Dương Vũ đang cười tùm tùm thì biết ngay hần vừa rở trò, Lệ nhi liền chạy tới bên nàng lay lay vài cái

-đừng sợ, có tỳ đây

Tiểu Nguyệt vừa nghe thấy tiếng của Lệ nhi thì vội vùng dậy mà ôm chặt lấy nàng, méu máo

-có ... có quý

Dương Vũ nghe thấy nàng la lối như vậy thì vội bịt miệng nàng lại, ra hiệu im lặng rồi quay ra phía trước hóa nốt chỗ tiền giấy cuối cùng, lăm nhăm

-người trần mắt thịt không tỏ tường, mong các vị lượng thứ bỏ qua, hương nến cũng đã cháy hết, mời các vị đi cho

Được một lúc thì quay lại phía nàng, ôn tồn nói

-được rồi, họ đi cả rồi đây

Tiểu Nguyệt nghe vậy thì liền hé đầu quay ra, liếc ngang liếc dọc mấy cái rồi đứng thẳng lên, đá vào chân hần một cái, giận dữ

-tên đạo sĩ đáng ghét, ta đâu có muốn thấy mấy thứ đó

-ta nghe cô hỏi, nghĩ là cô muốn thấy chứ

Dương Vũ xoa xoa chỗ vừa bị tiểu Nguyệt đá trúng, lại nói

-ngôn thông quý thần, những người này đã bị chết oan nghiệt, oán khí có phần nặng hơn bình thường, cô nói như vậy thì cũng như là xúc phạm họ, để họ bộc lộ oán khí thì khó mà đối phó đó

Tiểu Nguyệt nghe thế thì liền tính đá hần phát nữa thế nhưng để Dương Vũ né được, lại chu chu cái mồm

-xuốt ngày nói mình đạo pháp cao thâm, chẳng lẽ mấy cái vong hồn đó lại làm khó được ngươi sao?

Dương Vũ cười hề hề

-không khó, nhưng họ chưa tới thọ mệnh, trực tiếp tiêu diệt sẽ gây phiền toái tới mấy vị âm thần, lúc đó là khó ăn nói

Lệ nhi cùng Thu Linh đứng một bên, nghe họ nói chuyện mà chẳng hiểu cái gì, liền thắc mắc, tiểu Nguyệt lại quay về phía bọn họ, về mặt lại hiện lên nét sợ hãi

-hai tỷ không biết, ban nãy vừa mở mắt ra thì phía trước mặt hiện lên một đám quỷ đang nhặt tiền giấy, có con răng nanh nhọn hoắt, có con không có chân tay, có cả những con nội tạng đang phân hủy, dòi bọ lúc nhúc, thực rất kinh tởm

Nghe vậy thì hai người mới hiểu ra, khẽ lờm Dương Vũ một cái rồi lại chấn tĩnh nàng

-không sao, đi vào nhà, uống một tách trà là quên hết

Tiểu Nguyệt khẽ gật đầu, nhưng vừa quay vào còn chưa kịp bước được một bước thì từ đằng xa một đám quan binh âm âm chạy tới, một người ăn vận theo kiểu nho sĩ đi đầu, hét lớn

-quận chúa, ta tới rồi

Cả đám người quay ra nhìn, Dương Vũ thấy cờ hiệu có thêu một chữ Bình, trong lòng lại nảy sinh ra mấy câu hỏi “bọn họ lại tới đây làm gì?”

Đám người kia đi tới thì hần mới nhận ra kẻ kia chính là Lý Uông, hầu cận bên Bình vương gia, nhưng tại sao ông ta lại tới đây? chưa kịp hỏi thì Lý Uông vội xuống ngựa, hành lễ với quận chúa rồi mời Dương Vũ vào nhà, tỏ ra bí hiểm, Dương Vũ khẽ nhún vai rồi trực tiếp đi vào, xem bộ dáng của hần cũng không có ý đồ gì xấu, vừa vào tới sân thì tên Lý Uông kia đã vội hành lễ, không khỏi tươi cười nịnh nọt

-chúc mừng sư thúc, hôm nay ta tới là để mang sắc phong của hoàng thượng ban cho người

Dương Vũ thoáng chút giật mình, lại nhìn qua tiểu Nguyệt mới nhớ ra những lời hôm qua nàng ta nói với mình, rồi lại nhìn qua tên Lý Uông, lúc này mới hiểu sự tình, hần không trực tiếp đọc thánh chỉ ở ngoài cổng là vì không muốn mình quý xuống vì bối phận chênh lệch nên mới dặn mình đi vào trong, tránh tai mắt rồi mới dám đọc thành chỉ, tên này trông như vậy nhưng xem ra suy nghĩ cũng có phần chu toàn, lại nói

-phong tước vị? tước vị gì?

Lý Uông rút từ trong người ra một quận lụa vàng thêu rồng phượng, mở ra rồi đưa tới trước mặt hần

-hoàng thượng phong tước làm trung dũng bá tước, nếu xét thì chỉ kém tể tướng hai bậc, lại ban cho tước kim bào, có thể tự do ra vào từ cấm thành.

Dương Vũ nghe tới đây thì vẫn không nói gì, chỉ nhìn tên Lý Uông dò xét, thấy vậy hần ta lại đành cất thánh chỉ vào trong người ái ngại nói

-sư thúc, ta biết người tu đạo không màng danh lợi, thế nhưng đây không phải chuyện đùa, nếu người không nhận chỉ thì đúng là đại nghịch, vương gia cũng khó nói chuyện với hoàng thượng.

-là vương gia thu xếp việc này?

Dương Vũ hỏi, tên Lý Uông biết là hần cũng đã đoán ra chân tướng nên đành phải thành thật

-đúng vậy, sư thúc cũng hiểu lý do mà

Dương Vũ lập tức gật đầu, lý do cũng khá đơn giản, bây giờ theo đúng như những gì đã xảy ra thì mọi người nhất là mấy vị đại thần ngày hôm đó khi Dương Vũ đón được tú cầu cũng đã biết chắc rằng hần sẽ trở thành phò mã của vương gia, nhưng nếu là thân phận của một đạo sĩ thì có vẻ như là không được môn đăng hộ đối, nhân cơ hội Dương Vũ lập được đại công cho nên ông ta mới xin hoàng thượng ban cho hần một tước vị để cho sau này sẽ không còn lời đàm tiếu, lại nói Dương Vũ cũng không thể không nhận, nếu không sau này chỉ cần hoàng thượng ban bố một sắc lệnh truy nã thì hần có trốn tới chân trời góc bể cũng khó lòng mà thoát. nghĩ đến đây thì hần lại có chút cười khổ, nhìn tên Lý Uông một hồi rồi mới nói

-như vậy đi, xem như ta nhận tước vị này, nhưng người về nói với vương gia, rằng ta là người tu đạo, khi nào chưa tìm ra đạo thì khi đó sẽ không lập thân.

Lý Uông nghe vậy thì liền lộ vẻ mừng rỡ, lấy thánh chỉ ra kính cẩn đưa cho hần rồi khẽ đưa sát miệng lên tai hần mà thủ thủ

-sư thúc yên tâm, tước vị này chỉ là màu mè thôi, thực tế không phải nhiếp chính, có thể tự do đi đây đi đó, người cứ dẫn theo quận chúa đi đâu cũng được, khi quay lại sẽ thành lập hôn sự cũng không muộn

Rồi lại trở lại trạng thái ban đầu, cười nham hiểm

-có điều đây là lời của vương gia, nếu ngài dám làm quận chúa buồn lòng thì đừng mong giữ được cái mạng của mình

Dương Vũ cũng cười nhẹ, trong lòng thầm nghĩ “ông ta dám sao, kể cả có dám đi chẳng nữa thì ta cũng để cho ông ta bắt được chắc? “

Mọi việc song xuôi, Lý Uông không tiện ở lại nên cũng đành cáo từ, lại tiến về phía tiểu Nguyệt to nhỏ điều gì, chỉ thấy nàng khẽ cười cười rồi gật đầu, nói song lập tức liền rời đi, Dương Vũ cầm thánh chỉ trong tay mà trong lòng dâng lên một chút khoái cảm kì lạ, chung dũng bá tước, nghe qua cũng oai phong đấy chứ!

Chương 102: Bí mật của Ngọc tiên cô

Mỉm cười một cái rồi cất thánh chỉ vào trong người, tiểu Nguyệt cũng tỏ ra hết sức hào hứng, chạy tới mà ôm lấy cánh tay hắn

-tước gia, chúc mừng ngài

Dương Vũ háng giọng một cái, trở về cái bộ dáng ban đầu, nhíu mày nhìn cô

-cái gì mà tước gia, nghe không vừa tai chút nào đừng sung hô như thế với tôi

Tiểu Nguyệt nghe hắn nói vậy nhưng vẫn châm biếm

-chẳng phải ban nãy nhìn ngài cũng rất hưng phấn sao, còn làm bộ

Dương Vũ quay đi chỗ khác, vô tình nhìn thấy sắc mặt trầm ngâm của Lệ nhi, như nhận ra, ngay lập tức nàng lại tươi cười nhưng vẫn để lộ ra một chút ý tứ

-chúc mừng huynh

Dương Vũ gật đầu, nhưng trong lòng lại nhớ tới cái ánh mắt này, cái ánh mắt khi hắn bắt được tú cầu cũng giống hệt vậy, khiến cho hắn có cảm gì đó hơi mất mát, thế nhưng cũng chẳng có thể làm gì hơn, lại đi vào trong nhà tiếp tục chuẩn bị một số thứ, tới chiều thì sư phụ hắn, Đằng Thanh và Thanh Trường cùng quay trở về, vào đến trong sân thấy Dương Vũ đang ngủ gà ngủ gật trên chiếc bàn ngoài sân, cạnh đó tiểu Nguyệt vẫn hăng say luyện kiếm, thấy đám người này quay về thì tiểu Nguyệt liền mừng rỡ gọi lớn

-sư phụ! người về rồi

Dương Vũ nghe vậy cũng giật mình tỉnh giấc mà tiến lại phía họ, lập tức hỏi

-tình hình sao rồi?

Liễu giao tiên tử không nóng vội, tiến lại phía bàn mà ngồi xuống, Dương Vũ thấy Đằng Thanh và Thanh Trường có vẻ như chứa một chút tâm sự, suy nghĩ một chút rồi chạy tới phía bên sư phụ hắn, thế nhưng chưa kịp hỏi thì bà ta đã nói

-ngươi biết tin tức về huyết sách quý vương là do ai nói với thất đại phái không?

Dương Vũ gãi gãi đầu, thế nhưng xem ra sư phụ mình cũng đã biết đó là ai nên chỉ im lặng mà lắng nghe, Liễu giao sư thái sau đó cũng lập tức trả lời thay hắn

-chính là Ngọc tiên cô, sư mẫu của ta

Dương Vũ tròn tròn mắt, như có vẻ không tin về những điều vừa nghe thấy, lập tức trở nên nghi hoặc

-không đúng, con đã từng gặp sư cô mấy lần, nhưng chưa lần nào người nhắc tới chuyện này cả.

Liễu giao tiên tử khẽ lắc đầu

-ta cũng không biết vì sao, thế nhưng nếu bà ta biết tung tích của huyết sách quý vương nhất định sẽ biết được sư phụ ta ra sao, nhưng có điều ta không biết vì sao thông tin tối quan trọng như thế mà bà ta lại không nói với ta.

Nói đến đây thì chợt liễu giao sư thái lại lộ vẻ im lặng như đang suy ngẫm điều gì, tới khi Dương Vũ đang định mở lời thì mới nói

-lần này thất đại phái quy tụ những tướng đã tìm ra được tung tích của huyết sách quý vương, theo lời của sư mẫu ta thì hắn đang ở rất gần đây, ai dè là do ngọn nguồn quý khí ở lương gia thôn này, đến tám phần là do cái thứ còn lại trong phong ấn kia, thật là phiền phức hết sức.

Nghe đến đây thì Dương Vũ liền kể lại sự tình ban sáng nay, nói đã tìm được phong ấn kia nhưng bản thân còn có chút lo lắng, muốn đợi bà ta về định đoạt, Liễu giao sư thái liền gật đầu, giọng điệu hết sức ngưng trọng

-ngươi làm thế là đúng, thứ mà sư phụ phải dùng thạch phiến phong ấn nhất định không phải là loại tà vật bình thường, có khi đã đạt tới đẳng cấp của quý thủ bậc nhất, không thể xem thường.

Dương Vũ cũng có phần suy ngẫm, thế nhưng ngay lập tức trong đầu lóe sáng ra một ý nghĩ, từ trong người lấy ra một lá bùa rồi chạy tới dán lên cửa chính, xem xét một chút thì thấy đã ổn thỏa mới quay lại nói với sư phụ mình

-sư phụ, không cần lo lắng, chúng ta chỉ cần tìm cách nào đó ngăn cho hắn ra ngoài, đến lúc đó nhất định Chung thiên sư sẽ lại tới kịp lúc để bắt hắn đi thôi

Một câu ngôn ngữ quỷ thần đúng là không sai, hắn làm như vậy là để tránh cho tai mắt của âm ty lỡ như vô tình nghe thấy, ai cũng biết là mấy tên tuấn du cộng với quỷ sai lòng dạ rất hẹp hòi, nhất định khi nghe thấy điều này sẽ về bẩm báo lại với cấp trên, đến lúc đó mấy tên tai to mặt lớn của âm ty nhất định sẽ nói pháp sư nhân gian không còn làm nên trò trống gì, lúc nào cũng chỉ chăm chăm trông cậy vào bọn họ, như thế sẽ rất phiền phức.

Liễu giao tiên từ nghe hắn nói cũng có lý, nhưng nói là như vậy, lần trước chỉ đối mặt với một cái ma chướng quỷ thân của một trong bốn con quỷ thủ mà đã vất vả như vậy, lần này đối thủ chắc chắn sẽ còn lợi hại hơn nữa, không biết mấy người bọn họ có thể giữ nổi tới lúc ông ta tới không nữa.

Bản bạc một hồi thì mọi người cùng đưa ra mấy ý kiến, đến cuối cùng mới thống nhất rằng ngày mai mọi người sẽ cùng xuống đó, bên trên sẽ do Thanh Trường bố trí trận pháp để nếu lỡ như mọi người không phải là đối thủ thì cũng không thể để nó thoát ra bên ngoài, vấn đề đáng lo nhất đối với Dương Vũ là về lão gia hỏa Chung thiên sư kia, vì lần này đối thủ không tầm thường, bọn họ còn không có thể nắm chắc phần thắng, liều mạng để bắt sống hắn thực sự là một việc khó khăn, nếu như giống với lần trước thì có khi mấy người bọn họ có khi còn bị bỏ mạng oan uổng mất.

Đúng như theo dự kiến, đến giờ Ngọ ngày hôm sau mấy người bọn họ cùng lên đường hướng thẳng tới nhà của lão trưởng thôn, trên lưng của Thanh Trường lúc này là linh kinh một số thứ mà hắn đã chuẩn bị ngày hôm qua, cốt yếu cũng là để bày trận, Côn Luân từ xưa đã nổi tiếng là một phái chuyên về nội đan thể nhưng trận pháp cũng biết không ít, lại kết hợp với liễu giao tiên từ nên đã sáng chế ra một loại trận pháp cực kì hữu dụng đảm bảo nếu như tà vật không có tu vi vượt quá quỷ thủ thì chắc chắn sẽ vô pháp mà thoát ra, thế nhưng vạn vật đều không thể chu toàn, nhược điểm lớn nhất của loại trận pháp này chính là người chủ trận cũng không thể thoát ra, tức là chỉ sảy ra hai loại khả năng, hoặc là có thể tiêu diệt được tà vật, hoặc là cùng nó đồng quy vu tận.

Bạn đang đọc truyện *Bút Kì Huyền Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 103: Mở ra thạch phiến

Cả mấy người họ đi một lúc thì cũng tới nhà của lão trưởng thôn, lần này thấy người tới không chỉ là Dương Vũ mà còn là mấy người khác thì lão ta có chút khó hiểu, thế nhưng vừa tiến tới không kịp nói gì đã bị Dương Vũ cướp lời

-ông cùng vợ con phải ở yên trong nhà, nếu như qua mấy canh giờ nữa không thấy chúng tôi quay lại thì phải lập tức rời đi ngay, hiểu chưa?

Lão ta nghe thấy hắn nói vậy thì biết chắc chắn sự tình không bình thường, gật gật đầu đồng ý, thấy vậy thì Dương Vũ cũng không nói gì thêm nữa, lập tức đi thẳng ra phía góc vườn ngày hôm qua, mấy người kia cũng lập tức đi theo, lão trưởng thôn đứng đó bản thân một lúc thì cũng lặt đặt mà chạy vào trong nhà, đóng chốt cài then cẩn thận, khuôn mặt cũng hết sức ngưng trọng.

Ra tới nơi thì Dương Vũ liền tiến thẳng đến chỗ thạch phiến kia mà ngồi xuống, vỗ vỗ lên trên mặt mấy cái nói với mọi người

-đây, chính là chỗ này

Liễu giao tiên từ cũng ngay lập tức đi tới, ngồi xuống đưa tay sờ lên từng đường vân trên thạch phiến mà cảm nhận, không sai, đây đích thị là ấn kí của Liễu tiên phái bọn họ, lập tức lại đứng lên ra hiệu, Thanh Trường và Đằng Thanh thấy vậy liền hiểu ý, bỏ cái giỏ đằng sau lưng xuống, lấy từ trong đó ra bảy cây kiếm gỗ đào, mấy cây nến trắng cùng một đồng dây chỉ chu sa đã được sâu tiền đúc mẫu đặt xuống đất, lại nói loại chỉ này cũng không phải loại tầm thường như chu sa tuyến thường thấy, nó đã được đích thân Thanh Trường bện thành từ tơ tằm, được nhuộm đỏ bằng chính máu của mình cộng với nhiều loại pháp dược khác, không những thế còn được đặt dưới chân của tam thanh mà hưởng nhang khói nhiều năm, linh tính cũng phải nói đã đạt tới cực phẩm, lần này xuống núi quyết định mang theo vì tin đồn truy lùng huyết sách quỷ vương, thế nhưng lần này cũng quyết định phải dùng tới. Đằng Thanh lấy ra âm dương bàn, xoay chuyển một chút rồi đi quanh khu vực cổ thạch phiến kia mấy vòng, kêu hắn cứ chỗ nào mà Đằng Thanh dừng lại thì cắm xuống một cây kiếm gỗ, sau một lúc thì cả bảy cây kiếm gỗ kia cũng được Dương Vũ cắm xuống, Thanh Trường sẽ lo nốt việc còn lại, hắn bắt đầu cầm đồng chu sa tuyến của mình mà giăng vào từng cây kiếm một theo một trận đồ đã được định sẵn, thao tác rất liên mạch, chỉ một lúc sau cả một quần lớn chu sa tuyến kia đã bị hắn dùng hết, ở tại mỗi đầu của kiếm phong hắn lại đặt lên một cây nến trắng, ở tại mỗi cây nến đều đã được khắc một họa đồ của chu sa phù lên bên trên, xong xuôi hắn liền đốt hết nến trên đỉnh kiếm phong lên, khoảnh khắc nến vừa cháy thì tất cả những đồng ngũ đế được treo trên dây hồng tuyến đồng rung động lên một hồi, Thanh Trường thấy vậy thì gật đầu một cái, vậy là trận pháp đã bắt đầu hoạt động, lại không thể nhìn được phản kích mà nói với Liễu giao sư thái

-sư thái, không ngờ người có thể nghĩ ra một loại trận pháp tinh vi tới như vậy

Liễu giao sư thái nhìn qua một lượt, trong lòng cũng có chút vui mừng, vung vẩy phát trần giải thích

-như ta đã nói, loại trận pháp này sẽ dựa vào tà khí mà vận hành, nên đối thủ càng mạnh thì trận pháp này càng có khả năng khống chế, chỉ là nếu như vậy thì chính chủ trận cũng không có đường lui, chỉ có thể đồng quy vu tận

-sư phụ, chưa đánh mà người đã bi quan như vậy sao?

Dương Vũ cười hề hề, thế nhưng vẫn như mọi lần, sư thái liền lườm hắt một cái, tay chỉ về hướng mấy đồng ngũ đế kia

-ngươi xem tiền ngũ đế dung động mạnh như vậy, có thể nói thứ bên dưới cũng chẳng phải là loại tầm thường gì, ngươi không chịu xem xét tình hình như vậy thì cũng có ngày vong mạng vì chính cái thói ngông cuồng thôi

Dương Vũ gãi đầu, lại cười xuề xòa một cái, Liễu giao sư thái thấy bộ dáng của hắn như vậy thì cũng chỉ biết thở dài ngao ngán, lại nhớ đến chính sự nên liền nói

-hai người cùng ta mở khối thạch phiến này lên

Nói rồi liền tiến lại phía cổ thạch phiến kia, gài phát trần lên ngang hông, lấy ra một lá từ sắc phù dán lên trên thạch phiến, Dương Vũ cùng Đằng Thanh thấy vậy cũng vội tiến lại, cả hai cùng làm giống như sư phụ mình, lấy ra một lá phù rồi dán lên trên cổ thạch phiến kia, sau đó liền lập tức ngồi khoanh chân lại, Liễu giao sư thái nhìn qua hai người một lượt, thở mạnh một hơi nói

-bắt đầu

Theo hiệu lệnh của sư phụ, ba người cùng nhau bắt quyết, sau đó chỉ thấy Liễu giao sư thái lẩm nhẩm cái gì đó trong miệng, độ một lúc sau thì từ trên cổ thạch phiến kia phát xuất ra một vầng hào quang chói lòa, biết rằng đã thành công, bà ta liền ho khan ra một tiếng, hô lớn

-KHAI

Lập tức khối thạch phiến kia rung lắc dữ dội, từ từ di chuyển qua một bên, từ chỗ đó nhìn xuống là một căn hầm tối om kéo xuống tận phía sâu trong lòng đất, thế nhưng cũng từ ở dưới đó sông lên một màn quý khí dày đặc khiến cả mấy người đều lập tức nhũn mảy, việc này bọn họ cũng đã dự liệu được trước nên cũng không lấy gì làm bất ngờ, chỉ là có phần không ngờ nổi là thứ bên dưới tu vi lại mạnh mẽ như vậy, Dương Vũ là người đầu tiên đứng dậy, lấy từ trong cái túi đeo trên người ra một cây tam sắc đằng, châm lên rồi đi đến trước miệng của địa đạo này, thổi hắt ra một hơi rồi lập tức đi xuống, sư phụ hắn cùng Đằng Thanh cũng lập tức đi theo sau, duy chỉ có Thanh Trường là phải nán lại một chút để phong bế lại trận pháp biến nó thành một ổ khóa trái, lấy thêm một cây nến trắng đặt lên phần giao nhau giữa các đoạn hồng tuyến thế nhưng không châm lên mà chỉ để nguyên đó, cây nến kia vừa được đặt lên thì lập tức xoay vòng vòng như có ai điều khiển vậy, nhìn ngó một chút để chắc chắn không còn gì sai sót thì cũng trực tiếp đi theo đám người kia.

Phải nói huyệt đạo này được tạo dựng rất chắc chắn, dù chỉ là đơn giản dùng những viên gạch để xây nên nhưng qua bao năm thì không hề có hiện tượng ẩm mốc hay sập lở, Dương Vũ có đôi phần phán đoán, dừng lại ở đối diện bức tường này mà cạo ra một chút vụn gạch đưa lên mũi ngửi ngửi, quả đúng như hắn đoán, những viên gạch này đều là được hòa thêm chu sa, như vậy xem ra đây giống như một nhà tù đối với thứ ở đây chứ không đơn thuần chỉ là một phong ấn, tiếp tục đi vào trong thêm chừng độ vài thước thì phía trước hiện ra một căn phòng lớn, từ đó hắt ra ánh lửa, cả đám người đều có chút không tin nổi, tại sao lại có lửa ở đây được?

Bạn đang đọc truyện *Bút Kí Huyền Môn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.